

Giới thiệu Tướng Quân Lấy Chồng 2

Tác phẩm Tướng Quân Lấy Chồng 2 của tác giả Nhiều Lương Tam Nhật nói về Hân vì để bình định biên cương, không tiếc hy sinh hạnh phúc của mình hòa thân lấy con gái của Tổng đốc binh mã Ung Châu làm hoàng hậu, hân nghĩ hân sẽ sống như vậy đến cuối đời nhưng vào thời điểm đó hân đã gặp được người con gái độc nhất vô nhị trên thế gian, Hoắc Thời Anh, nữ tướng quân duy nhất của triều đình Đại Yên. Hân dõi theo nàng đã hai mươi năm kể từ khi nàng mới sáu tuổi mà nàng không hề hay biết và cũng không biết truyện gì. Lần đầu tiên nghe thấy mẫu thân và trưởng tỉ nhắc đến tên của nàng, hân đã nghĩ cô bé con mới chỉ hai tuổi đã được mang đến biên quan ấy thật thần kỳ biết bao. Hơn mười năm sau hân lại nhìn thấy tên nàng trên báo cáo chiến trận, chỉ trong nháy mắt ba chữ Hoắc Thời Anh đã phác họa lên bức tranh ngôn tình ngược thế lương trước mắt hân, ở nơi phương nam có cây cao ấy, giữa khung cảnh đại mạc khói bay có bóng dáng của một nữ tử oai hùng đứng mỉm cười tuần mã, mũ vàng giáp sắt, phi ngựa vùng vẫy, tung hoành thiên hạ, là sự mâu thuẫn bi ai nhưng tràn đầy sức sống, là cú đòn giáng tàn khốc nhưng dịu dàng, đầy mạnh mẽ. Chỉ một cái tên đã mang đến cho hân biết bao ảo tưởng, trải tim loạn nhịp đập sống. Không một ai hay biết, hân đã dõi theo nàng tròn hai mươi năm..

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chương 1

Hoắc Thời Anh đứng trước cổng thành, cách cha nàng hơn hai trượng, trên người mặc áo ngắn dệt bằng da xám xịt, chân đi đôi giày bằng vải bố thủng một lỗ to đùng.

Hoắc tướng quân đang cười trên một con ngựa cao lớn, trên người mặc bộ áo giáp uy phong tuyệt đẹp, neho neho mắt nhìn nàng hồi lâu: “Có trấn giữ trại Lô Long trong ba ngày được không?”.

Hoắc Thời Anh liếm liếm đôi môi khô nứt nẻ, ánh nắng mặt trời Tây Bắc quá gay gắt, nên nàng cũng neho neho mắt nhìn cha mình, ngay từ khi còn trẻ Hoắc Chân cha nàng đã là sinh ra trong một gia đình giàu có, lăn lộn suốt hai mươi năm ở biên quan Tây Bắc cuối cùng lăn lộn thành một lão binh già lư mạnh, ông là thượng cấp, và cũng là cha của nàng.

Hoắc Thời Anh rừ mi mắt xuống, chiếc giày không bị thủng đá đá lớp bụi đất phía dưới: “Đại quân của người Khương chỉ cần đến được tới dưới chân thành, thì đừng nói là ba ngày, đến ba canh giờ cũng không giữ nổi. Hai nghìn binh cha để lại cho con, đứng lấp vừa đủ trên đầu tường thành, lần này hai mươi vạn quân của người Khương đến, bọn chúng chỉ công kênh xếp thành thang người thôi cái nào cái nấy đều đã có thể giẫm chết được chúng ta rồi.” Những lời của Hoắc Thời Anh tuy buồn bã, nhưng không mấy may có chút phần nộ vì người ta đã bỏ chạy để mình lại làm vật hy sinh, nàng cúi đầu ủ rũ nói mấy lời ấy, khiến Hoắc tướng quân nghe được có chút không thoải mái.

(Trong các thư tịch Trung Hoa cổ đại, các cụm từ như người Khương, Tây Khương, rợ Khương thường được sử dụng như là thuật ngữ chung để chỉ các sắc tộc không phải người Hoa Hạ tại miền tây Trung Quốc ngày nay. Các dân tộc này thường xuyên gây chiến với các cư dân trong lưu vực sông Hoàng Hà.)

Bàn tay cầm dây cương của Hoắc tướng quân có hơi siết lại, con ngựa dậm dậm chân tại chỗ, rồi bỗng roi ngựa trong tay ông vung lên một cái đầy nóng nảy: “Vậy là không đánh? Cũng không thủ? Con trấn thủ được ba ngày là đại quân đã có thể rút được hơn năm trăm dặm rồi, ra khỏi Cam Ninh, đến được phủ Lương Châu, mới được coi là có chút thắng lợi, nếu con không trấn giữ được, đại quân của người Khương sẽ phá trại Lô Long, một khi qua được cửa khẩu Gia Định, thì kỵ binh của chúng sẽ tràn xuống, chiếm được Cam Ninh, cướp được con đường vận chuyển lương thực rồi thì còn đánh đám cái nổi gì nữa?”.

Hoắc Thời Anh ngẩng đầu, không nhanh không chậm nói: “Bây giờ trước con đã gửi thư cho cha rồi, cửa khẩu Gia Định có bao nhiêu binh đâu? Vậy mà bây giờ vẫn chưa rút xong? Từ bây giờ trước bọn cha đã bắt đầu rút binh thì giờ ít nhất cũng phải đến được phủ Lương Châu rồi chứ.” Nói xong nàng lại một bồi thêm một câu: “Thật chả ra làm sao!”.

Gió Tây Bắc mùa thu vừa khô vừa nóng, khuôn mặt Hoắc Thời Anh lấm lem bản thủ, trên trán và gò má phủ một lớp bụi đất cùng mồ hôi, mồ hôi đã bị gió thổi khô, để lại những vết đen đen, mái tóc như rễ cây được buộc bằng một sợi dây vải, hai người một trên lưng ngựa một dưới lưng ngựa đưa mắt nhìn nhau. Hoắc tướng quân nhìn một lượt từ khuôn mặt của Hoắc Thời Anh đến ngón chân thò ra khỏi giày của nàng, quét mắt đi quét mắt lại mấy lần, cuối cùng dấy mắt lướt qua một thoáng tàn nhẫn, nhắc roi chỉ vào nàng nói: “Không trấn giữ được cũng phải trấn giữ, thiếu một canh giờ ta sẽ tự tay chặt đầu con.”

Hoắc tướng quân bỏ lại câu ấy, rồi tung vó ngựa nhanh chóng rời đi, theo phía sau ông là một nhóm vệ binh thân tín, những con ngựa dừng mảnh phi nước đại, để lại một lớp bụi tung mù mịt khiến Hoắc Thời Anh ho sặc sụa.

Khi nhóm binh mã của Hoắc tướng quân không còn thấy bóng dáng đâu nữa, Hoắc Thời Anh nản chí ngồi xỏm ở trước cổng thành trông giống như một người nông dân gập thiên tại uất ức ngồi trên mảnh ruộng nhà mình.

Nhặt một cành cây, nàng ngồi ở trước cổng thành vạch lung tung trên nền đất, tầm một chén trà, thì phía trước lại truyền đến một loạt tiếng vó ngựa, nàng ngẩng đầu lên nhìn, chiếc áo choàng màu đỏ tươi của cha nàng tung bay phấp phới đã quay lại.

Hoắc tướng quân ghim cương ngựa ngay trước mặt nàng, hai cha con người trên người kẻ dưới ngựa nhìn nhau qua lớp bụi cát mù mịt, Hoắc Chân tuy đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng khuôn mặt vẫn rất anh tuấn, ông không trăng trẻo nhẵn nhụi giống kiểu đàn ông đang thịnh hành bây giờ, suốt hai mươi năm ngoài biên quan cũng không phá hỏng được bao nhiêu nét quyến rũ của ông, mỹ nam tuổi trung niên ấy nhìn chăm chăm vào Hoắc Thời Anh hồi lâu cuối cùng đột nhiên cười hề hề rất vô lại nói: “Thời Anh, đây là trận cuối cùng, đánh xong trận này cha mang con về nhà.”

Hoắc tướng quân nói xong liếc nhìn đồng hình vẽ gà bới nguệch ngoạc dưới chân nàng, bật cười, nụ cười có chút giảo hoạt, cười xong, liếc nhìn Hoắc Thời Anh, rồi một lần nữa tung vô ngựa tiêu sái bỏ đi.

Đám bụi này so với khi nãy còn nhiều hơn, trong màn bụi đất mù mịt, trước mắt Hoắc Thời Anh lóe lên một dãy nhà xa hoa tráng lệ, giai nhân yêu kiều, “Nhà ư?” Khi nàng được hai tuổi đã tới biên quan, suốt hai mươi năm nàng chỉ về nhà có đúng một lần, năm đó nàng mười hai tuổi, vừa thính an bà nội một cái xong, liền bị quỳ ở bên ngoài nhà suốt ba canh giờ, lần ấy đụng mặt với một vị ti tử sắp xuất giá, nàng có nói một câu không phải với ti tử ấy, liền bị bà nội phạt quỳ suốt nửa ngày, cuối cùng vẫn là cha nàng biết được tin, chạy tới đập đổ bình hoa trong phòng, rồi làm ấm lên với bà nội, nàng mới được thả.

Nhưng ngôi nhà đó thật sự rất đẹp, trạch viện rộng lớn, đi hết tiểu viện này sẽ tới tiểu viện khác, mọi xó xỉnh trong nhà sờ vào không thấy nổi một hạt bụi, ngay cả người hầu cũng rất sạch sẽ, người nào người nấy đều xinh đẹp chỉnh tề, đôi bàn tay vô cùng trắng trẻo của nhị ca nàng, cùng mùi thơm nức mũi từ những buổi chợ sáng trên cây cầu Bạch Định, và những sớm ban mai bằng lăng mờ sương, hơi nước bay phiêu diêu trong không khí, Hoắc Thời Anh hít vào một hơi thật sâu, lập tức một lớp bụi đất tràn vào mũi, khiến nàng bật ho sặc sụa.

Hoắc Thời Anh vừa ho khan vừa đứng dậy phui phui mũi đi về, vừa bước qua cổng thành thì đụng mặt với sáu người đàn ông cao lớn, đó là sáu trong số mười tám vệ binh thân tín của Hoắc Chân, người đi đầu là sư phụ của nàng, nàng bước tới hỏi: “Sư phụ người không đi theo tướng quân đi, ở lại đây làm gì?”

Người đàn ông dắt ngựa đứng ở trước nhất, cung tay hành lễ, một nửa khuôn mặt vui trong bộ râu rậm rạp, nửa còn lại như bị liệt, cất giọng ồm ồm nói: “Bẩm đô úy, tướng quân bảo bọn ta ở lại làm hộ vệ cho cô.”

Hoắc Thời Anh bước tới vỗ vỗ con ngựa đang được người đàn ông cầm dây cương: “Cha ta làm thế cũng còn chấp nhận được, để lại cả ‘Phi Long’ cho ta, chính là muốn bảo ta khi nào chạy trốn thì hãy dùng nó.”

“Tướng quân đã nói, không trấn giữ được trại Lô Long trong ba ngày thì cho dù thiếu một canh giờ cũng chặt đầu Phi Long, sau đó trói cô mang đi gặp ngài.” Người đàn ông nói tiếp bằng giọng ồm ồm.

Bàn tay đang vuốt ve đầu ngựa của Hoắc Thời Anh cứng đờ giữa không trung, nàng há hốc miệng nhìn ông ta, muốn nói câu gì đó, nhưng không thốt lên lời, cuối cùng cong tay hướng về phía họ xưa xưa: “Được rồi được rồi, vậy các vị đi tìm một cái ổ nào đó trong doanh trại đi, đợi người Khương tới phá thành xong các vị cứ thế chặt đầu Phi Long, trói ta bỏ chạy là được.”

Hoắc Thời Anh nói xong lười biếng đi thẳng vào trong thành chẳng muốn bận tâm tới họ thêm nữa, đi được mười mấy bước thì đằng sau vang lên một giọng nói như tiếng sấm rền vang lên không dứt với theo: “Tướng quân còn nói, đây là quốc nạn, trận chiến lần này của trại Lô Long liên quan đến sống chết, xin nhờ cả vào đô úy!”

Hoắc Thời Anh không thể đi tiếp được nữa, liền quay người bắn về phía mấy người đàn ông ấy ánh mắt sắc như dao, nhưng người ta cũng chẳng thèm để tâm tới nàng xoay người dắt ngựa đi thẳng, có lẽ là quay về doanh trại tìm một cái ổ thật rồi.

Hoắc Thời Anh biết đầu óc của sư phụ nàng có hơi khờ khạo, nhưng khờ khạo đến mức độ này thì thật sự khiến người ta phát cáu, những chuyện thế này có thể đứng ngay trước cổng thành mà gào lên như vậy được sao? Nhiều loạn lộn quân là chuyện lớn đấy.

Hoắc Thời Anh giận dữ lắm lắm, nhìn thấy bên kia đường có hai nhóm lính tuần tra đang đi tới, cuối cùng đành bất lực phát ổng tay áo bỏ đi.

Trại Lô Long vốn dĩ là một biên thành nhỏ, nằm ở mặt Tây Bắc dãy núi Lộc Kì, kẹp giữa núi Tích và núi Quan Vân, phía sau nó năm mươi dặm là cửa khẩu Gia Định, từ đó đi sâu vào trong cửa ải tầm một trăm dặm men theo đường núi chính là Cam Ninh bằng phẳng tha hồ cho ngựa phi nước đại, đi qua Cam Ninh chính là phủ Lương Châu, trọng địa quân sự từ cổ tới nay.

(Biên thành là một tòa thành nằm gần biên giới.)

Khoảng tầm bốn mươi năm trước trại Lô Long vẫn là một tòa biên thành buôn bán nhỏ quản lý theo kiểu bán quân sự, cùng với sự phát triển ngày một hùng mạnh của người Khương trong suốt hơn hai mươi năm gần đây, chiến lửa ngoài biên quan liên miên không dứt, việc buôn bán cũng hoàn toàn bị cắt đứt, tất cả cư dân trong thành đều được triều đình di dời đến quan nội.

Hoắc Thời Anh chiếm một tiểu viện vốn dĩ của một cư dân nơi đây bỏ lại để làm phủ đô úy, tường của tiểu viện được đắp bằng hoàng thổ và bùn cao đến nửa người, nhà mái ngói ba gian, bên trong sân có hai chum nước rất to, một cây táo cực lớn, nghe nói đây vốn là căn nhà của một địa chủ lớn nhất trong thành, Hoắc Thời Anh đã ở đây được bảy năm rồi.

Bình thường lúc Hoắc Thời Anh quay về, cách cửa viện hơn hai trượng Nguyệt nương đã có thể nghe thấy tiếng bước chân của nàng mở cửa ra đón, nhưng hôm nay nàng đi tới gần cửa viện rồi, mà bên trong vẫn không thấy có chút động tĩnh nào, trong nhà có hai gã sai vặt thêm cả Nguyệt nương là ba người còn sống sờ sờ ra đó, theo lý mà nói phải có tí tiếng người mới đúng chứ, thính lực của Hoắc Thời Anh rất tốt, đến tận cửa viện liền biết trong nhà không có ai.

Đợi đến khi nàng đẩy cửa bước vào phòng, lập tức phát điên, trong phòng cứ như thể vừa bị trộm ghé thăm, tên trộm này thật quá thất đức, cả phòng

trống trơn, nằng đi lang thang mấy vòng quanh nhà, phát hiện phạm là thứ gì có thể chuyển đi được thì không còn, trên chiếc bàn bát tiên trong căn phòng chính có một bộ ấm chén bằng sứ thô, vốn dĩ lúc nằng trở về, lúc nào cũng có một bình trà nóng được chuẩn bị sẵn cho nằng, giờ, chẳng có gì, bàn ghế thì vẫn còn, có lẽ vì những món đồ này quá to chuyển đi phí sức, nên tên trộm ấy mới không sờ tới. Mản đệm nằng ngủ suốt ba năm, ngay cả chân lẫn gối, đều không còn, để lại cho nằng một cái giường trống không, trong tủ quần áo có vài bộ thường phục, không cần nhìn cũng biết, cửa tủ mở toang thế kia, làm gì còn thứ gì.

Hoắc Thời Anh đi vào phòng bếp, đoán rằng đến mấy bộ quần áo cũ nát của nằng mà tên trộm ấy còn chẳng chê, thì phòng bếp chắc cũng bị quét sạch, quả nhiên mở ang gao ra nhìn thử, ngoài trừ chút vụn gạo dính ở dưới đáy ra thì chả còn gì, nằng ôm một tia hi vọng mong manh mờ nấp nổi trên bếp, bếp lạnh tro tàn, được lắm, đến cơm thừa cũng không để lại cho nằng lấy một miếng. Toàn bộ đều là vườn không nhà trống.

Hoắc Thời Anh từ trong bếp đi ra, múc hai gáo nước lạnh từ trong ang uống, sau đó quay trở lại gian chính, kê một cái ghế thái sư, quét một lượt khắp phòng, phát hiện gian nhà chính trước đây có bàn thờ thờ một bức tượng Quan Âm giờ cũng không thấy nữa.

Hoắc Thời Anh cảm thấy Nguyệt nương thật là buồn cười, nằng không nhớ Nguyệt nương tín Phật từ bao giờ, nhưng bức tượng Quan Âm này dù sao cũng đặt ở trong phòng đã được nhiều năm rồi, bình thường cũng chẳng thấy bà ăn chay niệm Phật bao giờ, suốt mấy năm qua, tàn hương trong lư đặt trên bàn thờ cũng chưa bao giờ đầy, tượng Phật bà chần chừ do dự tín, ấy thế mà lúc bỏ chạy vẫn còn không quên mang theo, đúng là rất hay.

Ánh mặt trời bên ngoài vẫn rất gay gắt, Hoắc Thời Anh đoán có lẽ đã đến giờ Mùi, nằng thầm nghĩ lúc nằng gặp cha mình ở cổng thành có lẽ buổi trưa, cha nằng nói phải trấn giữ được trại Lô Long trong ba ngày, cũng tức là trên nóc thành trại Lô Long trước buổi trưa ngày kia vẫn nhất định phải cầm chiến kỳ của Đại Yên. Trong lòng nằng tính toán tốc độ hành quân của người Khương, sau đó soát lại một lượt từ quân bị, binh lính trong trại Lô Long, cho đến từng cái cây trên đỉnh núi Tích và Quan Vân.

(Giờ Mùi là từ 1 đến 3 giờ chiều)

Chỗ Hoắc Thời Anh ở vốn là khu của những người giàu ở trại Lô Long, nhà nào nhà nấy đều có tiểu viện lợp mái ngói, sau khi cư dân nơi đây chuyển đi, chỉ lại cho đám quân lính biên giới, tiểu tướng lĩnh, và thập trưởng của trại Lô Long đều có thể chiếm một gian phòng ở đây. Giờ mặt trời vẫn còn chưa lặn về phía Tây, những người này đều đang ở trong quân doanh. Bên ngoài yên tĩnh chỉ thỉnh thoảng vang lên một hai tiếng kêu của đám chó mãi cắn nhau, Hoắc Thời Anh suy nghĩ, nghĩ đến khi đầu óc có chút hỗn loạn.

Cửa lớn của tiểu viện đã có tuổi, mỗi lần mở ra liền kéo theo cả tiếng “cót két” cũ kỹ vang lên. Có tiếng bước chân đi vào, rụt rè cẩn trọng nhẹ chân nhẹ tay lộ ra vẻ sợ hãi.

Bóng người cứ chần chừ do dự suốt nửa ngày ở trước cửa rồi mới chịu lộ mặt, áo xanh mũ nhỏ, khuôn mặt trắng trẻo non nớt, vẫn chỉ là một thằng nhóc choai choai. Thằng bé đang vỗ giọng, cổ họng khàn khàn đi cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn sợ sệt trông có chút quái dị: “Đồ...Đồ úy, ngài về rồi.”

Hoắc Thời Anh chống cằm nhìn đến chân của thằng bé, trên chân của nó đi một đôi giày bằng vải bố ngắn lớp mới cấu cạnh, ngay cả mũi giày cũng trắng tinh chưa hề dính tí bụi bẩn nào, trong lòng Hoắc Thời Anh không thoải mái hỏi nó: “Nguyệt nương đi lúc nào?”.

Thằng bé sợ không bước tới gần, đứng trước cửa trả lời: “Giờ Tỵ hôm nay đại tướng quân tới đón đi rồi ạ.”

(Giờ Tỵ là từ 9 đến 11 giờ sáng.)

Hoắc Thời Anh bắt lực quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Nguyệt nương vốn dĩ là một nằng hầu của cha nằng, tổ tiên của Hoắc Thời Anh và hoàng đế khai quốc của triều đình Đại Yên cùng nhau đánh trận giành thiên hạ, sau khi vào kinh thái tổ làm hoàng đế, còn tổ tiên của Hoắc gia được phong vương rồi tới biên quan Tây Bắc trấn thủ biên giới, gia đình của nằng là quý tộc công khanh cha truyền con nối, Đại Yên khai quốc được hơn một trăm ba mươi năm, Hoắc gia sinh ra năm vị đại tướng quân, đời đời trấn thủ biên thùy Tây Bắc, từ xưa đến nay gia phong nghiêm cẩn, tác phong mạnh mẽ và có chỗ đứng vững chắc trong triều đình Đại Yên, nhưng Hoắc gia đến đời Hoắc Chân cha của Hoắc Thời Anh thì lại là một thế hệ khác, lúc Hoắc Chân còn trẻ là một cậu ấm đích thực, hơn hai mươi tuổi cưới đến mười một bà vợ, năm đó ông nội của Hoắc Thời Anh Hoắc lão vương gia về thăm nhà, tức đến nỗi thường luôn đại hình cho ông, nói rằng đều là hậu họa do bàn tay phụ nữ nuôi dưỡng mà ra, sau đó vung roi tiền Hoắc Chân ra biên quan.

(Công khanh là tên gọi tắt của tam công cửu khanh, chỉ chức quan đại thần thời xưa. Tam công là Thừa tướng, Thái úy, Ngự sử đại phu, dưới Tam công là các khanh, chín khanh chủ yếu là Phụng thường, Tông chính, Lang trung lệnh, Vệ úy, Thái bộc, Đình úy, Điện khách, Thiếu phủ, Trị túc nội sử.)

Lúc Hoắc Chân đi cũng không mang theo gì, chỉ dẫn theo Hoắc Thời Anh khi đó mới hai tuổi, thật ra khi ấy Hoắc Chân đã có hai người con trai với vợ cả, không một ai hiểu tại sao ông lại dẫn theo Hoắc Thời Anh vừa mất mẹ lại mới có hai tuổi rưỡi hơn thế còn là một cô bé tới biên quan.

Cha nằng vừa đặt chân trước xuống đất Tây Bắc, thì Nguyệt nương một cô gái từ ngàn dặm xa xô chân sau cũng lén đi theo, nghe nói lúc ấy nằng vừa mới cai sữa chưa được bao lâu, lão vương gia không đuổi bà đi mà giữ lại để chăm sóc cho nằng, một lần giữ lại mà giữ đến hai mươi năm, từ một bông hoa lan yêu kiều mon môn chín thành một cái lá chuối tây béo bọ, lại còn đi theo cha nằng không danh không phận nữa chứ, năm nay Nguyệt nương cũng đã ba bảy ba tám tuổi rồi, nhưng nhìn thấy cha nằng thì vẫn quên đường về như thường, có lẽ thấy cha nằng đích thân tới đón nên bà vui đến hồ đồ luôn, thứ gì trong nhà có thể thu dọn được là thu dọn tất, sớm đã quên sạch bách việc nằng đã ra ngoài được nửa tháng lúc quay về không đồ ăn không áo mặc rồi, Hoắc Thời Anh vẫn luôn cho rằng về phương diện đối xử với phụ nữ cha nằng thật sự chẳng ra sao.

Hoắc Thời Anh đứng dậy phui phui bụi trên người hỏi thằng nhóc: “Tiểu Lục, trong quân doanh vẫn còn quần áo của ta chứ?”.

Thằng bé vội vàng trả lời: “Có ạ có ạ, nửa tháng trước cô đi, Nguyệt nương đã lấy về giặt sạch sẽ cho cô rồi, hôm trước tiểu nhân vừa lấy về.”

“Được, vậy chúng ta về quân doanh thôi.” Hoắc Thời Anh bước ra ngoài, Tiểu Lục liền đi theo sau rồi khỏi tiểu viện.

Hai người một trước một sau đi bộ về quán doanh, Hoắc Thời Anh đi không nhanh lắm, nên Tiểu Lục cứ dè dặt cẩn thận đi theo đằng sau. Hoắc Thời Anh cũng chẳng buồn để tâm đến thằng nhóc ấy.

Thân phận của Tiểu Lục chính xác là thân binh của Hoắc Thời Anh, bình thường hầu hạ nàng chuyện sách bút, và sinh hoạt thường ngày, nhưng chuyện thân binh của Hoắc Thời Anh cũng phải kể từ đầu, nàng là con gái, nếu tìm một thanh niên trẻ tuổi khỏe mạnh làm thân binh, cô nam quả nữ quan hệ quá mức gần gũi nói ra cũng không được lọt tai lắm, nhưng nếu tìm một cô gái ở cạnh đề hầu hạ, thì trong quân doanh lại không cho phép phụ nữ ra vào, vì thế thân binh của Hoắc Thời Anh trước giờ đều là những đứa trẻ choai choai không quá bé, tầm mười ba mười bốn tuổi đi theo nàng, sau hai năm trưởng thành rồi lập tức được điều đi. Nhưng những đứa trẻ mười ba mười bốn tuổi lại còn biết đọc biết viết bình thường không dễ tìm chút nào, vì thế thân binh của Hoắc Thời Anh đều là nô tài được Hoắc gia nuôi dạy và do Hoắc Chân điều từ kinh thành tới, Tiểu Lục mới tới tháng trước, thằng bé vừa đến, Hoắc Thời Anh đã đi do thám ở thảo nguyên nửa tháng, hai người ở chung với nhau chưa được bao lâu, nên thằng bé vẫn chưa hiểu được tính khí của nàng, thành ra rất sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 2

Lúc về tới quán doanh Hoắc Thời Anh mặc bộ quân phục của nàng vào, rồi thay đôi giày bằng vải bố thủng lỗ dưới chân bằng đôi khác, lúc này không phải là giờ cơm, nên bếp lò trong phòng bếp của quán doanh đã tắt lửa, Tiểu Lục miễn cưỡng tìm cho nàng được một cái bánh rán.

Hoắc Thời Anh ra khỏi thành nửa tháng, trong suốt một nghìn sáu trăm dặm vòng đi vòng lại tập kích trên thảo nguyên, dọc đường chỉ toàn gặm lương khô, cái bánh Tiểu Lục tìm cho nàng đã được thằng bé bỏ vào trong bếp nướng lại, tuy nhìn đen sì sì, nhưng cho vào miệng vẫn thấy thơm hơn thế còn nóng hôi hổi, với Hoắc Thời Anh như thế là quá đủ rồi.

Vừa ăn bánh, vừa tìm hiệu úy ở lại trấn giữ trại Lô Long hỏi thăm về tình hình trong thành, sau đó lại đi bộ tới kho vũ khí, ngũ trưởng trông coi nhà kho nói với nàng rằng, hôm qua cửa khẩu Gia Định đã gửi tới mười vạn mũi tên dài, năm trăm cây cung cứng, đao thương trường mâu, và thêm một trăm thùng dầu.

Hoắc Thời Anh nhìn một lượt nhà kho, toàn bộ bên trong đều đã được xếp đầy, sự chi viện đầy đủ này khiến nàng dễ vạch kế hoạch hơn.

Từ trong kho vũ khí ra, rẽ ngoặt đi về phía tường thành, trên tường thành cứ cách mười bước chân là lại có binh lính đứng gác. Lúc Hoắc Thời Anh đi lên vừa đúng lúc một bộ phận lính đang đổi ca, gió cát trên đầu tường thành rất mạnh, đám binh sĩ đứng nửa ngày đầu tóc mặt mũi toàn bụi đất xám xịt, suốt dọc đường Hoắc Thời Anh đi, tiếng gọi “Đồ úy, Đồ úy” vang lên không ngớt, nhưng khuôn mặt nàng thì cứng nhắc, nghe xong cũng chỉ gạt đầu đi thẳng.

Tường thành của trại Lô Long được xây dựng dựa vào thế núi, có hình lòng chảo, hai mặt cạnh kếp lấy bức tường chính thẳng tắp, góc ở giữa hai mặt cạnh và mặt chính là một góc chết, bình thường nếu nhìn lướt ngang qua sẽ không nhận ra có binh sĩ đang đứng ở đó, đây chính vị trí mà mấy đám binh già đời lọc lõi thích nhất, vì chỉ cần không đụng mặt cấp trên đi tuần tra, thì bọn họ có thể thoải mái làm đủ mọi trò trong cái hốc phía sau tường ấy.

Hoắc Thời Anh đi tới cái góc chết ở chỗ tường thành, đầu tiên là ho khan một tiếng, sau đó dừng chân lại một lúc rồi mới đi tiếp.

Có một binh sĩ ôm trường thương đang cuộn tròn người trong cái góc giữa hai bức tường, trước khi Hoắc Thời Anh đến có lẽ ông ta đang ngủ, nghe thấy tiếng nàng ho khan mới ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn còn vẻ ngơ ngẩn, đợi đến khi nhìn rõ đó là Hoắc Thời Anh, thì người này đột nhiên bật cười lớn, nụ cười của ông ta khiến khóe mắt đùn lên một đồng nếp nhăn, khuôn mặt vốn dĩ đang rất cương nghị, lập tức trở nên thô bỉ hẳn.

“Áy! Kì Ba, cô về rồi đấy à.” Ông ta cười hề hề lão đã lão đảo đứng lên, lưng dựa cả vào tường.

(Kì Ba có nghĩa là những bông hoa đẹp lạ, ám chỉ những cô gái xinh đẹp, mạnh mẽ, cá tính và đầy bản lĩnh.)

Hoắc Thời Anh đi tới, đứng ngay bên cạnh ông ta, lưng cũng dính sát vào tường dáng vẻ lười biếng uể oải, tư thế đứng của hai người gần như giống hệt nhau: “Tề gia, tối qua làm gì vậy hả? Trên đường ta đi tới đây tiếng động cũng không hề nhỏ, vậy mà vẫn không tỉnh, ngủ cũng say đấy.”

Ông ta xoa xoa mặt, rồi lại gãi gãi đầu, khuôn mặt nhăn nhó trông có vẻ khá khó chịu: “Ta nói này Kì Ba, con gái cỡ như cô hỏi ta những thứ này thì bảo ta phải trả lời sao?”

Hoắc Thời Anh cười cười: “Phát lương rồi hả? Vào thành à?”

Người đàn ông tên Tề gia cười hề hề, không nói gì, trại Lô Long là cứ điểm quân sự quan trọng, toàn bộ hoạt động buôn bán làm ăn của người dân nơi đây đều không có, nhưng cửa khẩu Gia Định ở đằng sau cách đây năm mươi dặm lại là một biên thành rất lớn, nơi ấy có rất nhiều quán rượu kỹ viện, trại Lô Long bên này phát lương thì sẽ chảy thẳng sang bên đó, đây đã là thói quen rồi, trong lòng Hoắc Thời Anh hiểu rất rõ nên trước nay không bao giờ hỏi đến.

Tề gia hỏi lại Hoắc Thời Anh: “Cô đến tìm ta có việc gì?”.

Hoắc Thời Anh đột nhiên đứng thẳng người xoay mặt nhìn ra bên ngoài, bên ngoài tường thành vắng thái dương rực rỡ treo trên quan ải, đã đến giờ Thân rồi.

(Giờ Thân là từ 3h – 5h chiều.)

Hoắc Thời Anh im lặng hồi lâu, Tề gia cũng quay người đứng song song với nàng, xoay đầu nhìn về nghiêm trọng trên mặt nàng.

“Có việc.” Phải rất lâu sau Hoắc Thời Anh mới nói.

Tề gia thu lại thái độ đùa cợt trên mặt, khẩu khí cũng nghiêm chỉnh hẳn lên: “Vậy nếu cô không tiện nói ở đây, thì đợi ta đổi gác rồi sẽ tới tìm cô.”

Hoắc Thời Anh quay người, Tề gia nhìn theo nàng, vẻ lo lắng trên mặt càng khiến cho những nếp nhăn trên mặt sâu thêm, nàng vỗ vỗ lên tường thành nói: “Lát nữa ông đừng ăn cơm ở trong doanh trại nữa, đến thẳng luôn đi, ta với ông nói chuyện.”

“Được, lát nữa ta sẽ tới, cô cứ về trước đi, ở đây gió lớn lắm.”

“Ừ.” Hoắc Thời Anh đáp rồi đi thẳng.

“Thời Anh, quay về ngủ một giấc đi đã.”

Bước chân Hoắc Thời Anh khựng lại, vẫy vẫy tay với Tề gia ở sau lưng: “Ông cũng đừng có ngủ nữa, vừa nãy ta xem thấy hôm nay Phùng Tranh đi tuần đây.”

Trên đường về, sống lưng đám binh sĩ trên tường thành thẳng tắp, mặt hướng về phía quan ngoại, lưng dựa vào tổ quốc, khuôn mặt trang nghiêm mà trịnh trọng, đây là đội quân tinh nhuệ đã kinh qua trăm ngàn khốc liệt trên chiến trường, tất cả những binh sĩ ở biên ải Tây Bắc có thể chiến đấu được với đội quân như sói như hổ của man tộc ở quan ngoại cơ bản đều xuất thân từ trại Lô Long.

Trước khi xuống khỏi tường thành Hoắc Thời Anh quay đầu liếc nhìn về phía quan ngoại lần cuối, ánh mặt trời đỏ rực như được khảm một lớp viền vàng, cửa ải nằm giữa hai ngọn núi không biết đã đứng đó uy nghi sừng sững mấy trăm năm rồi, những gió thu Tây Bắc khô nóng pha trộn thêm mùi vị của sự thê lương. Nàng xoay đầu nhìn lại chỗ Tề gia ngủ, tường thành lồi ra chắn mất chỗ đó, nên không còn nhìn thấy ông nữa.

Hoắc Thời Anh luôn cảm thấy chỉ cần là người thì đều sẽ có tật xấu, giống như Nguyệt nương chỉ cần nhìn thấy cha nàng thì chân đã nhũn cả ra, giống như mỗi lần trước những trận đại chiến nàng nhất định phải nói chuyện với Tề gia thì mới an tâm được.

Nhìn từ góc độ binh thường mà nói Tề gia không phải là một binh sĩ tốt, kiểu binh sĩ như ông trong quân đội nào cũng có, kiểu binh sĩ này thường có tuổi đời khá lớn, thậm chí đã từng trải qua rất nhiều loại binh chủng khác nhau, cực kỳ quen thuộc với chế độ biên chế trong quân doanh, giỏi nhất là luôn lách tạt dụng sơ hở, tướng lĩnh quan lại thượng cấp không thể quản lý nổi, nhưng lại sở hữu uy tín không nhỏ trong mắt đám binh lính cấp thấp, hơn thế kiểu binh sĩ này đều mắc một thứ bệnh chung đó là không có chí tiến thủ, rượu ngon, gái đẹp, tất cả lương bổng về cơ bản đều cống hiến cho hai lĩnh vực trên. Nhưng cũng chỉ có kiểu binh lính ấy khi đối mặt với những đòn tấn công chính diện từ thiết kỵ của người Khương mới không sợ đến nhũn cả chân, và không bỏ chạy, bọn họ đã chứng kiến quá nhiều rồi, cũng đã đánh trận quá nhiều rồi, thần kinh đã bị mài mòn đến tê liệt từ lâu, bọn họ biết nên liều mạng ra sao, cũng hiểu phải đánh trận thế nào.

Hoắc Thời Anh và Tề gia đã quen biết được mười năm nay, là Tề gia đã dạy nàng làm thế nào để sinh tồn trong quân doanh, làm thế nào để tiếp tục sống trong quân đội.

Năm đó Hoắc Thời Anh mười hai tuổi đứng canh giữ cổng thành, một cái cổng tò vò có hai nhóm lính gồm mười hai người, nhưng không một ai thèm để ý tới nàng, vì tất cả đều biết nàng là con gái của tướng quân, mà trong quân đội cảm kích nhất là có con gái ra vào, nhưng nàng xuất thân cao quý nên lại không thể công khai bắt nạt, vì thế mọi người đều cô lập nàng, lúc ấy chỉ có mình Tề gia dám bắt nạt Hoắc Thời Anh, năm đó Tề gia vẫn là một gã thanh niên hơn hai mươi tuổi đầu, gã binh già lợc lỏi này là người lười biếng gian manh, hay uống rượu đánh nhau, toàn giành đồ ăn của nàng, lừa lấy tiền lương của nàng, vừa xấu xa lại bỉ ổi.

Năm đó quân đội của triều đình Đại Yên yếu kém, tất cả cửa khẩu hoàn toàn phải dựa vào những thành trì vững chắc để phòng thủ, hồi mới đầu người Khương hay cướp bóc ở những ngôi làng xung quanh cửa khẩu Gia Định, quân đội của triều đình Đại Yên đi tuần có gặp phải, thì quan sát động tĩnh từ cách đó mười dặm rồi bắt đầu bỏ chạy. Nhưng chính con người vừa xấu xa lại bỉ ổi đó, trong mấy lần đi tuần gặp phải giao tranh, đã kéo nàng già chết, sau đó dẫn nàng bỏ trốn, cứu sống nàng không biết bao nhiêu lần trong những tình cảnh sinh tử, cũng chính ông đã dẫn Hoắc Thời Anh kéo bầy kéo đàn đi đánh nhau, lén uống trộm rượu, đánh bạc cá cược với đám tiểu binh, khiến cho đám binh lính cấp thấp trong quân đội đều quen với sự tồn tại của một cô gái như nàng, không còn coi nàng là con gái nữa, cũng chính con người này đã nói với Hoắc Thời Anh lúc đánh trận kẻ nào dũng mãnh xông lên trước sẽ là kẻ chết trước, muốn giành được công danh thì đầu tiên phải biết làm thế nào để sống sót đã.

Hoắc Thời Anh quen biết Tề gia được mười năm, Tề gia biến từ Tề ca của năm đó thành Tề gia của bây giờ, ông vẫn là lão binh già lợc lỏi, đối với Hoắc Thời Anh ông vừa thầy vừa là bạn, mỗi lần gặp đại chiến Hoắc Thời Anh đều sẽ tìm ông nói chuyện có như thế thì tâm trí mới bình tĩnh được.

Hoắc Thời Anh quay trở lại doanh trại, ngủ một giấc ngắn, đến lúc thắp đèn Tiểu Lục vào gọi nàng dậy, rửa mặt chải đầu xong cũng vừa lúc Tiểu Lục bày biện cơm tối lên bàn cho nàng, Tề gia nắm được thời gian đi theo cậu tiểu binh thông báo bước vào phòng.

Trong quân doanh không có món ăn gì đặc sắc tinh tế, chỉ có một chảo bọ cạp cừ om (1), một đĩa bánh bao chay, Tề gia vừa vào phòng liền xông

thăng đến bàn ăn, Tiểu Lục biết ý lặng lẽ khép cửa lui ra.

Lúc Hoắc Thời Anh rửa tay sạch sẽ xong, thu dọn ồn thỏa mọi thứ ngồi xuống, thì chảo thịt cừu to cỡ chậu rửa mặt đã sôi đi non nửa, mồm miệng Tề gia toàn mỡ, rảnh rồi ngước đầu lên nhìn Hoắc Thời Anh một cái, rồi lại cúi đầu xuống ra sức và com như đang giành thức ăn với chó.

Việc ăn uống đối với kẻ làm lính cũng là một tật xấu, dùng thời gian ít nhất để ăn được nhiều thứ nhất, có đôi khi nhai đối với họ mà nói là một chức năng dư thừa. Hoắc Thời Anh làm lính quen nhiều năm, hiểu rõ nhà bếp của những binh sĩ cấp thấp là như thế nào, nàng cũng không tranh với Tề gia, bản thân cũng gặm bánh bao, nhìn Tề gia ăn.

Tề gia ăn no rồi, đứng dậy chạy tới chỗ bàn làm việc của Hoắc Thời Anh rót một chén trà thật lớn, ngửa cổ nốc cạn, đứng chống nạnh thỏa mãn ợ một tiếng rõ to, sau đó bưng chén trà ung dung nhàn nhả trở lại chỗ cũ, ngồi như thể một đại gia thứ thiệt.

Hoắc Thời Anh lấy bánh bao vết nứt chỗ nước thịt còn dính dưới đáy chảo, ngẩng đầu liếc nhìn ông một cái hỏi: “Tề gia, ông đã bao giờ nghĩ đến chuyện một ngày nào đó không đánh trận nữa, cõng giáp trở về quê cũ sẽ làm gì chưa?”.

Tề gia cười hề hề đáp: “Tình cảm thế, nếu như không đánh trận nữa, thì triều đình đã có quy định rồi, những lão binh đã phục vụ được hơn hai mươi năm sau khi giải ngũ sẽ được hai mươi hai lượng bạc lương hưu, thoát khỏi quân tịch trở về quê cũ còn có thể được phân vài mẫu ruộng, đến lúc ấy ta vừa có tiền vừa có một ngôi nhà mái ngói hai gian, lấy một cô vợ, sau đó sinh con đẻ cái, cuộc đời ta như thế là đầy đủ rồi.”

Hoắc Thời Anh bị những lời nói dối của ông làm cho bật cười, chế nhạo lại ông: “Ông như vậy, mà cũng có cô nương nào chịu lấy sao?”.

Da mặt Tề gia dày chẳng mấy may cảm thấy có chút mất mặt nào: “Chuyện này cô không hiểu được đâu, gái trẻ không lấy được, chẳng lẽ đến quả phụ ta cũng không lấy được chắc?”.

Độ mặt dày của ông khiến Hoắc Thời Anh phá ra cười ha ha: “Phải phải phải, ông có thể lấy được quả phụ, quả phụ.”

Hoắc Thời Anh cười cười, nhưng rồi đột nhiên khuôn mặt thay đổi nhanh như thời tiết, ánh mắt nàng chuyên chú nhìn Tề gia rồi nói: “Tề gia giúp ta khoét con đập ở sông Lãm đi.”

Tề gia sững người một lúc, rồi sau đó nhảy bật dậy khỏi ghế, buộc chặt lại dây lưng nói: “Được, khi nào?”.

Hoắc Thời Anh ăn xong cái bánh bao trong tay, đứng dậy nhàn nhả phui phui tay cho vụn bánh rơi hết nói: “Một lượng lớn binh mã của người Khương sẽ tập kết rồi tiến về hướng trại Lô Long, trước giờ Tý đêm nay, tiên phong của bọn chúng sẽ tới được quan ải giữa núi Tích và núi Quan Vân, ông phải căn thời cơ cho chuẩn, làm bị thương người của bọn chúng không phải là việc quan trọng nhất, mấu chốt là phải bịt đường lại.”

(Giờ Tý là khoảng từ 23h – 1h sáng.)

Tề gia nghĩ ngợi cảm thấy rất nan giải: “Quan ải giữa núi Tích và núi Quan Vân rộng hai mươi trượng, từ khi sang thu đến nay trại Lô Long chưa từng có mưa, bùn đất trên núi đều đã khô cằn cả nên rất hút nước, muốn cho khối núi này sạt lở xói mòn không phải chuyện dễ, khoét đập vùi lấp một hai ngàn binh mã của bọn chúng thì không có vấn đề gì, nhưng muốn bịt đường thì rất khó, có khả năng nước sẽ mang theo đá vụn, bùn đất, ngựa không tiện di chuyển, nhưng bọn chúng chỉ cần gột sạch một lúc là vẫn có thể vượt qua được.”

Hoắc Thời Anh gật gật đầu: “Ta biết, bịt đường không thể chặn được bọn chúng, nhưng toàn bộ quan ải có đóng cửa cố thủ thì bọn chúng dù có lật núi cũng vẫn có thể vượt qua được như thường, vì thế chỉ cần giữ chân bọn chúng ở trong quan ải đến giờ Mão ngày mai là được.”

(Giờ Mão là từ 5h – 7 h sáng.)

“Vậy thì được.” Tề gia không hỏi han gì thêm, xòe tay về phía Hoắc Thời Anh nói: “Đưa lệnh bài đây, một mình ta không đào được đâu.”

Hoắc Thời Anh cười tháo lệnh bài ở thắt lưng xuống, thả vào tay ông: “Không hỏi gì hết sao?”.

Tề gia một mực lắc đầu: “Ta biết, quân cơ mà. Có hỏi cô cũng sẽ không nói cho ta hay, chỉ là ta thật sự có điều này thắc mắc, có phải từ ba năm trước cô đã biết sẽ có ngày hôm nay rồi đúng không, sông Lãm cách trại Lô Long những hăm một dặm núi đây, ba năm trước cô nói sợ trại Lô Long thiếu nước, nên dẫn người lên thượng du sửa đập, nhưng trại Lô Long không hề thiếu nước, trong thành chúng ta còn có giếng nước mà.”

Hoắc Thời Anh thở dài một hơi, quay người nhìn tấm bản đồ treo ở phía sau lưng nói: “Đánh trận đâu có đầu cơ trục lợi được nhiều như thế, có nhiều khi đánh trận phải xem bên nào chuẩn bị đầy đủ hơn, với vị trí của trại Lô Long nếu có quân địch tới xâm lược sẽ không có địa thế trống trải để nghênh địch, chỉ có thể giữ thành tử thủ mà thôi, những cách có thể dùng được, nghĩ ra được đều phải tùy tình hình mà vận dụng, việc sửa đập trước đây ta đã từng nhắc đến khi nhậm chức ở biên quan, nhưng khi ấy toàn bộ chú ý của triều đình đều đặt ở Tây Cương, lương của binh lính biên giới chỗ chúng ta còn chẳng có mà phát, tiền đâu ra mà tu sửa đập. Huống hồ công việc tu sửa này là để giành cho việc tháo dỡ trong tương lai, ai cho ông tiền để sửa.”

Hoắc Thời Anh nói xong quay người lại đẩy đẩy Tề gia: “Được rồi, ông mau đi làm đi, đến doanh trại của ta chọn ra một trăm người ngựa, Vệ Phóng mà có hỏi, thì ông đừng nói gì với hắn, cứ bảo hắn tới tìm ta.”

“Được.” Tề gia cảm lệnh của Hoắc Thời Anh nhét vào trong áo, vừa ra đến cửa đột nhiên lại xoay người lại hỏi: “Kì Ba, vừa nãy cô nói sau này nếu như không phải đánh trận nữa, có phải là sau này thật sự sẽ có một ngày không phải đánh trận nữa không?”.

Hoắc Thời Anh nhìn ông nhưng chỉ cười mà không nói gì, Tề gia vỗ lên khung cửa: “Kì Ba, ta tin cô, chúng ta đều tin cô.”

Hoắc Thời Anh cười vui vẻ cung tay hành một lễ với Tề gia: “Hoắc Thời Anh đã nhận được sự quan tâm của các vị quân gia suốt bao nhiêu năm qua, xin đa tạ.”

Tề gia cũng cười vui vẻ chấp tay trả lễ: “Không cần đa tạ, không cần đa tạ. Bọn ta đều muốn nhìn thấy cô trở thành nữ tướng quân đầu tiên của triều đình Đại Yến, cái tên Kì Ba này không thể để gọi suốt nhiều năm như vậy được.”

Cuối cùng “Kì Ba” xua Tề gia đi, miệng lẩm nhẩm lại hai chữ này lác đầu cười mãi.

Cuộc sống trong quân đội kham khổ, quan tướng bình thường đều nhắm mắt cho qua những hành động nhỏ nhất xảy ra sau lưng không gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến đại cục, cái biệt danh Kì Ba này là do Tề gia đặt cho Hoắc Thời Anh, tông chế của Đại Yến nghiêm ngặt, phụ nữ không được tham gia thi cử, không được vào triều làm quan, tuy rằng triều đình vẫn giao một vài chức quan thấp bé không quan trọng cho phụ nữ, ví dụ như cai ngục trông coi phạm nhân nữ trong nhà lao, một số vương phủ và đại nội vẫn có những ngự trù cha truyền con nối, và một số y quan, phụ nữ có thể có được chức quan nhỏ bé ấy thôi đã là việc vô cùng hiếm hoi rồi, thậm chí trong hơn một trăm ba mươi năm kể từ khi khai quốc Đại Yến tới nay chỉ có duy nhất một nữ y quan tứ phẩm thấp bé của đại nội là có thể cầm cự được.

Hoắc Thời Anh là con gái, tuy rằng chỉ là một đô úy tòng ngũ phẩm thụ vệ biên thành, nhưng đã là chuyện xưa nay chưa từng có rồi, cái biệt danh Kì Ba này nằng chặc chắn gánh được.

(Tòng ngũ phẩm là một trong những phẩm cấp trong số những chức quan thời phong kiến, xếp hàng thứ mười trong số cửu phẩm bát cấp (nghĩa là chín phẩm tám cấp), là một chức quan tương đối nhỏ.)

1. Bọ cạp cừu là một món ăn được chế biến từ thịt thăn và toàn bộ tủy sống còn nguyên của cừu, vì hình dạng của nó tương tự như một con bọ cạp nên có tên là bọ cạp cừu. Đây là một món ăn thơm ngon, ít chất béo, giàu canxi, nhiều dinh dưỡng, có tác dụng tráng dương, giảm loãng xương, làm đẹp da, ...)

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 3

Tề gia đi rồi, Hoắc Thời Anh lập tức phái Tiểu Lục đi tập hợp những thuộc hạ đặc lực tới họp, quân đồn trú của trại Lô Long có hai nghìn, thêm vào đó là ba nghìn binh ngoài biên chế của doanh kị binh, cứ ba tháng một lần doanh kị binh lại luân phiên thay đổi với cửa khẩu Gia Định, Hoắc Thời Anh lúc bình thường có quyền huấn luyện, nhưng lúc chiến tranh thì không có quyền điều động.

Những người tham gia cuộc họp thường là tướng lĩnh cấp cao của hai nghìn quân đồn trú, một người có thể coi là trợ thủ của Hoắc Thời Anh, thủ ngự Phùng Tranh, cùng hai vị đô úy là Lô Tề và Vệ Phóng.

(Thủ ngự là người chịu trách nhiệm phòng thủ, thường dùng cho thủ vệ bảo vệ những địa phận yếu hại ngoài biên cương.)

Nơi xử lý công việc của Hoắc Thời Anh có một cái bàn hội nghị rất dài, Hoắc Thời Anh tranh thủ lúc bọn họ chưa đến, ngồi ở vị trí trước nhất uống trà trong lúc chờ đợi, Lô Tề và Vệ Phóng đi theo Hoắc Thời Anh được hai năm, nhưng cả hai người đều tới muộn, người bước vào phòng đầu tiên lại là Phùng Tranh.

Phùng Tranh là một thanh niên đáng vẻ nho nhã yếu ớt, thân hình cao cao gầy gầy, sắc mặt quanh năm trắng xanh thường chỉ thấy ở những người xuất thân từ những gia đình quý tộc lâu đời, không giống với các võ tướng ngoài biên quan mà giống với những công tử môn phiệt thế gia, suốt ngày ru rú trong nhà cao cửa rộng hơn. Mà đúng là người này xuất thân từ chốn hào môn thật, gia đình là quý tộc quyền thế ở Hoài Đông, phụ thân thuộc tầng lớp tri thức đảm nhận chức đồng tri chính nhị phẩm của Xu Mật viện.

(Đồng tri là cấp phó của tri phủ, hàng chính ngũ phẩm, thông thường mỗi phủ sẽ bổ nhiệm từ một đến hai người, không cố định số người.)

(Xu Mật viện là một viện phụ trách vấn đề quân sự của triều đình, người đứng đầu gọi là Xu Mật sứ.)

Phùng Tranh từ nhỏ vốn dĩ đã được gia đình mời thầy giáo về dạy, truyền thụ toàn là tứ thư ngũ kinh, được bồi dưỡng để đi theo con đường văn nhân. Nhưng thăng nhải này năm mười bảy tuổi bước vào thời kỳ thành niên, đột nhiên làm phản, bỗng một hôm đầu óc hoàn toàn tỉnh ngộ, muốn bỏ văn theo võ, gia đình của Phùng Tranh neo người ít con ít cháu, chỉ có một đứa con trai độc nhất là Phùng Tranh, nên nghe tin xong trong nhà náo loạn, cuối cùng ông bố già chưa từng làm mình làm mẩy với ông con trẻ bao giờ, đành phải lòi cái mặt già nua tới cầu xin Hoắc Chân.

Thật ra Phùng Tranh vẫn luôn giữ chức quan văn bên cạnh Hoắc Chân ở cửa khẩu Gia Định, nhưng văn nhân thì đều có tật xấu, thích thanh cao, quản mình quản người đều rất nghiêm ngặt, những vị tướng lĩnh bên cạnh khác cũng rất ít người qua lại với hắn, sĩ quan cấp dưới cũng chẳng ai đồng tình với cách làm việc của hắn, cứ hở ra là phạt lẳng nhà lẳng nhằng, cuối cùng rơi vào tình cảnh người dưới đều hận hắn, người trên đều không thích hắn, nhân duyên vô cùng xấu.

Tháng trước Phùng Tranh viết huyết thư dâng lên Hoắc nguyên soái xin đưa hắn tới tuyến đầu đánh trận, rùng beng ầm ĩ hết cả lên, Hoắc Chân vương cái thể diện của Phùng gia nhưng cũng rất đau đầu với hắn, cuối cùng dứt khoát đã luân hắn tới chỗ của Hoắc Thời Anh.

Phùng Tranh bước qua cửa, từ rất xa đã hành một lễ với Hoắc Thời Anh: “Hoắc đô úy.”

Lại nói tiếp chức quan của Phùng Tranh cao hơn của Hoắc Thời Anh nửa cấp, vì thế nàng lập tức đứng dậy khỏi chỗ ngồi, trả nửa lễ: “Phùng thủ ngự khách khí rồi, bên này mời.”

Khuôn mặt nghiêm túc của Phùng Tranh trắng xanh nhợt nhạt, lúc đi lại vận động giống như mang theo một hơi giá, ngồi xuống bên phải Hoắc Thời Anh, ở giữa còn cách một cái ghế.

Tiểu Lục căn chuẩn thời cơ vội vàng bung trà lên cho Phùng Tranh, cả hai đều nhất trí đồng loạt cầm tách trà lên cúi đầu im lặng không nói gì.

Hoắc Thời Anh xuống xong chén trà, thì Lô Tề và Vệ Phóng cũng vừa tới nơi, hai người vừa bước vào bầu không khí lập tức trở nên thoải mái hơn hẳn, cũng không hề hành lễ khách sáo, Hoắc Thời Anh liền lên tiếng chào hỏi rồi ngồi xuống, hai người lần lượt ngồi xuống phía bên tay trái của nàng, vị trí rất gần, trong một cuộc họp giữa những tướng lĩnh cấp cao, ngay từ chỗ ngồi đã có thể nhìn ra được ai thân thiết gần gũi, ai xa cách có học vấn.

Lô Tề và Vệ Phóng đều còn rất trẻ, một người hai mươi, người kia hai mươi ba, Vệ Phóng trông cường tráng hơn một chút, dưới cằm nuôi một chòm râu ngắn, Lô Tề thì hơi gầy, làn da ngăm đen. Cả hai người ngồi xuống nhưng không một ai nói câu nào với Phùng Tranh, bầu không khí có hơi lạnh.

Hoắc Thời Anh đợi Tiểu Lục lần lượt dâng trà lên cho hai người xong, đóng cửa ra ngoài rồi mới đằng hắng một tiếng sau đó nói: “Phải đánh một trận lớn rồi!”

Ba người rõ ràng đã bị câu nói này của nàng đánh cho rơi xuống đất, sống lưng dựng lên thẳng tắp, thấy cảnh đó nàng cảm thấy rất hài lòng.

Hoắc Thời Anh bung tách trà lên uống một ngụm rồi mới ung dung chậm rãi nói tiếp: “Ừ, bộ lạc Ô Đạt của người Khương xuất hiện một nhân tài, thì ra hơn hai mươi bộ lạc của bọn chúng đều quân ta lại đánh quân mình, không có lương thảo sống sót qua mùa đông nên đã xông vào quan ải để cướp bóc, năm ngoái bên bộ tộc Ô Đạt xuất hiện một thủ lĩnh tên là Cống Đông, chỉ trong nửa năm gã đã tiến hành thuyết phục các bộ lạc của người Khương, một tháng trước triều đình của bọn chúng đột nhiên tập kết một lượng lớn người ngựa, bảy ngày trước đã tề tựu xuất phát, hướng thẳng về phía trại Lô Long rồi.”

Nhìn qua thì có lẽ Phùng Tranh là bình tĩnh kiểm soát cảm xúc tốt nhất, hắn cau mày nói: “Có bao nhiêu người?”

“Ước tính có thể có khoảng hơn hai mươi vạn, dùng hết những gì tinh nhuệ nhất, bọn chúng dốc cạn toàn bộ quốc lực, âm mưu chiếm trọn cả Trung Nguyên.” Hoắc Thời Anh nói đoạn đặt tách trà xuống bàn, ngẩng đầu quét ánh mắt nhìn bọn họ một lượt.

Ba người trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Lô Tề lên tiếng trước: “Bên phía cửa khẩu Gia Định có dự tính gì với chúng ta không?”

“Cấp trên có lệnh ‘trại Lô Long phải phòng thủ kiên cố trong vòng ba ngày, thiếu một khắc thì xách đầu đến gặp’.”

“Viện binh thì sao?”

“Không có.”

Vệ Phóng cười giễu: “Hai mươi vạn và hai ngàn, xi! Bọn chúng không cần đánh, cứ xông lên mà giã cũng đủ để giã chết chúng ta rồi. Hôm nay ta thấy toàn bộ ba ngàn người của doanh kỵ binh trong thành đều đã luân phiên thay đổi đồn trú trở về Gia Định rồi.”

Hoắc Thời Anh nghiêng người dựa vào lưng ghế nói: “Không phải là luân phiên thay đổi đồn trú, mà là rút quân bỏ chạy, toàn bộ kỵ binh có thể đánh với người Khương đều ở cửa khẩu Gia Định và trại Lô Long, nhưng chưa đến cuối cùng thì đại tướng quân sẽ không dùng bọn họ đâu.”

Ba người đồng loạt cau mày, Phùng Tranh ở bên này đột nhiên đứng phắt dậy định xông thẳng tới chỗ tám bản đồ treo sau lưng Hoắc Thời Anh, nhưng còn chưa đợi hắn xông được tới trước, Hoắc Thời Anh đã đứng dậy theo, nói với hắn: “Được rồi, không cần phải nhìn bản đồ nữa, tất cả lên hết tường thành đi, nhìn cảnh vật thật tốt hơn nhìn bản đồ nhiều.”

Hoắc Thời Anh dẫn Lô Tề và Vệ Phóng đi, ở phía sau lưng họ sắc mặt Phùng Tranh lập tức tối sầm, chần chừ một lúc rồi cuối cùng cũng đi theo.

Bức tường thành chính của trại Lô Long dày năm trượng, chia ra làm hai lớp trong ngoài, phòng tuyến thứ nhất bị công phá thì vẫn còn trận tuyến phòng ngự thứ hai có thể dùng được, giữa hai bức tường xây một tòa tháp, giành cho tướng lĩnh đồn đốc tác chiến, bốn người ở trên tòa tháp, binh sĩ đứng gác xung quanh được cho lui ra khỏi phạm vi hai trượng.

Trong tháp, bốn người hướng mắt nhìn ra quan ngoại, giữa màn đêm tối tăm, quan ải nằm giữa núi Tích và núi Quan Vân tựa như một con thú to lớn đang ngủ đông, những cơn gió thổi qua dãy núi mang theo hơi giá, ba người đàn ông xung quanh Hoắc Thời Anh đều mang theo vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Lúc quay lại, Hoắc Thời Anh quét ánh mắt nhìn họ một lượt nói: “Tiên phong của người Khương, muộn nhất là giờ Tí đêm nay sẽ tới được chỗ quan ải, nói thử xem, chúng ta nên đánh thế nào?”

(Giờ Tí khoảng từ 23h – 1h đêm.)

Ánh mắt của Hoắc Thời Anh rơi lên người Lô Tề, Lô Tề chỉ về phía núi Quan Vân bên phía tay phải nói: “Trận chiến này không phải đánh ra sao, mà là thù thế nào, thật ra phòng thủ không phải là điều mấu chốt, mấu chốt là làm sao để kéo dài được thời gian, nếu phá con đập của sông Lãm ở phía sườn núi Quan Vân đi, thì có thể tiêu diệt một bộ phận quân tiên phong của bọn chúng, ở quan ải có hình thành một lượng lớn bùn đất lắng cặn, có thể trì hoãn tốc độ hành quân của người Khương. Nhưng lần này số lượng của bọn chúng kéo đến đã tới hơn hai mươi vạn, thì quân tiên phong chỉ ít cũng phải hai vạn, để xử lý sạch sẽ thông được đường đại khái cũng chỉ mất từ ba đến năm canh giờ là xong thôi.”

Hoắc Thời Anh gật đầu: “Ừ, ta đã cho người đi phá đập rồi.” Nói xong nàng chuyển ánh mắt thắc mắc về phía Vệ Phóng.

Vệ Phóng liền tiếp lời: “Quan trọng là không có người, trại Lô Long dễ thủ khó công, vốn dĩ là phối hợp tiếp ứng từ xa với cửa khẩu Gia Định, nhưng giờ không có viện binh, lại muốn cầm chân địch trong ba ngày, khó!”

Hoắc Thời Anh giờ tay chỉ về phía Vệ Phóng cười mắng: “Vệ Phóng ngươi đúng là kẻ gian xảo nhất bọn, những lời ngươi vừa nói khác gì chưa nói, miệng lưỡi nhà quan được lắm!”

Chỉ nháy mắt mặt mũi Vệ Phóng đã đỏ bừng, Hoắc Thời Anh không để ý tới hấn nữa, quay người nhìn Phùng Tranh đang đứng bên cạnh hỏi: “Phùng thủ ngự, có cách gì không?”

Phùng Tranh có khuôn mặt trắng nhợt quanh năm, cả người gầy gò ánh mắt trũng sâu, hấn đang trầm mặc, trong đôi mắt lóe lên luồng ánh sáng quý dị nhìn về phía quan ải đứng sừng sững bên ngoài tường thành, Hoắc Thời Anh nhìn hấn kiên nhẫn chờ đợi, Phùng Tranh lắc tay chỉ về phía xa xa, niềm hưng phấn trong giọng nói bị đè xuống: “Đốt trại nó, đốt trại hai ngọn núi ấy.”

Khuôn mặt Hoắc Thời Anh lộ ra nụ cười mỉm, Phùng Tranh chỉ về phía trước tiếp tục nói: “Lần này đại quân người Khương kéo tới tấn công, tất đã có chuẩn bị từ trước, bọn chúng đã từng nhiều lần tấn công trại Lô Long, biết được nơi này dễ thủ khó công, phía sau còn có sự chi viện của cửa khẩu Gia Định, khí thế tấn công yếu chắc chắn rất khó hạ được thành, vì thế nhất định sẽ đóng quân từ từ lên kế hoạch, phía trước trại Lô Long không có địa thế rộng lớn đủ cho đại quân dừng chân hạ trại, bọn chúng chỉ có thể hạ trại trên núi mà thôi. Hiện giờ đang là mùa thu, trên núi tiết trời khô hanh cây cối thiếu nước, một ngọn lửa lớn cháy suốt hai ngày cũng không có vấn đề gì, thế lửa có thể thiêu trại đội quân tiên phong, lại có thể ngăn cản đại quân phía sau của bọn chúng, chúng ta không phí một binh một tốt nào, giữ được thành trong ba ngày là chuyện nằm trong lòng bàn tay.”

Phùng Tranh nói xong, trong khi Lô Tề và Vệ Phóng đều lộ ra vẻ tương đối kinh ngạc, thì Hoắc Thời Anh lại ung dung chậm rãi đi tới gần chỗ hấn, dáng người Phùng Tranh gầy như một cây tre, nhưng hấn rất cao, Hoắc Thời Anh không phải người thấp bé nhưng cũng phải hơi ngẩng đầu lên nhìn hấn. Trước khi mở lời nàng cúi đầu trầm ngâm một thoáng, lúc ngược lên trên mặt mang theo một loại biểu cảm kiêu vồn dĩ nhiên không muốn nói nhưng thực sự không nhịn được nữa đành phải nói, nàng đáp: “Phùng thủ ngự, tuy người ta đều nói ngài thư sinh mà gia nhập quân doanh là chọn nhầm chỗ, ngài cũng toàn ra vẻ lạnh lùng thanh cao để giấu đi sự quan sát của mình, nhưng ta cảm nhận được thật ra ngài sẽ là một tướng tài rất tốt.”

Hoắc Thời Anh nói xong, trên khuôn mặt lúc nào u ám âm trầm của Phùng Tranh xuất hiện một thoáng thả lỏng, lộ ra vẻ kinh dị nhìn Hoắc Thời Anh. Lô Tề và Vệ Phóng ở phía sau lưng bọn họ nhất tề nhìn xuống đất khoe miệng giật giật, bình thường Hoắc Thời Anh quản lý kẻ dưới khoan dung độ lượng, ít khi nghiêm khắc, khích lệ chiếm đa số, đây là thủ đoạn quen dùng của nàng, Lô Tề và Vệ Phóng đi theo nàng đã hai năm, từ lâu đã nhìn thấy nàng giờ thủ đoạn này ra không biết bao nhiêu lần.

“Hai người các ngươi không biết xấu hổ mà còn cười nữa?” Hoắc Thời Anh đột nhiên quay người lại nhìn bọn họ, ngữ điệu như đang cố kiềm nén lửa giận.

“Con người tuy đều ăn hoa màu ngũ cốc, nhưng môi trường trưởng thành quyết định bản tính, là người thì đều có tật xấu, nhưng chúng ta là đồng đội cùng sống chung trong một chiến hào, các ngươi không đùm bọc bao dung giúp đỡ lẫn nhau, lại đi học đòi mấy trò bài xích, phớt lờ nhau, trại Lô Long ta phe cánh như vậy từ bao giờ hả? Bình thường ta dạy các ngươi như thế sao?”

Ngữ điệu của Hoắc Thời Anh không cao, giọng nói không nặng, nhưng Lô Tề và Vệ Phóng nghe xong trong lòng thầm run sợ, hai người bất giác cùng đứng sát vào nhau thành một cụm, ánh mắt đồng loạt nhìn xuống dưới đất, không dám ngẩng đầu lên.

Hoắc Thời Anh giáo huấn bọn họ xong cũng không nói nhiều nữa, giành thời gian cho bọn họ tự suy nghĩ, sau đó âm thanh trở nên nghiêm túc: “Lô Tề, Vệ Phóng nghe lệnh.”

“Vệ Phóng, chọn ra năm mươi binh sĩ, mặc quân phục của người Khương mỗi người gánh theo một thùng dầu, trước giờ Tí đêm nay mai phục ở trên hai ngọn núi, ngày mai hễ nghe thấy hiệu lệnh trống trận thì châm lửa, nhớ kỹ, mỗi người khi đi trên tay phải buộc một sợi dây màu đỏ, ngày mai công thành sẽ bị đóng chặt, khi các ngươi quay về sợi dây đỏ ấy chính là dấu hiệu nhận biết, đến lúc đó sẽ thả giỏ xuống đón các ngươi lên.”

“Lô Tề truyền lệnh xuống nhà bếp, chế biến toàn bộ số thức ăn còn lại thành lương khô, sáng mai phân phát đến tận tay binh sĩ, phát lệnh toàn quân, tất cả binh sĩ sáng mai dậy sớm, mặc thường phục bên trong quân phục, ngoài ra lệnh cho người dẫn những binh sĩ trong doanh đến xây sửa lại công thành, giờ Mão ngày mai nhất định phải đóng chết cửa thành lại.”

Lô Tề Vệ Phóng đứng thẳng người hành lễ, nhận lệnh rồi đi.

Đội hai người đi xa rồi, Phùng Tranh mới từ từ đi đến sau lưng Hoắc Thời Anh: “Thủ đoạn quản lý thuộc hạ của Hoắc đô úy quả nhiên rất giỏi, ban đầu vì cô là phụ nữ nên còn có ý coi thường, giờ tại hạ cảm thấy thật đáng hổ thẹn.” Phùng Tranh nói xong còn cúi người hành lễ với nàng.

Hoắc Thời Anh cũng hơi cúi người trả lễ qua loa nói: “Phùng thủ ngự nói vậy, khiến Thời Anh mới là người phải cảm thấy hổ thẹn, từ nhỏ ta đã trưởng thành ở quân doanh, vì tai nghe nhiều rồi mắt nhìn quen rồi, các tiền bối làm thế nào, thì ta học theo thế đó, thuật quản lý thuộc hạ này thật không dám

nhận.”

Thật ra Hoắc Thời Anh thật sự không hề giờ thủ đoạn nào cả, ngay từ nhỏ nàng đã một đao một thương liều mạng chém giết từ lớp binh sĩ thấp nhất để được như ngày hôm nay, nàng đã từng nếm trải khổ cực, nhưng vì gia thế hiển hách nên cũng được tiếp nhận sự giáo dục thượng đẳng của thời nay, nàng biết cách sinh tồn của đám lính quen tốt thì, cũng hiểu đạo đối nhân xử thế với tướng lĩnh cấp cao trong quân đội. Nên bắt gặp cách nhìn người của nàng mang theo một loại suy xét từ trên cao nhìn xuống nhưng lại chứa đựng cả sự khoan dung.

Hoắc Thời Anh cho rằng chút tật xấu trên người Phùng Tranh chẳng đáng gì, chẳng qua là vì tính cách của bản thân nên phương diện kết giao giữa người với người mới xuất hiện vấn đề, chứ thật ra bản chất của hắn chẳng làm sao cả, ở một mức độ nào đó mà nói, người này trời sinh tính cách đã cương trực như vậy rồi. Vì thế nàng quả thực có chút tức giận trước thái độ phớt lờ Phùng Tranh của Lô Tề và Vệ Phóng.

Phùng Tranh cười khề quay lại nói: “Tại hạ có chuyện này muốn nhờ Hoắc đô úy.”

“Xin Phùng thủ ngự cứ nói.”

“Tại hạ nghĩ việc đưa người đốt núi, có thể để tại hạ đi không?”

Lời của Phùng Tranh vừa dứt, hàng mày của Hoắc Thời Anh liền cau chặt, nàng nhìn hắn hồi lâu không nói gì, Phùng Tranh không nhìn thẳng vào nàng mà cúi đầu nhìn ngón chân, đợi câu trả lời.

Hoắc Thời Anh quay người đi tới trước cửa tháp nhìn những binh lính đang đứng gác ở phía xa nói: “Phùng Tranh, ta biết trong lòng ngài vẫn luôn đề nặng chuyện này, trước đây ta chỉ cảm thấy ngài u uất vì bất đắc chí mà thôi, không ngờ thì ra ngài lại muốn tìm chết.”

Phùng Tranh cúi đầu cười khề: “Sao Hoắc đô úy lại nói vậy, chẳng qua Phùng Tranh chỉ muốn giành chút công lao cho bản thân thôi mà.”

Hoắc Thời Anh đầu cũng không ngoái lại quay lưng về phía hắn nói: “Ngày mai đốt núi, sức lửa rất nóng, nhất định sẽ chặn đứt đường lui của quân tiên phong bên phía người Khương, đến lúc ấy, bọn chúng sẽ không thể quay trở lại được, chỉ còn cách xông về phía trại Lô Long chém giết mở con đường sống, còn quân ta để ngăn chặn sẽ áp dụng thế trận bắn tên áp chế không loại trừ bất cứ một mục tiêu nào, năm mươi người của bọn Vệ Phóng đi sẽ chẳng quay về được mấy người đâu, Phùng thủ ngự ngài cho rằng với thân thủ của mình, liệu có thể quay về được không? Chút suy nghĩ này, ta biết ngài có lẽ đã tính toán rất rõ ràng rồi.”

Phùng Tranh ở đằng sau cúi đầu không nói gì, Hoắc Thời Anh chỉ về phía những binh lính trên thành nói: “Ta chưa từng đọc qua mấy cuốn sách gì gì đó, cũng không biết cách khuyên nhủ người khác, nhưng ta biết, trước mặt bọn họ những người làm tướng lĩnh như chúng ta không có tư cách vì bản thân không như ý mà dễ dàng buông lời sống chết. Những người như bọn họ, bao gồm cả mười hai vạn binh lính thường bên quân đội phía Lương Châu, rồi xa quê hương ngàn dặm xa xôi tới đây làm lính, tuyệt đại đa số đều là những người mù chữ ít học, trong triều không người chống lưng, những người có thể xuất sắc vượt lên chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, phần lớn trong số họ cả đời chỉ có thể làm lính, bọn họ hoặc là chết trận chôn thầy ngoài biên quan, trừ phi biên quan hòa bình yên ổn mới được hồi hương. Hoàng thượng đại xá thiên hạ, hoặc thân thể ốm yếu bệnh tật, hoặc phục dịch đủ hai mươi năm, lĩnh hai mươi lượng bạc tiền lương hưu rồi trở về quê cũ. Hai mươi năm, hai mươi lượng bạc, đó chính là cuộc đời của họ.”

“Chúng ta phải có trách nhiệm với họ, tuy rằng năng lực gánh vác của chúng ta có hạn, nhưng vẫn nhất định phải làm.”

Phùng Tranh cứ trầm mặc hồi lâu không nói năng gì, thủy chung cúi mặt nhìn xuống dưới chân, Hoắc Thời Anh quay đầu lại nhìn hắn, đi tới chỗ để trống trận đất ở chính giữa ngọn tháp, ngón tay khề gõ mấy tiếng lên bề mặt trống, cất giọng lơ đãng như có như không: “Phùng thủ ngự, ngày mai trại Lô Long sẽ có mưa, muộn nhất là đến tối ngày mai sẽ mưa, cho đến cuối cùng trại Lô Long vẫn sẽ từ chiến.”

Phùng Tranh kinh hãi ngẩng phắt đầu lên, khuôn mặt hiện rõ vẻ không thể tin được: “Không thể nào, sao cô biết?”

Hoắc Thời Anh chấp tay lưng chừng đi tới chỗ cửa sổ trên tường thành, thò đầu nhìn ra ngoài trời nói: “Người nông dân cả đời trồng hoa màu, có thể phân biệt được Đông Hạ Thu phân, biết sau Cốc vũ trước Lập hạ nên gieo mạ, trước Hàn lộ phải thu hoạch, thời gian có mối liên quan khá mật thiết với thời tiết, mà trong đánh trận điều quan trọng nhất chính là thiên thời, cái gọi là thiên thời bao gồm cả thời tiết và rất nhiều nguyên nhân khác, cửa khẩu Gia Định, trại Lô Long, trong phạm vi năm mươi dặm, ta đã ở đây suốt hơn hai mươi năm, vừa mới chợt chứng kiến đi cha ta đã xách ta theo ông ra chiến trường, ở một nơi lâu, tất sẽ có nhiều kinh nghiệm, ta chỉ cần ngửi mùi trong không khí là biết, từ khi vào thu đến nay cửa khẩu Gia Định chưa có một cơn mưa nào, bây giờ chính là lúc, trận mưa thu này đã nhịn quá lâu rồi, không thể nhỏ được.”

(Thu phân, theo lịch Trung Quốc cổ đại, là tiết khí có khởi đầu bằng điểm giữa của mùa thu, vào khoảng 23 hoặc 24 tháng 9 dương lịch, ngày đêm dài bằng nhau.)

(Cốc vũ thường bắt đầu vào khoảng ngày 19 hay 20 tháng 4 dương lịch. Ý nghĩa của tiết khí này là “Mưa rào”).

(Lập hạ thường bắt đầu vào khoảng ngày 5 hay 6 tháng 5 dương lịch. Ý nghĩa của tiết khí này là “Vào hè”).

(Hàn lộ thường bắt đầu vào khoảng ngày 8 hay 9 tháng 10 dương lịch. Ý nghĩa của tiết khí này là “Mát mẻ”).

Phùng Tranh đứng nguyên tại chỗ vẻ mặt khó tin nhìn Hoắc Thời Anh, nàng lại chấp tay, dáng vẻ ung dung đi ra khỏi tòa tháp để lại cho hắn một câu: “Phùng thủ ngự không phải ngài muốn lập chiến công sao? Ngài mai việc trấn giữ thành sẽ do ngài đồn đốc giám sát.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 4

Một mình Hoắc Thời Anh đi xuống khỏi tòa tháp, vừa đi vừa mân mê cảm, nói chuyện với đám văn nhân đúng là một mối chết đi được, lảng nhảng với cái gã Phùng Tranh này suốt nửa ngày trời, quai hàm của nàng mỗi sắp rụng ra đến nơi rồi.

Trước cửa thành Lô Tề đang dẫn binh lính tu sửa công sự, gỗ khối vuông, đất cát, sỏi đá liên tục được vận chuyển tới dưới chân thành, tinh thần làm việc cao ngất trời, Hoắc Thời Anh đứng cách đó một khoảng khá xa quan sát một lúc, rồi lại quay về phòng đánh một giấc.

Đúng vào lúc sương rơi dày nhất trong đêm, phía trước doanh trại Lô Long truyền đến một loạt những âm thanh ầm ầm nặng nề, mặt đất loáng thoáng như có dư chấn tiếng ngựa hí tiếng hò hét kéo dài rất lâu, quan binh trong doanh trại Lô Long hơi rối loạn, Hoắc Thời Anh nằm trên giường, mở mắt yên lặng lắng nghe một lúc, âm thanh bên ngoài nhỏ dần, nàng liền lật người lại ngủ tiếp.

Sắc trời hừng sáng, Hoắc Thời Anh rời giường, Tiểu Lục liền hầu nàng rửa mặt, trước khi cơm sáng được mang lên nàng sai Tiểu Lục đi gọi Tề gia tới.

Trên bàn cơm Tề gia trả lại lệnh bài cho Hoắc Thời Anh, nói một câu: “Lần này bọn chúng kéo quân tới đông lắm.” Lúc nói ông ta chú ý quan sát sắc mặt Hoắc Thời Anh.

“Ừ, ta biết.” Hoắc Thời Anh trả lời một câu xong không nói gì thêm, Tề gia cũng không hỏi gì nữa, hai người ăn cơm mà trầm tư đầu óc nghĩ ngợi vẫn vơ.

Đang ăn, thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra vang lên một tiếng “bang”, “Đô úy!” Tề Phóng đứng trước cửa phòng, trên mặt vẫn còn dính bụi đất, hiển nhiên là đã lao động suốt cả một đêm.

“Tới rồi à?” Hoắc Thời Anh hỏi hần.

“Đã nhìn thấy người ngựa ở trên đỉnh núi rồi.”

Hoắc Thời Anh đứng bật dậy tiện tay cầm theo một cái bánh bao, đi thẳng ra bên ngoài: “Đi, đi xem thử xem thế nào.”

Hoắc Thời Anh miệng gặm bánh bao, chân bước nhanh thoăn thoắt đến chỗ tường thành, trên đó sớm đã bu đầy binh lính, giờ đang là lúc ăn sáng, nên trong tay không ít người vẫn còn đang cầm theo đồ ăn, bám vào tường thành nhìn ra bên ngoài.

Hoắc Thời Anh gạt hai gã tiểu binh sang một bên, cũng thò đầu nhìn ra ngoài, tư thế căn bản giống hệt bọn họ chả khác tí nào.

Đứng cạnh Hoắc Thời Anh là một lão binh già, miệng gặm bánh nướng hơi nàng: “Đô úy, ngoan ngoãn nói thật xem, lần này quay về được bao nhiêu người?”

Trên đỉnh núi phía xa, bóng người lơ mờ, ở quan ải phía xa hơn, một mảng người ngựa đen kịt dày đặc không nhìn thấy điểm cuối, Hoắc Thời Anh tiện mồm trả lời lão binh già: “Không nhiều đâu, ăn no vào, lát nữa còn có sức chém người.”

Tiếng trống trận còn chưa vang lên, thì binh lính đã đứng đầy trên bức tường thành chính, đám lính này quanh năm đóng quân ở doanh trại Lô Long, bản thân đã kinh qua hàng trăm trận chiến, hiểu rằng giờ vẫn chưa đến lúc lâm trận, tất cả vậy xung quanh giống như đang xem náo nhiệt, mồm mép tép nhảy bàn luận rôm rả, Hoắc Thời Anh cũng đứng bu lại xem một lúc, đám người ngựa đen kịt đó đến chỗ quan ải rồi thì không tiến lên nữa, đội ngũ chia làm hai phân sang hai bên núi Tích và núi Quan Vân, động tác của bọn chúng rất mau lẹ, chưa được bao lâu, trên núi đã truyền đến âm thanh đồn còi, rất nhanh khói bếp đã bốc lên phía trên hai đỉnh núi, người Khương đang nấu cơm, chặt củi là để làm cọc húc vỡ cổng thành và bậc thang.

Hoắc Thời Anh quan sát động tĩnh phía trước, cái bánh bao trong tay đã ngועi ngắt trở nên cứng ngắt, nàng ăn quấy quá cho xong, phui tay cho hết vụn bánh, rồi quay người hét lớn giọng sang sang: “Lô Tề đâu rồi?”

Lô Tề gạt đám đông chen ra cúi người cung tay nói: “Có mặt tướng.”

“Truyền lệnh, đánh trống! Bày trận!”

Tiếng trống bày binh bố trận từ chậm rãi chuyển sang gấp gáp, trong nháy mắt toàn bộ lớp da lười biếng trên người của đám binh lính trên tường thành rơi rụng sạch, nối đuôi nhau chạy bước nhỏ xuống dưới chân thành, nên làm gì thì làm đó, đám binh sĩ ở lại trực canh sống lưng thẳng tắp mặt mũi nghiêm túc, ánh mặt hướng về phía trước.

Hoắc Thời Anh tiếp tục hạ lệnh cho Lô Tề trong tiếng trống trận: “Mở kho vũ khí, mang hết mũi tên ra đây, truyền lệnh cho toàn bộ cung thủ lên hết tường thành.”

Tiếng trống trận kéo dài tầm nửa tuần trà, tiếng trống vừa dứt, trên tường thành đã chuẩn bị ổn thỏa, hai dãy cung thủ xếp thành hình chữ khai trên ba mặt tường thành, phía sau bọn họ là lính lá chắn, một tay cầm khiên một tay cầm đao, quân phục của bọn họ bay phấp phật trong gió, lạnh lùng và nghiêm cần.

(Xếp hình chữ khai 开 là xếp thành hai hàng song song mở rộng sang hai bên cánh.)

Khói bốc trên hai ngọn núi dần dần tan hết, người Khương sắp ăn cơm sáng rồi. Hoắc Thời Anh đứng trên tòa tháp dõi ánh mắt về phía trước nói với Lô Tề: “Đánh trống đi.”

Tiếng trống sau lưng lại nổi lên theo sự hạ lệnh của Lô Tề, đột ngột trở nên vang dội như thể mưa giạt gió gào, đây là hiệu lệnh xung phong, tiếng trống hô hào ở hai bên sườn tường thành cũng đồng thời dậy lên, lập tức chấn động âm ỉ, âm vang khắp trời đất.

Nurong theo tiếng trống thực giục đang vang lên ấy, hai ngọn núi trước mặt doanh trại Lô Long dày đặc toàn khói là khói, chỉ chưa đầy một thoáng, sau màn khói mù mịt là ánh lửa bùng cháy, tốc độ rất nhanh, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy được, ngọn lửa đang từ một phạm vi nhỏ theo hướng gió lan ra thêm vài chỗ nữa, trên hai ngọn núi bắt đầu xuất hiện những âm thanh người hét ngựa hí đầy hỗn loạn.

Tòa tháp này là một địa điểm khá cao của doanh trại Lô Long, nên có thể quan sát tình hình ở hai ngọn núi ở phía đối diện cách đây một trăm dặm rất rõ ràng, tốc độ của ngọn lửa nhanh như nước lan rộng đến giữa hai ngọn núi, đám người Khương bắt đầu thủ tổ chức dập lửa, nhưng tay chân nhanh chóng trở nên rối loạn, khắp ngọn núi là cảnh binh sĩ hoảng loạn bỏ chạy, tiếng kêu gào thảm thiết vang lên không ngừng trong ngọn lửa đỏ rực, trước mắt sắp lan ra thành biển lửa đến nơi rồi, có người bắt đầu chạy về phía sau núi, nhưng rất nhanh phía sau núi cũng có khói bốc ngùn ngụt, thể lửa mạnh nhất đầu tiên bùng cháy ở hai bên sườn quan ải, khiến cây cối đổ rạp, cảnh cây bùn đất cuộn cuộn lăn xuống, bịt kín cửa khẩu nơi này, phòng tuyến thứ hai ngăn chặn người Khương rút lui từ đằng sau đã bốc cháy.

Trong đám người gào khóc âm vang khắp trời xông lên núi, lại có lác đác vài kẻ chạy ngược lại, tốc độ rất nhanh, len lỏi ra được khỏi lớp khói dày đặc ở dưới chân núi, lao như bay về phía doanh trại Lô Long.

Hoắc Thời Anh vịn tay vào song cửa sổ của tòa tháp trên tường thành lạnh lùng hạ lệnh: “Các cung thủ lấp tên, chuẩn bị.”

Lại tiếp tục có thêm mười mấy kẻ nữa xông ra từ trong biển lửa, đều mặc trang phục của người Khương, vài bó màu đỏ tươi quấn trên cánh tay tung bay theo gió, bọn họ cầm đầu cầm cổ liễu mạng chạy như điên, một trăm mét phía trước doanh trại Lô Long là một khoảng đất trống, tuyệt không có thứ gì ngăn cản, mục tiêu của bọn họ rất rõ ràng, Hoắc Thời Anh ở trên đầu tường thành nhìn thấy rất rõ, đột nhiên trong rừng cây phía sau lớp khói mù mịt có một mũi tên xé gió lao tới, lồng ngực của người chạy phía trước nhất ưỡn thẳng, mũi tên dài lập tức xuyên qua, hắn đang theo đà chạy xông thẳng về trước, nên chạy thêm được vài bước nữa mới ngã gục.

Đây dường như là bước ngoặt của đám người Khương đang náo loạn, tiếng kèn xung phong ồ ồ vang lên khắp bốn phía, một nhóm kỵ binh khí thế hiên ngang xông ra từ trong biển lửa, người dẫn đầu là tướng lĩnh người Khương cả người mặc quần phục bằng da thuộc, tay vung đơn đao, hò hét lao về phía nhóm người đang bỏ chạy kia, hấn phi vào chính giữa, thanh đao cong trong tay như đang thu hoạch hoa màu kết quả chỉ trong thoáng chốc đã cướp đi sinh mạng của mấy người, tất cả đều bị một nhát rơi đầu, một đao mất mạng, máu tươi phun ra như vậy mực bắn thẳng lên trời xanh, nhuộm đỏ nền đất, giò treo đã được thả từ phía trên đầu tường thành xuống, nhưng họ không ở trong tầm tên bắn nên chẳng ai có thể cứu được cả.

Lòng ngực Tề Phóng như một cái bể vỡ, hắn có cảm giác thế gian này vừa hoảng loạn lại vừa tĩnh lặng, hắn nghe thấy rất rõ ràng hơi thở dồn dập của mình tràn ngập cả màng nhĩ, âm thanh lạo xạo do đế giày ma sát lộn xộn với mặt đất vang lên ngay bên cạnh là của những chiến hữu của hắn, âm thanh binh bịch nặng nề là từ những binh sĩ của hắn ngã xuống, âm thanh xé gió lao tới bên nhón là của những mũi tên lông vũ đoạt mạng từ phía sau lưng.

Đã có thể nhìn thấy chiếc giò tre thả từ trên tường thành xuống ở phía trước, hắn biết thể lực bản thân rất tốt, Tề Phóng biết mình có thể chạy tới đó. Hắn gào to một tiếng: “Chạy theo hình chữ chi.”

(Chữ 之, chạy theo hình chữ chi là chạy theo kiểu zích dzách.)

Đột nhiên những người đang chạy chuyển sang chạy hình chữ chi là lướt như thoi đưa, tuy rằng tốc độ tiến về phía trước chậm hẳn đi, nhưng thương vong đã không còn nhiều nữa, chỉ trong một khoảng khắc tính toán ngắn ngủi đó thôi, biển lửa phía sau đã tiếp tục tấn công đám kỵ binh đang cười chiến mã kia, tuyệt đại đa số bọn họ đều ý thức được rằng phía sau không còn đường lui, chỉ có thể tiến về phía trước chém giết hạ được doanh trại Lô Long mới có con đường sống. Những mũi tên bắn về phía những người đang bỏ chạy nhiều như châu chấu, những người bên cạnh Vệ Phóng gục ngã thành mảng, một vài người phía trước cuối cùng xông tới trong phạm vi tầm bắn của phe mình.

Lô Tề đứng trên đầu tường thành gào to: “Bắn!”.

Binh lính đã lên tên căng dây cung từ lâu, đồng thời thả tay, trong chớp mắt, bầu trời phía trên doanh trại Lô Long bay ra một mảng mây đen, đám mây đen ấy xé toạc không khí gào thét lao tới.

“Bắn, tiếp tục bắn, bắt chấp tất cả mục tiêu bắn liên tục.” Lô Tề gào thét, Vệ Phóng đang ở phía dưới nên hắn lại càng lo, trên thực tế cuồng quá bắn lãng phí không ít tên, quân sĩ người Khương còn chưa xông đến hoàn toàn, sau trận mưa tên ấy chỉ có vài tên phía trước theo đó mà ngã gục, nhưng cũng đã thành công trong việc ngăn cản truy binh phía sau lưng bọn Vệ Phóng, tính mạng của một vài người chạy qua được coi như giữ được một nửa.

Đám người Khương phía sau nằm ngoài phạm vi tên bắn vẫn bắn tên về phía mấy người thiêu núi phía trước, lại có thêm vài người nữa ngã xuống, Vệ Phóng nhảy lên chiếc giò tre bằng tốc độ tấn công dũng mãnh, dây thừng đang đưa vài cái, nhưng nhanh chóng được giữ chặt, rồi kéo lên gấp rút.

Quay đầu nhìn lại, kỵ binh toàn thân áo giáp đen của người Khương đang điên cuồng ôm nhau thành đàn lao ra khỏi biển lửa, có người lao ra rồi trên cơ thể vẫn còn đang bốc cháy, kêu gào thảm thiết, tiếng ngựa hí vang, người phát điên, ngựa cũng phát điên, người phía sau xô người phía trước, chen chúc hỗn loạn, không còn ra thể trận nào nữa, lại dần tiến vào trong phạm vi bắn tên của doanh trại Lô Long, nhất loạt đều được nghiền nát bằng một làn mưa tên từ trên. Vệ Phóng hiểu rằng, tốp tiên phong của người Khương xong đời rồi.

Năm mươi cái giò tre cùng được thả xuống, lúc thu lại chỉ có bốn người ngồi bên trong, bọn họ nhìn lại quãng đường về của mình, mặt mũi tất cả đều chết lặng.

Sau khi Vệ Phóng được đón lên, co người lại trong một góc tường, nhắm mắt há miệng thờ đốc, Hoắc Thời Anh không có thời gian dè dặt an ủi hẳn, lập tức hạ lệnh: “Phùng Tranh, Vệ Phóng, Lô Tề mỗi người canh chừng một đoạn tường thành, nếu có sơ suất, chém!” Ban xong mệnh lệnh, bản thân nàng cũng xuống khỏi tường thành, quay về phòng uống trà.

Hôm ấy chiến trước phía trước doanh doanh trại Lô Long biến thành địa ngục trần gian, đó là cảnh tượng gặt hái mạng sống con người mà không một ai có thể quên được, quân đội của người Khương, không có phòng vệ, không có thể trận, ngọn lửa lớn trên núi đã thiêu cháy một nửa số người ngựa của bọn chúng, những người còn lại xông ra từ ngọn lửa, nếu phía sau có lửa cháy hừng hực thì đằng trước là khu vực nằm trong phạm vi bắn tên của doanh trại Lô Long căn bản không thể chạy thoát, ngay từ lúc bắt đầu bọn chúng đã không có tổ chức tấn công rồi loạn, còn doanh trại Lô Long phía bên này điên cuồng bắn tên bất chấp mục tiêu, cuộc chiến mang tính áp đảo ấy bắt đầu đánh từ lúc sáng sớm cho đến tận khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, mảng đất phía trước doanh trại Lô Long thì thể chiến mã xếp tầng tầng lớp lớp cao như núi, xác chết vương vãi khắp nơi, máu chảy thành sông.

Đến trưa, sức tấn công của những kẻ không sợ chết bên phía người Khương bắt đầu giảm dần, người chết quá nhiều, khoảng trống giữa núi và phạm vi tầm bắn tên của doanh trại Lô Long cuối cùng cũng không còn chen chúc hỗn loạn nữa, tiếng kèn ra trận bên phía người Khương rốt cuộc đã dừng lại, phía bên kia cách những cái xác đang nằm ngổn ngang la liệt khắp nơi yên ắng hẳn, số quân lính người Khương còn lại ước chừng khoảng tầm ba bốn nghìn người, miễn cưỡng có thể chen chúc trong một khoảnh đất bắt đầu nghỉ ngơi lại sức, ăn cơm trưa.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 5

Bên phía doanh trại Lô Long cũng xếp cờ im lặng theo, bọn họ cũng cần phải ăn cơm chứ. Những sọt bánh bao hấp trắng bốp, những thùng cháo đặc sệt to đùng được đặt ngay trên tường thành. Lúc Hoắc Thời Anh lên tường thành, thì đám binh lính đang bu lấy tranh cướp, thích ăn gì thì lấy cái đó, toàn bộ Lương Châu, đặc biệt là doanh trại Lô Long thân là mũi tiên phong cao nhất, mức đãi ngộ giành cho quân lính ngoài biên quan trong bốn, năm năm trở lại đây đều vô cùng tốt, hai năm trước khi triều đình bình định Tây Cương, quân sự bắt đầu dịch chuyển hướng về phía Tây Bắc, chỉ ít là những binh sĩ trong mấy năm nay có thể được ăn no mặc ấm, lương lậu cũng đầy đủ.

Hoắc Thời Anh đi thẳng tới đó, tìm thấy đám ba vị tướng lĩnh Vệ Phóng, Phùng Tranh và Lô Tề ba người đang ngồi xúm tạo thành một nửa vòng tròn ở chỗ bức tường tránh gió, người nào người nấy tay đều cầm một cái bánh bao gặm lấy gặm để, ở dưới đất ngay trước mặt là một bát cháo, nhìn đáng vẻ cả ba thì dường như không giống với hôm qua một chút nào.

Hoắc Thời Anh cũng lấy một cái bánh bao và một bát cháo, ngồi xúm xuống đó vừa hay trộm vào nốt nửa vòng tròn còn thiếu, ba người đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn nàng, nhưng không nói năng gì mà cúi đầu xuống ăn tiếp, bọn họ chạy lên chạy xuống tường thành suốt nửa ngày trời mệt bã cả người ra rồi, đã thế tối hôm qua ba người còn bị nằng giữa cho một trận, thì sao còn muốn để tâm đến nàng nữa.

Hoắc Thời Anh cũng không năng nói gì, cắn mấy miếng bánh bao húp hết nửa bát cháo xong, liền cầm bánh bẻ bát đứng dậy, dựa vào tường thành, nhìn về phía đám người Khương ở đằng xa, đám người Khương ngồi tụ lại thành một mảng đen kịt, nhưng không nhìn thấy khói, có thể đoán được bọn chúng đang gặm lương khô, có tới tận mấy ngàn lính nhưng dường như không hề nghe thấy tiếng người, có thể thấy khí thế của bọn chúng đã giảm sút đáng kể.

Hoắc Thời Anh không quay người lại nói với ba người đằng sau: “Bọn chúng chết khá nhiều. Hiện giờ đã có thể ổn định lại rồi, buổi chiều mới là cuộc tấn công thật sự.”

Nói đến chính sự, ba người đang ngồi xúm phía sau đều tự giác đứng bật dậy, xúm lại bên cạnh nàng, Hoắc Thời Anh chỉ về đám người Khương đằng xa nói: “Hiện giờ tình thế phe bọn chúng là như vậy, nhưng chúng lại không biết binh lực của ta không đủ để nghênh đón các cuộc tấn công của chúng, nếu như chúng ta ra khỏi thành, bọn chúng chỉ có thể bị động chịu đòn, đến lúc đó không có quân tiếp viện bọn chúng hoặc chết trận, hoặc bị bắt sống, đều là con đường chết cả, hơn thế vừa nãy bọn chúng chết nhiều người như vậy, trong lòng binh sĩ nhất định đang mang tâm lý thù hận cực lớn, tướng lĩnh của bọn chúng chắc chắn sẽ lợi dụng điểm này để làm phấn chấn lòng quân, nếu ngồi ở đây sẽ chết, nhưng đánh, thì một đợt tấn công ít ra còn có thể mang đến một tia hi vọng, bọn chúng sẽ đánh.”

Hoắc Thời Anh quay lại nhìn ba người lập tức đổi giọng: “Ban sáng bọn chúng ngay cả chỗ đứng cũng không có, một lượng lớn thương vong hoặc là do bị người mình giẫm đạp lên mà chết, hoặc là bị người mình đẩy lên trước mũi tên của các người, bọn chúng hoảng loạn không có gì che chắn, các người bắn chết bọn chúng chỉ giống như luyện tập bắn tên ngày thường mà thôi. Hiện giờ bọn chúng đã ổn định lại rồi, chỉ ít vẫn còn đến ba bốn nghìn người, tôi thiếu cũng có thể tổ chức được ba đợt tấn công có hiệu quả, phải cảm cực được ba đợt này chúng ta mới có thể có hy vọng, tường thành tuyệt đối không được để thất thủ, hiểu chưa?”

Ba người đồng loạt cúi người nhận lệnh.

Tộc người Khương, rất nhiều thế hệ của bọn họ sinh sống trên thảo nguyên, môi trường sống khắc nghiệt, nội bộ tranh đấu kịch liệt, trong tộc thường xuyên xuất hiện cảnh tàn sát, hủy diệt. Về cơ bản dân tộc của bọn họ không có văn hóa lịch sử, tín ngưỡng của bọn họ chính là chinh chiến và chém giết

đắm máu được lưu truyền lại từ tổ tiên ngàn đời, đàn ông người Khương có thể chiến đấu ngay trên lưng ngựa, toàn tộc đều là lính, hiểu chiến và thích chém giết là đặc tính dân tộc được truyền lại từ trong cốt tủy.

Buổi chiều, đòn tấn công của người Khương trào lên như sóng dữ, phía sau nối tiếp phía trước, hết đợt này đến đợt khác, thực ra bọn họ không hề am hiểu việc tấn công thành trì, nên bỏ qua tính cơ động của kỵ binh và những đòn đánh mang tính tốc độ, xác chết của đồng đội trên chiến trường lúc ban sáng đã trở thành lá chắn che chắn giúp bọn họ lần lữa bỏ toại tiếp cận được tới chân thành, dọc đường chết mất một nửa, nửa còn lại, không có thang dây bằng gỗ, bọn họ liền dùng tay không leo lên tường thành, binh lính người Khương ai nấy cơ bắp đều rắn chắc, mặt mũi hung hãn, trong mắt là ngọn lửa thù hận bùng cháy, miệng ngậm ngang thanh đơn đao, liều mạng không sợ chết leo lên.

Phùng Tranh phòng thủ vững vàng trên bức tường thành chính, binh sĩ người Khương đầu tiên leo lên được đầu tường thành tròn trĩnh cặp mắt đỏ ngầu, vung đao nhảy xuống, ngay lập tức, lính khiên đứng phía sau cung thủ cầm đao nhún người nhảy vọt tới, đánh tới tận lúc này đây mới là lần đầu tiên hai quân giao tranh chính diện, càng lúc càng có nhiều binh sĩ người Khương đứng trên ụ tường thành hơn, sống lưng Phùng Tranh vẫn luôn thẳng tắp như một cái cọc tiêu, hần rút thanh trường đao ở bên thắt lưng ra, cao giọng hét lớn: “Giết!” Nhóm bộ binh trường đao đứng cao chót vót phía sau những cung thủ đồng loạt rút trường đao ra: “Giết!” Tiếng gầm thét xuyên thủng trời đất, máu huyết chiến mãnh liệt bắt đầu! Toàn bộ binh sĩ của doanh trại Lô Long đều là những người đã được trui rèn kinh qua hàng trăm trận chiến, bọn họ là một đội quân ngoan cường, chỉ có bọn họ mới dám ở đây dưới đợt tấn công của đám người dân tộc chém giết hung hãn này mà tay không run chân không nhũn, và chỉ có bọn họ mới đủ khí thế địch lại được màn chém giết ấy.

Hoắc Thời Anh đứng trên tòa tháp nằm giữa hai lớp phòng tuyến lạnh lùng quan sát diễn biến.

“Đi đi, đi trông chừng hắn, đừng để hắn xảy ra chuyện.” Phía sau nàng, có sáu vệ binh thân tín cấp cao trên người mặc áo giáp buộc khăn đỏ, ba trong số đó khom người nhận lệnh, xoay người động tác nhanh nhẹn xông ra, những chỗ họ vừa đi qua giống như bỏ dưa hấu, binh sĩ người Khương không một ai là không gục chết dưới những lưỡi đao.

“Nô sát, có thể dùng được rồi đấy.” Người đàn ông râu rậm mà hôm trước chạm mặt Hoắc Thời Anh ở trước cổng thành, đứng ở phía sau nàng mở miệng nói.

“Chưa đến lúc.” Hoắc Thời Anh đầu cũng chẳng thèm ngoái lại quăng cho ông ta một câu.

Trong ba bức tường thành thì bức tường thành chính vì chiều dài ngắn nên binh lực phòng thủ ở đây có hạn, bình thường khi có chiến tranh đều là hai bên tường phụ phối hợp chi viện chặt chẽ cho nhau, hôm nay trước tình hình phòng tuyến đầu tiên của tường thành chính đã bị kẻ địch tấn công, Hoắc Thời Anh vẫn không hạ lệnh điều động Lô Tề, Vệ Phóng ở tường phụ tới chi viện, nàng cứ đứng ở trên tòa tháp lạnh lùng quan sát trận chiến, cuộc chiến trên tường thành đã trở thành huyết chiến giáp lá cà, vóc dáng của người Khương trời sinh vạm vỡ, thể chất mạnh mẽ, bọn họ trải qua một buổi sáng chen chúc giẫm đạp lên quân mình, những người còn sống đều là những người hung hãn nhất, hôm nay bọn họ đã chết quá nhiều người, thù hận kích thích mùi máu tanh trên người, khiến họ liều mạng không sợ chết, nhưng dưới tiếng trống trận thúc giục, quân sĩ của triều đình Đại Yên đều phòng thủ hết sức vững vàng bảo vệ tuyến phòng thủ cuối cùng của quốc gia, cũng cùng liều chết. Trong hoàn cảnh bị thăm kích liệt ở khắp mọi nơi ấy, có thể nhìn thấy được máu tươi chảy thành sông giữa những bức tường nhỏ hẹp.

Phùng Tranh đã bị một tên binh sĩ người Khương ép dựa sát lưng vào tường thành, hần gắng gượng đón đỡ thanh đao cong bổ từ trên đầu xuống, dừng mãi nhắc chân đạp vào ống chân của đối phương, gã người Khương này rắn chắc như một tòa tháp làm bằng sắt, trên người mang theo một mùi tanh ngậy ngậy bầm sinh rất kinh, khuôn mặt xấu xí vạm vỡ một chân khuyu xuống dưới đất, Phùng Tranh vung ngang thanh đao chặt đứt đầu hần. Còn chưa đợi hần kịp thu lại thể đao, thì khoe mắt chợt thấy một luồng đao quang lóe lên, sau đó một thứ dịch nóng hôi bắn phụt lên nửa người hần, tiếng kêu rú thảm thiết vang lên tràn ngập lỗ tai, một gã binh sĩ người Khương bị mất cánh tay đồ ọp xuống ngay bên cạnh, cánh tay gã bị chém đứt đến tận vai, tia máu bắn tung tóe lên người Phùng Tranh, một vệ binh thân tín mặc áo giáp trên cổ buộc khăn đỏ lách qua bên người hần, còn chưa kịp để cho hần hoàn hồn, thì phía trước đã lại có một bóng người cao lớn cầm đao cong điên cuồng gào thét xông tới, hần là con cháu quý tộc, từ nhỏ đã học qua mấy thế võ đơn giản, hần có thể nhìn ra được sự sơ hở trong đòn tấn công của đối phương, liền cầm đao lên lao tới đâm thẳng về trước, lưỡi đao sắc bén cửa rách da, xuyên thủng nơi nào đó mềm mại, thậm chí trong bầu âm thanh ồn ào hỗn tạp hần có thể nghe thấy rõ ràng một tiếng “phập” rất khẽ vang lên, hần ghé sát lại gần khuôn mặt biến dị méo mó kia khẽ nói: “Ông đây, sẽ giết chết các người.” Máu tươi nhuộm đỏ một nửa khuôn mặt hần, khiến hần trông như một linh hồn quỷ dữ. Khoảnh khắc ấy trong người Phùng Tranh xuất hiện một dòng nhiệt nóng bỏng, dòng nhiệt ấy chạy tới từng góc ngách trên cơ thể hần, một kẻ từ khi sinh đến khi trưởng thành chưa từng trải qua cuộc chiến sinh tử hào hùng nào.

Bức tường thành chính đã bị mấy binh lính người Khương tấn công, trong cuộc giao đấu cận chiến ấy có sự tham gia của lính khiên, nên đội cung thủ mất đi sự che chắn, càng lúc càng có nhiều người Khương leo lên trên, tình thế gần như sắp rơi vào tình trạng mất kiểm soát, thủ vệ tường thành chính gặp nguy cấp, Hoắc Thời Anh vẫn đứng trên tòa tháp bất động như núi, phía dưới là máu thịt bầy nhầy, dường như không thể khống chế được, ánh mắt nàng lạnh lẽo, cả người tràn ngập một loại khí chất kiên nghị trầm ổn như đá tảng.

Phùng Tranh ở phía dưới đột nhiên nhảy lên bức tường ở giữa hai tuyến phòng vệ, gào lên bằng giọng khàn đặc: “Lính khiên, đội phía trước chuyển thành đội phía sau bảo vệ cung thủ, lính trường đao, nghe hiệu lệnh của ta toàn bộ lui về phía sau, nhanh!”

Tình hình trên tường thành đột nhiên xảy ra bước ngoặt, lính khiên buông hết kẻ địch trong tay ra, trong nháy mắt rút lui về dựng khiên thành một bức tường chắn phía trước các cung thủ, còn lính trường đao đang chém giết nghe theo hiệu lệnh gần như thu tay về cùng lúc, tranh thủ lúc quân địch còn đang sửng sốt liền cuộn người lần một vòng, nhảy đến đằng sau bức tường thành thứ hai.

Trong không khí truyền đến một loạt những tiếng sột soạt do cọ vào áo vải, “soạt soạt” tiếng cung tên được đặt lên vai, trên hai mặt tường phụ của mặt tường thành chính, và phía sau bức tường phòng tuyến thứ hai, có một tốp cung thủ đứng bật dậy một cách quỷ dị, mũi tên nhọn hoắt chĩa thẳng về phía những binh lính người Khương trên tường thành.

“Bắn!” Tiếng Phùng Tranh quát to vang lên phía sau tường thành, hàng ngàn mũi tên cùng lúc được bắn ra, đại bộ phận binh lính người Khương gục

xuống trong sự kinh hoàng, sau một đợt tên là một khoảng thời gian yên lặng đầy chết chóc ngán ngùi.

Trong nháy mắt Phùng Tranh đã xoay chuyển tình hình cuộc chiến, một lần nữa nắm lại quyền kiểm soát trong tay.

Đây là một đợt tấn công dốc hết sức lực hung dữ nhất của người Khương, hồi trống thứ nhất lòng quân hăng hái, hồi trống thứ hai khí thế giảm sút, hồi trống thứ ba ý chí tan tã. Chiều hôm đó bọn chúng không thể tấn công phá được tường thành, chạng vạng tối liền gõ kèn thu quân, tiếng kèn phát lệnh thu quân yếu ớt phía bên kia tường thành loáng thoáng mang theo vẻ suy sụp, doanh trại Lô Long bên phía bên này ngừng trống rút quân, đám binh sĩ thu dọn chiến trường chỗ đầu tường thành đầu vào đây, nơi này là phòng tuyến đầu tiên của toàn đế quốc ở phía Bắc Tân Cương, bọn đã đánh trận quá nhiều rồi, thắng lợi hay thất bại bọn họ cũng đã trải qua vô số, nên không hề nhìn thấy những biểu cảm kích động mù quáng của binh sĩ.

Hoắc Thời Anh rời khỏi tòa tháp, sượt qua người một binh sĩ đang khiêng thi thể người chết mang đi, có một giọt nước đốn gió rơi trên mi mắt nàng, khỏe mắt thoáng mát lạnh, nàng dừng bước ngẩng đầu nhìn về phía bầu thiên không, đốt cháy núi Tích và núi Quan Vân suốt cả một ngày trời, giờ thể lửa vẫn bốc lên dữ dội, đám khói cuộn cuộn dày đặc bao phủ toàn bộ khoảng đất trống của doanh trại Lô Long đồng thời cũng che kín luôn cả mảng đen kịt đông nghịt trên đó.

Hoắc Thời Anh dừng bước đứng im, binh sĩ khiêng thi thể trên đầu tường thành cũng đứng im giống nàng, động tác trên tay khựng lại, đồng thời ngẩng đầu lên nhìn trời, trên khuôn mặt là vẻ mờ mịt chết lặng, cơn mưa phùn lâm thâm tựa một màn sương nương theo gió bay lất phất trong không khí, mới qua một lúc mà tóc và lông mi đã vương một lớp hơi nước.

“Đúng là mưa thật.” Phùng Tranh như một con ma không biết chui ra từ trong xoá xỉnh nào, đứng thù lù ngay trước mặt Hoắc Thời Anh.

Hoắc Thời Anh nhìn hẩn, sắc mặt u ám từ đầu tới giờ lại càng trở nên nghiêm trọng hơn, nhưng sống lưng thẳng tựa như được một thứ gì đó chống đỡ, trong sự âm lãnh phảng phất mang theo một loại khí phách.

Hoắc Thời Anh vỗ vỗ bả vai hẩn, nhưng không nói gì cả mà quay người đi thẳng, bầu trời vang lên một tiếng sầm rền, chỉ trong thoáng chốc thể mưa như trút, mạnh mẽ dữ dội, bắn vào người vang lên nhưng tiếng tanh tách, Hoắc Thời Anh để lại bóng lưng mặc nhiên mà kiên định trong màn mưa cho Phùng Tranh, đám người Khương ở bên ngoài bức tường thành cao sừng sững nổi ra một tràng những tiếng hoan hô cực lớn, những binh sĩ bên trong tường thành sau một thoáng hoang mang ngán ngùi, lại bắt đầu hành động, ai phải di chuyển thì tiếp tục di chuyển thì thể, ai phải thu dọn chiến trường thì tiếp tục thu dọn chiến trường, vài người thò đầu ra nhìn đám người Khương đang vui mừng như điên ngoài kia, rồi lại nhanh chóng trở lại trật tự.

Phùng Tranh nhìn bọn họ, cúi đầu trầm tư, cơn mưa tầm tã như hắt nước lên người, từng chút từng chút một rửa trôi vết máu trên mặt hẩn, trên thân thể hẩn.

Mưa to suốt cả một đêm, nhưng đến khi bình minh ló rạng bầu trời lại trong vắt, bên phía doanh trại Lô Long trải qua một đêm yên tĩnh an ổn, từ đầu đến cuối đều rất trật tự quy củ.

Giờ Mão, Hoắc Thời Anh đứng trên tường thành, bầu trời xanh màu ngọc bích như thể được gột rửa, ngọn núi cao cao phía xa giống một con gà rừng lông không nhỏ cũng trụi lông, tạo thành một mảng đen sì sì phía trước mặt doanh trại Lô Long, trận mưa đêm qua giống như một tấm màn che mắt tầm nhìn, người Khương đội mưa giành lại những thi thể mang đi, chiến trường đã được bọn họ dọn dẹp tạm ổn, một đêm mưa gió đã gột sạch vết máu bản, những người sống sót sau ngày hôm qua đều đã bỏ chạy không còn thấy bóng dáng từ lâu, bầu trời trong xanh như được tẩy rửa, trước mặt ngay cả một cánh chim chao liêng cũng không thấy, yên tĩnh đến dị thường.

Hoắc Thời Anh dẫn theo ba vị tướng lĩnh của mình đứng trên đầu tường thành, ba người phía sau đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ mênh mông mờ mịt.

Hoắc Thời Anh nói: “Tối hôm qua người Khương đã dọn dẹp sạch sẽ chiến trường, đại quân thực sự đã tới rồi, nấu cơm đi, dọn đồ nhà bếp, cơm sáng phải ngon vào, để các binh sĩ đều được ăn no. Vệ Phóng dẫn theo một trăm binh lính, khiêng hết những thùng dầu còn lại trong kho ra ngoài, đổ men theo chân tường của các gian phòng trong thành, rồi phái người trông chừng, đến đúng giờ nghe hiệu lệnh châm lửa.

Giờ Thìn, tất cả binh sĩ trong doanh trại Lô Long đang ăn bữa sáng đồ dồi về phía tường thành, ngoài biên ải phía xa xa, một mảng đen kịt giống như thủy triều cuộn sóng, áo giáp màu đen, giống người của dị tộc cao lớn khác thường, mã bộ chỉnh tề thống nhất, hành quân về phía cửa khẩu, sau đó tản ra bốn phía.

“Đoàn quân áo giáp đen!” Một binh sĩ của doanh trại Lô Long kinh hãi kêu lên.

Đoàn quân áo giáp đen, trực thuộc nhóm kị binh chủ lực của vương triều người Khương, theo tình hình quân báo Hoắc Thời Anh thu thập được từ trước tới giờ có thể thấy, sự tồn tại của đoàn kị binh này xưa nay là mối đe dọa và là sự trấn áp của vương triều người Khương với các bộ lạc khác. Rất ít khi tác chiến bên ngoài, nhưng danh tiếng thì lừng lẫy.

Khi còn cách hơn một trăm trượng thì mấy nghìn kị binh tản về phía trước của hai ngọn núi, người đông ngựa nhiều mà bầu không khí lặng ngắt như tờ, phía sau đoàn kị binh, ở ngay quan ải dần dần xuất hiện năm chiếc lọng che bằng da gấu đen cực lớn, dưới lọng là một cái sập rất to có ba mươi sáu người khiêng.

Lọng che da gấu đen, sập ba người sáu người khiêng, vua của bọn họ tới rồi.

Từ trong chính nội tâm, Hoắc Thời Anh rất coi thường dân tộc của người Khương, đây là một dân tộc không nói nội hàm, bọn họ thêm muốn kỳ trân dị bảo, mái cong trụ vẽ (1) của Trung Nguyên, nhưng bọn họ chỉ nhìn thấy vẻ phồn hoa bên ngoài, còn phía sau sự phồn hoa hùng mạnh ấy, toàn bộ dân tộc Trung Nguyên đã thông qua biết bao nhiêu bậc thánh hiền, đi qua hàng trăm thế hệ, trải qua hàng ngàn năm lịch sử, nền văn hóa, lễ giáo, tông pháp,

chế độ mới được tích lũy lắng đọng lại, thì bọn họ lại không hiểu.

Thời gian bọn ta xây một tòa thành mất đến vài năm, có khi mười mấy năm, thậm chí đến vài thế hệ, còn thời gian bọn chúng phá hủy một tòa thành chẳng qua chỉ trong sớm tối, một dân tộc khát máu, nên bị người Hán gọi là man di, đám man di mọi rợ ngu dốt này, vẫn chưa được khai hóa, giống như đám dã thú không biết đến bình an thịnh vượng.

Nhưng sức sống của dân tộc này lại ngoan cường vô cùng, giống như rau hẹ, cắt lúa này sẽ lại có lúa khác. Nhìn lại suốt quá trình lịch sử, mỗi một triều đại Trung Nguyên do người Hán cai trị đều phải chịu đựng nỗi phiền hà rắc rối này, bọn chúng như một con sói rừng rập ả náu, một khi người suy yếu sẽ nhay xổ ra xâm phạm, khiến muôn dân ta lâm than, giang sơn ta bị hủy hoại.

Hôm nay vương tộc của người Khương lại một lần nữa xuất hiện trên lãnh thổ biên quan, bầu không khí tiêu điều xơ xác tấp thẳng vào mặt, khiến tâm tình Hoắc Thời Anh cũng trở nên nặng nề.

Núi Tích và núi Quan Vân căn bản đã bị thiêu trụi, xe lọng che đang ở ở núi Quan Vân đối diện với doanh trại Lô Long. Đoàn quân áo giáp đen ở hai bên cánh cũng đi theo lên núi, trên ngọn núi trụi lụi liếc mắt là có thể nhìn thấy mọi thứ, hai đoàn quân mặc áo giáp quy củ nề nếp tạo thành hai hình vuông, giống như một con thú khổng lồ đang mai phục.

Đến giờ Mão, chỗ quan ải bắt đầu xuất hiện một số lượng lớn binh lính đứng phía trước kị binh, phía sau là hàng loạt bộ binh khiêng thang xếp (2) tay cầm đao cong, đây xe phá tường thành (3).

Bên phía doanh trại Lô Long, binh lính trấn thủ trên đầu tường thành, toàn bộ mũi tên đều được phân chia đến mọi chỗ, tất cả cung thủ, lính khiên, đều đã vào đúng vị trí, cơn gió mát lạnh thổi qua khiến quân phục của bọn họ bay phấp phật.

Trên tường thành, Phùng Tranh trở thành chủ soái giám sát toàn diện của cuộc chiến, đứng ở trước phòng tuyến đầu tiên trên tường thành, Hoắc Thời Anh là hậu phương của hắn, cách một bức tường đứng ở phòng tuyến thứ hai, theo sau nâng là Tiểu Lục và sáu bị hộ vệ buộc khăn đỏ, một chiếc đồng hồ cát được đặt ngay ở phần gờ lên của bức tường ngay trước mặt nâng.

Trên đầu tường thành lặng ngắt như tờ, biểu cảm trên mặt tất cả mọi người đều vô cùng trang nghiêm, Hoắc Thời Anh quay đầu nhìn Tiểu Lục, thằng bé từ đầu đến giờ không mặc quân phục, vẫn là cái áo xanh và cái mũ nhỏ ấy, nhưng khuôn mặt bừng ra sữa lại rất trấn tĩnh, Hoắc Thời Anh hỏi nó: “Có sợ không?”.

Ánh mặt Tiểu Lục nhìn Hoắc Thời Anh tuy vẫn còn hơi hoang mang, nhưng vẫn trả lời rất chắc chắn: “Không sợ ạ.”

“Giết người bao giờ chưa?” Hoắc Thời Anh lại hỏi.

“Dạ, lúc mới đến, đại quân gia đã dùng phạm nhân để tiểu nhân luyện tay rồi.”

“Ừ.” Hoắc Thời Anh biết phạm là đệ tử xuất thân từ những gia đình võ tướng lừng lẫy, trước khi ra chiến trường đều dùng những phạm nhân bị xử tử để luyện tập, đã từng giết nười, lá gan và khí chất cũng sẽ hoàn toàn khác. Còn Hoắc gia để một đứa trẻ mười ba mười bốn tuổi đi giết người, không biết quá trình tuyển chọn người cho nâng còn tàn khốc đến cỡ nào, những điều này trước giờ nâng chưa từng tìm hiểu, Tiểu Lục có thể được chọn chứng tỏ bản thân có chỗ hơn người, vì thế nâng chưa bao giờ xem thường thằng bé.

Hoắc Thời Anh lại quay đầu lại quét ánh mắt nhìn Tiểu Lục một lượt từ trên xuống dưới: “Thứ tối hôm qua ta bảo người chuẩn bị đâu rồi?”.

Tiểu Lục vội vàng móc từ trong thắt lưng ra một mảnh vải được gấp gọn gàng nâng lên ngang tầm mắt: “Bầm đô úy, đã chuẩn bị xong xuôi rồi.”

Hoắc Thời Anh hài lòng gật gật đầu: “Ừ, cẩn thận, đợi lát nữa, lúc nào nhìn thấy ta rút đao ra, thì người hay phát nó lên, nghe rõ chưa?”.

“Vâng.” Tiểu Lục khom người trả lời. Hoắc Thời Anh quay đầu lại nhìn về tiền phương không để tâm tới nó nữa.

Giờ Thìn, phía trước truyền đến tiếng tù và “u u”. Tiếng trống trận trên đầu tường thành bên phía doanh trại Lô Long cũng dần dần nổi lên, Hoắc Thời Anh nhẹ nhàng lật chiếc đồng hồ cát, cuối cùng trận từ chiến cũng bắt đầu.

Mặt đất phía doanh trại Lô Long đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa dõng dục núi lấp biển, quân đội của người Khương giống như một con thủy triều đen, cuộn sóng lao tới, tiếng tù và sừng trâu vang lên “u u”, người Khương bắt đầu triển khai thế trận, cung thủ và lính kị xạ đã bắt đầu tiến về phía trước, bộ binh đột kích cứ mười người thành một tổ, mang theo thang xếp dài tám trượng, phía sau mỗi cái thang xếp còn có thêm một tiểu đội đột kích mười hai người nữa, những tiểu đội binh lính này một tay cầm đao, một tay cầm khiên, về mặt người nào người nấy đều như hung thần, “Giết!” Tiếng hét của ngàn người phát ra vô cùng lớn, xông thẳng về phía doanh trại Lô Long.

Trên đầu tường doanh trại Lô Long, tên của đội cung thủ đã được nâng cao bằng vai, binh lính người Khương dần dần tiến gần đến phạm vi ngắm bắn, Phùng Tranh gầm lên một tiếng kinh thiên động địa: “Nâng khiên, bắn!”.

Từ cả hai phe đồng thời bay một mảng mây đen, mũi tên xé toang không khí phát ra âm thanh bén ngọt chói tai, ưu thế của trận tên bên phía doanh trại Lô Long là tính áp đảo, mũi tên từ trên bắn xuống, bên phía người Khương tuy có lính khiên bảo vệ, nhưng bọn họ không thể che chắn được toàn thân, có người bị trúng tên ngã khỏi ngựa, còn bên doanh trại Lô Long cũng có những mũi tên “phập phập” rơi xuống đất, đại đa số cắm vào khiên hoặc bắn ra bị tường thành chặn lại.

P phía trước dưới chân tường thành, người Khương vẫn tiếp tục xông tới, càng có nhiều người lọt vào trong phạm vi ngắm bắn, hai đội cung thủ trên tường

thành luân phiên thay đổi, tên bắn ra không ngại tay.

Người Khương rất dũng mãnh, người trước ngã xuống người sau vùng lên, ở quan ải vẫn còn binh mã cuộn cuộn bỏ sung không ngớt, bọn chúng giống như châu chấu, bất kể diện tích rộng lớn ra sức lao đầu về phía doanh trại Lô Long.

Giờ Thìn ba khắc, cuối cùng đã có một cặp binh lính xông được tới dưới chân thành, chiếc thang xếp gác lên đầu tường thành của doanh trại Lô Long, chiến trường phía trước doanh trại bị binh lính che kín, màu đen sì sì đầu đầu cũng thấy, Phùng Tranh thẳng lưng hét lớn: “Dừng nỏ thép lên.”

Năm mươi chiếc nỏ thép trên ba mặt tường thành lập tức phát ra tiếng “lách cách”, đồng thời những tiếng vù vù cực to khi tên rời dây cung vang lên như muốn xuyên thủng màng nhĩ, mũi tên rất lớn dài hơn một trượng kèm theo gió mạnh có thể ghim cứng người và ngựa xuống mặt đất, bắn xuyên qua liên tiếp vài người liền, sức uy hiếp vô cùng mạnh mẽ đủ khiến cho đợt tấn công dưới sự nỗ lực hết mình của người Khương chậm dần lại, doanh trại Lô Long thò móc câu dài lật đổ thang xếp gác lên phần gỗ lên của tường thành.

Chiến trường giống như một cái máy xay thịt khổng lồ, máu đen thẩm thấu xuống sâu ba tấc đất, thật ra cuộc chiến công thành là một cuộc chiến tiêu hao, khoảng cách giữa địch và ta ít nhất cũng phải một chọi mười mới có thể miễn cưỡng đoạt được tòa thành trì ấy, người Khương ý thế người trước ngã xuống người sau xông lên, số vô kể xông về phía chân thành, lại bị trận tên bắn chết.

Thương vong bên phía doanh trại Lô Long không quá lớn, cho đến lúc này trên một cứ điểm quan trọng ở quảng trường phía sau lưng Hoắc Thời Anh vẫn còn một ngàn lính chưa tham chiến.

Hoắc Thời Anh biết, dựa vào cách tấn công của người Khương, và bên phe nòng được cung cấp chi viện đầy đủ thì việc cầm cự đến tối thậm chí đến tinh mơ sáng hôm sau là chuyện hoàn toàn có thể, nhưng nếu thật sự đánh đến lúc đó thì sẽ là tử chiến, các tướng lĩnh của doanh trại Lô Long nhất định sẽ chiến đấu đến khi chỉ còn lại một binh một tốt cuối cùng. Có điều nàng không thể đánh như vậy được, nàng không nỡ làm vậy với những người lính ấy, số lính ấy đừng thấy chỉ có hai ngàn người mà coi thường, bọn họ đều là những chiến binh kinh qua trăm trận, lần này người Khương dốc toàn bộ sức lực tới xâm lược, nơi đây tuyệt đối không phải là chiến trường chính, đối với hai quốc gia mà nói, đây là một cuộc chiến tranh trường kỳ, chiến tuyến cực kỳ dài.

Toàn bộ biên thổ của triều đình Đại Yên rộng lớn, đất đai bao la suốt một trăm năm nay chưa từng xảy ra chiến tranh, mọi binh mã ở các châu phủ bình thường trấn giữ sơn tặc giặc cỏ thì còn được, chứ thật sự phải đối mặt với đội quân chính quy của tộc người Khương thì sợ rằng không chịu nổi lấy một đòn, những binh lính của nàng được giữ lại ở đây, tương lai nếu tình hình hướng xấu xảy ra chiến loạn thì sẽ sắp xếp đại quân chân chính của triều đình tới, dựa kinh nghiệm chiến trận nhiều năm của mình, cho dù là một lão binh già của doanh trại Lô Long, thì khi dẫn dắt một đội nhóm có mười ngàn binh, lão binh già sẽ truyền lại kinh nghiệm trận mạc cho các tân binh, đối với khí thế đánh trận mà nói dù có huấn luyện bao nhiêu cũng khó lòng đạt được hiệu quả.

Giờ Tỵ, ba cái thang xếp đồng loạt được gác lên bức tường thành chính của doanh trại Lô Long, tiếng gào thét chém giết chấn động trời xanh vang lên phía dưới, móc câu dài của phía doanh trại Lô Long cũng không vươn ra nữa, đám người dưới chân tường thành liêu chết nhoi lên đều bị lính Lô Long dùng tên bắn chết, một người trong bọn chúng ngã xuống lại có hai người thò lên, quả thực là số lượng quá đông. Cát trong chiếc đồng hồ đặt trước mặt Hoắc Thời Anh đã chảy hết, nàng liền lật lại.

Giờ Tỵ một khắc đã qua, gã người Khương đầu tiên đã dẫm được lên phần gỗ lên của tường thành của doanh trại Lô Long, gã này mặc quân phục bằng da thuộc, vung đao chém về phía một lính khiên, gầm rú nhảy khỏi tường thành.

Hoắc Thời Anh đột nhiên duỗi tay ra vơ lấy chiếc đồng hồ cát nhỏ nhỏ, nhét vào trong người, tay phải nhanh nhẹn rút thành trường đao ở bên hông ra, nhún người nhảy qua tường thành, lúc này đã có bốn năm tên lính người Khương ở trên tường thành, trong lúc hành động cơ thể của nàng mềm mại uyển chuyển, chỉ sai mấy bước chân đã nghiêng đón kịp một binh sĩ người Khương vừa nhảy xuống phần lồi ra của tường thành, một đao phạt ngang, đường đao sắc bén chém đứt đôi từ bả vai xuyên qua toàn bộ phần ngực của binh sĩ người Khương đó, không may nhìn đến ánh mắt kinh hoàng như sắp nổ tung khỏi hốc mắt của gã binh sĩ đang đổ gục xuống kia, đi tới trước gạt đám cung thủ đang ở đầu tường thành ra, hét to về phía chiến trường phía dưới: “Doanh trại Lô Long yêu cầu đình chiến, bên bọn ta không đánh nữa, đầu hàng!” Giọng nói của nàng có âm lượng như những tiếng hét binh thường khác, nhưng lại mềm mại kéo dài mãi không dứt, truyền đi suốt mấy dặm, trên chiến trường tiếng hét kinh thiên động địa ấy, áp đảo tất cả những âm thanh khác, hết thảy mọi người đều nghe thấy rất rõ ràng.

Trong một khoảng khắc tất cả đều khựng lại, mấy gã người Khương vẫn còn đang cong mình bò trên chiếc thang xếp cũng dừng động tác, ngẩng đầu sững sờ nhìn lên phía trên, phía doanh trại Lô Long cũng ngừng bắn tên.

Sau một thoáng chốc quả nhiên trên phía đầu tường thành tung bay một mảnh khăn trắng, doanh trại Lô Long không đánh nữa, Vậy chúng ta còn cần đánh tiếp không? Dường như tất cả những binh lính người Khương vừa ra sức liều mạng lúc này đều cùng nảy sinh ý nghĩ đó.

Hoắc Thời Anh đứng trên đầu tường thành tiếp tục hét lớn: “Vị nào là tướng lĩnh cầm quân phía dưới, xin mời đến dưới chân thành nói chuyện, bên ta đồng ý đầu hàng.”

Trên chiến trường phía dưới, các binh sĩ đều mang vẻ mặt hoang mang, rất nhiều người quay đầu nhìn về phía cờ chiến của tướng lĩnh phe mình đang bay phấp phới ở biên ải, ngay cả cờ hiệu xung phong cổ động sĩ khí cũng tắt lịm, bọn họ không biết nên làm gì tiếp theo.

Một thoáng hoang mang qua đi, Vệ Phóng của doanh trại Lô Long dẫn theo một đội binh sĩ khom người chất những bó củi khô thành đồng men theo toàn bộ chân tường thành, rồi đổ dầu, ngay cả năm mươi chiếc cung nỏ bằng thép cũng được tưới ướt đầm. Dưới tường thành đột nhiên có một tràng tiếng ngựa hí vang lên, đám người đông đúc dạt cả sang hai bên chừa lại một con đường. Một người đàn ông cười trên lưng một con ngựa cao lớn phi nước đại đến gần.

Người này thân hình cao to mập mạp, để một bộ râu rất rậm rạp, trên đầu còn tết một bím tóc kỳ quái giống người Khương, người này phi đến dưới chân thành ngựa đầu hết to với Hoắc Thời Anh đang ở trên tường thành: “Hoắc Thời Anh, cô muốn đầu hàng sao? Vớ vẩn, lão tử không tin.”

Hoắc Thời Anh đứng ở phía trên chậm rãi nói: “Ô Thái Lợi, ta biết ngay là ông mà, những năm trước bộ tộc các ông gặp thiên tai nên mất mùa, hàng năm ta đều cung cấp lương thực cứu đói cho ông, ta cứu ông đã bao nhiêu lần rồi hả? Giờ ông lại mang quân tới đánh ta, ông cũng có thiện chí quá nhỉ? Ông nên biết rằng, số lương thực hàng năm ta cấp cho ông đều trích ra từ khẩu phần ăn của binh lính trong doanh trại Lô Long ta? Nay ông lại vung dao tới chém giết bọn họ, lương tâm ông để ở đâu hả?”

Người đàn ông ở dưới chân thành, dường bị những lời này làm cho xấu hổ, ngay cả da đầu ông ta cũng đỏ ửng ngược lên hỏi Hoắc Thời Anh: “Hoắc Thời Anh, không phải lão tử không có lương tâm, cô cũng là lính, hoàng đế của các cô bảo bọn cô mở cổng thành ra chém giết bọn ta thì cô có thể không giết không?”

Người đàn ông siết dây cương lại tiến đến gần tường thành hơn, ngẩng đầu hỏi: “Hoắc Thời Anh cô nói cô đầu hàng, là thật hay là giả thế? Dù thế nào ta cũng không thể tin được Hoắc Thời Anh cô là người có thể đầu hàng?”

Hoắc Thời Anh ở trên tường thành cười khế đáp: “Tại sao ta không thể đầu hàng? Một đứa con gái như ta trấn thủ biên quan suốt hơn mười năm, hồi hương coi như vô vọng rồi, cũng chưa từng thấy phận nữ lưu như ta có được chỗ đứng vững chắc trong triều, lần này các ông kéo quân ồ ạt tới đây, người trong tộc của các ông, thiết kỵ có chuẩn bị kinh nghiệm được tích lũy suốt hàng trăm năm, trong khi đó Trung Nguyên vừa mới trải qua một trận đại chiến với tây Tân Cương, thêm vào đó liên tiếp hai năm nay Liễu Châu, Hương Châu, Xung Châu gặp hạn hán, suốt hai năm liền cả ba châu này mùa màng đều mất trắng, phiên quân từ các nơi rục rịch nổi lên làm loạn, lại thêm hai năm khô hạn, thù trong giặc ngoài, vẫn chưa kịp nghỉ ngơi lấy lại sức lực, còn thiết kỵ của các ông chiếm được Lương Châu rồi thẳng tiến xuống phía Nam, chỉ ít có thể hình thành cục diện ngăn cách bởi một dòng sông chia nhau ra mà trị, còn hai nghìn binh lính của doanh trại Lô Long ta, phía sau không có quân tiếp viện, phía trên ra lệnh cho bọn ta phải từ chiến đến cùng, nhưng số binh lính này là do một tay ta cất nhắc lên, ta không nỡ, cũng không muốn xác này vùi nơi đất lạ, nếu triều đình đã bạc đãi bọn ta như vậy, thì chỉ bằng đầu hàng sớm cho xong, ta cũng dễ kiếm được một chức quan trong triều đình của các ông, giữ cho tướng sĩ mình được bình an.”

Hoắc Thời Anh vừa nói, vừa khoát khoát mu bàn tay ở phía sau lưng, Lô Tề lấp ló ở phía sườn tường thành nhìn thấy, bèn lặng lẽ lui về sau, đi tới chỗ một ngàn binh lính đang ở chính giữa quảng trường, chỉ trong thoáng chốc đội ngũ xao động, toàn bộ binh lính đứng nghiêm xếp hàng cúi bô quân phục đang mặc, tiến vào trung tâm quảng trường, có binh lính vừa đi vừa tưới dầu, một lúc sau Lô Tề dẫn theo số lính này, nhẹ chân nhẹ tay rút lui khỏi doanh trại Lô Long, bỏ chạy về phía cửa khẩu Gia Định.

Bên này trên đầu tường thành vẫn đang kêu gọi đầu hàng, Ô Thái Lợi gân cổ lên hét với Hoắc Thời Anh: “Hoắc Thời Anh ta biết bản lĩnh của cô, nếu cô đầu hàng, vua của bọn ta tuyệt đối không bạc đãi cô, nhưng ta vẫn thấy không yên tâm, cô trấn giữ doanh trại Lô Long nhiều năm như vậy, nói hàng là hàng ngay thật không giống phong cách của cô. Hơn thế nếu cô thật sự muốn đầu hàng triều đình bọn ta, thì tại sao hôm qua lại còn đốt trụ cả hai ngọn núi, giết sạch hai vạn quân tiên phong của bọn ta.”

Hoắc Thời Anh đáp: “Hôm qua trong doanh trại Lô Long có độc quân của cửa khẩu Gia Định, bọn ta chỉ còn cách từ chiến, hôm nay tên cầu quan đó thấy đại quân của các ông sắp chiếm được thành, vừa mới bỏ chạy xong, nên ta mới có thể dẫn quân ra đầu hàng, nếu ông không tin thì giờ binh lính trên đầu tường thành của ta có thể rút lui hết, chỉ mong ông bảo đảm với vua của ông rằng, nếu chấp nhận ta đầu hàng, thì ta lập tức sẽ đích thân mở cổng thành, chào đón đại quân của các ông vào thành.”

Trong lúc nói chuyện Hoắc Thời Anh nhấc tay vung về phía sau, quả nhiên binh sĩ đứng nghiêm trang trên đầu tường thành “lách cách lách cách” thả hết binh khí trong tay xuống, đồng loạt lui về phía sau, đứng cách xa đầu tường thành, chỉ trong thoáng chốc trên tường thành doanh trại Lô Long trở nên hiu quạnh, chỉ còn lại trợ trợ một vài người đứng bên cạnh Hoắc Thời Anh. Tần gia lần trong đám binh lính rút lui, liền chen chen lấn lấn để đến chỗ Hoắc Thời Anh, sáu vị hộ vệ sau lưng Hoắc Thời Anh thấy thế cũng không ngăn cản.

Đợi cho đến khi toàn bộ binh lính trên đầu tường thành đã rút hết, Hoắc Thời Anh lại nói với người ở dưới thành: “Ô Thái Lợi, như vậy ông đã tin ta chưa?”

Ô Thái Lợi ở dưới chân thành gãi gãi đầu, giống như muốn nói gì đó: “Được, ta tin cô.” Nói xong ông ta dặn dò một tên lính liên lạc bên cạnh, sau đó cười ngựa phi đi.

Bên phía Phùng Tranh cũng dẫn quân rút lui, cúi bô quân phục ở quảng trường, nhanh chóng chạy về phía cửa khẩu Gia Định.

Ô Thái Lợi ở dưới chân thành nhìn thấy trên đầu tường thành doanh trại Lô Long sạch sẽ không còn một ai, thoáng buông lỏng cảnh giác, ông ta quen biết Hoắc Thời Anh nhiều năm, cũng đã từng giao đấu với Hoắc Thời Anh, Hoắc Thời Anh quả thực đã mấy lần cung cấp lương thực cho ông ta, quan hệ tuy đối lập nhưng cũng lại vô cùng thân quen, ông ta bắt đầu vuốt râu nói với Hoắc Thời Anh: “Hoắc Thời Anh, cô đầu hàng rồi, theo ta thấy cô cũng đừng ham hồ quan này chức nọ làm gì, một cô gái hơn hai mươi tuổi như cô mà vẫn chưa gả cho ai, trong khi đó người Khương bọn ta lại không để tâm đến tướng mạo của phụ nữ lắm đâu, ta kính trọng cô, dùng lễ vật hậu hĩnh cưới cô về làm phu nhân được không, binh lính dưới quyền cô ta cũng nhất định sẽ đối xử tử tế, cô thấy sao?”

Ông ta vừa dứt lời, phía sau Hoắc Thời Anh liền vang lên tiếng nghiêng răng ken két, Tần gia vừa chen lên đứng bên cạnh Hoắc Thời Anh cuối cùng không thể nhịn nổi nữa, gân cổ lên gào với ông ta: “Ô Thái Lợi, người có biết xấu hổ không hả, người cũng không biết đường soi mặt vô bãi nước tiểu mà ngấm lại dung nhan của bản thân xem, chỉ dựa vào cái tướng tá thô kệch đấy mà cũng muốn lấy đồ úy của bọn ta, nằm mơ đi nhá?”

Hoắc Thời Anh huých cùi chỏ vào người Tần gia, ra hiệu cho ông đừng nói nữa, nằng nặc cao giọng nói xuống dưới: “Hoắc Thời Anh ta bình sinh kính trọng nhất là những người uy vũ lại dũng cảm, ngày Ô tướng quân dẫn binh vung dao bên bờ sông Vị, Hoắc Thời Anh ta sẽ dọn giường nghênh đón.”

Hoắc Thời Anh vừa nói xong, Ô Thái Lợi ở dưới thành bật cười hả hả đầy sung sướng: “Hoắc Thời Anh lời cô nói hôm nay thì hãy nhớ phải thực hiện

đấy, khi nào Ô Thái Lợi ta vung đao đứng bên bờ sông Vị, thì nhất định sẽ mang vàng bạc châu báu tới rước cô qua cửa.”

Sắc mặt Tần gia trên đầu tường thành uất nghẹn hỏi Hoắc Thời Anh: “Cô điên rồi sao, những lời như vậy cũng dám nói, nếu những này truyền về triều đình thì sẽ tổn hại đến quốc thể, không tốt cho thanh danh đâu.”

Hoắc Thời Anh quay đầu lại trịnh trọng hỏi Tần gia một câu về vấn đề lúc trước: “Dung mạo của ta không đẹp à?” Tần gia liếc mắt nhìn nhanh nàng một cái, khuôn mặt của Hoắc Thời Anh ngồi ngồi oai phong, ông ta lập tức quay mặt đi vội vàng đáp: “Đẹp.”

Hoắc Thời Anh tự động bỏ qua sự chột dạ của ông ta, hoàn toàn không chút để tâm nói: “Ta nói thì đã nói rồi, còn ai muốn đi mách, ông à? Hay là Vệ Phóng?” Vệ Phóng đỏ đầu xong xuôi đang co người chỗ chân tường, mọi người đều nhìn về phía hắn, hắn lại quay mặt sang phía khác nhìn góc tường không nói câu nào.

Lúc này đằng sau đội quân bên phía người Khương có một con ngựa phi nước đại tới. Người trên lưng ngựa, dáng vẻ khôi ngô, tướng mạo đường đường, chỉ là sắc mặt nghiêm túc âm trầm, một chín một mười với Phùng Tranh, người mới tới cười ngựa đến trước chiến trường hét với lên với Hoắc Thời Anh: “Hoắc đô úy, nếu như cô đầu hàng nhanh chóng mở cửa thành nghênh đón đại quân của bọn ta vào trong, thì vua của bọn ta hứa với cô, khi đại quân vào được trong thành cô sẽ trở thành thiên hậu của bộ tộc ta, tất cả binh lính của doanh trại Lô Long không giết một ai tiếp tục quy thuận dưới trướng của cô.”

Hoắc Thời Anh đứng trên đầu tường thành cười khế, cung tay thành nắm lắc lắc: “Đa tạ, ta sẽ đích thân mở cửa thành cho các ngài.”

1. Mái cong trụ vẽ: là một phong cách kiến trúc chủ yếu của người TQ xưa, với mái nhà cong được điêu khắc cầu kỳ, và những rường cột được chạm trổ tinh xảo đầy màu sắc.

2. Thang xếp:

3. Xe phá tường thành: Chữ Hán là撞车 – Chàng xa, đây là một loại vũ khí thời cổ đại, có cọc nhọn chuyên dùng để phá tường thành.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 6

Mưa to suốt cả một đêm, nhưng đến khi bình minh ló rạng bầu trời lại trong vắt, bên phía doanh trại Lô Long trải qua một đêm yên tĩnh an ổn, từ đầu đến cuối đều rất trật tự quy củ.

Giờ Mão, Hoắc Thời Anh đứng trên tường thành, bầu trời xanh màu ngọc bích như thể được gột rửa, ngọn núi cao cao phía xa giống một con gà rừng lông không nhỏ cũng trĩu trĩu, tạo thành một mảng đen sì sì phía trước mặt doanh trại Lô Long, trận mưa đêm qua giống như một tấm màn che mắt tầm nhìn, người Khương đội mưa giành lại những thi thể mang đi, chiến trường đã được bọn họ dọn dẹp tạm ổn, một đêm mưa gió đã gột sạch vết máu bản, những người sống sót sau ngày hôm qua đều đã bỏ chạy không còn thấy bóng dáng từ lâu, bầu trời trong xanh như được tẩy rửa, trước mặt ngay cả một cánh chim chao liệng cũng không thấy, yên tĩnh đến dị thường.

Hoắc Thời Anh dẫn theo ba vị tướng lĩnh của mình đứng trên đầu tường thành, ba người phía sau đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ mệnh mông mò mặt.

Hoắc Thời Anh nói: “Tối hôm qua người Khương đã dọn dẹp sạch sẽ chiến trường, đại quân thực sự đã tới rồi, nấu cơm đi, dọn dò nhà bếp, cơm sáng phải ngon vào, để các binh sĩ đều được ăn no.” Vệ Phóng dẫn theo một trăm binh lính, khiêng hết những thùng dầu còn lại trong kho ra ngoài, đổ men theo chân tường của các gian phòng trong thành, rồi phái người trông chừng, đến đúng giờ nghe hiệu lệnh châm lửa.

Giờ Thìn, tất cả binh sĩ trong doanh trại Lô Long đang ăn bữa sáng đồ dồi về phía tường thành, ngoài biên ải phía xa xa, một mảng đen kịt giống như thủy triều cuộn sóng, áo giáp màu đen, giống người của dị tộc cao lớn khác thường, mã bộ chỉnh tề thống nhất, hành quân về phía cửa khẩu, sau đó tản ra bốn phía.

“Đoàn quân áo giáp đen!” Một binh sĩ của doanh trại Lô Long kinh hãi kêu lên.

Đoàn quân áo giáp đen, trực thuộc nhóm kỵ binh chủ lực của vương triều người Khương, theo tình hình quân báo Hoắc Thời Anh thu thập được từ trước tới giờ có thể thấy, sự tồn tại của đoàn kỵ binh này xưa nay là mối đe dọa và là sự trấn áp của vương triều người Khương với các bộ lạc khác. Rất ít khi tác chiến bên ngoài, nhưng danh tiếng thì lừng lẫy.

Khi còn cách hơn một trăm trượng thì mấy nghìn kỵ binh tản về phía trước của hai ngọn núi, người đông ngựa nhiều mà bầu không khí lạnh ngắt như tờ, phía sau đoàn kỵ binh, ở ngay quan ải dần dần xuất hiện năm chiếc lọng che bằng da gấu đen cực lớn, dưới lọng là một cái sập rất to có ba mươi sáu người khiêng.

Lọng che da gấu đen, sập ba người sáu người khiêng, vua của bọn họ tới rồi.

Từ trong chính nội tâm, Hoắc Thời Anh rất coi thường dân tộc của người Khương, đây là một dân tộc không nói nội hàm, bọn họ thêm muốn kỳ trân dị bảo, mái cong trụ về (1) của Trung Nguyên, nhưng bọn họ chỉ nhìn thấy vẻ phồn hoa bên ngoài, còn phía sau sự phồn hoa hùng mạnh ấy, toàn bộ dân tộc Trung Nguyên đã thông qua biết bao nhiêu bậc thánh hiền, đi qua hàng trăm thế hệ, trải qua hàng ngàn năm lịch sử, nền văn hóa, lễ giáo, tông pháp, chế độ mới được tích lũy lắng đọng lại, thì bọn họ lại không hiểu.

Thời gian bọn ta xây một tòa thành mất đến vài năm, có khi mười mấy năm, thậm chí đến vài thế hệ, còn thời gian bọn chúng phá hủy một tòa thành chẳng qua chỉ trong sớm tối, một dân tộc khát máu, nên bị người Hán gọi là man di, đám man di mọi rợ ngu dốt này, vẫn chưa được khai hóa, giống như đám dã thú không biết đến bình an thịnh vượng.

Nhưng sức sống của dân tộc này lại ngoan cường vô cùng, giống như rau hẹ, cắt lúa này sẽ lại có lúa khác. Nhìn lại suốt quá trình lịch sử, mỗi một triều đại Trung Nguyên do người Hán cai trị đều phải chịu đựng nỗi phiền hà rắc rối này, bọn chúng như một con sói rình rập ẩn náu, một khi người suy yếu sẽ nhảy xổ ra xâm phạm, khiến muôn dân ta lâm than, giương sơn ta bị hủy hoại.

Hôm nay vương tộc của người Khương lại một lần nữa xuất hiện trên lãnh thổ biên quan, bầu không khí tiêu điều xơ xác tấp thẳng vào mặt, khiến tâm tình Hoắc Thời Anh cũng trở nên nặng nề.

Núi Tích và núi Quan Vân căn bản đã bị thiêu trụi, xe lọng che đang ở ở núi Quan Vân đối diện với doanh trại Lô Long, Đoàn quân áo giáp đen ở hai bên cánh cũng đi theo lên núi, trên ngọn núi trụi đồi liếc mắt là có thể nhìn thấy mọi thứ, hai đoàn quân mặc áo giáp quy củ nề nếp tạo thành hai hình vuông, giống như một con thú khổng lồ đang mai phục.

Đến giờ Mão, chỗ quan ải bắt đầu xuất hiện một số lượng lớn binh lính đứng phía trước kị binh, phía sau là hàng loạt bộ binh khiêng thang xếp (2) tay cầm đao cong, đây xe phá tường thành (3).

Bên phía doanh trại Lô Long, binh lính trấn thủ trên đầu tường thành, toàn bộ mỗi tên đều được phân chia đến mọi chỗ, tất cả cung thủ, lính khiên, đều đã vào đúng vị trí, con gió mát lạnh thổi qua khiến quân phục của bọn họ bay phấp phật.

Trên tường thành, Phùng Tranh trở thành chủ soái giám sát toàn diện của cuộc chiến, đứng ở trước phòng tuyến đầu tiên trên tường thành, Hoắc Thời Anh là hậu phương của hắn, cách một bức tường đứng ở phòng tuyến thứ hai, theo sau nàng là Tiểu Lục và sáu bị hộ vệ buộc khăn đỏ, một chiếc đồng hồ cát được đặt ngay ở phần gờ lên của bức tường ngay trước mặt nàng.

Trên đầu tường thành lặng ngắt như tờ, biểu cảm trên mặt tất cả mọi người đều vô cùng trang nghiêm, Hoắc Thời Anh quay đầu nhìn Tiểu Lục, thẳng bệ từ đầu đến giờ không mặc quân phục, vẫn là cái áo xanh và cái mũ nhỏ ấy, nhưng khuôn mặt bừng ra sữa lại rất trấn tĩnh, Hoắc Thời Anh hỏi nó: “Có sợ không?”

Ánh mặt Tiểu Lục nhìn Hoắc Thời Anh tuy vẫn còn hơi hoang mang, nhưng vẫn trả lời rất chắc chắn: “Không sợ ạ.”

“Giết người bao giờ chưa?” Hoắc Thời Anh lại hỏi.

“Dạ, lúc mới đến, đại quân gia đã dùng phạm nhân để tiểu nhân luyện tay rồi.”

“Ừ.” Hoắc Thời Anh biết phạm là đệ tử xuất thân từ những gia đình võ tướng lừng lẫy, trước khi ra chiến trường đều dùng những phạm nhân bị xử tử để luyện tập, đã từng giết nười, lá gan và khí chất cũng sẽ hoàn toàn khác. Còn Hoắc gia để một đứa trẻ mười ba mười bốn tuổi đi giết người, không biết quá trình tuyển chọn người cho nàng còn tàn khốc đến cỡ nào, những điều này trước giờ nàng chưa từng tìm hiểu, Tiểu Lục có thể được chọn chứng tỏ bản thân có chỗ hơn người, vì thế nàng chưa bao giờ xem thường thẳng bệ.

Hoắc Thời Anh lại quay đầu lại quét ánh mắt nhìn Tiểu Lục một lượt từ trên xuống dưới: “Thứ tối hôm qua ta bảo người chuẩn bị đâu rồi?”

Tiểu Lục vội vàng móc từ trong thắt lưng ra một mảnh vải được gấp gọn gàng nâng lên ngang tầm mắt: “Bẩm đô úy, đã chuẩn bị xong xuôi rồi.”

Hoắc Thời Anh hài lòng gật gật đầu: “Ừ, cẩn thận, đợi lát nữa, lúc nào nhìn thấy ta rút đao ra, thì người hay phát nó lên, nghe rõ chưa?”

“Vâng.” Tiểu Lục khom người trả lời. Hoắc Thời Anh quay đầu lại nhìn về tiền phương không để tâm tới nó nữa.

Giờ Thìn, phía trước truyền đến tiếng tù và “u u”. Tiếng trống trận trên đầu tường thành bên phía doanh trại Lô Long cũng dần dần nổi lên, Hoắc Thời Anh nhẹ nhàng lật chiếc đồng hồ cát, cuối cùng trận tử chiến cũng bắt đầu.

Mặt đất phía doanh trại Lô Long đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa dõng dục núi lấp biển, quân đội của người Khương giống như một con thủy triều đen, cuộn sóng lao tới, tiếng tù và sừng trâu vang lên “u u”, người Khương bắt đầu triển khai thế trận, cung thủ và lính kị xạ đã bắt đầu tiến về phía trước, bộ binh đột kích cứ mười người thành một tổ, mang theo thang xếp dài tám trượng, phía sau mỗi cái thang xếp còn có thêm một tiểu đội đột kích mười hai người nữa, những tiểu đội binh lính này một tay cầm đao, một tay cầm khiên, về mặt người nào người này đều như hung thần, “Giết!” Tiếng hét của ngàn người phát ra vô cùng lớn, xông thẳng về phía doanh trại Lô Long.

Trên đầu tường doanh trại Lô Long, tên của đội cung thủ đã được nâng cao bằng vai, binh lính người Khương dần dần tiến gần đến phạm vi ngắm bắn, Phùng Tranh gầm lên một tiếng kinh thiên động địa: “Nâng khiên, bắn!”

Từ cả hai phe đồng thời bay một mảng mây đen, mũi tên xé toang không khí phát ra âm thanh bén ngọt chói tai, ưu thế của trận tên bên phía doanh trại Lô Long là tính áp đảo, mũi tên từ trên bắn xuống, bên phía người Khương tuy có lính khiên bảo vệ, nhưng bọn họ không thể che chắn được toàn thân,

có người bị trúng tên ngã khỏi ngựa, còn bên doanh trại Lô Long cũng có những mũi tên “phập phập” rơi xuống đất, đại đa số cắm vào khiên hoặc bắn ra bị tường thành chặn lại.

Phía trước dưới chân tường thành, người Khương vẫn tiếp tục xông tới, càng có nhiều người lọt vào trong phạm vi ngắm bắn, hai đội cung thủ trên tường thành luân phiên thay đổi, tên bắn ra không ngại tay.

Người Khương rất dũng mãnh, người trước ngã xuống người sau vùng lên, ở quan ải vẫn còn binh mã cuộn cuộn bỏ sung không ngớt, bọn chúng giống như châu chấu, bắt kể diện tích rộng lớn ra sức lao đầu về phía doanh trại Lô Long.

Giờ Thìn ba khắc, cuối cùng đã có một cặp binh lính xông được tới dưới chân thành, chiếc thang xếp gác lên đầu tường thành của doanh trại Lô Long, chiến trường phía trước doanh trại bị binh lính che kín, màu đen sì sì đầu đầu cũng thấy, Phùng Tranh thẳng lưng hét lớn: “Dừng nỏ thép lên.”

Năm mươi chiếc nỏ thép trên ba mặt tường thành lập tức phát ra tiếng “lách cách”, đồng thời những tiếng vù vù cực to khi tên rời dây cung vang lên như muốn xuyên thủng màng nhĩ, mũi tên rất lớn dài hơn một trượng kèm theo gió mạnh có thể ghim cứng người và ngựa xuống mặt đất, bắn xuyên qua liên tiếp vài người liền, sức uy hiếp vô cùng mạnh mẽ đủ khiến cho đợt tấn công dưới sự nỗ lực hết mình của người Khương chậm dần lại, doanh trại Lô Long thò móc câu dài lật đổ thang xếp gác lên phần gờ lên của tường thành.

Chiến trường giống như một cái máy xay thịt khổng lồ, máu đen thẩm thấu xuống sâu ba tấc đất, thật ra cuộc chiến công thành là một cuộc chiến tiêu hao, khoảng cách giữa địch và ta ít nhất cũng phải một chọi mười mới có thể miễn cưỡng đoạt được tòa thành trì ấy, người Khương ý thế người trước ngã xuống người sau xông lên, số vô kể xông về phía chân thành, lại bị trận tên bắn chết.

Thương vong bên phía doanh trại Lô Long không quá lớn, cho đến lúc này trên một cứ điểm quan trọng ở quảng trường phía sau lưng Hoắc Thời Anh vẫn còn một ngàn lính chưa tham chiến.

Hoắc Thời Anh biết, dựa vào cách tấn công của người Khương, và bên phe nàng được cung cấp chi viện đầy đủ thì việc cầm cự đến tối thậm chí đến tình mơ sáng hôm sau là chuyện hoàn toàn có thể, nhưng nếu thật sự đánh đến lúc đó thì sẽ là tử chiến, các tướng lĩnh của doanh trại Lô Long nhất định sẽ chiến đấu đến khi chỉ còn lại một binh một tốt cuối cùng. Có điều nàng không thể đánh như vậy được, nàng không nỡ làm vậy với những người lính ấy, số lính ấy đừng thấy chỉ có hai ngàn người mà coi thường, bọn họ đều là những chiến binh kinh qua trăm trận, lần này người Khương dốc toàn bộ sức lực tới xâm lược, nơi đây tuyệt đối không phải là chiến trường chính, đối với hai quốc gia mà nói, đây là một cuộc chiến tranh trường kỳ, chiến tuyến cực kỳ dài.

Toàn bộ biên thổ của triều đình Đại Yên rộng lớn, đất đai bao la suốt một trăm năm nay chưa từng xảy ra chiến tranh, mọi binh mã ở các châu phủ bình thường trấn giữ sơn tặc giặc cỏ thì còn được, chứ thật sự phải đối mặt với đội quân chính quy của tộc người Khương thì sợ rằng không chịu nổi lấy một đòn, những binh lính của nàng được giữ lại ở đây, tương lai nếu tình hình hướng xấu xảy ra chiến loạn thì sẽ sắp xếp đại quân chân chính của triều đình tới, dựa kinh nghiệm chiến trận nhiều năm của mình, cho dù là một lão binh già của doanh trại Lô Long, thì khi dẫn dắt một đội nhóm có mười ngàn binh, lão binh già sẽ truyền lại kinh nghiệm trận mạc cho các tân binh, đối với khí thế đánh trận mà nói dù có huấn luyện bao nhiêu cũng khó lòng đạt được hiệu quả.

Giờ Ty, ba cái thang xếp đồng loạt được gác lên bức tường thành chính của doanh trại Lô Long, tiếng gào thét chém giết chấn động trời xanh vang lên phía dưới, móc câu dài của phía doanh trại Lô Long cũng không vụn ra nữa, đám người dưới chân tường thành liều chết nhai lên đều bị lính Lô Long dùng tên bắn chết, một người trong bọn chúng ngã xuống lại có hai người thò lên, quả thực là số lượng quá đông. Cát trong chiếc đồng hồ đặt trước mặt Hoắc Thời Anh đã chảy hết, nàng liến lặt lại.

Giờ Tỵ một khắc đã qua, gã người Khương đầu tiên đã dẫm được lên phần gờ lên của tường thành của doanh trại Lô Long, gã này mặc quân phục bằng da thuộc, vung đao chém về phía một lính khiên, găm rú nhảy khỏi tường thành.

Hoắc Thời Anh đột nhiên duỗi tay ra sờ lấy chiếc đồng hồ cát nhỏ nhỏ, nhét vào trong người, tay phải nhanh nhẹn rút thành trường đao ở bên hông ra, nhún người nhảy qua tường thành, lúc này đã có bốn năm tên lính người Khương ở trên tường thành, trong lúc hành động cơ thể của nàng mềm mại uyển chuyển, chỉ vài bước chân đã nhanh chóng vượt qua một binh sĩ người Khương vào nhảy xuống phần lồi ra của tường thành, một đao phạt ngang như sắp đao sắc bén chém đứt đôi từ bả vai xuyên qua toàn bộ phần ngực của binh sĩ người Khương đó, không may nhìn đến mắt kính hoàng như sắp nổ tung khỏi hốc mắt của gã binh sĩ đang đồ gục xuống kia, đi tới trước gạt đám cung thủ đang ở đầu tường thành ra, hét to về phía chiến trường phía dưới: “Doanh trại Lô Long yêu cầu đình chiến, bên bọn ta không đánh nữa, đầu hàng!” Giọng nói của nàng có âm lượng như những tiếng hét binh thường khác, nhưng lại miễn man kéo dài mãi không dứt, truyền đi suốt mấy dặm, trên chiến trường tiếng hét kinh thiên động địa ấy, áp đảo tất cả những âm thanh khác, hết thảy mọi người đều nghe thấy rất rõ ràng.

Trong một khoảng khắc tất cả đều khựng lại, mấy gã người Khương vẫn còn đang cong mông bò trên chiếc thang xếp cũng dừng động tác, ngẩng đầu sừng sốt nhìn lên phía trên, phía doanh trại Lô Long cũng ngừng bắn tên.

Sau một thoáng chốc quả nhiên trên phía đầu tường thành tung bay một mảnh khăn trắng, doanh trại Lô Long không đánh nữa, Vậy chúng ta còn cần đánh tiếp không? Đường như tất cả những binh lính người Khương vừa ra sức liều mạng lúc này đều cùng nảy sinh ý nghĩ đó.

Hoắc Thời Anh đứng trên đầu tường thành tiếp tục hét lớn: “Vị nào là tướng lĩnh cầm quân phía dưới, xin mời đến dưới chân thành nói chuyện, bên ta đồng ý đầu hàng.”

Trên chiến trường phía dưới, các binh sĩ đều mang vẻ mặt hoang mang, rất nhiều người quay đầu nhìn về phía cờ chiến của tướng lĩnh phe mình đang bay phấp phới ở biên ải, ngay cả cờ hiệu xung phong cổ động sĩ khí cũng tắt lịm, bọn họ không biết nên làm gì tiếp theo.

Một thoáng hoang mang qua đi, Vệ Phóng của doanh trại Lô Long dẫn theo một đội binh sĩ khom người chất những bó củi khô thành đồng men theo

toàn bộ chân tường thành, rồi đổ dầu, ngay cả năm mươi chiếc cung nỏ bằng thép cũng được tưới ướt đầm. Dưới tường thành đột nhiên có một tràng tiếng ngựa hí vang lên, đám người đông đúc dạt cả sang hai bên chừa lại một con đường. Một người đàn ông cười trên lưng một con ngựa cao lớn phi nước đại đến gần.

Người này thân hình cao to mập mạp, để một bộ râu rất rậm rạp, trên đầu còn tết một bím tóc kỳ quái giống người Khương, người này phi đến dưới chân thành ngựa đầu hét to với Hoắc Thời Anh đang ở trên tường thành: “Hoắc Thời Anh, cô muốn đầu hàng sao? Vớ vẩn, lão tử không tin.”

Hoắc Thời Anh đứng ở phía trên chậm rãi nói: “Ô Thái Lợi, ta biết ngay là ông mà, những năm trước bộ tộc các ông gặp thiên tai nên mất mùa, hàng năm ta đều cung cấp lương thực cứu đói cho ông, ta cứu ông đã bao nhiêu lần rồi hả? Giờ ông lại mang quân tới đánh ta, ông cũng có thiện chí quá nhỉ? Ông nên biết rằng, số lương thực hàng năm ta cấp cho ông đều trích ra từ khẩu phần ăn của binh lính trong doanh trại Lô Long ta? Nay ông lại vung dao tới chém giết bọn họ, lương tâm ông để ở đâu hả?”

Người đàn ông ở dưới chân thành, dường bị những lời này làm cho xấu hổ, ngay cả da đầu ông ta cũng đỏ ửng ngược lên hỏi Hoắc Thời Anh: “Hoắc Thời Anh, không phải lão tử không có lương tâm, cô cũng là lính, hoàng đế của các cô bảo bọn cô mở cổng thành ra chém giết bọn ta thì cô có thể không giết không?”

Người đàn ông siết dây cương lại tiến đến gần tường thành hơn, ngẩng đầu hỏi: “Hoắc Thời Anh cô nói cô đầu hàng, là thật hay là giả thế? Dù thế nào ta cũng không thể tin được Hoắc Thời Anh cô là người có thể đầu hàng?”

Hoắc Thời Anh ở trên tường thành cười khê đáp: “Tại sao ta không thể đầu hàng? Một đứa con gái như ta trấn thủ biên quan suốt hơn mười năm, hồi hương coi như vô vọng rồi, cũng chưa từng thấy phận nữ lưu như ta có được chỗ đứng vững chắc trong triều, lần này các ông kéo quân ồ ạt tới đây, người trong tộc của các ông, thiết kỵ có chuẩn bị kinh nghiệm được tích lũy suốt hàng trăm năm, trong khi đó Trung Nguyên vừa mới trải qua một trận đại chiến với tây Tân Cương, thêm vào đó liên tiếp hai năm nay Liễu Châu, Hường Châu, Xung Châu gặp hạn hán, suốt hai năm liền cả ba châu này mùa màng đều mất trắng, phiên quân từ các nơi rục rịch nổi lên làm loạn, lại thêm hai năm khô hạn, thù trong giặc ngoài, vẫn chưa kịp nghỉ ngơi lấy lại sức lực, còn thiết kỵ của các ông chiếm được Lương Châu rồi thẳng tiến xuống phía Nam, chỉ ít có thể hình thành cục diện ngăn cách bởi một dòng sông chia nhau ra mà trị, còn hai nghìn binh lính của doanh trại Lô Long ta, phía sau không có quân tiếp viện, phía trên ra lệnh cho bọn ta phải từ chiến đến cùng, nhưng số binh lính này là do một tay ta cất nhắc lên, ta không nỡ, cũng không muốn xác này vùi nơi đất lạ, nếu triều đình đã bạc đãi bọn ta như vậy, thì chỉ bằng đầu hàng sớm cho xong, ta cũng dễ kiếm được một chức quan trong triều đình của các ông, giữ cho tướng sĩ mình được bình an.”

Hoắc Thời Anh vừa nói, vừa khoát khoát mu bàn tay ở phía sau lưng, Lô Tề lấp ló ở phía sườn tường thành nhìn thấy, bèn lặng lẽ lui về sau, đi tới chỗ một ngàn binh lính đang ở chính giữa quảng trường, chỉ trong thoáng chốc đội ngũ xao động, toàn bộ binh lính đứng nghiêm xếp hàng cời bỏ quân phục đang mặc, tiến vào trung tâm quảng trường, có binh lính vừa đi vừa tưới dầu, một lúc sau Lô Tề dẫn theo số lính này, nhẹ chân nhẹ tay rút lui khỏi doanh trại Lô Long, bỏ chạy về phía cửa khẩu Gia Định.

Bên này trên đầu tường thành vẫn đang kêu gọi đầu hàng, Ô Thái Lợi gân cổ lên hét với Hoắc Thời Anh: “Hoắc Thời Anh ta biết bản lĩnh của cô, nếu cô đầu hàng, vua của bọn ta tuyệt đối không bạc đãi cô, nhưng ta vẫn thấy không yên tâm, cô trấn giữ doanh trại Lô Long nhiều năm như vậy, nói hàng là hàng ngay thật không giống phong cách của cô. Hơn thế nếu cô thật sự muốn đầu hàng triều đình bọn ta, thì tại sao hôm qua lại còn đốt trụ cả hai ngọn núi, giết sạch hai vạn quân tiên phong của bọn ta.”

Hoắc Thời Anh đáp: “Hôm qua trong doanh trại Lô Long có đốc quân của cửa khẩu Gia Định, bọn ta chỉ còn cách tử chiến, hôm nay tên cầu quan đó thấy đại quân của các ông sắp chiếm được thành, vừa mới bỏ chạy xong, nên ta mới có thể dẫn quân ra đầu hàng, nếu ông không tin thì giờ binh lính trên đầu tường thành của ta có thể rút lui hết, chỉ mong ông bẩm báo với vua của ông rằng, nếu chấp nhận ta đầu hàng, thì ta lập tức sẽ đích thân mở cổng thành, chào đón đại quân của các ông vào thành.”

Trong lúc nói chuyện Hoắc Thời Anh nhấc tay vung về phía sau, quả nhiên binh sĩ đứng nghiêm trang trên đầu tường thành “lách cách lách cách” thả hết binh khí trong tay xuống, đồng loạt lui về phía sau, đứng cách xa đầu tường thành, chỉ trong thoáng chốc trên tường thành doanh trại Lô Long trở nên hù quanh, chỉ còn lại tro bụi một vài người đứng bên cạnh Hoắc Thời Anh. Tân gia lần trong đám binh lính rút lui, liên chen chen lấn lấn để đến chỗ Hoắc Thời Anh, sáu vị hộ vệ sau lưng Hoắc Thời Anh thấy thế cũng không ngăn cản.

Đợi cho đến khi toàn bộ binh lính trên đầu tường thành đã rút hết, Hoắc Thời Anh lại nói với người ở dưới thành: “Ô Thái Lợi, như vậy ông đã tin ta chưa?”

Ô Thái Lợi ở dưới chân thành gãi gãi đầu, giống như muốn nói gì đó: “Được, ta tin cô.” Nói xong ông ta dặn dò một tên lính liên lạc bên cạnh, sau đó cười ngựa phi đi.

Bên phía Phùng Tranh cũng dẫn quân rút lui, cời bỏ quân phục ở quảng trường, nhanh chóng chạy về phía cửa khẩu Gia Định.

Ô Thái Lợi ở dưới chân thành nhìn thấy trên đầu tường thành doanh trại Lô Long sạch sẽ không còn một ai, thoáng buông lỏng cảnh giác, ông ta quen biết Hoắc Thời Anh nhiều năm, cũng đã từng giao đấu với Hoắc Thời Anh, Hoắc Thời Anh quả thực đã mấy lần cung cấp lương thực cho ông ta, quan hệ tuy đối lập nhưng cũng lại vô cùng thân quen, ông ta bắt đầu vượt râu nói với Hoắc Thời Anh: “Hoắc Thời Anh, cô đầu hàng rồi, theo ta thấy cô cũng đừng ham hồ quan này chức nọ làm gì, một cô gái hơn hai mươi tuổi như cô mà vẫn chưa gả cho ai, trong khi đó người Khương bọn ta lại không để tâm đến tướng mạo của phụ nữ lắm đâu, ta kính trọng cô, đừng lễ vật hậu hĩnh cưới cô về làm phu nhân được không, binh lính dưới quyền cô ta cũng nhất định sẽ đối xử tử tế, cô thấy sao?”

Ông ta vừa dứt lời, phía sau Hoắc Thời Anh liền vang lên tiếng nghiêng răng ken két, Tân gia vừa chen lên đứng bên cạnh Hoắc Thời Anh cuối cùng không thể nhịn nổi nữa, gân cổ lên gào với ông ta: “Ô Thái Lợi, người có biết xấu hổ không hả, người cũng không biết đường soi mặt vô bài nước tiểu mà ngấm lại dung nhan của bản thân xem, chỉ dựa vào cái tướng tá thô kệch đấy mà cũng muốn lấy đồ úy của bọn ta, nằm mơ đi nhá?”

Hoắc Thời Anh huyếch cùi chỏ vào người Tần gia, ra hiệu cho ông dừng nói nữa, nằng lại cao giọng nói xuống dưới: “Hoắc Thời Anh ta bình sinh kính trọng nhất là những người uy vũ lại dũng cảm, ngày Ô tướng quân dẫn binh vung đao bên bờ sông Vị, Hoắc Thời Anh ta sẽ dọn giường nghênh đón.”

Hoắc Thời Anh vừa nói xong, Ô Thái Lợi ở dưới thành bật cười hả hả đầy sung sướng: “Hoắc Thời Anh lời cô nói hôm nay thì hãy nhớ phải thực hiện đấy, khi nào Ô Thái Lợi ta vung đao đứng bên bờ sông Vị, thì nhất định sẽ mang vàng bạc châu báu tới rước cô qua cửa.”

Sắc mặt Tần gia trên đầu tường thành uất nghẹn hỏi Hoắc Thời Anh: “Cô điên rồi sao, những lời như vậy cũng dám nói, nếu những này truyền về triều đình thì sẽ tổn hại đến quốc thể, không tốt cho thanh danh đâu.”

Hoắc Thời Anh quay đầu lại trịnh trọng hỏi Tần gia một câu về vấn đề lúc trước: “Dung mạo của ta không đẹp à?” Tần gia liếc mắt nhìn nhanh nàng một cái, khuôn mặt của Hoắc Thời Anh ngồi ngồi oai phong, ông ta lập tức quay mặt đi vội vàng đáp: “Đẹp.”

Hoắc Thời Anh tự động bỏ qua sự chột dạ của ông ta, hoàn toàn không chút để tâm nói: “Ta nói thì đã nói rồi, còn ai muốn đi mách, ông à? Hay là Vệ Phóng?” Vệ Phóng đỏ đầu xong xuôi đang co người chỗ chân tường, mọi người đều nhìn về phía hắn, hắn lại quay mặt sang phía khác nhìn góc tường không nói câu nào.

Lúc này đằng sau đội quân bên phía người Khương có một con ngựa phi nước đại tới. Người trên lưng ngựa, dáng vẻ khôi ngô, tướng mạo đường đường, chỉ là sắc mặt nghiêm túc âm trầm, một chín một mười với Phùng Tranh, người mới tới cười ngựa đến trước chiến trường hét với lên với Hoắc Thời Anh: “Hoắc đô úy, nếu như cô đầu hàng nhanh chóng mở cửa thành nghênh đón đại của quân của bọn ta vào trong, thì vua của bọn ta hứa với cô, khi đại quân vào được trong thành cô sẽ trở thành thiên hậu của bộ tộc ta, tất cả binh lính của doanh trại Lô Long không giết một ai tiếp tục quy thuận dưới trướng của cô.”

Hoắc Thời Anh đứng trên đầu tường thành cười khê, cung tay thành nắm lắc lắc: “Đa tạ, ta sẽ đích thân mở cửa thành cho các ngài.”

1. Mái cong trụ vẽ: là một phong cách kiến trúc chủ yếu của người TQ xưa, với mái nhà cong được điêu khắc cầu kỳ, và những rường cột được chạm trổ tinh xảo đầy màu sắc.

2. Thang xếp là thang có thể gấp ra vào để tăng giảm độ dài của thang.

3. Xe phá tường thành: Chữ Hán là撞车 – Chàng xa, đây là một loại vũ khí thời cổ đại, có cọc nhọn chuyên dùng để phá tường thành.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 7

Lúc Hoắc Thời Anh nói câu cuối cùng lộ ra một thoáng tùy tiện, Ô Thái Lợi ở dưới chân thành cứ gãi đầu gãi tai suốt cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, người vừa mới tới đứng ngay bên cạnh ông ta quay đầu sang hỏi: “Thế nào?”

Ô Thái Lợi lại gãi gãi đầu, cạo cạo cao răng cuối cùng không nghĩ ra được nguyên do, đành bảo: “Ta cứ có cảm giác không ổn lắm, hình như dễ dàng quá, Hoắc Thời Anh không giống người biết đầu hàng.”

Ông ta vừa nói xong thì bên phía doanh trại Lô Long đột nhiên truyền đến một tiếng còi chói tai, tiếng còi ấy là âm thanh trao đổi tin tức của các nhân sĩ Trung Nguyên trên giang hồ, Ô Thái Lợi là tướng lĩnh cấp cao của tộc người Khương quanh năm thay đổi chỗ ở trên thảo nguyên, nên không biết đó là gì, tuy trong lòng có nghi ngờ nhưng không biết nên phản ứng sao cho phải, ông ta và Cống Đông đưa mắt nhìn nhau chẳng nghĩ ra được ý kiến gì hay.

Ở bên này Hoắc Thời Anh ở trên đầu tường thành, Vệ Phóng và sáu vị hộ vệ buộc khăn đỏ đứng ở phía sau lưng nàng đã châm lửa vào mũi tên, đồng loạt bắn về phía chân tường chỗ tòa tháp, dù trải qua trận mưa lớn đêm qua, mái hiên tuy có ướt nhưng chân tường vẫn khô ráo, những thùng dầu gấp lửa lập tức bốc khói đen cuộn cuộn chỗ chân tường.

Sau tiếng còi không lâu bốn bề doanh trại Lô Long chìm trong làn khói đen mù mịt, sắc mặt Ô Thái Lợi bên ngoài thành tái mét, hét toáng lên: “Không hay rồi, Hoắc Thời Anh muốn chạy trốn. Mau thôi kèn, tiếp tục tấn công! Nhanh lên!”

Tiếng kèn xung phong “u u” vang lên, càng có thêm nhiều những chiếc thang xếp gác lên tường thành, người Khương tạo thành một nhóm trèo lên tòa tháp, sau đó lại đồng loạt bị khói hun cho phải thối lui, nhìn thấy đầu đầu trên tường thành cũng toàn là khói đen dày đặc, Ô Thái Lợi ở dưới chân thành tức đến nổi giậm chân ăn cần hỏi thăm tám đời tổ tông của Hoắc Thời Anh, Cống Đông ném cho ông ta một ánh mắt đầy khinh bỉ, rồi thúc ngựa bỏ đi.

Hoắc Thời Anh xuống khỏi tòa tháp, lớp khói đen cuộn cuộn phía sau đã bắt đầu lan ra khắp nơi, Hoắc Thời Anh dẫn dò Vệ Phóng dẫn theo một trăm binh sĩ châm lửa rút lui trước, rồi quay người đi tới chỗ sáu vị hộ vệ của cha nàng đang đứng đợi, sư phụ của nàng tay cầm dây cương con Phi Long đứng ở chính giữa.

Hoắc Thời Anh đi đến đón lấy dây cương, chuẩn bị lên ngựa. Vừa mới bước được một bước, thì thân hình vững chãi như một tòa tháp sắt của sư phụ vẫn im lìm không chịu di chuyển: “Làm gì vậy?” Hoắc Thời Anh ngẩng đầu hỏi ông ta.

Trên khuôn mặt vuông vức của người đàn ông, là điệu bộ cuồng quýt thoát trắng thoát đỏ như thể tảo bón, Hoắc Thời Anh bắt lực nói với ông ta: “Doanh trại Lô Long dù thế nào cũng phải cháy suốt một hai canh giờ, giờ đã sắp qua giờ Tỵ rồi, cho đến sau buổi trưa thì người Khương tuyệt đối không dám thừng được doanh trại Lô Long đâu, cha con không chém được đầu của con con đâu, người đừng lo.”

Cánh môi người đàn ông run rẩy kích động, cuối cùng thốt lên: “Ta nói không phải chứ con, con, con nói xem, con tốt xấu gì cũng là Quận chúa của vương phủ, sao có thể nói ra những lời lẽ như vậy được hả? Tên, tên Ô Thái Lợi kia là, là cái thá gì chứ.”

Hoắc Thời Anh vô cùng hối hận, vừa nãy nằng ở trên đầu tường thành cò cưa với Ô Thái Lợi, thế quái nào lại quên mất vị sự phụ trung thành mù quáng chết tiết này chứ, vị sự phụ này của nằng nghe nói là hào kiệt một phương xuất thân từ gia đình hiển hách trong chốn võ lâm thời xa xưa, khi còn trẻ khoái ý phiêu bạt giang hồ, cuộc sống tự do tự tại, nhưng tính tình lại hơi ngốc, bị cha nằng cho rơi vào bẫy, rồi cứu ông một mạng, từ đó về sau ra sức phục vụ cho cha nằng, theo lý mà nói, kiểu người có tính cách như ông thì phần có ơn phải trả có thù phải báo nên chiếm tỉ lệ trội hơn phần trung nghĩa chu toàn mới đúng, nhưng ông lại hết lần này đến lần khác hết mực trung thành cúc cung tận tụy với cha nằng, hơn thế còn đặc biệt trung thành đến mức mù quáng, Hoắc Thời Anh sinh ra muộn vài năm, không rõ hồi còn trẻ cha nằng đã gây họa cho người ta thế thảm đến mức nào, và lại nói thực lòng nằng cũng không muốn biết mấy cái chuyện xưa năm cũ ấy, nằng luôn cảm thấy ngày nào mà mình biết thì ngày đó sẽ cảm thấy rất mất mặt, vì xưa nay nằng chưa bao giờ có lòng tin vào nhân phẩm của cha mình, chỉ là hiện giờ việc hệ trọng hơn cả cháy nhà chính là, lửa cháy tới đấy rồi mà sao ông già này vẫn còn tâm trí đứng đây lằng nhằng bắt bẻ nằng?

Đối phó với kiểu người này thường Hoắc Thời Anh không hơi đầu sống chết đối chọi tới cùng, vì những người như vậy đều có quan điểm riêng, ông ấy cũng không thể hiểu được suy nghĩ của nằng, nếu thật sự tranh luận với ông ấy, nói không chừng chưa chắc đã nói lại được, nằng tóm luôn Tiểu Lục đang ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh lại, đẩy vào lòng vị sự phụ: “Người dẫn đường bé theo nhé, nó còn nhỏ, người phải chăm sóc nó cẩn thận đấy.”

Hoắc Thời Anh gạt sự phụ ra, xoay người lên ngựa, bực bội nghĩ, Quận chúa vương phủ gì chứ, nơi Quận chúa vương phủ ở là lầu son gác tía, quần áo lụa là gấm vóc, đi trên đường phải có ba người hầu diu đỡ, ra khỏi cửa phải có tám cỗ xe ngựa đi theo, nằng là Quận chúa sao? Nằng chỉ là một Đô úy quân tòng ngũ phẩm chốn biên quan mà thôi, quận chúa cái khi gì.

Trên lưng ngựa, Hoắc Thời Anh hét to về phía Tàn gia đang định chạy theo Vệ Phóng: “Tàn Xuyên, ông đừng chạy linh tinh nữa, mau tìm một con ngựa rồi đi cùng ta.”

Tàn gia đau khổ quay người lại đáp: “Ôi Đô úy ơi, làm gì còn con ngựa nào, doanh kị binh cười đi hết cả rồi, chuồng ngựa chỉ còn lại lông ngựa thôi.”

Hoắc Thời Anh cầm roi chỉ về phía mấy vị hộ vệ buộc khăn đỏ phía sau: “Ông thử đi thương lượng với mấy vị quan gia đó đi, xem xem bọn họ ai đồng ý dẫn ông theo cùng.”

Tàn gia nhăn mặt cười khổ sở nói: “Không được đâu, ta sẽ chạy theo bọn họ, năm mươi dặm chỉ trong một canh giờ thôi mà.”

Hoắc Thời Anh lườm ông ta một cái, thúc chân vào bụng ngựa phi đi, vút lại cho ông ta một câu: “Nhanh lên, ông dám thử chạy ta xem?”

Tàn gia vác bộ mặt ủ rũ lê người đến giữa mấy vị hộ vệ, có một người đàn ông trong số đó giơ tay ra nhắc ông ta lên ngựa, vắt nằm ngang trước yên, trong nháy mắt mấy con ngựa lao vút đi như một con gió, để lại đằng sau doanh trại Lô Long chìm trong biển lửa bốc lên tận trời xanh.

Triều đình Đại Yên năm Cảnh Đức thứ ba, ngày mùng tám tháng Tám âm lịch, đại quân của người Khương đánh chiếm phòng tuyến đầu tiên của doanh trại Lô Long ở phía Tây Bắc biên quan, cuộc chiến chống lại sự xâm lược của dị tộc đã thiêu cháy hết một nửa Trung Nguyên cho đến tận ngày nay vẫn được hậu thế gọi là “Quốc nạn Cảnh Đức” đã chính thức được kéo màn.

Cửa khẩu Gia Định nguy nga sừng sững tọa lạc cách đó hơn năm mươi dặm, trên đầu tường thành không có binh lính canh giữ, cửa thành đóng chặt, xung quanh không thấy một bóng người, giống như một tòa thành trống, đối lập với bầu trời ngùn ngụt ánh lửa bên phía doanh trại Lô Long, thì bầu không khí ở đây mang theo mùi vị của dân cư đông đúc thoang thoảng trong những cơn gió lướt qua.

Bầu trời sau cơn mưa xanh biếc như được gội rửa, ánh mặt trời chói chang rực rỡ, đã sắp đến buổi trưa, trên con đường dẫn đến cửa khẩu Gia Định vốn dĩ không một bóng người đột nhiên khói bụi bốc lên cuộn cuộn, một nhóm đàn ông mồ hôi vã ra như tắm chạy tới, từ đằng xa đã nghe thấy tiếng bọn họ hò hét: “Mau mở cửa cho ông, bọn ông là lính giữ thành của doanh trại Lô Long!”

Trên đầu tường thành, vị quan trấn giữ cửa khẩu Gia Định vuốt cằm râu dài cười mỉa: “Cái đám binh càn quấy chết tiết này.” Nói đoạn xoay người dặn dò hộ vệ đứng bên cạnh: “Mở cửa thành đi, để bọn họ vào.”

Người nào người nấy đều mất hết vũ khí, trên người không mặc quân phục, đám binh càn quấy chạy thẳng một mạch tới đây đầu cổ mặt mũi toàn là bụi đất trông giống dân tị nạn hơn, xông qua cửa thành rồi liền tìm ngay một quán ăn để nghỉ ngơi. Người phía sau càng lúc càng nhiều, cuối cùng đến cả công thành cũng không chen vào được, những người đến đầu tiên di chuyển ra phía sau, cuối cùng trên con phố lớn không một bóng người ngay trước cửa thành chen chúc toàn là dân tị nạn, những người này lộn xộn nghiêng đồng ngã tây, nhưng không một ai chạy lung tung, cũng không một ai đặt chân vào khu dân cư trống không cả.

Hoắc Thời Anh dẫn theo sáu vị hộ vệ thân tín của cha nằng là những người cuối cùng xông qua cửa thành, trên đường đi nằng xua đám binh lính mất trật tự đi như đang xua vịt.

Vị quan trấn giữ cửa khẩu Gia Định đứng trước cửa thành nghênh đón Hoắc Thời Anh, Hoắc Thời Anh ghim cương nhảy xuống từ trên mình ngựa, cung tay hành lễ với ông: “Vương đại nhân, tình hình thế nào rồi?”

Vị quan trấn họ Vương, tuổi đã ngoài sáu mươi, thân hình có hơi phương phi, trong lúc đi lại chân phải có hơi tập tễnh, ông nhận một vãi của Hoắc Thời Anh rồi trả lễ đáp: “Mười ngày trước đại quân đã lên đường rồi, mấy ngày qua các thương hộ và dân chúng của cửa khẩu Gia Định cũng đã dần dần rời đi khá khá, hiện giờ trong thành ngoài trừ mười mấy lão binh già tự nguyện ở lại đây cùng ta, thì về cơ bản là không còn ai.”

Hoắc Thời Anh nhìn những căn nhà trống không trên phố, trong lòng đã hiểu rõ, nài lại hỏi: “Lúc Đại tướng quân đi có để lại lời nhắn gì cho ta không?”.

Vị quan già trấn giữ thành nhìn đám người dài dằng dặc dọc cả một con phố, khó xử nói với Hoắc Thời Anh: “Lúc đi Đại tướng quân để lại cho Đô úy hai trăm binh mã, nhờ lão phu chuyển lời tới Đô úy rằng, đi thẳng về hướng Nam, đuổi theo đại quân. Nhưng thật không ngờ Đô úy có thể cầm cự được ở doanh trại Lô Long suốt ba ngày lại còn có thể dẫn được nhiều người quay về đến vậy.” Vị quan già giữ thành nhìn mảng đầu người đen kịt kín cả con phố, khuôn mặt tràn đầy lo âu.

Hoắc Thời Anh hơi gợn tay lên ngăn lại đáp: “Vương đại nhân không cần phải lo lắng, ta tự có sắp xếp.”

Hoắc Thời Anh gọi Vệ Phóng, Lô Tề và Phùng Tranh tới gần dặn dò một lượt, sau đó chia hai nghìn người dẫn theo từ doanh trại Lô Long đang ở trước cửa thành thành bốn đội, Lô Tề, Vệ Phóng, Phùng Tranh mỗi người chỉ huy một đội, mỗi đội có sáu trăm người, binh lính tự mang theo lương khô của mình, từ giờ bắt đầu hành quân cấp tốc, Hoắc Thời Anh dẫn theo hai trăm người, cưỡi ngựa bọc hậu. Cửa khẩu Gia Định thẳng đến Cam Ninh có đến hơn một trăm dặm đường núi đi men theo vách đá, đây là con đường bắt buộc phải đi qua nếu muốn đến phủ Lương Châu, chỉ cần ra khỏi con đường này tầm một trăm dặm thì chính là vùng đất Cam Ninh bằng phẳng rộng rãi, đến lúc ấy ba đội quân tản ra trà trộn vào với bách tính chạy nạn xung quanh thì coi như giữ được một nửa tính mạng.

Hai nghìn lính nghe theo một loạt mệnh lệnh, động tác mau lẹ chia thành các đội nhỏ, có một người ở bên cạnh Hoắc Thời Anh định lướt qua người nài như thể không có việc gì xảy ra ý chừng muốn xuất phát trước cùng với đội ngũ.

Hoắc Thời Anh thấy thế mới vội vàng thò tay khoác lên vai ông ta, kéo quay lại: “Đi đâu vậy?”.

Tần gia quay người lại với vẻ mặt bất chấp: “Ta muốn đi cùng bọn họ.”

Hoắc Thời Anh nhìn thẳng vào đáy mắt ông ta nói: “Không được, ông phải đi theo ta, ông không ở đây trong lòng ta thấy thấp thỏm không yên.”

Khuôn mặt Tần gia lộ ra vẻ cầu xin: “Gia đình ta ở trấn Dư Loan của La Lành, cách Lương Châu có hai mươi dặm thôi.”

Hoắc Thời Anh lạnh lùng nhìn ông ta: “Vậy thì sao?”.

Tần gia ngoái đầu nhìn đội ngũ đang chuẩn bị xuất phát, thì thăm van xin: “Ta là con trai độc nhất trong nhà, mười mấy năm trước em gái đã đi lấy chồng rồi, trong nhà giờ chỉ còn lại mỗi mẹ già thôi.”

Thanh âm của Hoắc Thời Anh buốt giá như trời đông: “Ông tính đào ngũ hả? Ông có tên trong danh sách quân đội, trong hộ tịch ở dưới quê của ông sẽ ghi chép lại trong sổ sách, cứ đợi đến khi thiên hạ thái bình đi đã, ông tưởng mình có thể trốn đông trốn tây cả đời được chắc?”

Tần gia dường như sắp quỳ lạy Hoắc Thời Anh đến nơi: “Ta chỉ có một mẹ già thôi, ta làm lính đã mười tám năm nay rồi, chưa hiểu kính được bà ngày nào, ta không đào ngũ đâu, thật đấy, sắp xếp cho mẹ xong, ta sẽ tìm đội ngũ của đại tướng quân mà.”

Ánh nhìn của hai người nhìn xoáy vào trong đáy mắt đối phương, cuối cùng cánh môi mỏng của Hoắc Thời Anh khẽ động đây, lạnh lùng phung ra hai chữ: “Không được.”

Tần gia ngẩng đầu nhìn trời, tuyệt vọng nhắm chặt mắt lại, lệ rơi khỏi khóe mắt nói: “Hoắc Thời Anh, lão tử nợ gì cô chứ? Ta là cha cô à? Sao cô lại bám ta như vậy?”.

Ngữ khí của Hoắc Thời Anh vẫn lạnh lùng như trước: “Mười hai tuổi, lần đầu tiên ta ra khỏi cửa khẩu tuần tra gặp phải người Khương, toàn đội hai trăm người gần như chết sạch, không chết thì cũng bỏ chạy hết, nửa đêm ông quay lại lôi ta ra từ đồng xác người chết. Mười sáu tuổi, chúng ra rời khỏi cửa khẩu đi trinh sát, lúc quay về ta rơi vào hang sói, ngã gãy chân, mấy con sói vây quanh định ăn thịt ta, vốn dĩ ông có thể bỏ chạy, nhưng lại chạy ngược lại xông vào giữa, giết chết con sói đầu đàn, bản thân suýt chút nữa là mất mạng, ngựa cũng bị sói cắn chết, ông công ta đi suốt bảy ngày chỉ còn chút hơi tàn tha ta trở về doanh trại Lô Long. Mười bảy tuổi, chúng ta bị bao vây ở Mã Pha cách doanh trại Lô Long hơn bảy mươi dặm, ta bị chém trọng thương, viện binh chậm chạp mãi không thấy đến, chúng ta không nước không lương, bị vây khốn suốt mười bảy ngày, đến cuối cùng ta lên con sót cao hôn mê, cứ mỗi khi khát nước khó chịu là lại có nước ấm đưa tới tận miệng, ông nói với ta đó là máu ngựa, ta giả vờ như không biết, nhưng trong lòng hiểu rất rõ thịt ngựa ăn hết rồi lấy đầu ra máu, đó là máu của ông, ta dựa vào máu của ông cầm hơi. Những chuyện này cha ta chưa từng làm cho ta.”

Khuôn mặt Tần gia vạm vỡ nghe xong, quát lên: “Nếu cô đã nhớ lão tử từng cứu cô nhiều lần như vậy, thì tại sao còn không tha cho ta một lần?”.

Hoắc Thời Anh vỗ vỗ vai ông ta, lạnh lùng nói: “Coi như lần này ta vì tình riêng đi, trận chiến phía sau không biết sẽ khó khăn gian khổ đến mức nào, tha cho ông đi ta sợ ông sẽ chết trong chiến loạn, không giữ ông lại bên người thì trong lòng ta bất an, ta bất an thì sẽ không đánh trận được, ông cũng đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn làm gì, ta sẽ bảo bọn Vệ Phóng cứ người đi, nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa cho mẹ ông.” Nói xong nài quay người lại quát: “Lý Thành Thanh, người canh chừng ông ta cho con, nếu ông ta bỏ trốn con sẽ hỏi tội người.” Sau đó nài không chút mảy may thương tình vứt ông ta về phía sự phụ của mình, rồi không để ý gì đến ông ta nữa.

Hoắc Thời Anh xử lý Tần gia xong, quay lại thì bọn Vệ Phóng, Lô Tề đã chỉnh đốn đội hình đội ngũ ổn thỏa.

Hoắc Thời Anh dặn dò chuyện của Tần gia với Vệ Phóng và Lô Tề xong thì không dư thời gian phí lời với bọn họ nữa, nài dẫn bọn họ theo suốt hai

năm nên biết bọn họ có bản lĩnh trời sinh sống sót thoát khỏi kiếp nạn, nàng gọi Phùng Tranh tới gần, sau đó đẩy Tiểu Lục đến bên cạnh hắn nói: “Đây là nô tài trong nhà của Hoắc gia ta, đứa trẻ này từ khi sinh ra đã được bồi dưỡng để giành cho ta, nó còn nhỏ, con đường sau này còn dài, xin nhờ Phùng Thủ ngự giúp ta dẫn nó sống sót ra khỏi đây.”

Phùng Tranh nhìn Hoắc Thời Anh bằng ánh mắt lạnh lẽo dùng nhiều thành quen, sau đó nói: “Trách nhiệm cô nói ta hiểu, ta sẽ không bao giờ bỏ mặc sự sống chết của sáu trăm người để tìm chết đâu, cô không cần phải đặc biệt giao đứa trẻ này cho ta.”

Hoắc Thời Anh cười cười cung tay đáp: “Xin nhờ Phùng Thủ ngự.”

Tiểu Lục rất ngoan ngoãn đến đứng bên cạnh Phùng Tranh, không nói năng gì, nó hiểu, hiện giờ nếu nó còn đi theo Hoắc Thời Anh thì sẽ trở thành vật cản của nàng. Phùng Tranh nói với Hoắc Thời Anh: “Đồ úy còn gì cần dặn dò nữa không? Nếu không thì bọn ta đi đây.”

“Đội một lát.” Hoắc Thời Anh quay người lại chìa tay về phía sáu người đàn ông buộc khăn đỏ, không chút khách khí nói: “Có tiền không? Có thì lấy hết ra đây.”

Mấy người đàn ông do sự phụ của Hoắc Thời Anh là Lý Thành Thanh dẫn đầu, thành thực móc hết tiền trong người ra, Hoắc Thời Anh thu gom lại được mười mấy lượng bạc vụn, và hai tờ ngân phiếu năm mươi lượng, nàng nhét cả vào tay Tiểu Lục: “Cầm lấy, các ngươi không biết lúc nào mới có thể đuổi kịp binh mã của Đại tướng quân, một khi người Khương tiến vào cửa khẩu rồi sẽ loạn lạc lắm, trên đường cầm theo tiền có thể đổi được một ít thức ăn.”

Tay chân Tiểu Lục trở nên run rẩy luống cuống, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong mắt ầng ậc nước mắt đầy tay Hoắc Thời Anh nghẹn ngào nói: “Đồ, Đồ úy, Tiểu Lục, có, có tiền rồi, người giữ lại cho mình đi.”

Tiểu Lục làm sao đây lại được Hoắc Thời Anh, nàng lật cổ tay nhét hết số bạc vụn và ngân phiếu vào lòng nó, vỗ vỗ bả vai rồi khoát khoát tay nói: “Đi đi.”

Phùng Tranh xoay người đi về phía đội ngũ của mình, Lô Tề, Vệ Phóng ai nấy đều hành một lễ với nàng rồi đồng thanh nói: “Đồ úy bảo trọng.” sau đó cũng không dây dưa lằng nhằng rời đi.

Tiểu Lục đi một lúc lại quay lại nhìn, nước mắt cuối cùng cũng không kìm được rơi xuống, Hoắc Thời Anh quay người lại hô to: “Lên ngựa!” Hai trăm binh sĩ lập tức lên ngựa, động tác chỉnh tề dứt khoát.

Hai trăm kỵ binh đưa mắt nhìn theo lớp bụi đất cuộn cuộn dâng lên theo bước chân của hơn một ngàn binh mã, đi qua con phố dài, xuyên qua toàn bộ cửa khẩu Gia Định cuối cùng biến mất khỏi tầm nhìn.

Hoắc Thời Anh ở trên lưng ngựa nói với Vương đại nhân giữ thành: “Sau khi bọn ta đi rồi Vương đại nhân có dự tính gì không?”

Trên khuôn mặt già nua nhuộm đầy vẻ phong sương nở nụ cười hiền hậu: “Đồ úy yên tâm, tuy lão phu đã già nhưng nhất định sẽ kiên trì giữ thành cho đến người cuối cùng, chắc chắn sẽ kéo dài thời gian cho Đồ úy đến giờ phút cuối cùng.”

Hoắc Thời Anh cau mày nói: “Vương đại nhân, thể của người Khương rất mạnh, ông mở cổng thành đi, tạm thời nhẫn nhịn một thời gian, đội bọn ta quay trở lại.”

Vị quan già giữ thành lại chỉ cười mà không nói, cung tay hành một lễ với Hoắc Thời Anh, sau đó lui về sau đứng sang một bên.

Hoắc Thời Anh biết có khuyên nữa cũng vô dụng, liền cưỡi ngựa phi nước đại rời đi, lẫn trong tiếng vó ngựa ầm ầm vang lên giọng nói sang sảng đầy phấn chấn: “Mong rằng năm sau khi Quận chúa về bái tổ, sẽ chuyển lời của lão đến tướng quân, chức trách đời sau của lão Vương ta vẫn sẽ là đất ngựa cho lão nhân gia người.”

Lúc Hoắc Thời Anh quay đầu lại, thân hình già nua lại một lần cúi thật sâu xuống dưới đất, mãi cho tới khi nàng không nhìn thấy gì nữa cũng vẫn chưa đứng thẳng dậy, bậc quan của Vương đại nhân to hơn nàng, cái cúi người này của ông là giành cho tổ phụ nàng, nàng là thay mặt cho Hoắc gia nhận cái lễ này của ông, công việc thời còn trẻ của Vương đại nhân là đất ngựa cho tổ phụ, mười bảy tuổi tòng quân, trấn thủ cửa khẩu hơn bốn mươi năm, đến cuối cùng lại vùi xương chôn quan ải.

Ngày mùng tám tháng Tám cửa khẩu Gia Định bị phá, Vương đại nhân giữ thành dẫn theo năm mươi vị tàn binh tử chiến đến giây phút cuối cùng, sau đó lấy thân tuấn quốc.

Hoắc Thời Anh dẫn theo hai trăm kỵ binh bọc hậu, bị đám người Khương đã phá được cửa khẩu Gia Định đuổi kịp chặn đường, nàng có một cuộc phục kích quy mô nhỏ với đám người Khương trên những con đường núi, dưới tình thế địch đông ta ít liền dẫn theo tàn binh chạy vào trong núi hoang, đánh du kích giữa chốn núi non trùng điệp với người Khương suốt nửa tháng trời, mãi cho đến khi đạn hết lương cạn, hai trăm binh sĩ đi theo nàng gần như bị tiêu diệt hoàn toàn. Đến cuối cùng trong một trận đánh, nàng dẫn theo sáu vị hộ vệ và Tàn Xuyên nhảy xuống sông Hoàng.

Sông Hoàng là một nhánh rất nhỏ của sông Vị nằm vắt ngang qua toàn bộ Trung Nguyên, bọn họ bơi xuống phía Nam bị trôi quá hai trăm dặm, đợi đến khi lên được bờ thì đã qua phủ Lương Châu rồi, mấy người không một xu dính túi, trà trộn cùng với đám dân tị nạn vật lộn mãi mới đến được bờ sông Vị, đợi đến khi bọn họ ở bên bờ này sông Vị Giang Bắc vùng đao mạnh mẽ chém giết quân đội của người Khương, rồi lao được sang bờ bên kia thì đã cách lúc bọn họ rời khỏi doanh trại Lô Long được tròn hai tháng.

Hiện giờ đại quân của người Khương đã thẳng tiến quét sạch già nua Trung Nguyên, chia nhau đóng quân hai bên bờ sông Vị với đại quân Trung Nguyên.

Chương 8: Chương 8

Đầu tháng Mười, bên bờ phía Nam sông Vị, ngoài thành cách con sông tầm mấy dặm, trên một mỏm đất có địa thế tương đối cao ráo, một người đàn ông khoác áo bào màu xanh mặt mày thư sinh đứng chấp tay sau lưng, trên khuôn mặt tĩnh tế của ông ta mang theo vài phần cương nghị, dáng người cao gầy, gió sông lạnh thấu xương, khiến y phục của ông ta bay phấp phất trong gió, nơi này gần với mặt sông, cảnh sắc phía xa như một bức tranh sơn thủy, tư thế người trong tranh tiêu sái phiêu diêu, bóng lưng trông lại càng cứng nhắc trầm trọng hơn, khi không lại tô điểm cho ông ta vài phần ưu tư.

Doanh trại quân đội dày đặc đóng quân ở đối diện phía bên kia sông, những lá cờ màu đen tung bay phấp phới, ngựa phi rầm rập, tiếng người la hét theo gió truyền tới, bầu không khí xơ xác tiêu điều nặng nề kéo đến.

Hàn Đường quá bộ đến bờ sông, trái tim trầm xuống: “Kỷ luật quân đội của người Khương nghiêm minh, người ngựa hung hãn, chỉ trong có hai tháng một nửa cương thổ tiêu vong, quốc gia lâm nguy, bách tính lâm than.”

“Lão gia, vào thành thôi.” Thư đồng đi tới gần quan tâm nói với Hàn Đường.

Hàn Đường trầm mặc hồi lâu, quay người lại, để thư đồng khoác thêm áo choàng bông cho mình, rồi bước xuống khỏi mỏm đất, một cỗ xe ngựa có lều che màu đen đã dừng sẵn bên đường, ông ta lên xe, bánh xe chậm chậm lăn về hướng thành Dương Châu.

Hàn Đường này xuất thân từ gia đình bản hàn, người huyện Phân Nghi, Lương Châu, là Tiến sĩ nhị giáp năm thứ hai mươi ba Gia Hy triều đình Đại Yên, năm ấy ông ta mới chỉ có mười tám tuổi đang thời trai tráng, sau đó vào viện Hàn Lâm, giữ chức Biên tu của viện Hàn Lâm, ba năm sau thăng chức đảm nhiệm vị trí Học sĩ Thị đọc, ba năm sau nữa lại thăng chức lên làm Quang lộc tự khanh, từ đó cho đến khi tân đế đăng cơ, một đường thuận buồm xuôi gió, trải qua hai đời vua, số làm quan hưng thịnh, có thể nói là tuổi trẻ mà đã thành đạt.

(Biên tu là chức quan thuộc Hàn Lâm viện, hàm Chánh thất phẩm, giữ việc ghi chép quốc sử.)

(Thị đọc là chức quan trong việc Hàn lâm, giữ việc đọc sách cho vua nghe.)

(Quang lộc tự khanh là chức quan coi sóc việc ăn uống yến tiệc cho nhà vua.)

Mùa thu năm Cảnh Đức thứ ba, đột nhiên Hàn Đường nhận được thánh chỉ, đảm nhận chức vụ Tuần sát sứ Lương Châu, lập tức lên đường, trước khi Hàn Đường rời kinh, trong triều đã nhận được tin báo chiến trường từ phủ Lương Châu đã bị địch chiếm đóng, nhưng hoàng lệnh vẫn giữ nguyên như cũ, phủ Lương Châu đã nằm dưới gót sắt của người Khương, Hàn Đường không hiểu rốt cuộc cái chức Tuần sát sứ này của ông ta còn phải đi để kiểm tra cái gì nữa, đêm khuya ông ta đến thăm Thừa tướng, Hàn thừa tướng hiện đang là nguyên lão hai triều khuyên ông ta hai câu: “Từ xưa đến nay thứ Tuần sát sứ tuần tra giám sát đều là người, liên quan gì đến đất?” Rồi lại bồi thêm một câu nữa: “Cái Hoàng thượng muốn nghe là sự thật, sau này ngài ngồi lên cái vị trí Thừa tướng này rồi, lục bộ vẫn sẽ quanh đi quẩn lại xét nét hành động của ngài lần này, hy vọng ngài có thể tự mình giải quyết ổn thỏa!”

(Tuần sát sứ là một chức quan thay mặt triều đình đến các địa phương để kiểm tra, thị sát. Thường sau khi xảy ra thiên tai như lũ, lụt hạn hán sẽ phái một vị quan ngũ phẩm trở lên đảm nhiệm chức này, điều tra quan lại, cứu trợ nạn dân.)

Hàn Đường rời khỏi kinh được vài ngày, lúc này phần lớn cương thổ từ phía Bắc Duyệt Châu của sông Vị đã thất thủ, dân thường quý tộc ùn ùn trên đường bỏ chạy về phía Nam nhiều như mây, nên bị tắc nghẽn chậm trễ, đợi đến khi ông ta đến được Dương Châu thì người Khương đã vùng đao chiếm được một nửa sông Vị hình thành thế cục giằng co.

Hàn Đường đến Dương Châu đã được ba ngày, liên tiếp cả ba ngày đã ba lần đưa thiệp tới quân doanh Lương Châu đóng quân ở ngoài thành Dương Châu để tìm Hoắc Chân, nhưng không lần nào gặp được, Hoắc Chân rất bận, tốc độ của người Khương quá nhanh, phản ứng của triều đình lại quá chậm, trong vòng hai tháng binh mã ở các châu phủ lần lượt tập kết lại, quân trưởng bên ngoài thành Dương Châu mọc lên không ngớt, mười mấy vạn đại quân từ đủ nơi đó về đông như kiến, nên công việc của Hoắc Chân rất bận, hôm nay ở chỗ này ngày mai ở chỗ khác Hàn Đường chẳng chặn đường chạm mặt được đến lấy một lần.

Hôm nay Hàn Đường vẫn chưa gặp được Hoắc Chân, từ ngoài thành về, ông ta quyết định đi đến phủ Thái thú ở Dương Châu một chuyến, ông ta nghe nói mấy ngày nay Hoắc Chân thường ra vào phủ Thái phủ, nên muốn thử xem có may mắn gặp được ở đó không.

Đường thủy ở Dương Châu rất phát triển giao thông cũng thuận lợi, xưa nay vô cùng thịnh vượng, phủ Thái thú đương nhiên cũng phải bề thế cho tương xứng, trước cửa là con sù từ đá trấn thủ cực lớn, cánh cửa đồ tươi vừa mở ra, thì đập ngay vào mắt là cảnh tượng khá kỳ quái, thủ vệ ở cửa chia ra làm hai trường phái, một bên là hộ vệ mặc áo giáp buộc khăn đỏ cao lớn sừng sững, thắt lưng đeo bội đao, chắc chắn là vệ binh thân tín trong quân doanh, trong khi đó người còn lại cũng đeo trường đao, nhưng lại mặc trang phục nha dịch bình thường, đây mới là thủ vệ của phủ Thái thú.

Hàn Đường bước xuống khỏi xe ngựa, gãi mặt trang phục nha dịch đưa mắt liếc nhìn người còn lại, trong ánh mắt ẩn chứa sự phẫn nộ và đố kỵ vì sự thấp kém của bản thân, nhưng người kia lại bất động như núi đá, vẻ mặt nghiêm túc, bất kể người này có động tĩnh gì, thì bọn họ đều đứng im như tượng.

Hàn Đường đứng đó rất lâu cũng không có ai để ý đến ông ta, đang chuẩn bị bước lên bậc thang thì sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, vốn dĩ cứ tưởng người đến chắc chắn là võ sĩ dũng mãnh lắm, kết quả quay đầu lại nhìn, người cưỡi ngựa lao đến lại là một văn sĩ trung niên mặc áo xanh.

Kỹ thuật cưỡi ngựa của người này rất tốt, tuy ngựa phi tới rất nhanh nhưng lúc sắp tới gần liềm ghìm lại thể ngựa, con ngựa ở nguyên chỗ cũ xoay nửa vòng rồi ổn định được thân mình ngay, vị văn sĩ này nhảy xuống ngựa, quét ánh mắt nhìn về phía Hàn Đường, rồi bước thẳng tới chỗ ông ta, cung tay nói: “Vị này là Tuần sát sứ Hàn Đường của Dương Châu, Hàn đại nhân đứng chứ?”

Hàn Đường cung tay trả lễ: “Đúng là tại hạ.”

Người này lại nói: “Ngài đến tìm Hoắc Đại tướng quân à?”

Hàn Đường ngạc nhiên đáp: “Đúng vậy.”

Người đến nhìn chằm chỉ tầm hơn bốn mươi tuổi, dáng vẻ tầm thước, trên người mặc một bộ quần áo dài đơn giản nhưng rất sạch sẽ, ngũ quan mang theo khí chất phóng khoáng và hiền hòa, ông ta lập tức nói: “Vừa hay, ta cũng có chuyện tìm ngài ấy, chúng ta cùng vào thôi.”

Hàn Đường thoáng ngáy người, sau đó lập tức cung tay cảm ơn: “Đa tạ, không biết nên xưng hô với đại nhân thế nào?”

Người này mỉm cười, đi trước dẫn đường: “Tại hạ không phải là đại nhân gì cả, tại hạ là quân sư trong phủ của Đại tướng quân, Đường Thế Chương.”

Theo lý mà nói thái độ của Đường Thế Chương đối với Hàn Đường là cực kỳ vô lễ, không nói đến thân phận Tuần sát sứ của Hàn Đường, mà chỉ riêng việc bình thường chức quan của ông ta là đại thần tòng tam phẩm trong triều, nếu về ở địa phương thì bất kỳ vị Tri phủ nào nhìn thấy ông ta đều phải hành đại lễ qua lại thăm hỏi rồi, nhưng Đường Thế Chương không quan không chức nhưng lại không bái không lạy, thì đúng là càn rỡ, nếu Hàn Đường thật sự tính toán muốn trị ông ta tội bất kính thì dư sức, nhưng con người này tính cách ung dung, cứ chỉ lễ độ, cũng không phải người quá câu lệ tiểu tiết, ngược lại Hàn Đường còn cảm thấy ông ta thông suốt, nên rất thích.

Hai người đi thẳng vào phủ Thái thú tuyệt không một ai ngăn cản, Đường Thế Chương nhiệt tình dẫn đường đưa ông ta đi xuyên qua ba tiểu viện, gần như là đã tới hậu đường của phủ Thái thú, cuối cùng tiến vào một gian đình viện, bên trong có hồ nước giả sơn, tuy rằng đã vào đông, nhưng đất Giang Hoài xưa nay ẩm áp, nên bốn bề xung quanh cây cối tươi non mơn mẫm, lưu thủy hồ hững trôi.

Trong đình viện gồm một dãy ba gian phòng, mái ngói xanh cột trụ đỏ vô cùng tinh xảo, cửa lớn của gian phòng chính giữa đang mở, thấp thoáng nhìn thấy được thư phòng được bố trí bên trong, hai người còn chưa vào đến nơi, thì tiếng cãi nhau đã truyền đến từ xa.

“Hoắc Chân ta nói ông nghe, ta không quan tâm ông muốn làm gì, muốn thế cục lớn đến mức nào, ông cứ làm việc của ông, đừng có kéo theo ta xuống nước.” Giọng nói cực kỳ to, chứng tỏ thân thể, sức lực của người này vô cùng khỏe mạnh.

“Bùi Thế Lâm, ta nói này, nhớ năm ấy lúc ông và ta cùng nhau đèn sách ông là chàng thiếu niên anh tuấn dũng cảm, hào khí ngất trời biết bao, giờ mới qua được bao nhiêu năm nào? Tri phủ thanh liêm ba năm, kiếm mười vạn nén bạc trắng, ông cùng làm đến chức Thái thú rồi, ông nói xem ông đã tham ô được bao nhiêu hai? Ông nhìn bụng ông đi, eo nữa kia, có thấy xấu hổ không?” Giọng điệu của người này tùy tiện, nhưng thanh âm lại rất dễ nghe.

Đường Thế Chương và Hàn Đường tiến vào, chỉ thấy trong phòng có hai người đàn ông đang đứng rất gần nhau, một người giầy cao áo bào đỏ, đai lưng đính bạch ngọc, là quan phục của quan văn nhị phẩm trong triều, quả nhiên người này tướng tá vạm vỡ, sắc mặt đỏ hồng khỏe mạnh, khuôn mặt khôi ngô, nhưng lại có dấu hiệu phát phì của người trung niên, bụng mỡ hơi to.

Người còn lại cũng mặc quan phục, nhưng phục sức thù hình kỳ lân trên áo lại là của võ tướng nhất phẩm, khuôn mặt của người này trắng trẻo không có râu, ngũ quan cương nghị, mang một loại anh tuấn được tích lũy theo năm tháng đặc hữu của đàn ông trung niên, chỉ là khí chất của người này hiện giờ rõ ràng là có hơi dung tục, chen đến giữa vị quan văn và thư án, thò tay chọc vào cái bụng của ông ta, đầu mày khóe mắt đều mang theo vẻ trêu đùa.

Hàn Đường chưa thấy hai người này bao giờ, nhưng cũng dễ dàng đoán ra được thân phận của bọn họ, hai người này có thể coi là những nhân vật tiếng tăm lừng lẫy của triều đình Đại Yên, một người thân phận có lớn một chút, thân vương thế tập, Dự vương, Tổng đốc binh mã Lương Châu, và chức Phiêu kỵ Đại tướng quân nhất phẩm do Tiên đế đích thân phong cho, đều là hàm tước của ông ta, người còn lại là Thái thú Dương Châu, cháu của Thái hậu, hai người này một người là hoàng thân một người là ngoại thích, thân phận đều cao quý như nhau.

(Thế tập là tước vị được cha ông truyền lại cho con cháu.)

Trong phòng Bùi Thái thú hất bàn tay của Hoắc Chân đang chọc vào bụng của mình ra, bực mình thở phì phò: “Hoắc Chân ta nói cho ông nghe, không phải ta hất hơi đâu nhé, ông nói xem ông đã làm những gì hai? Nếu ông muốn chết thì cứ đi chết đi, kéo theo mẹ già và cả mười mấy thế thiếp của ông bôi táng cùng đi, ta không có quan hệ khi gió gi với ông hết, tội gì phải roi đầu vì ông.”

Hai người trong phòng phát hiện ra hai người ở ngoài cửa, bọn họ nhất loạt đưa mắt nhìn ra, rồi coi bọn họ như mấy cái cọc gỗ, Hoắc Chân thu ánh mắt lại, vất ngang cánh tay lên vai Bùi Thái thú, sống chết siết chặt, ánh mắt ngà ngón nói: “Thiếu Ung, ông sợ rồi, thật giống hệt đám đàn bà con gái.”

“Cút!” Bùi Thái thú hung hăng lắc mạnh vai muốn giã ra khỏi cánh tay của Hoắc Chân, đáng tiếc giã không thoát, gầm lên: “Người chiếm phủ Thái thú của ông đây, tự ý mở kho lương của châu phủ, nhồi cho cái đám binh nhãi nhép của người, suốt dọc đường lương thực Lương Châu, Ký Châu, Duyệt Châu người cướp còn ít sao? Đã thế còn mở cả kho lương của ông, ông đã chẳng tính toán gì, giấu không báo lên trên thì thôi. Người còn muốn thế nào? Hai? Còn muốn thế nào nữa?”

Hoắc Chân sống chết ôm lấy Bùi Thái thú, nói bằng giọng cực kỳ tội nghiệp, uyển chuyển bảo: “Thiếu Ung, ông hiểu mà, ta luôn khắc sâu tình nghĩa chúng ta cùng nhau đèn sách năm ấy, ta biết trong lòng ông chứa đầy tình thần báo quốc, nên muốn cùng ông cùng tiến cùng lùi.”

Đường như Bùi Thái thú giận thật, ra sức vặn vẹo để gỡ thoát khỏi sự kiềm chế của Hoắc Chân, tiếc là không được như ý muốn, từng mắt gào toáng lên: “Cút đi, lão già lưu manh nhà ngươi!”

“Không cút.”

“Nếu ngươi không chịu bỏ ra, ngươi có tin ông đây sẽ tấn cho ngươi một trận như tử không?”

“Không tin.”

“Hôm nay ông đây sẽ cho ngươi biết tay.”

Một tiếng “bốp” giòn tan vang lên, một tay của Bùi Thái thú toàn mực đen, còn mặt của Hoắc tướng quân thì như đang nở hoa, lớp mực đen sì chảy xuống mặt ông, bên trong còn loáng thoáng có chút đồ tươi, trong con giận dữ Bùi Thái thú đã lấy nghiến mực nện lên đầu Hoắc tướng quân.

Hai vị quan lớn chốn biên cương, đường đường là trọng thần của triều đình, mà cãi nhau như mấy bà hàng tôm hàng cá, Hàn Đường không mấy kinh ngạc trước nội dung cãi nhau của bọn họ, ngược lại còn thấy vô cùng ngạc nhiên trước màn diễn sâu của hai người.

Trong khi hai người trong phòng cãi nhau ầm ĩ đến nỗi không thể cứu vãn nổi, thì Hàn Đường lại thấy Đường Thế Chương cực kỳ bình tĩnh bước vào phòng, coi như không nhìn thấy ai, nhẹ nhàng đóng hai cánh cửa lại, sau đó ra khỏi phòng, xoay người mỉm cười với ông ta đoạn nói: “Đề Hàn đại nhân chê cười rồi.”

Hàn Đường nắm tay che miệng ho khan một tiếng, ánh mắt đảo một vòng quanh tiểu viện nói: “Tại hạ cảm thấy cảnh sắc trong tiểu viện này rất tinh tế.”

Hai người ở bên ngoài phòng nhìn nhau bật cười, có những chuyện không nên nói công khai ngay trước mặt mọi người làm gì.

Cãi nhau thành ra thế này, có thể thấy hôm nay Hàn Đường tới bãi kiến Hoắc Chân lại bất thành rồi, nhưng may là vừa nãy từ cuộc đối thoại trong phòng của hai người, biết được dạo gần đây Hoắc Chân thực sự đóng quân trong phủ Thái thú, trong lòng ông ta lập tức có tính toán liên cáo từ Đường Thế Chương luôn.

Đường Thế Chương cũng không giữ, tiễn Hàn Đường ra khỏi phủ Thái thú, hai người đứng trước cửa nói vài câu khách sáo rồi cáo biệt nhau, Hàn Đường chuẩn bị bước lên xe, thì đột nhiên Đường Thế Chương lên tiếng gọi tên ông ta: “Hàn đại nhân.”

Hàn Đường quay người lại hỏi: “Đường huynh có chuyện gì không?”

Đường Thế Chương hơi nhíu mày, tựa hồ như suy nghĩ rất lâu rồi mới mở miệng nói: “Ta thấy nếu Hàn đại nhân muốn hiểu rõ người Khương đã tác loạn ra sao, cùng với tình hình bên bờ phía Bắc sông Vị hiện giờ, thì so với việc tìm Hoắc tướng quân, chi bằng tìm người khác, người này có lẽ còn nắm rõ mọi việc hơn tướng quân nhiều.”

“Ồ? Người nào vậy?” Hàn Đường hứng thú hỏi.

Đường Thế Chương đưa tay vuốt chòm râu ngắn, không nhanh không chậm đáp: “Không biết Hàn đại nhân có nghe nói Hoắc tướng quân có một cô con gái không?”

Ánh mắt Hàn Đường lóe sáng, tuy rằng con trai con gái của Hoắc Chân nhiều, nhưng rõ ràng chỉ cần nghĩ một lúc là ông ta biết ngay Đường Thế Chương đang nói đến là ai, sự tồn tại của Hoắc Thời Anh trong triều đình Đại Yên có thể nói là khiến người ta lúng túng không biết nên miêu tả thế nào, chỉ cần mỗi lần tên của nàng ta xuất hiện trên báo cáo tình hình chiến trường giữa triều đình, thì nhất định sẽ có một làn sóng ồ ồ nổi lên, cô gái này quả thực rất nổi tiếng, Hàn Đường gật gù đầu: “Đương nhiên là biết.”

Đường Thế Chương cười khế nói: “Người ta muốn nói với ngài chính là cô bé đó, Hoắc Đô úy trấn thủ biên thành đầu tiên ở Tây Bắc, con bé cũng là tướng lĩnh cuối cùng rút khỏi Lương Châu, không ai hiểu rõ quân tình ở Lương Châu hơn con bé đó đâu, hơn thế lần này con bé thất lạc với đại quân, vừa mới liều chết xông ra khỏi bờ phía Bắc, tình hình cụ thể bên đó như thế nào làm gì còn ai có thể tường tận bằng con bé.”

“Hả? Liều chết xông ra?” Hàn Đường lông trần đầy kinh hãi.

Đường Thế Chương cười thần nhiên đáp: “Phải, ngài không nghe thấy động tĩnh vừa bờ đối diện lúc sáng sao? Đó là lúc người Khương đang truy sát bọn họ đấy, nghe nói vì con bé, mà bên ấy còn phái hẳn một đội kỵ binh người Khương đuổi theo, giờ không biết đã chém giết đến đâu rồi.”

Hàn Đường nhớ ra sáng nay quả thực ông ta có loáng thoáng nghe thấy những âm thanh nào loạn từ phía quân doanh bên bờ sông đối diện, trong lòng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Đường Thế Chương tiếp tục nói: “Nơi ở của Đô úy là ngôi nhà cuối cùng ở hẻm Chiết Quế phía Đông thành Dương Châu, giờ có thể coi như đã ổn thỏa cả rồi, nếu Hàn đại nhân có lòng, thì có thể qua đó tìm con bé.”

Hàn Đường cung tay cảm ơn Đường Thế Chương: “Đa tạ Đường huynh đã chỉ điểm.”

Đường Thế Chương cũng nắm tay lại trả lễ: “Hàn đại nhân khách khí rồi.”

Hai người lại chia tay nhau thêm lần nữa, rồi Hàn Đường mới lên xe rồi đi.

Xe ngựa của Hàn Đường đi khỏi, Đường Thế Chương vẫn đứng nguyên chỗ cũ cúi đầu suy nghĩ hồi lâu rồi mới quay người đi vào trong, còn Hàn Đường lên xe ngựa xong dẫn đo một lát, cuối cùng gõ vào vách cửa sổ, nói vọng ra bên ngoài: “Đến hẻm Chiết Quế.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 9

Hẻm Chiết Quế trong thành Dương Châu không phải nơi nhà cao cửa rộng, nhà sâu cổng lớn giành cho những vị quan to hay phú thương giàu có ở, cũng không phải là nơi lụp xụp lều tranh cho những kẻ tha hương hay văn nhân nghèo tá túc, đây là một con hẻm hẹp dài, ngay đầu hẻm là một con phố sầm uất nhộn nhịp, trong hẻm có rất nhiều những ngôi nhà cửa lớn để ngổ, liếc mắt ngo vào sân trong thấy mọi thứ rất rõ ràng, nơi đây tập trung khá khá những vị quan, thương nhân nhỏ tới cư ngụ.

Xe ngựa của Hàn Đường dừng ở một chỗ sâu nhất trong con hẻm, trước cửa trồng một cây hoa quế có vẻ như đã được vài năm tuổi, thân cây ước chừng phải hai người ôm, hai cánh cửa gỗ sơn son, chiếc khuyên đồng trên cửa sáng loáng.

Thư đồng bước tới cầm chiếc khuyên đồng gõ lên cánh cửa, Hàn Đường khoanh tay đứng phía trước, loáng cái đã nghe thấy một giọng nói du dương vang lên: “Ai đấy?”.

Đến khi cánh cửa “cót két” mở ra, một người phụ nữ áo vải trăm thô đứng ở bên trong, Hàn Đường cũng không tiện quan sát tỉ mỉ, hơi cung tay hành nửa lễ nói: “Tại hạ Hàn Đường, xin hỏi đây có phải phủ của Hoắc Đô úy không?”.

Khuôn mặt của người phụ nữ trong nhà ngẩn ra, nhanh chóng quét ánh mắt đánh giá Hàn Đường một lượt từ trên xuống dưới, hơi nhún người nói: “Đúng là ở đây, nhưng Đô úy nhà ta không có nhà, không biết đại nhân có việc gì không?”.

Lúc ấy Hàn Đường mới ngẩng đầu lên cẩn thận nhìn người phụ nữ trong cửa, người phụ nữ này có khuôn mặt đầy đặn căng mịn, làn da có hơi đen, đôi mắt sáng rõ, tuy cài trăm thô mặc áo vải, cả người mộc mạc, nhưng đôi mắt lịch sự chắc là quan gia trong phủ, ông ta liền đáp: “Tại hạ là Tuần sát sứ Lương Châu, hôm nay nghe nói Hoắc Đô úy vừa trở về từ Giang Bắc, nên đặc biệt tới thăm.”

Người trong phủ nghe xong kinh ngạc tốt độ, vội vàng đứng tránh sang một bên nghênh đón Hàn Đường vào phủ: “Không biết đại nhân giá đáo, thất lễ rồi, mời đại nhân vào.”

Hàn Đường vào được trong sân rồi, thấy bên trong đơn giản vô cùng, chỉ có một cái sân con vuông vắn, một gian nhà chính, hai chái phòng hai bên, còn lại là một gian bếp và nhà vệ sinh chỉ cần liếc mắt là thấy, người phụ nữ vừa dẫn Hàn Đường đi vào trong, vừa nói: “Đô úy của bọn ta là con gái, nên không tiện dùng quân gia nam, ta là vú nuôi của Đô úy, cũng là người giúp con bé quản lý mọi việc trong nhà, xin đại nhân đừng chê cười.”

Hàn Đường khách sáo đáp lời: “Bà khách khí rồi, không biết nên xưng hô thế nào?”.

Người phụ nữ quay đầu lại cười nói: “Đại nhân cứ gọi ta là Nguyệt nương được rồi.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện cho đến trước gian phòng chính, Nguyệt nương đang định dẫn Hàn Đường bước vào trong, nhưng suốt dọc đường đi ông ta không thấy bất cứ bóng dáng người đàn ông nào trong nhà, nên không tiện đăng đường nhập thất trực tiếp như thế, bèn hỏi: “Không biết Nguyệt nương có biết bao giờ Hoắc Đô úy hồi phủ không?”

Nguyệt nương thoải mái đứng trước cửa trả lời: “Lúc trưa trong quân doanh có đưa thư tới báo con bé đang qua sông, gần tới giờ Thân rồi, nên chắc có lẽ sắp về tới cửa...” Nguyệt nương đang nói đột nhiên hạ giọng xuống, tay phải từ từ giơ lên, động tác giống như muốn ngăn Hàn Đường nói chuyện, cơ thể chậm rãi nghiêng về phía cửa ra vào.

Thái độ kỳ lạ của Nguyệt nương, khiến Hàn Đường không kịp phản ứng, chỉ thấy tác phong của người phụ nữ trước mặt đột nhiên trở lên nhanh nhẹn hẳn lên, xoay phắt người lại, lướt đi như một con gió.

“Quay về rồi! Quay về rồi! Tri Thư, Thức Họa đun nước nóng chuẩn bị sẵn sàng đi, nhanh lên!” Chỉ trong thoáng chốc, Hàn Đường đã thấy người phụ nữ ấy xông ra cửa lớn như một con bão, tiếng kêu tiếng gọi lượn lờ vẫn vút không ngừng trong tiểu viện, trong nháy mắt đồng thời có hai thằng bé sai vặt mặc áo xanh đội mũ nhỏ từ trong chái phòng bên cạnh chỗ ông ta đứng lao ra, hai thằng bé tầm khoảng mười hai mười ba tuổi, nhanh như cắt chạy về phía cửa ngách phòng bếp, cứ thế ông ta bị bỏ rơi đứng đực ra đó, không ai buồn chào đón.

Hàn Đường đứng ở trước cửa gian phòng chính, vào không được ra không xong bèn dứt khoát khoanh tay đứng sang một bên, muốn nhìn thử xem cuối cùng người trong nhà này sẽ làm gì tiếp theo, trong con hẻm yên tĩnh, đột nhiên Hàn Đường nghe thấy giọng nói du dương lúc này vừa chào hỏi ông ta giờ trở nên cao vút, tiếng hét khàn sạn có phần bị vỡ: “Tổ tông ơi! Ôi tổ tông của ta ơi, con đã phải chịu bao nhiêu tội vạ thế này?”.

Hàn Đường tựa hồ có thể nghe ra được giọng nói của vị phu nhân ấy từ giắt mình chuyển sang thế lưng, ông ta không nghe thấy tiếng trả lời, nhưng chỉ một thoáng sau, đã nhìn thấy chỗ cánh cửa lớn đang mở toang, Nguyệt nương lúc này vừa lao ra giờ trên vai đang tha lôi một người đi vào.

Trong một chốc một lát Hàn Đường không biết nên hình dung người ông ta nhìn thấy trông như thế nào, người này thân hình khá cao, chỉ ít cũng cao hơn Nguyệt nương một cái đầu, Nguyệt nương kéo nàng ta cũng vô cùng vất vả, nửa người của nàng ta gác lên người Nguyệt nương, đầu tóc bấn thiêu, từng lọn từng lọn tết lại với nhau rối rưng, hơn thế trên đầu trên mặt toàn là máu, căn bản không nhìn ra được mặt mũi lúc ban đầu, cũng không phân biệt được là nam hay là nữ, quần áo trên người miễn cưỡng có thể nhận ra được là áo đơn vải thô, không biết đã trải qua chuyện gì mà thảm hại đến mức này, quần áo rách khắp nơi, lại còn phủ tầng tầng lớp lớp thứ gì đó màu đỏ đen khô kết lại như gỉ sét, giống như là từng mảng từng mảng giáp sắt bám lên người vậy, người này có lẽ vẫn còn tỉnh táo, tuy bị Nguyệt nương kéo đi bước chân lảo đảo, nhưng vẫn còn biết tự mình lết đi, Nguyệt nương kéo nàng ta đi, trong mắt lấp lánh ánh nước, từng giọt lệ như những chuỗi hạt lăn xuống vương đầy trên khuôn mặt bà suốt dọc đường đi, bà chỉ quan tâm tâm đến người đang ở trên vai không màng đến việc đưa tay lên chùi. Lúc đi lướt qua Hàn Đường mùi máu tanh lẫn với mùi hôi thối khiến ông ta suýt chút nữa nôn luôn tại chỗ.

Thứ đáng sợ nhất chính là những chỗ người này đi qua, mỗi bước chân đều in một dấu máu, Hàn Đường nhìn thấy hai chân nàng ta đi đôi giày vải chỉ mùa hè mới đi, đế giày do ma sát nhiều mỏng như một tờ giấy, mỗi chỗ mũi giày đi qua đều có máu rỉ ra, không biết là máu của người khác hay máu của chính nàng ta nữa, đôi chân bấn thiêu đến không thể hình dung nổi, các loại vết thương cũ có mới có, chỗ đỏ chỗ đen loang lổ thể thảm không nỡ nhìn, thật ra người này trên dưới cơ thể toàn thân đều vô cùng kinh khủng, Hàn Đường nhìn nàng ta thật sự không có chỗ nào có thể nhìn được, thậm chí lúc bọn họ đi lướt qua gần bên cạnh mình ông ta còn có thể nhìn thấy mấy con rận đang bò trên mái tóc rối bù ấy, cảm giác buồn nôn trào lên khiến ông ta cuối cùng phải quay mặt đi chỗ khác thể nhìn tiếp được nữa.

Hai người đi vào chái phòng, sau đó hai thằng bé sai vật mang từng thùng từng thùng nước nóng vào trong phòng giống như đang tiếp sức, rồi lại thấy từng chậu từng chậu nước đen ngòm được đưa ra, sau đó là bộ quần áo và đôi giày dính đầy máu đen được đem ra góc tường thiêu hủy, không một ai để tâm đến ông ta, nhưng không biết tại sao khi nhìn những chậu nước đen sì ấy ông ta lại không hề bỏ đi, cứ đứng chôn chân ở đó nhìn mọi việc đang diễn ra trong tiểu viện, sau một thoáng lừng khừng ông ta thậm chí còn tự mình bước vào gian phòng chính, không ai bùng trả lên vì thế ông ta ngồi luôn lên ghế, hoàn toàn không có ý định ra về.

Thời tiết đầu đông nên ngày ngắn đêm dài, ước chừng qua một canh giờ, khi mặt trời vừa lặn về phía Tây, ánh hoàng hôn được nhuộm một lớp màu hoàng kim, Hàn Đường nhìn thấy Hoắc Thời Anh sai chân bước vào phòng chính trong lớp ánh sáng màu vàng lấp lánh ấm áp.

Khoác trường bào màu xám xuất hiện trong ánh chiều tà chạng vạng Hoắc Thời Anh sai những bước dài qua bậu cửa cung tay hành đại lễ với Hàn Đường: “Hạ quan Hoắc Thời Anh tham kiến đại nhân.”

Hàn Đường đứng dậy từ trên ghế, bước hai bước đến gần cúi tay định làm màu đồ nàng dậy, nhưng đột nhiên nhớ ra đối phương là con gái nên đành thu tay về ngại ngùng nói: “Hoắc Đồ úy không cần phải thế.”

“Hạ quan tiếp đón không chu đáo, có nhiều chậm trễ, xin đại nhân thứ tội.”

Hoắc Thời Anh đứng thẳng người dậy, lúc này Hàn Đường mới nhìn rõ người đang đứng trước mặt, cô gái này, là nữ tướng võ quan đầu tiên của triều đình Đại Yên, mỗi lần cái tên của nàng ta xuất hiện trên báo cáo chiến trận đều khiến triều đình phải dậy sóng, vì nàng ta, mà tấu sớ trên bàn các Ngôn quan trong triều dày đến hơn ba thước, cũng chính vì nàng ta, mà ba năm trước Tiên đế băng hà đã bị vạch tội, Tân đế hiện giờ bị tố cáo, Hoắc lão tướng quân bị hỏi thăm, Phiêu kỵ Đại tướng quân cũng không thoát khỏi liên can, suy cho cùng cũng chỉ là vì nàng ta là phụ nữ, phụ nữ của Đại Yên làm quan là vi phạm tổ chế, đại nghịch bất đạo, gần như là điều úy kỵ ngược lại với tư tưởng của toàn bộ văn nhân trong thiên hạ, nhưng Hoắc Thời Anh vẫn cứ thế tồn tại, hơn thế còn tồn tại một cách đường đường chính chính, bất chấp sự tồn tại của nàng ta có biết bao nhiêu điểm không hợp lý, nhưng nguyên nhân sâu xa bên trong lại vô cùng lãng nhãng phức tạp, tất cả đều do mối quan hệ dây dưa giữa hoàng tộc và Hoắc gia, mặc cho các Ngôn quan của Ngự sử đài liên tục hạch tội, trước sau hai vị Hoàng đế kế vị vẫn đều nhắm mắt làm ngơ, hơn thế Hoắc Thời Anh ở mãi tận biên quan xa xôi, căn bản không dính dáng gì nhiều đến lợi ích trong triều, thêm nữa con người nàng hành xử đúng mực lời nói cẩn trọng, chiến công lừng lẫy, trước giờ chưa từng gây ra chuyện khiến các Ngôn quan có cơ hội bới móc, vì thế cho dù sự tồn tại của nàng có bất hợp lý đến mức nào, nhưng trên có Hoàng đế che chở, dưới có Hoắc gia chống lưng, nàng cứ như vậy mà tồn tại.

(Ngôn quan là những người chịu trách nhiệm giám sát can gián các bộ trên và các khu hành chính địa phương.)

(Ngự sử đài là cơ quan giám sát tối cao của một quốc gia.)

Lại nói tiếp Hoắc Thời Anh cũng thật là oan uổng, nếu như nàng là đàn ông, dựa vào lai lịch kinh nghiệm và gia thế tuyệt đối không thể chỉ giữ mỗi chức Đồ úy con con đơn giản như bây giờ, nhưng đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, nàng là con gái điều này là một cái đuôi quá lớn, kết quả của sự thỏa hiệp đến từ mọi mặt của các thế lực khác nhau chính là cô gái ấy không ngừng bị chèn ép, vô số những chiến công tích lũy qua bao nhiêu năm của nàng đều bị xếp xó trước khi báo cáo lên triều đình.

Nằm hết ngoài dự liệu cô gái như vậy lại có một khuôn mặt đường hoàng góc cạnh, nếu cô gái mang dung mạo của một tiểu thư nhà quý tộc, sợ rằng không lẫn lộn nổi trong quần doanh, nói vậy không có nghĩa là cô gái này mang dáng vóc to lớn thô kệch, thân hình cao ráo giống như một cậu thiếu niên trưởng thành, đáng người thanh mảnh cân đối, làn da rám nắng, gò má đầy đặn, là con gái nhưng lại mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, nhân trung rất dài, đến phần cằm lại nhọn, khuôn mặt này nếu ở trên thân hình của đàn ông thì hơi có chút dịu dàng nữ tính, nhưng cũng có thể coi là tuấn mã, ở trên thân hình của nàng ta thì không phải là không thích hợp lắm, chỉ ít người ta nhìn thấy cũng không có cảm giác không thoải mái.

Hàn Đường mỉm cười tiếp lời Hoắc Thời Anh: “Ta tới đường đột, sao có thể trách người được?”.

Hoắc Thời Anh cũng cười, mái tóc của nàng vẫn còn chưa khô, chắc là vội vàng tới đây, tóc ướt búi lên lại đội cả mũ nên mang theo làn hơi khí ẩm, được ánh nắng mặt trời rải lên một lớp ánh sáng nhu hòa, những vết bẩn trên mặt cũng được rửa sạch sẽ, lộ ra làn da trơn bóng, trong nụ cười của nàng ta mang theo chút xấu hổ, suy cho cùng cũng chưa đôi phần nữ tính, Hoắc Thời Anh mỉm cười đuổi tay mời Hàn Đường ngồi lên ghế trên.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 10

Cuối cùng Nguyệt nương dẫn theo hai thằng bé sai vật bùng trà lên, hai người ổn định chỗ ngồi xong, liền bùng trà đến bên miệng nhắm mắt thưởng thức, động tác nhất loạt bùng lên quy củ đến không thể quy củ hơn, nhưng trong âm thầm, khéo mắt cả hai lại nhân cơ hội này lặng lẽ đánh giá đối phương.

Trong mắt của Hoắc Thời Anh, tướng mạo của Hàn Đường ngay thẳng đứng đắn, dù ngồi hay đi đều bình tĩnh trầm ổn, cả người khoác một cái áo choàng dài màu xanh có hơi bạc màu, rõ ràng là áo cũ, nhưng trong ánh mắt lại mang theo sự cương nghị không hề giống với một phạm nhân chút nào, ông ta cũng rất trắng, đặc biệt là hai tay bùng tách trà thon dài sạch sẽ, móng tay tròn trịa trơn bóng, toát lên vẻ hồng hào khỏe mạnh, vô cùng ưa nhìn, Hoắc Thời Anh đột nhiên nhớ tới Nhị ca của nàng, Nhị ca nàng cũng có hai bàn tay đẹp thế như vậy, cũng là khớp xương thon nhỏ gầy yếu, nhưng ngón tay của Nhị ca nàng có dài hơn một chút, và đầu ngón tay cũng nhọn hơn đôi phần, màu da lại càng trắng sáng như ngọc, đốt ngón tay của Hàn Đường rõ ràng, có phần hữu lực nên trông không đẹp bằng Nhị ca, ánh mắt của Hoắc Thời Anh chỉ lướt qua tay của Hàn Đường một thoáng, rồi chuyển đi chỗ khác ngay.

Còn Hàn Đường thấy cử chỉ của Hoắc Thời Anh hoàn toàn giống với phong thái của nam nhân, loại phong thái này rõ ràng không phải kiểu con gái cố ý bắt chước lại, mà có thể nhìn ra ngay được đó là thói quen lâu năm, rất tự nhiên, không khiến người khác thấy phản cảm và cũng không khiến người khác coi thường, xem ra một cô gái có thể tạo được phóng thái kiểu như vậy thật sự không dễ dàng gì.

Hai người trước sau đặt chén trà xuống còn chưa kịp mở miệng, thì Nguyệt nương đã dắt theo hai thằng bé sai vật bùng một chậu than tới đặt ở bên cạnh chân họ, lúc này Nguyệt nương chẳng thèm quan tâm gì đến Hàn Đường, thậm chí không liếc nhìn đến ông ta một cái, gọi hai thằng bé sai vật đặt chậu than xuống sau đó nhét một cái bánh rán nhân thịt vào tay Hoắc Thời Anh: “Ta biết hai bát cháo vừa này không đủ no bụng, con ăn tạm cái này trước đi, trên bếp đang nấu cơm rồi, con ăn tạm lót dạ đợi lát nữa hãy ăn cơm.”

Nguyệt nương đứng chắn ngay trước mặt Hoắc Thời Anh, tay nàng đột nhiên bị nhét một cái bánh, nàng có hơi sững sốt ngẩng đầu lên nhìn Nguyệt nương, thấy khuôn mặt bà rất nghiêm túc, nhưng khéo mắt lại ửng đỏ, nên đành phải cầm lấy cái bánh.

Đội Nguyệt nương quay người đi ra ngoài rồi, Hoắc Thời Anh tay cầm cái bánh nướng cảm thấy xấu hổ vô cùng, ăn cũng không được, mà không ăn thì thật ra nàng cũng đang đói lắm, kỳ thực đáng về lúc vừa nãy khi bước vào cửa của nàng không phải vì bị thương, mà là vì đói sắp chết đến nơi rồi, nàng dẫn theo mấy người đàn ông cắt ngang hết gần nửa Trung Nguyên, người Khương vào được bên trong cửa khẩu thì binh hoảng ngựa loạn, nhu cầu lương thực trong toàn thành trấn đều tăng vọt, dân chạy nạn đầu đầu cũng thấy, bách tính khổ sở lắm than, mấy người bọn họ trên người không một xu dính túi, cáo thị người Khương truy nã nàng dấn đây khắp nơi, bọn họ chôn chui chôn lủi đào rễ đại, bóc vỏ cây làm thức ăn, chỉ thiếu mỗi nước đi xin ăn là chưa làm thôi, cuối cùng chém giết suốt từ bờ sông đối diện tới đây, thật sự là sức cùng lực kiệt, vẫn may lúc về được Nguyệt nương ăn vào thùng tám nóc hai bát cháo, nghỉ ngơi một lúc mới coi như tỉnh táo được đôi phần.

Khuôn mặt Hoắc Thời Anh ửng đỏ, đặt cái bánh nướng xuống bên cạnh mấy chén trà cười khỏ nói với Hàn Đường: “Đã để Hàn đại nhân chê cười rồi.”

Không biết tại sao hôm nay đã mấy lần liền có người nói với ông ta rằng đã để ông ta chê người rồi, nhưng ông ta chẳng thấy có lần nào đáng để buồn cười cả, ông ta vẫn nhìn đắm đắm vào vị vú nương mạnh mẽ của Hoắc Thời Anh, ánh mắt chứa đựng cảm xúc phức tạp, không nói gì, chỉ nhìn Hoắc Thời Anh cười cười, sau đó quay đầu sang hướng khác.

Nhất thời bầu không khí giữa hai người có hơi lạnh lẽo, Hoắc Thời Anh đang muốn tìm chuyện để nói, nhưng nàng còn chưa kịp mở miệng thì đã thấy bên ngoài cửa tối sầm, Nguyệt nương lại hót hơ hót hải xông vào.

Lần này Nguyệt nương xông vào có vẻ bận rộn khoa trương, một tay cầm một cây kim dài sáng loáng, tay kia còn xách theo một bình rượu nóng, chạy tới ngồi xổm xuống trước mặt Hoắc Thời Anh, nắm lấy đôi giày của nàng định tháo ra, lần này thì Hoắc Thời Anh thật sự nổi giận, trừng mắt quát to: “Làm gì vậy?”.

Nhưng Nguyệt nương chẳng mấy may có chút gì nao núng, ngẩng đầu lên hét trả lại nàng: “Làm cái gì ấy hả? Chân của con sắp thối hết cả rồi, ta không nhanh nặn mủ ra cho con, thì con định đợi cái chân này thối rụng ra luôn chắc?”.

Hoắc Thời Anh hận không thể tung một cục đá luôn Nguyệt nương ra ngoài, tuy rằng nàng có thể làm vậy nhưng nàng không làm, tức đến nổi run rẩy cũng chỉ có thể giả vờ đôi giày dưới chân với Nguyệt nương mà thôi, lần này coi như mất mặt triệt để mất rồi.

Hàn Đường ở bên này nếu không nhìn ra được ý định đuổi người tiễn khách của Nguyệt nương thì chính ông ta cũng cảm thấy thật phí công bản thân lẫn lộn trốn quan trường, nhưng ông ta cũng thật sự rất tò mò tại sao một bà vú nương quản gia lại có thể ngang ngược đến mức độ ấy.

Hàn Đường đứng dậy, tùm tùm cười lắc lắc ống tay áo cùng tay với Hoắc Thời Anh nói: “Hoắc Đô úy vừa mới hồi phủ, tại hạ tới làm phiền thế này thật thất lễ quá, để hôm khác tại hạ lại đến vậy, hôm nay xin cáo từ ở đây.”

Hoắc Thời Anh dùng sức giẫy mấy chân mình ra, kéo lê đôi giày chật vật đứng dậy, vội vội vàng vàng ngăn Hàn Đường lại: “Hàn đại nhân!”

Hoắc Thời Anh ngăn Hàn Đường lại nhưng nhất thời không biết nên nói sao, đành phải ngượng ngùng rút tay lại nói: “Rất xin lỗi, Hàn đại nhân.”

Thế nhưng Hàn Đường lại mỉm cười thoải mái: “Không sao, Hoắc Đô úy chúng ta hẹn hôm khác vậy.”

Hoắc Thời Anh tiễn Hàn Đường ra đến tận ngoài cửa tiểu viện, cúi đầu vái chào một cái thật sâu: “Hàn đại nhân, tại hạ quản giáo không nghiêm, để người dưới mạo phạm, tại hạ thay bà ấy tạ lỗi với ngài.”

Hàn Đường mỉm cười gượng tay làm động tác như đang đỡ nàng nói: “Đô úy, cô đa lễ rồi.” Hoắc Thời Anh đứng dậy đúng lúc ông ta đột nhiên nháy nháy mắt với nàng, sau đó cười tùm tùm lên xe rời đi.

Hoắc Thời Anh bị hành động vừa nãy của ông ta làm cho ngẩn người, cứ đứng nhìn trông theo mãi cho khi xe ngựa đi xa, cuối cùng cũng chỉ biết lắc đầu bật cười, quay người trở lại tiểu viện, con người Hàn Đường này cũng có vẻ thú vị đấy.

Hoắc Thời Anh quay vào nhà thoải mái buông người xuống chiếc ghế thái sư, duỗi chân ngoan ngoãn để Nguyệt nương mân mê, nàng ăn bánh nướng uống một ngụm trà nói: “Người biết người vừa nãy là ai không mà dám làm vậy?”

Cây kim dài trong tay Nguyệt nương khều mũi dưới chân Hoắc Thời Anh, thành thạo nặn máu tụ ở bên trong ra, mồm miệng nhanh nhẹn đáp: “Ta thêm vào quan tâm xem ông ta là ai, con đã thành ra như vậy rồi, không ai được phép làm chậm trễ việc con nghỉ ngơi, huống hồ Hoắc gia còn sợ phải đắc tội với một Tuần sát sứ Lương Châu như ông ta chắc.”

Hoắc Thời Anh rũ mi mắt nhìn Nguyệt nương, cả đời người phụ nữ này chỉ quanh đi quẩn lại có hai người là cha nàng và nàng, nàng chẳng thể trông mong bà có thể hiểu được sông sâu biển thẳm chốn triều đình, và nàng cũng không tài nào hiểu nổi một quan gia lớn tuổi như bà lại có thể trèo lên đầu lên cổ nàng ngay trước mặt người ngoài như vậy, không biết Hàn Đường sẽ nghĩ sao về nàng, ngay người nhà mình mà bản thân còn không quản nổi, đoán chừng sau này những chuyện có liên quan đến nàng sẽ bị mất điểm kha khá trong mắt Hàn Đường. Hoắc Thời Anh cũng không muốn trách móc gì Nguyệt nương, quả thực Nguyệt nương bị nàng dung túng đến mức có phần không giống ai, nhưng nàng cũng không muốn trừng phạt bà, nếu như nàng thật sự áp đặt đủ thứ quy tắc bắt bà tuân theo, thì giữa bọn họ sẽ không còn chút chân tình nào nữa, nàng nhìn Nguyệt nương một lúc rồi đột nhiên hỏi: “Tại sao hồi đầu lúc rời khỏi doanh trại Lô Long người không để lại đồ ăn cho con?”

Nguyệt nương ngậy ra, ngược đầu hoang mang hỏi lại nàng: “Đồ ăn? Ăn gì? Lúc cha con tới giục giặt cứ như đang đuổi chó, chúng ta cũng chẳng kịp ăn sáng!”

Trong lòng Hoắc Thời Anh thầm trợn mắt coi thường, đầu bốc hỏa hỏi tiếp: “Được, vậy con hỏi người, cả quần áo cũ, chăn đệm rách của con người cũng mang theo làm gì?”

Nguyệt nương trả lời với vẻ vô cùng có lý, cực kỳ đương nhiên: “Tất nhiên là ta phải mang đi rồi, ta không mang đi, chiến trận nổ ra con còn tâm trí để quan tâm tới chúng chắc? Đừng nhìn những món đồ cũ nát đó mà coi thường, mặc quen dùng lâu thoải mái lắm đấy, những hộ gia đình giàu có đều nhặt những thứ mặc quen dùng lâu đó về, lựa là gấm vóc thì chẳng có gì hiếm lạ cả, đều là thứ chỉ giành cho bọn nhà giàu mới nổi thấp kém xoàng xĩnh ra về thôi.”

“Con không nói với người về những thứ ấy.” Hoắc Thời Anh bị những lời ca cẩm của Nguyệt nương làm cho mất kiên nhẫn: “Con hỏi người tờ ngân phiếu hai trăm lượng nhét trong gối của con đâu?” Hoắc Thời Anh chán chả buồn tranh luận với Nguyệt nương, từ nhỏ nàng đã lẫn lộn với đám đàn ông thô ráp trong quân doanh rồi, nên khi nói chuyện với bà cũng quen thói không lắng nghe rườm rà, rõ ràng dứt khoát hỏi thẳng luôn vào chủ đề chính.

Nguyệt nương nghe vậy lại ngậy ra, sau đó trợn mắt nhìn Hoắc Thời Anh, vô cùng khinh thường sự kém mắt của nàng nói: “Con có thể có tương lai thêm một chút không? Đường đường là Quận chúa của vương phủ mà lại nhét ngân phiếu trong gối như mấy mụ nông dân thế à. Ta cất cho con rồi, để ở trong phòng con ấy, vẫn ở trong cái gối con thường ngủ, không hề động vào.”

Nguyệt nương coi thường cái tính khí hẹp hòi nhỏ mọn của Hoắc Thời Anh, mồm miệng trách móc nhưng tay vẫn đổ rượu nóng lên chân nàng, sau đó dùng vải trắng cẩn thận băng bó lại, Hoắc Thời Anh cúi đầu nhìn, cũng không hề môi nói năng gì, Nguyệt nương đúng là người không tài nào hiểu nổi, con người sống trên đời, từ khi sinh ra đã bị xuất thân của bản thân, quy tắc trên thế gian bó buộc suốt một kiếp, tuy nói nàng là Quận chúa của vương phủ, nhưng xuất thân của nàng lại không cao, mẹ nàng chưa từng được coi trọng, thậm chí còn không bằng một nàng thiếp, nhà ngoại của mẹ nàng là một gia đình buôn bán nhỏ, tổ tiên ba đời đều kinh doanh dầu vừng, hơn hai mươi năm trước, tình cờ có một hôm khuê nữ trong nhà bị Hoắc Chân nhìn thấy, thế rồi được một cô kỹ nữ rước vào vương phủ, còn chưa kịp được cất nhắc thì đã vì sinh nàng khó mà qua đời, sau đó ngay từ lúc Hoắc Thời Anh còn chưa hiểu sự đời đã bị Hoắc Chân dẫn tới biên quan, suốt hơn hai mươi năm qua, vương phủ tuy quyền quý hiển hách, nhưng bên trong thì trùng trùng trở ngại, sự tồn tại của nàng, sự bồi dưỡng của Hoắc Chân giành cho nàng, đã khiến nàng trở nên vô cùng khác biệt, từ lâu đã bị ghen ghét đố kỵ.

Vương phủ không phải chỉ mình Hoắc Chân nói là xong, cả một đại gia đình, tuy rằng cha nàng là người nắm giữ quyền hành nhưng trên còn có lão thái thái, dưới còn vương phi và một đám anh trai chị gái, người đầu tiên là lão thái thái không thích nàng, từ trước tới giờ nàng đều cảm thấy Hoắc gia không phải nơi có thể trông cậy được, hiện giờ chưa có ai động tới nàng là vì nàng ở quá xa, đợi một ngày nào đó thiên hạ thái bình, nàng thân gái muốn đứng vững chốn quan trường làm quan này chức nọ nói thì có vẻ dễ lắm, nhưng bản thân nàng trên người không có tài sản riêng, hiện giờ mọi chi tiêu trong phủ, người hầu bên cạnh đều do Hoắc Chân cấp cho, tất cả là vì giờ nàng còn có ích, đợi một mai nàng không còn chỗ nào cần đến cho vương phủ nữa, thì lấy đâu ra nơi nào để sống.

Nàng khổ sở tích góp được chút quân lương, cũng là vì muốn giữ lại chút tiền phòng thân cho tương lai, vậy mà chút suy nghĩ này thôi Nguyệt nương cũng không hiểu, trong mắt bà chỉ có cha nàng, và cũng chỉ có ông mới có chỗ đứng trong trái tim bà.

Hoắc Thời Anh để mặc cho Nguyệt nương vằn vò, ngửa đầu ra sau, ngã nghiêng trên ghế thái sư ngủ một giấc.

Sau đó nàng loáng thoáng nghe thấy Nguyệt nương lại ca cẩm, hình như cha nàng định tới ăn cơm tối, rồi bảo nàng lên giường mà ngủ gì đó, nàng hừ một tiếng không muốn nhúc nhích, tiếp sau đó nữa nàng cảm thấy có thứ gì đó được nhét ở lưng và đằng sau gáy, trên người cũng được đắp một lớp chăn mỏng, sau đó hoàn toàn chìm vào trong giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lây Chông* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 11

Hoắc Thời Anh tỉnh lại lần nữa do tiếng cãi nhau ồn ào ở trong sân làm cho thức giấc, nàng ngồi dậy, nhìn thấy sắc trời bên ngoài đã tối hẳn, cổ họng khó rang khó chịu liền uống một ngụm trà, ngoài cửa vẫn vang lên những tiếng xô xao huyền ảo, nàng cầm theo tách trà chậm rãi đi ra.

Các phòng trong tiểu viện đều đã được thắp đèn, ánh sáng có hơi tù mù, cánh cửa tiểu viện mở toang, hai chiếc đèn lồng ở bên cạnh dẫn đường, cha nàng Hoắc Chân vừa hay đang đi tới trước cửa, Nguyệt nương đã đứng sẵn ở đó, cúi người hành lễ với Hoắc Chân: “Vương gia, ngài đến rồi.”

Trái ngược với sự quy củ của bà, Hoắc Thời Anh bung tách trà đứng ngay ở bậc thang trước căn phòng chính, uống một ngụm rồi cứ thế dờ ra nhìn.

Hoắc Chân đi thẳng tới, Nguyệt nương như một con gà mái nhảy ổ hoảng loạn lượn lờ xung quanh ông: “Vương gia, ngài làm sao vậy?”

“Đầu làm sao thế. Đánh nhau sao?”

“Vết thương có nặng không? Có văng đầu không?”

Hoắc Chân đi tới gần, cuối cùng Hoắc Thời Anh cũng nhìn thấy đúng là trên đầu Hoắc Chân đang quấn một vòng khăn trắng, chỗ trán vẫn còn loáng thoáng thấy vết đỏ đỏ, có vẻ như đã chảy máu.

Cha con đối mặt nhìn nhau, Hoắc Chân muốn nói gì đó, Hoắc Thời Anh nhìn thấy ông như vậy nhưng cũng không có ý định bước tới thỉnh an, cuối cùng Hoắc Chân ngoái cổ lại nói với Nguyệt nương: “Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không sao đâu.” Nói một câu cho có lệ với bà xong liền nhấc chân bước vào phòng chính.

Hoắc Thời Anh đứng ở ngoài cửa không đi vào, chỉ toàn nghe thấy tiếng Nguyệt nương xoắn xuýt quanh cha mình: “Vương gia, có nghiêm trọng không, đầu có đau không?”

“Đã đi khám đại phu chưa?”

“Đại phu nói sao? Có cần phải kiêng khem thứ gì không?”

“Không sao hết, bà đừng ở đây chạy loạn lên nữa, dọn cơm đi.”

Hoắc Thời Anh nghe Hoắc Chân nói câu này xong, cả căn phòng liền chìm trong yên tĩnh, sau đó Nguyệt nương vén rèm cửa lên, bước ra gọi người bày biện cơm canh, sau đó mới đi vào.

Bốn góc trong phòng đều đã được thắp đèn, Nguyệt nương dẫn theo người hầu bày cơm canh ra bàn, sau khi đuổi bọn họ ra ngoài xong, bà ở lại đứng đằng sau hầu hạ Hoắc Chân.

Hoắc Thời Anh đi tới ngồi đối diện với Hoắc Chân, một bàn vịt gà thịt cá toàn là những món Hoắc Thời Anh thích ăn, trước mặt Hoắc Thời Anh là một bát cơm, còn trước mặt Hoắc Chân là một bình rượu và một cái ly nhỏ.

Mọi quy tắc lễ nghi rườm rà hoàn toàn không hề có ở chỗ Hoắc Thời Anh, nàng bung bát cơm lên bắt đầu ăn, Nguyệt nương múc từ trong chiếc nồi đất chứa đầy canh gà béo ngậy ra hai bát, bát đầu tiên đưa cho Hoắc Chân, bát thứ hai mới đưa tới trước mặt nàng, Hoắc Thời Anh ngẩng đầu liếc nhìn bà nói: “Người cũng ngồi xuống ăn đi.”

Nguyệt nương quay lại nhìn sắc mặt Hoắc Chân, Hoắc Chân gật gật đầu, bà mới rón rén ngồi xuống.

Hoắc Chân uống rượu, Hoắc Thời Anh ăn cơm, Nguyệt nương tuy ngồi nhưng cũng không thật sự ăn uống gì, thỉnh thoảng lại gấp thức ăn và rót rượu cho Hoắc Chân

Một bàn đầy thịt cá, cách làm tuy đơn giản, nhưng mùi vị đậm đà, những món nhiều dầu mỡ này vừa no bụng lại còn chống được đói, Hoắc Thời Anh thích nhất là ăn kiểu như thế, hai cha con không ai lên tiếng nói chuyện, bầu không khí căng như dây đàn, Hoắc Thời Anh ăn được lưng lửng dạ mới mở miệng hỏi Hoắc Chân: “Số binh lính rút khỏi doanh trại Lô Long của con, quay về được bao nhiêu người?”

Lúc này Hoắc Chân đang uống rượu ngon, Nguyệt nương thấy sắc mặt ông vội vàng thu dọn bình và chén lại, rồi xới cho ông một bát cơm, đến khi ấy ông mới quay lại trả lời Hoắc Thời Anh: “Quay về được hơn một ngàn sáu trăm người, Lâm Thanh đã thu nhận sắp xếp lại toàn bộ rồi.”

“Ừm.” Hoắc Thời Anh ôm bát cơm đáp.

Hoắc Chân gấp một đũa thức ăn rồi lại nói tiếp: “Chuyện doanh trại Lô Long phá tan được hai vạn quân địch ta đã sai người báo lên triều đình rồi, để xem thử xem lần này có thể thăng một cấp cho con được không, con về nhà nghỉ ngơi vài ngày trước, đợi xem ý tứ bên bộ Binh thế nào, nếu như lần này có thể thuận lợi, thì việc con nắm giữ một vạn doanh kỵ binh cũng sẽ danh chính ngôn thuận hơn.”

Hoắc Chân thì nói, còn Hoắc Thời Anh thì vẫn cứ ăn, nằng nuốt đồ ăn trong miệng xong mới hỏi: “Người con cần vẫn đang kiếm cho con chứ?”

Hoắc Chân nói: “Vẫn đang tìm, lần này trên đường rút lui đã kiếm được ba nghìn tử tù rồi, quân nô bên phía Lương Châu kiếm được một nghìn người, còn bên Dương Châu ta sẽ tìm lại cho con, xem xem có kiếm thêm được năm nghìn người nữa không.”

Hoắc Thời Anh trề môi nói: “Vẫn chưa đủ, còn thiếu nhiều.”

Tay Hoắc Chân khựng lại nhìn Hoắc Thời Anh, thấy nàng mãi không chịu ngẩng mặt lên, nói: “Ta sẽ tiếp tục nghĩ cách.”

“Ừ, phải nhanh lên.” Hoắc Thời Anh mồm tuy trả lời, nhưng từ đầu đến cuối không ngẩng đầu lên liếc nhìn Hoắc Chân hỏi: “Đầu người làm sao thế?”

Hoắc Chân bưng bát cơm nói với vẻ không quan tâm: “Chiều nay đánh nhau một trận với Bùi bá bá của con.”

“Ồ? Bùi Thái thú sao? Người làm gì bá ấy?” Hoắc Thời Anh hỏi mà chẳng hề bận tâm.

Hai tay cầm bát và đũa của Hoắc Chân khựng lại nơi mép bàn, trong giọng điệu có chút bất lực: “Mấy năm trước triều đình liên tục điều động binh lính ở Tây Cương, trận chiến hai năm rồi rốt cuộc đã bình định được biên quan, nhưng trận đánh ấy cũng đã vết sạch quốc khố, triều đình chỉ lo tăng thêm binh lính ở Dương Châu, lương thảo gửi đi chỉ như muối bỏ biển, nếu không phải dọc đường ta cướp hết mấy trăm vạn tạ lương thực từ những hộ gia đình giàu có quyền thế ở cả ba châu là Lương Châu, Ký Châu, Duyệt Châu, thì sợ rằng binh lính Dương Châu đã nổi dậy làm phản từ lâu rồi.”

Bàn tay bưng bát cơm của Hoắc Thời Anh khựng lại giữa chừng, nhìn thấy Hoắc Chân phía đối diện đang thờ người, nàng xống ra được từ bờ bên này của Lương Châu được hai ngày thì đã hiểu ra tại sao khi đó Hoắc Chân cứ nhất định muốn nàng phải trấn thủ bằng được doanh trại Lô Long trong ba ngày, ông đã dùng thời gian ba ngày đó để làm cướp cạn, tất cả những hộ gia đình giàu có quyền quý trên đất Lương Châu đều bị quân Lương Châu càn quét vét sạch như thương lái thu mua nông sản, bên này biên quan vừa động binh, thì lập tức quân Lương Châu tung ra tin sẽ rút lui, đương nhiên các hộ gia đình lăm tiền nhiều của nghe phong phanh tin này liền vội vàng dắt theo gia quyến bỏ chạy, chân trước bọn họ vừa đi thì Hoắc Chân chân sau dẫn người tới khuân hết tiền bạc, lương thực của nhà người ta. Dọc đường cả ba châu đều bị ông cướp sạch, quân Lương Châu chiến trận thì chưa thấy đánh, nhưng chạy thì nhanh nhất và cướp thì nhiều nhất, bọn họ trở thành mũi tiên phong của người Khương quay ra cướp của người mình trước tiên, binh mã ba châu này và các châu phủ khác khác đều từ chiến cùng thành trì suốt mấy trận, ôm mối hận đến giữa cả răng với quân Lương Châu, oán khí lòng dân cũng ngút tận trời xanh.

“Người còn định cướp cả Dương Châu nữa à?” Hoắc Thời Anh hỏi ông. Chi thoáng chốc Hoắc Thời Anh đã nghĩ thông suốt được rất nhiều điều, thời đại này có thể làm một người đọc sách nhân tàn quả thực không dễ dàng gì, quan viên trong triều cơ bản đều là con cháu của đủ các họ tộc, Hoắc Chân cướp hết ba châu là đã đắc tội với ít nhất một phần ba quan viên trong triều rồi, mà vùng Giang Hoài của Dương Châu từ xưa đến nay là nơi sinh ra các bậc văn nhân, mỗi đợt khoa cử hàng năm cứ mười thí sinh cả nước đi thi thì có đến bảy tám người là xuất thân từ nơi đây, nếu Hoắc Chân thật sự cũng muốn cướp cả Giang Hoài, thì coi như ông đã đắc tội với toàn thể quan lại trong triều. Đây vốn dĩ không phải là việc Hoắc Chân nên làm, mà nên để vị hoàng đế đang ngồi trên ghế rồng kia làm mới đúng, nhưng hoàng đế không làm như vậy rồi sao? Dương nhiên sẽ phải gánh tội thay cho hoàng đế rồi, bất luận lần này trong cuộc chiến với người Khương ông lập được chiến công hiển hách đến mức nào, vẫn vô bá quan chắc chắn sẽ dẫm chết ông. Hoắc Chân coi như xả thân vì người khác, ông làm như vậy kết cục có lẽ sẽ vô cùng thâm, nhưng có thể ông sẽ được lưu danh sử sách, ánh mắt Hoắc Thời Anh nhìn Hoắc Chân chứa đầy vẻ kinh ngạc, nàng chưa bao giờ nhìn ra được khí phách danh thần trung nghĩa từ trên người phụ thân mình.

Chạm phải cái nhìn ngạc nhiên của con gái Hoắc Chân bật cười thoải mái, ông gầy gầy thức ăn trong bát nói: “Dương Châu nhất định phải cướp, có thể đuổi được người Khương đi không nơi đây chính là mấu chốt, ta rất hiểu con người Bùi bá bá của con, thời thiếu niên ông ấy là người cấp tiến, những năm làm quan đã mài mòn đi nhuệ khí của ông ấy, nhưng tâm huyết vẫn còn đó, nếu hôm nay ông ấy lịch sự khách khí với ta, thì chuyện này thật sự rất khó giải quyết, nhưng hôm nay ông ta lại táng cho một cái nghiêng mực, nên ngày mai ông ấy sẽ mở tiệc đãi ta.” Hoắc Chân vừa nói vừa cười giảo hoạt.

Tâm trạng của Hoắc Thời Anh rất nặng nề, từ lúc gặp mặt đến giờ lần đầu tiên mở miệng gọi Hoắc Chân một tiếng cha: “Cha, vậy Hoắc gia thì sao?”

Hoắc Chân nhìn nàng nở nụ cười bất lực: “Gia đình chúng ta cũng trấn thủ biên quan cho gia đình bọn họ suốt năm thế hệ rồi, đến đời ta coi như hết, con cháu đời sau thì phải xem tạo hóa của chính bản thân bọn họ, chỉ cần ta tiếp tục, Hoàng thượng niệm chút tình xưa thiết nghĩ sẽ không làm khó Hoắc gia đâu, hướng hồ đại ca con là tỳ phu của người, nhị ca con thân thể không khỏe, kế thừa tước vị rồi nhiều nhất chỉ có thể giữ thành, sẽ không phải mối uy hiếp gì lớn, hơn thế chỉ cần con có chỗ đứng vững chắc trong triều, thì Hoắc gia sẽ không sụp đổ được đâu.”

Trái tim Hoắc Thời Anh như chìm xuống đáy, ngồi đối diện với nàng chính là cha nàng, ông có vô lý hơn nữa thì cũng vẫn là cha nàng, ông ấy trước sau

trong ngoài đều đã suy nghĩ chu đáo, nhưng lại không hề nói đến kết cục của bản thân mình sẽ ra sao, đầu óc nàng u ê và mấy miếng cơm nói: “Hôm nay có một người tới chỗ con, nghe nói là Tuần sát sử Lương Châu, tên là Hàn Đường, lúc đó con có chút việc chưa nói được mấy câu ông ấy đã về rồi.”

“Ừ. Ta đã nghe Đường Thế Chương nói qua, ông ta tới Dương Châu được mấy ngày rồi nhưng ta không quan tâm đến việc đối phó với ông ta lắm, hôm nay ông ta chạy tới phủ Thái thú gặp đúng lúc ta với Bùi bá bá của con đang cãi nhau, Đường Thế Chương liền chỉ ông ta tới chỗ con, con người này không đơn giản đâu, thầy của con bảo ông ta tới chỗ con cũng là muốn xem con có thể tạo dựng quan hệ được với ông ta không, sau này khi con về kinh cũng tiện bề tiến lùi hơn.”

Hoắc Thời Anh nhớ tới tình cảnh lúc chiều, lòng nhũn nhũn cuộc gặp gỡ không hẹn trước đó e là đã xong đời rồi, nàng không kể với Hoắc Chân chuyện của Nguyệt nương hồi chiều mà lãng sang chủ đề khác: “Lai lịch người này thế nào? Sao thấy không hề đơn giản tí nào?”

Hoắc Chân bình thường ăn uống rất tiết chế, giờ đã ăn được khá khá, Nguyệt nương liền mang khăn tới cho ông, ông vừa lau miệng vừa cười nói: “Hàn Đường này ầy mà, nói ra thì ta và ông ta vốn dĩ có chung chút quan hệ sâu xa.”

Hoắc Thời Anh ngẩng đầu lên nhìn ông, Hoắc Chân vừa lau tay vừa kể cho nàng nghe: “Người này sinh ra ở Lương Châu, mười tám tuổi thi đỗ Tiến sĩ nhị giáp năm thứ hai mươi ba Gia Hy, ông ta đảm nhiệm chức vụ Quang lộc tự khanh khi mới có hai mươi bảy tuổi, gã này cũng được đấy chứ! Chức quan tòng tam phẩm, giới đúng không? Nhưng nếu con biết cha ông ta là ai thì sẽ không thấy giới nữa đâu.”

“Cha ông ta là ai ạ?” Hoắc Thời Anh lập tức thuận theo tình hình hỏi cha mình.

Hoắc Chân ngồi uống một ngụm trà Nguyệt nương vừa bưng lên nói với Hoắc Thời Anh như đang kể chuyện phiếm: “Cha của ông ta là Hữu tướng Hàn Lâm Hiến, ta và Hàn Lâm Hiến cũng có đôi chút quan hệ, Hàn Lâm Hiến vốn dĩ là nhân sĩ ở Giang Hoài, xuất thân từ Tiến sĩ, hơn ba mươi năm trước ông ta từng làm Thông phán Lương Châu, khi còn tại nhiệm từng đặc biệt tới phủ thăm hỏi gia gia con, gia gia con đã giới thiệu bọn ta với nhau, sau này cũng thường xuyên qua lại. Lúc ông ta còn làm Thông phán ở Lương Châu có quan hệ với một nàng hầu trong nhà ta, sau đó nàng hầu này bị chủ đuổi đi, mười tháng sau sinh ra Hàn Đường, lúc ấy Hàn Lâm Hiến đã được điều chuyển rời khỏi Lương Châu.”

(Thông phán là trưởng quan của các châu phủ chịu trách nhiệm giám sát những việc như vận chuyển lương thực, nhà cửa đất đai, thủy lợi, kiện tụng...)

“Con nói thử xem ta và Hàn Lâm Hiến quen biết nhau như vậy, nếu như hồi đầu khi ta vừa đặt chân đến Lương Châu Hàn Lâm Hiến chào đón ta, thì thử hỏi con trai của ông ta ở Lương Châu có thể không chiều cổ ít nhiều không?”

Lúc này Hoắc Thời Anh mới hiểu thì ra cha nàng nói mình và Hàn Đường có mối quan hệ sâu xa chính là ở chỗ này, liền ngấm ngấm bĩu môi.

Hoắc Chân uống một hớp trà tiếp tục nói: “Gia tộc bên phía nhà mẹ của Hàn Đường đã lụn bại từ lâu, nàng hầu bị bán đi lại rồi bị nhà chủ đuổi ra khỏi nhà, danh tiếng cũng đã mất rồi thì ai còn muốn quan tâm đến bà ta nữa, con cũng biết vùng Lương Châu này rồi đấy, đất đai hoang vu chiến loạn liên miên, bách tính đói khổ, nàng hầu này sa chân vào chốn lầu xanh, nhưng vẫn có thể nuôi Hàn Đường trưởng thành khôn lớn, còn cho ông ta ăn học đầy đủ, bản thân cũng lao lực mà chết từ sớm. Đúng thật là không dễ dàng gì.” Hoắc Chân thở dài một tiếng: “Mười tám tuổi Hàn Đường thi đỗ, khi ấy Hàn gia mới thừa nhận ông ta, cho vào trong gia phả, từ đó trở đi một đường thẳng tiến, còn nghe nói ông ta sống chung nhà với Hàn Lâm Hiến cũng hòa hợp lắm.”

Hoắc Thời Anh nghe cha nàng nói xong, vui đầu ăn cho hết bát cơm, sau đó đẩy cái bát sang một bên, nhìn đồng thức ăn thừa trên bàn rữ mi mắt trầm tư, Hoắc Chân cầm tách trà bước đi thông thả trong phòng cho xuôi cơm đáng vẻ như một vị lão gia, Nguyệt nương dâng một cái khăn lên cho Hoắc Chân lau miệng, đến lúc ấy nàng mới sực tỉnh, bản thân cũng cầm lấy một cái khăn chấm chấm lên miệng.

Hoắc Chân đi hai ba bước đứng hiên ngang trước mặt Hoắc Thời Anh, nhìn nàng nói: “Trí tuệ, tâm địa của người này ra sao? Hoắc Thời Anh con tự hỏi bản thân mình xem có bằng được không?”

Hoắc Thời Anh nhận lấy tách trà Nguyệt nương mang tới, khựng lại một thoáng rồi mới thành thực trả lời: “Nếu so về độ từng trải, quả thực con không bằng ông ta.”

Nguyệt nương bước tới thu dọn bàn ăn, Hoắc Thời Anh nhắc người đứng lên tránh chỗ cho bà, nàng vừa đứng dậy đi được hai ba bước vừa hay đi tới bên cạnh Hoắc Chân, Hoắc Chân nghiêng người qua nhìn rồi đột nhiên bật cười, một chân đá đá vào đầu gối nàng nói: “Thử xem xương cốt con cứng tới đâu? Cong lưng một lần coi có chết không? Ta cũng đâu có đối xử như thế với con, vậy mà giận đối ta suốt bao nhiêu năm.”

Hoắc Thời Anh đương nhiên coi như không xảy ra bất cứ chuyện gì, thậm chí còn không cả lắc lư, bước đi vững chãi về chỗ cũ ngồi.

Hai cha con chia ra người ngồi trên người ngồi dưới uống trà, Hoắc Chân thổi thổi vụn trà có trong chén rồi nói với Hoắc Thời Anh: “Tranh thủ hai ngày nghỉ ngơi này, con hãy giúp ta thăm hỏi người này đi, ta không có thời gian đối phó với ông ta.”

Hoắc Thời Anh bưng tách trà lên rữ mi mắt xuống đáp: “Thăm hỏi thì cũng đơn giản thôi, nhưng nên nói gì, không nên nói gì thì người nên nói trước với con.”

Hoắc Chân cũng không nhìn tới Hoắc Thời Anh, gần như không hề suy nghĩ chút nào trả lời rất nhanh: “Không cần phải giấu diếm điều gì hết, ông ta muốn thấy thứ gì thì con cho ông ta thấy thứ đó, ông ta hỏi vấn đề gì thì con trả lời ông ta vấn đề đó, chẳng việc gì phải che che giấu giấu cả, còn nếu người ta không hỏi thì con cũng không cần phải sốt sắng nói nhiều làm gì, hiểu chưa?”

Hoắc Thời Anh ngược đầu lên nhìn Hoắc Chân đang ngồi phía trên, ánh mắt có phần thâm trầm, nàng khẽ khàng đặt tách trà xuống mặt bàn nói: “Được, trong đầu con đã có tính toán rồi.”

Hoắc Chân cũng không nói gì thêm, gật gật đầu.

Nói xong chính sự, lập tức hai cha con chẳng còn gì để tâm sự, Hoắc Thời Anh vẫn nghiêm chỉnh ngồi im, sống lưng thẳng tắp như một cây thương, hơi cúi đầu xuống, dáng vẻ vô cùng phục tùng cung kính. Trong lòng Hoắc Chân vẫn còn muốn nói thêm vài chuyện khác nữa, nhưng đúng là khó mà mở miệng được, đứa con gái này của ông đúng là quá nghiêm túc.

Nói một cách thật lòng thì Hoắc Chân cho rằng mình quan tâm đến Hoắc Thời Anh nhất, ông có tới mười mấy đứa con, nhưng ngoại trừ hai đứa con trai do vương phi sinh ra thì những đứa khác ngay cả mặt mũi ra sao ông cũng chẳng nhớ, ông mang theo Hoắc Thời Anh tới biên quan từ khi con bé còn nhỏ, mười mấy năm trước con bé vẫn còn thân thiết với ông, nhưng kể từ khi ông để con bé chuyển ra ngoài cho nó sống một mình thì lại thành ra thế này, rất ngoan ngoãn nề nếp với ông, lại còn nghe lời nữa, nhìn ánh mắt thỉnh thoảng khi con bé nhìn mình, dường như có ý muốn cách xa, nhưng Hoắc Chân là người hiểu tâm tư phụ nữ nhất, nhìn tướng như muốn cách xa thì thực ra là muốn dựa lại gần, chỉ là nếu ông thật sự lại gần, thì con bé sẽ lại càng trốn xa, giống như một cái thùng sắt bao xung quanh mình dáng vẻ đứng đắn nghiêm trang, lúng túng gượng gạo với ông suốt bao nhiêu năm qua.

Hoắc Chân thấy Hoắc Thời Anh từ đầu đến cuối cứ cúi mắt xuống như thế, bèn quay đầu lại nói với Nguyệt nương: “Đi ra nói với người ở bên ngoài, tối nay ta sẽ nghỉ lại đây, bảo bọn họ sáng sớm ngày mai tới đón ta.”

Hoắc Thời Anh cúi đầu uống trà, nhìn xuống ngón chân mình.

“Ồi, vậy để ta đi ngay.” Nguyệt nương đáp lời bằng giọng giòn tan, bước chân phoi phới đi ra ngoài.

Nguyệt nương vừa đi ra thì Hoắc Thời Anh đã không còn muốn ngồi lại thêm nữa, nàng nhẹ nhàng đặt tách trà xuống bàn nói với Hoắc Chân: “Cha, người đi nghỉ đi, con đi đây.” Nói xong nàng đứng dậy định đi.

Nhưng vừa đi ra đến cửa Hoắc Chân đã gọi nàng lại: “Thằng bé chạy vật hầu hạ con, tên là Tiểu Lục ấy cũng quay lại rồi, tạm thời ta để nó ở lại trong lều của ta, chỗ con còn cần nó hầu hạ nữa không, để ta bảo nó về?”.

Hoắc Thời Anh dừng bước, nói vọng lại: “Đưa qua đây đi ạ.” Sau đó vén rèm lên rồi đi thẳng ra ngoài.

Hoắc Thời Anh bước ra cửa phòng chính đứng ở trước bậc thềm, phòng bếp đèn đuốc sáng trưng, Nguyệt nương đang sai bảo hai tên hầu đi đun nước nóng, chuẩn bị thùng tắm, dọn dọn xong bà lại chân không chạm đất lướt nhanh trở lại, thấp đèn, xông hương, trải giường, cả người thoăn thoắt quay bên này xoay bên nọ giống như sắp sửa bay tới nơi. Hoắc Thời Anh đứng ở chỗ tối, bà quay lại cũng không trông thấy nàng.

Hoắc Thời Anh cứ đứng đó nhìn hồi lâu, trong lòng có chút buồn bực, nàng không muốn thấy Nguyệt nương như vậy, từ nhỏ Hoắc Thời Anh đã không có mẹ, nên coi Nguyệt nương như mẹ ruột của mình, nếu Hoắc Chân đối xử tốt với bà thì nàng cũng không có gì để nói, vấn đề nằm ở chỗ trước giờ dường như Hoắc Chân chưa từng coi trọng những người phụ nữ ở bên cạnh ông, chỉ là một nơi hoang vu như mảnh đất Lương Châu này khiến ông không rảnh rỗi mà thôi, tuy suốt mấy năm nay ông không hề cưới thêm một ai nữa, nhưng vũ nương ở biên quan, những cô gái người ta dâng tặng trước giờ ông chưa hề đoạn tuyệt, còn Nguyệt nương thì đã già rồi, liệu có phải nguyên nhân là ở nàng nên Hoắc Chân mới thỉnh thoảng tới nghỉ lại phòng của Nguyệt nương không, chuyện này nàng không muốn nghĩ sâu thêm nữa.

Hoắc Thời Anh hy vọng Nguyệt nương có thể sống có khí tiết thêm chút nữa, tuy rằng Nguyệt nương có thể biết hai chữ khí tiết viết như thế nào, nhưng ý nghĩa cụ thể ra sao thì có thể bà không hiểu lắm. Tương lai khi Nguyệt nương về già nàng sẽ chăm sóc cho bà, sẽ hiếu thuận với bà đến chết, nên nàng không muốn bà yếu ớt dựa dẫm vào Hoắc Chân như vậy, nhưng dường như bà lại thiếu mất sự mạnh mẽ và tính quật cường, có vài lời không thể nói quá thẳng, vì sẽ khiến người ta mất lòng, một người là cha mình, một người là mẹ mình, qua thêm một lúc lâu nữa mà trong tiểu viện vẫn rất ồn ào, Hoắc Thời Anh chán chẳng muốn nhìn tiếp, bèn dứt khoát tránh đi.

Hoắc Thời Anh không nói với ai tiếng nào đã ra khỏi tiểu viện, lúc đi còn nhẹ tay nhẹ chân đóng cửa tiểu viện lại, con ngõ bên ngoài tối om sâu hun hút, vẫn may còn có ánh trăng tỏa ra luồng ánh sáng lạnh lẽo cả một vùng.

Rẽ vào một góc, lại đi thêm mấy trượng nữa, vừa ra khỏi ngõ là tới một con phố, Giang Hoài ở Dương Châu từ cổ chí kim đã sầm uất nhộn nhịp, chờ thành miêng mỗi ngon cho kẻ địch ngoại tộc ở phía bên kia sông thêm muốn, bên này vì số lượng dân tị nạn đổ xô tới nên ồn ào nhốn nháo hơn so với bình thường.

Hoắc Thời Anh chậm chậm thả bước trên phố, muốn tìm một nơi thật yên tĩnh, nhưng dân chạy nạn trên phố đi đi lại lại, quán rượu, nhà trọ, cửa hàng đều mở rộng thêm để tiện việc kinh doanh buôn bán, vẫn duy trì nhịp độ lúc thái bình thịnh thế, trong số những người đang qua lại ấy, có một thương nhân mặc trên người bộ quần áo bằng tơ lụa đứng trước quán rượu chào mời xã giao: “Lưu lão gia, Trương lão gia, vinh hạnh quá, lâu rồi không gặp.” Hoắc Thời Anh vừa đi vừa lắng nghe. Cũng có tốp năm tốp ba những người ăn xin ngồi co ro trong những chỗ tối ở góc phố, rất ít người chú ý tới những nơi xó xỉnh ấy, ánh mắt Hoắc Thời Anh dừng lại ở những chỗ đó bước chân cũng khựng lại, qua một lúc lâu nàng dời ánh mắt đi chỗ khác, tiếp tục đi.

“Hoắc Đô úy.” Hoắc Thời Anh nghe thấy có người gọi mình, nàng dừng bước quay đầu lại nhìn, bên dưới biển hiệu của một quán rượu, Hàn Đường đang khẽ mỉm cười với nàng. Mái hiên của quán rượu treo một chiếc đèn lồng rất to, ông ta đứng ở chỗ có ánh sáng, nở nụ cười thân thiện, và rất ưa nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng* 2 được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 12

Lúc Hàn Đường rời khỏi nhà Hoắc Thời Anh, cũng vừa hay tới giờ cơm tối, đầu hẻm căn nhà nơi Hoắc Thời Anh ở là một con phố phồn hoa, những quán rượu trên phố mọc lên san sát, ông ta tìm bữa một quán rồi chọn một gian phòng yên tĩnh, giải quyết bữa tối.

Căn phòng Hàn Đường chọn nằm ở tầng hai, vừa hay đối diện với con phố ở phía dưới lầu, ông ta dẫn theo một thư đồng cùng ăn cơm, thằng bé thư đồng này là người ngoan ngoãn, không hề nhiều chuyện, nên Hàn Đường một mình vừa ăn uống vừa suy ngẫm sự việc, bữa cơm diễn ra khá chậm, ăn được một nửa, ông ta lơ đãng thoáng nghe thấy tiếng ồn ào dưới lầu, bèn thò đầu xuống nhìn thấy một người cười trên một con ngựa cao lớn, phía sau dẫn theo vài người đàn ông uy vũ đi qua phía dưới, người này trên đầu buộc một cái khăn trắng, Hàn Đường nhận ra ngay đó chính người vừa gặp lúc chiều Hoắc Chân, chỉ là ông ta đã đổi bộ quần phục, trên người mặc trường bào màu xanh xám, đầu buộc kim quan, mấy tùy tùng phía sau cũng cười ngựa đeo bội đao, người đi lại trên phố tự động dạt ra nhường đường, thu hút không ít những tiếng thì thầm bàn tán.

Hàn Đường nhìn theo một lúc rồi mới định thần, động tác trên tay dừng lại, trầm tư suy nghĩ hồi lâu, nên bữa cơm tối lại càng chậm, mãi cho đến khi con phố dài dưới lầu chào đón một buổi đêm nhộn nhịp khác, ông ta mới sực tỉnh, bảo thư đồng đi thanh toán, còn mình thì đứng dậy chuẩn bị ra ngoài, lúc sắp đi ánh mắt không nhìn được lại nhìn về phía con hẻm nhà của Hoắc Thời Anh, sau đó ông ta thấy một bóng người cao gầy thon thả chậm rãi từ trong đó đi ra, đến khi ánh đèn chiếu lên khuôn mặt người đó, Hàn Đường bỗng nhiên mỉm cười, rồi xoay người bước ra khỏi quán rượu.

“Hoắc Đô úy.” Hàn Đường lên tiếng gọi, lúc Hoắc Thời Anh quay qua nhìn có hơi ngây ngẩn.

Trong lúc Hoắc Thời Anh ngây ngẩn, Hàn Đường đã kịp bước xuống khỏi bậc tam cấp, sải chân tiến tới chỗ nàng đứng, Hoắc Thời Anh vội vàng bước lên nghênh đón, hai người gặp nhau ở giữa đường, cùng cung tay hành lễ với đối phương.

“Hoắc Đô úy.”

“Hàn đại nhân.”

Hai người ngẩng đầu lên nhìn nhau bật cười, Hàn Đường nói: “Sao một mình Hoắc Đô úy lại ở đây?”

Hoắc Thời Anh không tiện nói tình hình cụ thể của mình, liền cười cười trả lời cho có lệ: “Ăn cơm xong, thấy trời vẫn còn sớm nên ra ngoài đi dạo.”

Ánh mắt của Hàn Đường quét một lượt lên người Hoắc Thời Anh, thấy nàng vẫn mặc bộ quần áo đơn giản lúc chiều, nên không nói gì nữa, Hoắc Thời Anh hỏi ngược lại ông ta: “Sao Hàn đại nhân cũng ở đây?”

Hàn Đường cười khê đáp: “Lúc ra khỏi phủ vừa hay đến giờ cơm, nên vào đây ăn tạm, không ngờ lại gặp được Đô úy.”

Nhớ đến chuyện chiều nay Hàn Đường ở trong nhà mình, Hoắc Thời Anh thấy vô cùng lúng túng, cũng may Hàn Đường đã nói tiếp: “Hoắc Đô úy đang định đâu vậy?”

“À, không định đi đâu cả, chỉ loanh quanh đây thôi.”

Hàn Đường gật đầu: “Vừa hay ta cũng muốn đi vài vòng, Hoắc Đô úy có tiện dẫn ta theo cùng không?”

Hoắc Thời Anh cúi đầu nhìn xuống dưới chân, hồi lâu sau mới ngước lên trịnh trọng hỏi Hàn Đường: “Hàn đại nhân, có thể nói chuyện một lát không?”

Sắc mặt Hàn Đường nghiêm lại, lộ ra vài phần nghiêm túc: “Đúng là cầu còn không được.”

Hoắc Thời Anh hơi nghiêng người với Hàn Đường, Hàn Đường cũng không khiêm nhượng, bước lên đi đầu, Hoắc Thời Anh bám sát theo sau sánh vai với ông ta.

Thằng nhóc thư đồng của Hàn Đường thanh toán xong từ quán rượu đi ra, nhìn thấy đại nhân nhà mình đã đi được một đoạn khá xa vội vàng đuổi theo, lặng lẽ đi ở phía sau.

Hai người đều không quen thuộc với thành Dương Châu, vốn định tìm một quán trà yên tĩnh để nghỉ chân, nhưng không ngờ dọc đường đi, quán rượu mọc lên san sát, đèn đuốc sáng trưng, người qua kẻ lại ồn ào tấp nập không thể tìm được một nơi nào yên tĩnh để ngồi.

Hàn Đường là người trầm tĩnh, lúc đi cũng rất ung dung thư thái, bước chân của Hoắc Thời Anh ở bên cạnh ông ta cũng không nhanh không chậm, chẳng có vẻ gì là nóng nảy, hai người chỉ nói đôi ba câu về phong tục tập quán ở Dương Châu nhưng ngạc nhiên là thấy rất hợp.

Đi tới một chỗ vô cùng sầm uất, xuất hiện một căn nhà một cửa bên lề đường, trên cổng chào được trang trí chạm trổ vô cùng sắc sỡ, tiếng người cười nói huyền ảo ngay trước căn nhà, nơi dễ thấy nhất là ở dưới bậc tam cấp, có mấy con ngựa ngoại tộc cao lớn hiện ngang đang đứng đó, chắn hết một nửa cửa vào, bên cạnh mấy con ngựa là một vài vệ binh ăn vận theo kiểu thân binh, hiện giờ ở ngoài thành Dương Châu quân doanh mọc lên như nấm sau mưa, nhìn khí thế nói không chừng là vị quan lớn ở nơi khác đến đây uống rượu tìm vui, hai người cũng không mấy để ý, nhìn thêm một lúc nữa rồi định rời bước đi tiếp.

Nhưng đúng lúc định đi, thì trước cửa quán rượu đột nhiên vang một tràng những tiếng xôn xao, sau đó nghe thấy trong một tràng những tiếng xôn xao ấy

truyền đến giọng quát: “Hoắc Thời Anh!”.

Nghe thấy tiếng gọi, thân hình Hoắc Thời Anh rõ ràng cứng đờ ra một lúc lâu, sau đó chậm chạp quay lại, trên bậc thang của quán rượu có vài người ăn vận trang phục của võ tướng đang vây lấy một thanh niên cao lớn, chàng thanh niên này mặc thường phục, chụp tóc bằng vàng, từ cách ăn vận toát lên vẻ giàu có hiển hách, nhưng làn da của hắn lại mang màu đen răn rỏi, ngũ quan đường hoàng trông vô cùng anh tuấn.

Người này hiển nhiên là vừa mới nôn xong, dưới chân cột trụ trước cửa quán rượu là một bãi bầy nhầy, một tên hầu đang cầm khăn lau miệng cho hắn, chàng thanh niên này nhìn chằm chằm Hoắc Thời Anh đang đứng cách xa đến hơn một trượng, bực mình giật lấy cái khăn chùi miệng quấy quấy cho xong, Hoắc Thời Anh vẫn cứ đứng nguyên chỗ cũ không có bất cứ phản ứng nào, chàng thanh niên đột nhiên không biết lửa giận từ đâu bùng lên, hung dữ gào thét ném luôn cái khăn vừa lau miệng về phía Hoắc Thời Anh.

Lông mày Hàn Đường thoáng nhướng lên, nghiêng đầu nhìn Hoắc Thời Anh đang hơi nghiêng đầu sang một bên, chiếc khăn sượt qua tai rơi xuống bả vai nàng, nàng cười khẽ cầm lấy chiếc khăn trên vai, nắm chặt trong tay lịch sự hành lễ lưng hơi cúi xuống nói: “Trần công tử, nhiều năm không gặp công tử vẫn mạnh khỏe chứ? Trần bá phụ có an khang không?” Hàn Đường thảm cả kinh, rõ ràng hai người này quen biết từ lâu hơn thế còn là quan hệ nhiều đời là đằng khác.

Vị Trần công tử này thấy Hoắc Thời Anh trong mắt liền toát ra vẻ hèn mọn và chán ghét không chút che giấu, hắn chẳng thèm để tâm đến Hoắc Thời Anh vẫn đang cong lưng đứng đó mà sai bước đi tới tọa kỵ của mình, ngồi ở trên cao nhìn xuống, lúc này Hoắc Thời Anh đã đứng thẳng lưng lên ngẩng đầu mày khoé mắt thần thái đều rất ôn hòa bình thản nhìn lại hắn, đáy mắt gợn lên vẻ không vui.

Về hèn mọn trong mắt Trần công tử vì thế càng nồng đậm hơn, đầu mày hắn nhíu chặt lại, nhìn Hoắc Thời Anh cánh môi run run mấy bận mới phun ra được một câu: “Sao ngươi vẫn còn sống?”.

Câu này tuy chẳng hề có chút khách khí nào, nhưng Hoắc Thời Anh vẫn chỉ cười đứng nguyên tại chỗ, nụ cười nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi mang theo đôi phần tha thứ, khoan dung. Không mở miệng nói năng gì.

Người trên ngựa vô cùng khinh thường “Hừ” mũi một tiếng, vung roi phi đi, lúc sắp đi còn có ý lạng phần thân sau của con ngựa lại gần, khiến cho phần đuôi ngựa quất mạnh về phía mặt Hoắc Thời Anh, Hoắc Thời Anh nhẹ nhàng khéo léo lùi về sau một bước, tránh được, đứng ở đó ánh mắt bình thản tiễn người và ngựa lao đi ngay trước mặt.

Đợi đến khi đám người ngựa bu xung quanh Trần công tử đi hết, Hoắc Thời Anh mới quay người nhìn về Hàn Đường đang đứng bên cạnh, ánh mắt hai người gặp nhau giữa không trung, Hàn Đường nở nụ cười vô cùng thông cảm, còn nụ cười của Hoắc Thời Anh thì tràn đầy bất lực.

Hàn Đường không nói gì, coi như vừa nãy không hề xảy ra bất cứ chuyện gì, vẫn sánh vai cùng Hoắc Thời Anh đi tiếp, hai người lại đi thêm một lúc nữa Hoắc Thời Anh mới mở miệng nói: “Người vừa nãy là công tử của nhà Tổng đốc binh mã Ung Châu, sáu năm trước Trần Tổng đốc từng dẫn theo Trần công tử tới Lương Châu làm việc, nên có qua lại khá thân với gia phụ. Năm ấy Trần công tử hiểu lầm ta là con trai, nên lúc mới đầu kết giao thân thiết lắm, về sau phát hiện ra ta là con gái, thì đột nhiên thành ra như vậy.”

Hàn Đường gật gật đầu hiểu ra đáp: “Chắc do hắn ta không hiểu Đô úy nên mới thế.”

Hoắc Thời Anh cười lạnh nhạt: “Có lẽ vậy.”

Hai người thả chậm bước chân, trầm mặc hồi lâu, Hàn Đường đột nhiên nói tiếp: “Cũng có thể do hắn hiểu Đô úy nên mới thế.”

“Cũng có thể.” Hoắc Thời Anh vẫn trả lời rất dửng dưng.

Hàn Đường nghiêng đầu sang thấy Hoắc Thời Anh ánh mắt lạnh nhạt, biểu cảm hồ hững, khoé miệng từ từ nhếch lên nở nụ cười, Hàn Đường biết vị Tổng đốc binh mã Ung Châu kia còn là thế gia thế tập không cần phải để tâm đến công huân, Bình Quốc công kế thừa phong tước từ tổ tiên, vị Trần công tử này là cháu đích tôn dòng trưởng của Bình Quốc công, mười bốn tuổi theo phụ thân ra trận, mười sáu tuổi được phong làm Thế tử, quân công tích lũy đủ tới chức Chi huy sứ, kiểu con cháu quý tộc của các hào môn thế gia này, tính cách đa phần đều rất kiêu ngạo, môi trường sống khiến bọn họ có quan niệm về cấp bậc rất nghiêm khắc ngay từ khi còn nhỏ, sau khi bản thân hắn gặp được một người có thân phận tương đương lại xuất sắc giống mình, thì đương nhiên sẽ muốn kết giao, nhưng sau khi phát hiện ra người đó là một cô gái, quan niệm cổ hữu và sự yêu mến theo bản năng xảy ra xung đột, sau đó bản thân hắn nảy sinh mâu thuẫn, hắn càng phát hiện ra cô gái ấy càng xuất sắc thì nội tâm lại càng mâu thuẫn, chính hắn cũng không biết nên dùng thái độ như thế nào để đối mặt với cô gái đó này, vì thế đầu tiên cứ câu kinh lỗ mãng đã, thêm vào đó do tuổi tác còn quá trẻ tính tình lại kiêu ngạo quá mức nhưng lại thiếu mất sự độ lượng và lỗi đời.

“Không biết năm nay vị Trần công tử ấy bao nhiêu tuổi rồi?” Hàn Đường hỏi Hoắc Thời Anh.

“Không rõ lắm, có lẽ tầm hai mươi mấy thôi.” Hoắc Thời Anh tiện miệng trả lời Hàn Đường, nàng cúi đầu nhìn tay mình vẫn đang nắm chặt chiếc khăn người ta vừa lau miệng, ánh mắt lóe lên một thoáng hoang mang, dường như không biết nên xử lý thế nào thứ đang nắm trong tay, Hàn Đường liếc mắt nhìn liền hiểu ra ngay đây là thứ của các gia đình quý tộc quyền quý thường dùng, chiếc khăn vuông vắn, là Thục tú thượng hạng, trên góc của chiếc khăn dường như còn thêu thứ gì đó, một vật cực kỳ riêng tư như vậy, nếu tùy tiện vứt đi thì có vẻ như không được hay cho lắm.

(Thục tú tập trung ở vùng Thành Đô Tứ Xuyên, là một vùng dệt gấm thêu lụa vô cùng nổi tiếng, với cách thêu rất cầu kỳ, tỉ mỉ. Là một trong Tứ đại danh tú (Nghĩa là bốn loại đồ thêu nổi tiếng của TQ), gồm Giang Tô (Tô tú), Hồ Nam (Trương tú), Quảng Đông (Việt tú) và Tứ Xuyên (Thục tú).)

Lông mày Hoắc Thời Anh hơi cau lại, đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, đột nhiên nhấc chân lên đi tới chỗ đầu một con hẻm vắng vẻ thừa thớt, ở đây có một sạp hàng với hai lò lửa đang cháy rất đượm, bày hai bộ bàn ghế, là một quán mì, Hoắc Thời Anh đi tới nói vài câu với chủ quán, rồi ném luôn

chiếc khăn trong tay vào trong lò, tận mắt nhìn thấy cái khăn cháy thành tro rồi mới quay trở lại.

Hàn Đường khoanh tay đứng ở bên đường đợi nàng, sau khi nàng quay lại hai người đưa mắt nhìn nhau bật cười, vô cùng ăn ý không một ai lên tiếng nói năng gì, lại tiếp tục đi về phía trước, nhưng trong lòng Hàn Đường hiểu rõ sợ là Hoắc Thời Anh cũng không muốn dây vào với vị Thế tử Bình Quốc công kiêu ngạo này.

Hai người tản bộ cơ hồ đi được quá nửa thành Dương Châu, cuối cùng cũng tìm được một quán trà, quán trà được xây trên một con sông vắt ngang qua thành Dương Châu, hai bên sông là vô số những ngôi nhà dân tường trắng ngói xám mọc lên san sát, trên sông là những con thuyền nhỏ đang khua mái chèo, trên đầu thuyền treo đèn lồng, thấp thoáng phía xa xa ánh lửa bập bùng mang theo hơi nước mờ ảo.

Hàn Đường và Hoắc Thời Anh lên tầng hai của quán trà, tìm một gian phòng yên tĩnh gần sông, mở cửa sổ ra nhìn thấy phía dưới là mặt nước, luồng không khí tạt vào mặt ẩm ướt mát lạnh, loáng thoáng truyền đến tiếng kêu của gà của chó đan xen vào nhau ở hai bên bờ sông.

Tiểu nhị mang trà và điểm tâm lên, thằng bé thư đồng lui ra, trong gian phòng chỉ còn lại hai người, Hàn Đường đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Hoắc Đô úy đã từng thông báo việc lần này người Khương xâm lược chưa?”.

Hoắc Thời Anh bưng chén trà lên uống một ngụm rồi mới dẫn đo mở miệng trả lời: “Trong triều đình người Khương có gián điệp của chúng ta, khoảng nửa năm trước nhận được tin trong triều có động thái khác thường, nhưng lúc ấy tin này không xác thực, hơn hai tháng trước ta vội tới đó một chuyến. Không ngờ hành động của bọn chúng lại nhanh như vậy, đã tập kết binh mã xong xuôi, ta chỉ kịp gửi tin về thôi. Tiếp đó là trận chiến của doanh trại Lô Long, doanh trại Lô Long ngăn chặn người Khương suốt ba ngày, thiêu cháy hai vạn người ngựa của bọn chúng.”

Hàn Đường nhìn thẳng vào mắt Hoắc Thời Anh đang ngồi đối diện hỏi tiếp: “Lúc Đô úy tới có biết tình hình ba châu phía bờ bên kia sông như thế nào không?”.

“Lương Châu đã hoàn toàn bị chiếm đóng rồi, mặt khác binh mã châu phủ của hai châu còn lại còn chưa kịp tập kết, tốc độ kỵ binh của người Khương quá nhanh, toàn bộ các châu phủ khác đều đã rơi vào tay giặc, chỉ còn sót lại một số binh mã địa phương lẻ tẻ khác thôi.” Hoắc Thời Anh bình tĩnh đáp.

“Tại sao tốc độ hành quân của người Khương lại nhanh như vậy, còn chúng ta tại sao lại chậm vật thế?” Trong lời nói của Hàn Đường loáng thoáng mang theo ý trách cứ, ánh mắt tuy nhìn xuống mặt bàn, nhưng khuôn mặt lại toát lên vẻ trầm tư.

Hoắc Thời Anh trầm tư hồi lâu, cuối cùng vẫn mở miệng trả lời: “Thật ra tốc độ hành quân của người Khương nhanh hay chậm thì kết quả cũng đều như nhau cả.”

Hàn Đường ngẩng phắt đầu lên nhìn Hoắc Thời Anh, ánh mắt của Hoắc Thời Anh đưa mắt nhìn đi chỗ khác chậm rãi nói: “Chúng ta khai quốc được một trăm năm nay, thì trong suốt một trăm năm kinh thành chưa từng động đến một binh một tốt. Tây Cương và Lương Châu là một tâm bình phong, kiên cường chống đỡ suốt hơn mười năm, binh khổ của các châu phủ khác sợ là trong mười năm cũng không phải cần phải bổ sung, quá an nhàn.”

Hàn Đường sao lại không hiểu cái quốc gia miệng hùm gan thỏ này chứ, chỉ là cứ tiếp tục nói nữa thì sẽ khiến sóng gió triều đình nổi lên, Tiên đế đã băng hà là người tính tình mềm yếu, việc triều đình thay đổi quyết sách diễn ra liên tục, bầu không khí trên triều đường trong suốt mười mấy năm cứ tưởng sống yên bình lặng, huy hoàng rực rỡ lắm, nhưng thật ra bên trong cục diện vô cùng rối rắm, cả quốc gia bề ngoài thì hưng thịnh phồn hoa, kỳ thực nội bộ đã thối nát từ lâu. Toàn bộ dân tộc từ trên xuống dưới đúng là không biết thế nào là gian nan khổ cực, quá mức an nhàn.

Tay phải của Hàn Đường bất giác thả xuống mặt bàn, ngón trỏ thon dài và ngón giữa khẽ gõ vào mặt bàn, dường như đây là thói quen mỗi khi suy nghĩ của ông ta, hồi lâu sau ông ta mới nói: “Ta nghe nói hình như lần này quân Lương Châu không hề đánh trận nào, mà sơ tán đến Dương Châu đầu tiên?”.

“Đúng vậy.” Hoắc Thời Anh đáp thẳng không chút né tránh: “Nếu quân Lương Châu không rút lui, thì Đại Yến thật sự nguy to. Tiểu nhân không hiểu đạo trị quốc, nhưng nếu chỉ nói trên góc độ quân sự thì, trong một cuộc đấu binh lực giữa hai quân, bên chiến thắng cuối cùng không phải dựa vào việc nhìn xem bên nào sẽ chiếm được địa bàn lớn hơn, đánh trận phải trông chờ vào binh lính, không có binh lính thì địa bàn có lớn thế chứ lớn nữa cũng không thể trấn thủ được.”

Hàn Đường nhìn Hoắc Thời Anh nghiền ngẫm những lời nàng vừa nói, Hoắc Thời Anh tiếp tục: “Nếu như quân Lương Châu chiến đấu cho đến khi chỉ còn một binh một tốt, thì toàn bộ triều đình Đại Yến sẽ không còn đội quân nào có thể ngăn chặn được bọn chúng nữa.”

Hoắc Thời Anh nói xong, Hàn Đường chìm sâu vào suy tư, từ trong lời nói của nàng chỉ ít Hàn Đường cũng hiểu được rằng, lần này quân Lương Châu rút quân thất bại như núi lở, nhưng ít ra vẫn là thực thi theo kế hoạch, Tổng đốc binh mã Lương Châu Hoắc Chân không có cái gan này, mà phải nói là không một ai to gan thả cho người Khương vào như thế, vậy thì tất cả hành động của Hoắc Chân là vì muốn báo lên trên? Cũng chính là muốn để đương kim Hoàng thượng biết, nhưng nếu đã biết rồi thì sao còn phải ông ta tới đây? Rốt cuộc Hoàng thượng muốn nghe lời nói thật thế nào, lần này mình tới đến cuối cùng sẽ phải làm những gì?

Ngón tay của Hàn Đường gõ lên mặt bàn theo nhịp, Hoắc Thời Anh cũng chỉ mở miệng hỏi một câu: “Hàn đại nhân có thể nói cho tiểu nhân biết đương kim Hoàng thượng là người như thế nào không?”.

Hàn Đường nhú mày nhìn nàng, Hoắc Thời Anh cắt ngang luôn lời ông ta định nói: “Hàn đại nhân nên biết, Tổng đốc binh mã Lương Châu Hoắc Chân đọc được rút về phía Nam đã cướp kho lương và ngân khố của những gia tộc giàu có ở cả ba châu, hiện giờ ông ấy đang định cướp cả Giang Hoài.”

Con người của Hàn Đường co lại, trong một thoáng nhìn chăm chăm vào Hoắc Thời Anh mạch suy nghĩ của ông ta lóe lên một tia sáng lập tức thông suốt, quân Lương Châu rút lui, Hoắc Chân cướp lương, quân đội triều đình đông như vậy trong có hai tháng đã nhanh chóng tập kết ở Dương Châu, đây là vì đại cục thiên hạ, nên mới bày ra bàn cờ lớn thế này, ông ta đột nhiên đứng dậy, đi qua đi lại với vẻ nôn nóng, cuối cùng đi tới trước cửa sổ gần sông

thở một hơi dài, dường như đã bình tĩnh trở lại, có vẻ như cũng chỉ còn cách đó thôi, quốc gia không phải không có tiền, chỉ là tiền không ở trong ngân khố, chẳng trách Hoàng thượng lại phái ông ta tới đây, chẳng trách Hoắc Thời Anh muốn hỏi đương kim Hoàng thượng là người thế nào.

Nhưng lần này bắt Hàn Đường phải trả lời thế nào đây, tuy rằng ông cũng được coi là cận thần, đương kim Hoàng thượng thích bắt đầu dùng những người mới, lúc ông ta mới nhập cung làm quan, khi ấy Hoàng thượng vẫn còn là Đông cung Thái tử đã từng dùng ông ra rồi, cũng vô tình để ông ta đứng vào trong hàng ngũ của Hoàng thượng, nhưng thánh ý khó đoán, ông ta vẫn chưa được coi là cận thần thân tín nhất của Hoàng thượng, chẳng trách Hàn Lâm Hiên lại bảo sau này khi ông ta ngồi lên vị trí Thừa tướng rồi thì sáu bộ sẽ vẫn xét đi xét lại quyết định lần này của ông ta.

Ánh mắt Hoắc Thời Anh nhìn tới sáng rùng rục, Hàn Đường do dự hồi lâu mới nói: “Kỳ thực Hoàng thượng là một minh chủ có tài trị quốc cái thế, người rất giỏi trong việc nhìn người dùng người, lòng có cân bằng, lịch sự tao nhã, đăng cơ mới được ba năm nhưng cho đến giờ cục diện trong triều vẫn rất yên ổn.”

(Côn bằng: là một loài chim trong truyền thuyết, được cho là có kích thước tương đối lớn, và hình dạng có nhiều điểm giống một số loài trong họ ưng.)

Hoắc Thời Anh rũ mi mắt xuống, khó giấu nổi vẻ thất vọng, một minh chủ có tài trị quốc cái thế nghĩa là không phải người tầm thường vô năng, giỏi việc nhìn người chứng tỏ rất có con mắt chính trị, lòng có cân bằng nghĩa là trong đầu ôm bụng tâm trạng trí cả thiên hạ, tao nhã lịch sự đồng nghĩa với việc hắn ta có sức nhẫn nại và khả năng tự khống chế cực mạnh, đăng cơ được ba năm mà cục diện trong triều không xảy ra sự thay đổi nào lớn, tức là từ đó đến nay hắn chưa từng giờ thủ đoạn ác liệt tàn nhẫn, những việc cháy nhà ra mặt chuột, để lộ tính cách thật đến giờ vẫn chưa xảy ra nên vẫn chưa bị người khác phát hiện, hắn là người thế nào không một ai thực sự biết rõ.

Hồi lâu sau hai người ngẩng đầu lên ánh mắt gặp nhau giữa không trung, đều là ánh mắt phức tạp cả, nhưng trong lòng lại mang tư vị hoàn toàn khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lây Chông* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 13

Tối hôm ấy phải đến gần nửa đêm Hoắc Thời Anh mới tạm biệt Hàn Đường ở quán trà, hẹn nhau hôm sau gặp mặt, rồi ai về nhà nấy đánh một giấc.

Sáng sớm ngày hôm sau, gian phòng ở phía Đông Tây nơi hai người Hoắc Thời Anh và Hoắc Chân ở dường như đồng thời cùng phát ra một loạt những tiếng động, cả hai đều tham gia quân ngũ, nên vấn đề ngủ nghỉ làm việc cũng khá giống nhau, Hoắc Thời Anh rửa mặt xong liền đi thỉnh an Hoắc Chân, lúc cả hai đang cùng nhau ăn sáng thì quả nhiên thiếp của Bùi Thái thủ đưa tới, Hoắc Chân nhận tám thiếp dát vàng lấp lánh từ tay thị vệ rồi mở ra liếc mắt xem thử sau đó quăng sang một bên, lỗ mũi cũng theo đó mà “hử” một tiếng, cực kỳ khinh thường. Lúc đó Hoắc Thời Anh đang ngồi phía dưới Hoắc Chân, đưa mắt nhìn cha mình một cái, không nói gì mà cũng chẳng hỏi gì.

Ăn xong bữa sáng, hai cha con ai cũng đều có việc cần làm, Hoắc Thời Anh phải dẫn Hàn Đường đi tuần doanh, bất kể có nói gì đi chăng nữa thì ông ta cũng là Tuần sát sứ Lương Châu, tình hình hiện giờ trong quân doanh Lương Châu như thế nào ông ta cũng cần phải nắm được, tối hôm qua Hoắc Thời Anh đã hứa với ông ta rồi. Còn về phần Hoắc Chân, công việc của ông còn nhiều hơn, hai cha con người trước người sau rồi khỏi nhà.

Hoắc Thời Anh đến được chỗ dịch trạm nơi Hàn Đường nghỉ lại thì sắc trời mới sáng rõ, thời tiết ở Giang Hoài ẩm ướt, những ngày đầu đông sáng sớm thường hay có sương mù, không khí tựa hồ như giờ đại tay ra nắm cũng có thể vọt được một vốc nước.

Hoắc Thời Anh đứng ở trước cửa dịch trạm, từ đằng xa đã nhìn thấy Hàn Đường đang đi xuyên qua đình viện sai bước về phía mình, Hàn Đường vẫn mặc chiếc trường bào màu xanh nhạt, bên ngoài khoác thêm một cái áo choàng cùng màu, viền cổ của chiếc áo choàng khảm một lớp lông thỏ trắng muốt như tuyết, trên búi tóc cài một cây trâm gỗ, cả người toát lên vẻ giản dị mà thanh cao.

Thật ra Hoắc Thời Anh không quá thích xã giao với những người như Hàn Đường lắm, những người như thế tâm cơ phức tạp, lại cực kỳ thông minh, cực kỳ nhạy cảm với đạo lý đối nhân xử thế ở đời, rất giỏi trong việc chỉ liếc mắt nhìn qua là thấu hiểu tận cùng, chỉ cần hơi đi sai một bước thôi là có thể bị thăm dò triệt để, nhưng may mà nhân phẩm của người này có vẻ khá tốt, năng không ghét ông ta, nên việc xã giao cũng không thấy quá mệt.

Hàn Đường đi tới cung tay nói trước: “Làm phiền Hoắc Đô úy phải chờ lâu rồi.”

“Hàn đại nhân khách khí rồi, tại hạ cũng vừa mới tới thôi.” Hoắc Thời Anh đứng nguyên chỗ cũ chấp tay trả lễ.

Hàn Đường thấy Hoắc Thời Anh mặc quân phục, thắt lưng còn giắt theo trường đao, trên tóc và lông mày vương những hạt sương nhỏ li ti, phía sau lưng còn có một con ngựa đang bước đi thong thả, liền biết từ sáng sớm nàng đã cưỡi ngựa chạy tới đây, trong lòng chắc chắn thêm vài phần về tính thần giữ chữ tín, và nghiêm túc trong công việc của nàng.

Cả hai người đều không thuộc kiểu dài dòng, sau khi nói đôi câu hàn huyên liền xuất phát, Hoắc Thời Anh cưỡi ngựa đến, nhưng Hàn Đường lại chỉ có một cỗ xe ngựa có mái che, nên hai người một trên lưng ngựa một ngồi trong xe. Hàn Đường ngồi trong xe rồi mới ngẩng ra nhìn như có điều gì đó không đúng lắm, kiểu như trong những gia đình bình thường khi nữ quyền ra ngoài, thì đều có nam giới trong nhà cưỡi ngựa, bảo vệ cho phái nữ ngồi trong xe, hai người bọn họ vừa hay lại ngược lại, thật ra Hàn Đường cũng không nghĩ lan man gì nhiều, chỉ là nghĩ sau này Hoắc Thời Anh nhất định sẽ hỏi

kinh, tương lại sợ rằng nàng sẽ còn gặp không ít những tình huống kiểu này, nghĩ tới đây không khỏi bật cười khẽ.

Ngoài thành Dương Châu lều trại quân doanh kéo dài đến hai mươi dặm, quân đội của các địa phương khác tới đều tự lập thành một cụm, giờ vừa mới hết huấn luyện, nên dọc đường đi là một tràng những âm thanh ồn ào hỗn loạn.

Trên con đường đất vừa được đắp xuyên qua toàn bộ phần đất quân đội hạ trại, có vài nhóm bộ binh ở bên ngoài huấn luyện quay về đi lướt qua vai hai người Hoắc Thời Anh, quan tướng đi đầu vì bình thường kẻ trời Nam người đất Bắc nên tất cả đều không quen nhau, gặp mặt cứ dựa theo quân phục mà chào hỏi rồi đi tiếp, mọi người đều yên bình hòa thuận.

Đi được nửa đường, Hoắc Thời Anh đột nhiên ghim cương ngựa, nhắc tay ra hiệu cho xe ngựa đi bên cạnh dừng lại, cau mày nhìn về phía cuối con đường đất, trên mặt đất loáng thoáng truyền đến rung chấn, Hàn Đường vén rèm xe ngựa lên nhìn ra ngoài, Hoắc Thời Anh đang dẫn xe ngựa dạt sát vào bên đường, còn mình thì thúc ngựa đứng bảo vệ bên cạnh, nàng quay đầu lại nhìn Hàn Đường đang ngồi trong xe muốn nói gì đó rồi lại thôi, Hàn Đường nhìn thấy một đội ngựa từ phía trước mặt đang phi rầm rập từ cuối đường về phía bên này.

Hàn Đường thấy khuôn mặt Hoắc Thời Anh lộ ra vẻ khó xử, nên không hỏi gì cả mà thả rèm xe xuống.

Đội ngựa phi như điên tới đều là ngựa của Tây Vực, những con ngựa cao lớn, cơ bắp rắn chắc lông sáng bóng mượt mà, những đường cong trên thân trông cực kỳ oai phong, người đi đầu mặc quân phục màu đỏ thẫm nhìn vô cùng bắt mắt, lúc đội ngựa dần dần lại gần những người đi đằng sau nghe theo hiệu lệnh chậm chậm giảm tốc độ xuống, sau đó bắt đầu từ từ thu gọn lại đội hình, duy chỉ có người đầu tiên là không hề mấy may giảm tốc độ, bàn đạp dưới chân thúc vào bụng ngựa, hơn thế còn tăng tốc xông thẳng về phía Hoắc Thời Anh.

Hoắc Thời Anh ghim cương ngựa đứng nguyên một chỗ, không lùi cũng không nhường, một cơn gió mạnh táp thẳng vào mặt, con ngựa phía đối diện xông tới trước mặt nàng đột nhiên hí lên một tràng dài, nửa người nó đứng thẳng lên, con ngựa của nàng hoảng sợ định lùi lại sau, nhưng Hoắc Thời Anh lại mạnh mẽ siết chặt dây cương trong tay, thân hình dè xuống, hai chân kẹp chặt lấy bụng ngựa, chỉ trong nháy mắt miệng con ngựa đã đầm đìa máu tươi, nó hí lên một tiếng đau đớn, sau đó văng vẳng đứng yên tại chỗ, không hề có ý định bỏ chạy.

Con ngựa của đối phương đứng lên, vó ngựa nên rầm rập, đi qua đi lại đầy nóng nảy, kỵ thủ ngồi trên kéo dây cương, đầu ngựa xoay một cú với biên độ rất rộng, xoay đến nửa thân mình, thì cuối cùng đã ổn định lại được.

“Hoắc Thời Anh!” Người trên ngựa, khuôn mặt cương nghị được phủ một lớp mồ hôi, trước ngực và nách đều ướt nhẹp, hàng lông mày cau lại đầy ngao mạn, cả người trông vô cùng anh dũng, khí thế vừa sôi nổi hoạt bát lại có phần ương ngạnh.

“Trần công tử.” Hoắc Thời Anh chào hỏi lại.

Người đến nói với vẻ vô cùng chán ghét: “Sao chỗ nào cũng đều đụng phải cô vậy?”.

Hoắc Thời Anh nhếch miệng thành một nụ cười: “Ta cũng không biết nên trả lời câu hỏi này của Trần công tử thế nào cho phải.”

Trần Gia Du khó chịu liếc nhìn người trước mặt, nói thật hắn rất muốn tấn cho nàng ta một trận, nhưng người ta là con gái, sao hắn có thể đánh một cô gái được, thế nhưng mọi người lúc nào cũng lấy nàng ta ra so sánh với hắn, dựa vào đâu chứ? Nàng ta dựa vào cái gì chứ? Huống hồ là con gái thì so kiểu gì được? Đánh thì không thể đánh, thế thì so thế nào? Bất kể là thua hay thắng, hắn đều sẽ là kẻ bại trận.

Trần Gia Du nắm rồi lại thả dây cương ngựa liên tục, ánh mắt khinh thường lướt qua Hoắc Thời Anh rồi lại đảo một vòng đến chỗ xe ngựa ở ngay bên cạnh nàng, “hừ” mũi một tiếng rất nặng, sau đó vung roi thúc ngựa rồi đi.

Đội đến khi toàn bộ đội ngựa đi qua rồi, Hoắc Thời Anh mới giục ngựa quay trở lại giữa đường, một ngựa một xe tiếp tục tiến về phía trước, Hàn Đường từ đầu đến cuối đều không hề lộ mặt.

Quân doanh của đại quân triều đình, chiếm khoảng một vạn mẫu đất canh tác đã được san phẳng ở ngoài thành Dương Châu, xếp thành một thế trận đàn chim nhận, đầu nhận như mũi khoan chính là quân doanh của quân Lương Châu, còn chỗ vừa này Trần Gia Du chạm mặt bọn họ là của quân doanh Ung Châu nằm ở vị trí cuối đuôi của thế trận này.

Lúc Hoắc Thời Anh dẫn Hàn Đường đi sâu vào trong quân doanh, thì bên trong quân kỳ bay phấp phới, lều trại mọc lên san sát, binh sĩ đi qua đi lại rất có trật tự, đi vào bên trong, có không ít người lên tiếng chào hỏi Hoắc Thời Anh, Hàn Đường phát hiện ra có vài vị tướng lĩnh cấp quan rõ ràng lớn hơn Hoắc Thời Anh rất nhiều, nhưng thấy nàng từ đằng xa đã cúi người hành lễ, có vài người thậm chí còn quá tuổi trung niên, nhưng thấy nàng vẫn cung kính như thường.

Quân đội là nơi có kỷ luật nghiêm minh, ở nơi này quan niệm về cấp bậc càng được phản ánh một cách chính xác và rõ nét nhất, Hàn Đường cảm thấy kinh ngạc tới độ, ánh mắt nhìn Hoắc Thời Anh đầy vẻ hiếu kỳ ngạc nhiên, người chào hỏi suốt dọc đường quá nhiều, bọn họ cứ đi rồi lại dừng, Hoắc Thời Anh không thể không dừng lại giải thích đôi điều với ông ta: “Bọn họ đa phần đều là xuất thân từ doanh trại Lô Long.”

Hàn Đường đột nhiên hiểu ra, Hoắc Thời Anh chiến công hiển hách nhưng không được thăng chức, nhưng nàng canh giữ doanh trại Lô Long suốt bao nhiêu năm, nơi đây là phòng tuyến đầu tiên của biên quan, là nơi có thể lập được chiến công nhất, có lẽ tướng lĩnh dưới quyền nàng trước đây đều đã được thăng chức điều đến nơi khác, đến một mức độ nào đó mà nói đối với quân Lương Châu, Hoắc Thời Anh dựa vào phương thức riêng của mình đã có được danh tiếng và uy tín rất cao.

Hoắc Thời Anh dẫn Hàn Đường đi tới trước một quân trưởng lớn nhất trong quân doanh, đội vệ binh thông báo xong, mới dẫn Hàn Đường vào trong, đằng sau chiếc bàn đặt trong quân trưởng là một người đàn ông trung niên, để một chòm râu kiểu của các văn sĩ, trên người mặc quan phục của võ tướng

tam phẩm, tướng mạo đoan chính nghiêm túc, dáng ngồi vững vàng mang theo vài phần uy nghiêm, Hoắc Thời Anh rất kính trọng người này, vừa vào đến cửa là đã vãi một vãi: “Hoắc Thời Anh tham kiến Lâm đại nhân.”

Ông ta chính là Chủ bộ dưới trướng của Hoắc Chân, cai quản tất cả quân vụ, thật ra ông ta mới chính là linh hồn của quân Lương Châu, ông ta là người mà Hoắc lão tướng quân để lại cho Hoắc Chân.

(Chủ bộ một chức quan chịu trách nhiệm trông coi sổ sách của địa phương và chính quyền các cấp)

Lâm Thanh rất vui khi nhìn thấy Hoắc Thời Anh, bước ra khỏi bàn làm việc đích thân tới đỡ nâng lên: “Thời Anh tới rồi à.”

Hoắc Thời Anh thuận thế đứng dậy, cười hỏi: “Tới rồi ạ, ngài có bận không?”.

Lâm Thanh cười ha ha đáp: “Người tới rồi, ta còn có thể bận được sao?”.

Hoắc Thời Anh quay người lại giới thiệu Hàn Đường với ông ta: “Vậy thì vừa hay, vị này là Tuần sát sứ Lương Châu, Hàn Đường, Hàn đại nhân.”

Lâm Thanh xoay người chào hỏi Hàn Đường, Lâm Thanh rất khách khí với Hàn Đường, lập tức mời ông ta ngồi, sai vệ binh thân tín dâng trà. Cả hai đều là cư xử rất nhã nhặn, tất nhiên nói được đôi câu, Hoắc Thời Anh quan sát tình hình rồi cũng lui ra ngoài.

Thật ra chuyện tuần doanh này, một Đô úy nhỏ nhoi như Hoắc Thời Anh làm gì có quyền lợi gì lớn, năng chẳng qua chỉ là người giới thiệu mà thôi.

Sáng hôm ấy, cuối cùng Hàn Đường đã làm xong việc chính sau khi tới Dương Châu, đưa ra công hàm và chính thức được chấp nhận, Lâm Thanh làm việc cực kỳ hiệu suất sắp xếp ngay cho ông ta một thuộc hạ thông hiểu về tình hình quân Lương Châu và toàn bộ việc bố phòng quân sự bờ Bắc sông Vị, thậm chí cả lương thảo, trang bị, và các loại giấy tờ sổ sách đều đưa cả cho ông ta kiểm tra, tất cả đều thuận lợi một cách khác thường.

Bận rộn tới tận trưa Lâm Thanh còn định đặc biệt mở tiệc đãi ông ta, Hàn Đường nghĩ tới việc mình tới đây cùng Hoắc Thời Anh, từ lúc sáng sớm sau khi giới thiệu ông ta xong thì không thấy bóng dáng đâu nữa, nên giờ muốn cùng về với nàng, không lộ ra vẻ thất lễ khéo léo từ chối Lâm Thanh, Lâm Thanh cũng không giữ lại mà còn phái người giúp ông ta đi tìm Hoắc Thời Anh.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lây Chồng 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 14

Hàn Đường đi theo vệ binh khắp toàn bộ doanh trại mãi đến cuối cùng mới tìm thấy Hoắc Thời Anh, nơi này hoàn toàn khác với những nơi khác, còn chưa đến gần đã ngửi thấy một thứ mùi rất lạ, càng tới gần thì mùi chua thối trong không khí bốc lên càng nồng, ngoặt qua một dãy doanh trại, thì đập vào mắt là một căn lều lộ thiên cực lớn, bốn phía của căn lều không có thứ gì để chắn gió cả, chỉ có một tấm vải dầu rất rộng căng ở trên nóc, miễn cưỡng có thể che được mưa.

Không gian vô cùng rộng rãi phía dưới tấm vải dầu được chia thành những ô vuông nhỏ ngăn cách bởi hàng rào, trong mỗi ô vuông rộng chừng sáu bảy trượng ấy chứa tầm hai mươi mấy con người, cả căn lều ước chừng tập trung khoảng bốn mươi năm mươi nghìn người, người nào người nấy đầu bù tóc rối, quần áo nhếch nhác, thứ mùi chua thối nồng nặc ngửi thấy lúc vừa nãy phát ra từ trên người bọn họ, sau khi đặt chân tới đây Hàn Đường kinh hoàng khiếp sợ đứng đờ người tại chỗ.

Thời tiết giá lạnh, nên bọn họ đa phần đều co ro trong đông cô khô mốc meo, trạng thái tinh thần uể oải, hoàn toàn không có phản ứng với thế giới bên ngoài. Hàn Đường vội vàng dạt sang một bên, từ phía xa thấy Hoắc Thời Anh đang đứng ngoài hàng rào, cách tầm hơn một trượng, chậm rãi đi tới nhìn ngó đám người bên trong.

Từ đằng xa Hàn Đường đã nhìn thấy nàng, Hoắc Thời Anh đi rất chậm, vòng quanh hàng rào, vừa đi vừa nhìn, lông mày nhíu chặt, ánh mắt thâm thúy, dường như nàng đang quan sát đám người bên trong, nàng đang nghiên cứu bọn họ, thậm chí đi tới một chỗ dường như có thể nhìn rõ ràng biểu cảm trên mặt họ bèn khom lưng xuống, thất lưng nàng càng cúi càng thấp, khuôn mặt gần như dính sát xuống đất, Hàn Đường nhìn theo ánh mắt của nàng, một khuôn mặt bị tóc tai che gần hết ngẩng phát dậy, bắn tia nhìn hung ác tàn độc về phía Hoắc Thời Anh, đến lúc ấy nàng mới lộ ra vẻ hài lòng đứng thẳng người dậy.

Đó là một cô gái, không ngờ ở đây lại có cả con gái, bọn họ rốt cuộc là ai, lúc mới đầu Hàn Đường còn tưởng những người ở đây là tù binh, nhưng quần áo trên người bọn họ lại không phải, hơn thế rõ ràng tất cả đều là người Trung Nguyên, nơi này càng giống nhà tù hơn, nhưng tại sao lại có nhiều phạm nhân như vậy.

Hoắc Thời Anh vẫn đi lại rất thong dong, xem xét chậm rãi. Hàn Đường đứng bên cạnh không muốn làm phiền nàng, đến giờ cơm, một vài binh sĩ khiêng một cái thùng đựng bánh báo đi men theo những con đường chính giữa lều, mùi thơm của thức ăn bay trong không khí, đám người trong lều bắt đầu xôn xao, hai nhóm binh sĩ dắt bội đao đi theo hình chữ thập, động tác mở khóa hàng rào đều tăm tắp, sau đó tất cả đồng loạt lui ra ngoài.

Tiếng hét rõ ràng vang lên trong không khí: “Ăn cơm!” Dường như là hiệu lệnh, đám người bị nhốt trong lồng sắt, chen chúc lao tới, con đường tuy đủ

rộng rãi nhưng cũng không chứa nổi từng ấy con người, vì thế nơi này biến thành chiến trường tranh cướp nhón nháo, để đến gần thùng gỗ đặt ở chính giữa, có kẻ bắt đầu tấn công người khác, khung cảnh nhanh chóng trở nên hỗn loạn, có người đơn độc tác chiến, dựa vào sự hung dữ để tranh cướp miếng ăn, nhưng hẳn cũng lắm chi kịp đưa bánh bao vào miệng cắn một miếng thì đã bị người khác lao tới, tay nắm chân đá, ngay cả miếng bánh cắn vào trong miệng rồi còn phải nhè ra.

Hàn Đường phát hiện ra phong cách tác chiến kiểu đồng đội trong đám người này, bình thường nhà tù này sẽ là một đơn vị, mười mấy người hợp tác lại với nhau, có người phụ trách tấn công, có người phụ trách yểm hộ, còn có người bọc hậu, đội ngũ kiểu như vậy thường có thể giành được thức ăn, mang được thùng bánh bao để ở thành trên cửa cửa nhà giam sau đó chia cho mọi người.

Con đường trong nhà giam trở thành chiến trường thịt người “phập phập”, tiếng thịt người bị đánh vang lên không ngừng, nơi này không có nhường nhịn, không có thương xót, chỉ có kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh, chiến trường rộng lớn như vậy, nhưng có rất ít người kêu rên thảm thiết, không hề nghe thấy thanh âm giao lưu cơ bản nhất của nhân loại ở chốn này, những người giành được thức ăn rồi sẽ chón vào một góc, cả người co lại, dùng toàn bộ cơ thể mình để bảo vệ chút thức ăn trong tay, nhét vội vào miệng nhai nhồm nhoàm, bọn họ trông giống như một đám thú hoang.

Hoắc Thời Anh đứng ở phía trước nhà giam quan sát bọn họ, lông mày nhíu chặt, con người trầm ngâm u ám, trong ánh mắt loáng thoáng chất chứa một loại thương xót.

Thoát khỏi nơi này lại được tắm mình dưới ánh nắng mặt trời, Hàn Đường hít vào một hơi thật sâu nói: “Bọn họ là quân nô à?” Ông ta vừa hỏi vừa đứng bên cạnh Hoắc Thời Anh.

Hoắc Thời Anh nhìn về phía trước, rất lâu cũng không nói gì, Hàn Đường chăm chú nhìn nằng, cố chấp chờ đợi, cuối cùng Hoắc Thời Anh nói: “Bọn họ là lính của ta.”

Sau đó Hoắc Thời Anh cúi đầu bước ra ngoài, nằng rũ mi mắt vừa đi vừa nói với Hàn Đường: “Đừng hỏi ta thêm điều gì nữa, đây là quân cơ, lúc ngài quay về báo cáo tình hình công việc ngài có thể nói những gì mình nhìn thấy, nhưng phạm vi nói tốt nhất đừng quá rộng, hãy nói với người nào có thể gửi gắm gánh vác được ấy.”

Hàn Đường sánh vai nằng bước đi, vẻ thương xót ẩn nhẫn bên khóe mắt người bên cạnh vẫn chưa nhạt bớt, quanh người bao chặt bởi một loại nhẫn nại thâm trầm, nằng chỉ mới có hơn hai mươi tuổi thôi, còn trẻ như vậy, đã phải trải qua sự mài giũa đến mức nào mới có thể luyện được sự cứng cỏi và kiên nhẫn sâu sắc đến thế.

Rời khỏi quần doanh Hoắc Thời Anh đã khôi phục được trạng thái bình thường, từ biệt Hàn Đường ở trước cổng thành quay về nhà, cùng lúc đó Hoắc Chân lại đang xuất hiện ở trong quán rượu lớn nhất thành Dương Châu, toàn bộ gian phòng trên tầng hai của quán rượu đều còn trống, đứng trước cánh cửa ở gian phòng trang nhã gần sông nhất, Hoắc Chân nhìn cánh cửa khép hờ mắng thầm trong lòng một câu, “Thứ nhiệt huyết trung thành cút chó”. Sau đó “bang” một tiếng đẩy cửa bước vào.

Cửa sổ trong gian phòng gần sông mở toang, Bùi Thế Lâm đứng ở trước cửa, để lại bóng lưng thâm trầm cho Hoắc Chân, Hoắc Chân bước qua cửa nhìn thấy Bùi Thế Lâm, bật cười “ph” một tiếng, ông tháo bội đao ở thắt lưng ra, đặt đánh “cách” một tiếng xuống bàn, mặt bàn bị chấn động lắc lư, sau đó “loạch xoạch” kéo ra một cái ghế, hùng hổ ngồi xuống.

Bùi Thế Lâm không thể tiếp tục giả vờ thâm trầm thêm được nữa, xoay người lại, đang muốn nói chuyện, thì Hoắc Chân đã giơ tay nên cắt ngang: “Bùi Thế Lâm hôm nay ta muốn hỏi ông một câu, ông muốn làm một thần tử thanh thuần hay một thần tử ngông cuồng?”

Bùi Thế Lâm đứng đó hai tay lồng vào trong ống tay áo, thân hình béo tốt như một pho tượng Phật, ông ta nhìn Hoắc Chân sau đó nói: “Vậy ông muốn làm thần tử cô độc hả?”

Hoắc Chân ngẩn người, rồi đột nhiên cảm giác bạo ngược trên người ông như bùng nổ, sau một thoáng, ông vẫy vẫy tay với Bùi Thế Lâm: “Tới đây, ngồi đi, hai chúng ta vui vẻ uống rượu một bữa.”

Sau đó cả hai đều không nói năng gì, tiểu nhị nối đuôi nhau đi vào với tốc độ cực nhanh bày biện rượu thịt lên bàn, rượu Kim Lăng thượng hạng, những món ngon nổi tiếng của Dương Châu, hai người đàn ông uống hết chén rượu này đến chén rượu khác, không một ai lên tiếng nói chuyện, thái độ của cả hai đều có đôi chút cô đơn.

Về sau Bùi Thế Lâm uống đến mức mặt đỏ bừng như Quan Công, líu lười nói với Hoắc Chân: “Hiếm có khi nào Hoắc Chân ông lại thẳng thắn thành thật như thế, bọn họ, bọn họ, ơ! Đi đâu hết cả rồi?”

Hoắc Chân đã bước sang tuổi trung niên nhưng khí chất quyền quý vẫn y nguyên không hề giảm sút, uống đến lúc ngà ngà say, hai chân gác cả lên bàn, thân hình ngửa ra lưng ghế hai tay đan vào nhau đặt trên bụng: “Bọn họ vẫn cứ là bọn họ, thế gian này làm gì có đúng sai tuyệt đối chứ, có sai thì cũng chỉ là ở vấn đề lập trường, tạo hóa khéo treu người mà thôi, hiếm khi ông lại nhìn không ra.”

Bọn họ, bọn họ của hai mươi năm trước là năm chàng đại công tử thanh danh lừng lẫy chón kinh thành, hai người xuất thân từ thế gia công huân, một người là hoàng thân hiển hách, một người là ngoại thích vang danh, một người là tài tử nứt tiếng thiên hạ. Năm người là bạn học của nhau, bọn họ đã cùng nhau trải qua những năm tháng rực rỡ nhất trong cuộc đời, hai mươi năm trước tất cả năm người đều bị cuốn vào vụ án phiên vương nổi loạn, hai gia tộc công huân hoàn toàn bại, chàng tài tử bị chém ngang lưng, Hoắc Chân tới nơi biên quan xa xôi, Bùi Thế Lâm bị điều đến vùng hoang vu lạnh giá, mưa gió máu tanh năm đó là một câu chuyện khác, khi ấy bọn họ còn rất trẻ, cũng còn rất khờ dại, ngoài trừ nhiệt huyết ra chính là ngây thơ, cuối cùng phải trả một cái giá cực đắt để nhận lại bài học về sự trưởng thành.

Một bữa cơm ăn đến tận khi hoàng hôn buông xuống, nói thì ít mà uống thì nhiều, cuối cùng Bùi Thế Lâm lão đã lão đảo đứng dậy, bàn tay to lớn như

một chiếc quạt nan dùng sức vỗ mạnh lên bả vai Hoắc Chân, Hoắc Chân ngã ra ghế, hai mắt thất thần, thuận theo lực tay trượt xuống dưới sàn nhà, bàn tay của Bùi Thế Lâm đã trống không nhưng ông vẫn không phát hiện ra, nói tiếp: “Hoắc, Hoắc Chân, ông đây là người hiểu lý lẽ, quốc, quốc gia gặp nạn, ông, ông đây không thể làm con rùa rút đầu, mẹ nó chứ ngày mai hai chúng ta sẽ cùng đi cướp lương thực, cái đám khốn nạn mồm thì toàn nói mấy lời nhân nghĩa đạo đức, toàn là sâu mọt thối nát.”

Bùi Thế Lâm thất tha thất thểu đi ra ngoài, người hầu bên ngoài vội vã hét toáng lên, tiếng người dần một xa dần, Hoắc Chân nằm ở dưới đất ánh mắt nhìn lên trần nhà đăm đăm.

Ngày hôm sau, Hoắc Chân dẫn theo rất nhiều binh mã ra khỏi thành Dương Châu, đội tùy tùng đi theo có cả Thái thú Dương Châu, qua được mấy ngày toàn bộ vùng đất Giang Hoài đã phải chấn động, lần này Hoắc Chân cướp lương tương đối văn minh lịch sự, nhà đầu tiên bị cướp là một gia đình có thể lực nhất trong số những gia tộc giàu có ở Giang Hoài, Bùi gia, Bùi Thế Lâm là người của Bùi gia, bọn họ cũng không gào chém gào giết gì, Hoắc Chân dẫn binh bao vây nhà của trưởng tộc, người ở bên trong không cho ra cũng không được phép vào, bao vây suốt bảy ngày, đoán chừng lương thực dự trữ đã gần hết, liền đưa thiệp mời vào nói rằng tới mua lương thực, tộc trưởng đương nhiên là muốn nổi điên cái tay đôi một trận, nhưng Bùi Thế Lâm lại đích thân cầm lấy tấm thiệp không nói không rằng đứng bên cạnh, ô dù lớn nhất của Bùi gia cũng không thể trông cậy được nữa rồi, cuối cùng tộc trưởng đành thuận để Hoắc Chân muốn làm gì thì làm.

Tóm được Bùi gia thì những nhà khác tự khắc sẽ thuận lợi theo, bất kể nhà người có bao nhiêu hiền hách, có thể hiền hách hơn nhà mẹ đẻ của Thái hậu không? Hoắc Chân chỉ cường chế thì hành thu gom một vài nhà có tiền nhất thôi, cảnh tượng đội vận chuyển lương thực kéo dài đến hàng trăm dặm trông vô cùng hoành tráng, toàn bộ từ bách tính đến quý tộc đều phải xôn xao, chấn động cả một vùng Giang Hoài.

Hàn Đường vẫn cứ ở Dương Châu đợi Hoắc Chân thu hoạch lương thực về, ngày Hoắc Chân quay về Lâm Chủ bộ đứng ra tiếp đón, tổ chức yến tiệc long trọng để thiết đãi ông.

Ngày thứ hai sau buổi thiết đãi Hàn Đường lên đường trở về kinh, Dương Châu cách kinh thành hơn một ngàn dặm, sau khi Hàn Đường quay về được nửa tháng thì có thánh chỉ tới, thánh chỉ phong Tổng đốc binh mã Lương Châu Hoắc Chân làm Đại nguyên soái binh mã thiên hạ, thống lĩnh tất cả binh mã của Dương Châu. Đồng thời lệnh cho Hoắc Chân lập tức khởi hành, quay trở về kinh báo cáo công việc.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 15

Sau khi nhận được thánh chỉ và hồ phù, lập tức quân doanh Lương Châu trở nên sôi sục, tất cả những viên quan tai to mặt lớn của quân doanh đều tới chúc mừng, vị trí Hoắc Chân vừa ngồi vào quả thực đã là cực hạn rồi, Đại nguyên soái binh mã thiên hạ, chức quan siêu nhất phẩm, có muốn thăng chức thêm nữa cũng không thăng nổi, Hoắc gia lần này có thể nói là nổi lửa thêm dầu, thế rất vượng.

(Nhất phẩm là phẩm trật cao nhất trong thang cấp bậc quan lại, vốn dĩ trong thang cấp bậc này không hề có siêu nhất phẩm, cách gọi này ý chỉ chức quan rất to, công trạng rất lớn, thường chỉ có Thân vương, Quận vương trong tông thất và ba cấp không nằm trong tông thất là Công, Hầu, Bá là hay được gọi bằng cụm từ này.)

Hoắc Chân cười tùm tùm xã giao cả một ngày trời, quay đi quay lại đã sẩm tối bèn truyền lệnh đóng cửa doanh trại, sau đó đèn đuốc trong lều của ông sáng trưng cho đến tận sáng hôm sau, vài phụ tá cấp cao cộng thêm cả Lâm Thanh cùng nhau nghiên cứu thánh chỉ suốt một buổi tối, cuối cùng đề Đường Thế Chương đưa ra kết luận, Hoắc Chân gõ nhịp viết một bức thư gửi luân phiên qua các dịch trạm về cho hoàng đế, bức thư do Lâm Thanh chấp bút, ngôn từ uyển chuyển, lời lẽ thao thao bất tuyệt, ý tứ trong thư nói rằng, hiện giờ đại quân bờ bên kia đang áp sát, mà quân đội bờ bên này lại rời rạc, điều quan trọng nhất đối với Hoắc Chân bây giờ chính là tập trung quyền lực, lúc này hồi kinh sẽ chậm trễ thời cơ, cũng nhờ nhàn cả thời cơ có lợi cho tác chiến, mong Hoàng thượng lượng thứ cho nỗi khổ tâm này của thần, việc quay về kinh báo cáo tình hình thì thư thả rồi tính sau.

Thư gửi luân phiên qua các dịch trạm được mười ngày thì lại có một đạo thánh chỉ được đưa tới, nội dung trong bức thánh chỉ lần này là: doanh trại Lô Long bên phía quân Lương Châu lần này xuất quân tiêu diệt được hai vạn quân địch, chiến công lừng lẫy, tất cả quan tướng thăng lên một cấp ngay tại chỗ, thưởng hai trăm lượng vàng, còn Đô úy Hoắc Thời Anh vốn có tâm lòng trung dũng, chiến công hiển hách, phong làm Minh Uy tướng quân, đồng thời là Tham tướng Lương Châu, đại diện cho Đại nguyên soái binh mã về kinh báo cáo công tác.

Lần này trong thánh chỉ có nói tặng Hoắc Thời Anh từ tòng ngũ phẩm lên liền hai cấp, Minh Uy tướng quân là hư danh chính tứ phẩm, nhưng Tham tướng lại là tướng quân thực quyền chính tứ phẩm, cuối cùng nâng đã có thể lãnh đạo quân vùng Lương Châu một cách danh chính ngôn thuận rồi, nhưng đây cũng không phải lần nâng cao giá trị bản thân đơn giản, thân là một đại diện chân chính của Hoắc gia được chính Hoắc gia bồi dưỡng suốt hơn hai mươi năm qua trong quân đội, cuối cùng nâng đã chính thức đặt chân lên vũ đài chính trị rồi.

Tiếp nhận thánh chỉ xong tâm trạng treo lơ lửng của Hoắc Chân và tướng lĩnh cấp cao dưới trướng ông mới được thả lỏng, Hoắc Thời Anh nhận thánh chỉ khi đang ở trong quân doanh Lương Châu, sau khi tiếp đãi xã giao những người tới chúc mừng xong, quay về lều chủ soái của Hoắc Chân, nâng lại cổ tình móc thánh chỉ từ trong người ra trình trọng liếc nhìn hồi lâu, sau đó tiện tay cuộn cuộn lại đưa cho Hoắc Chân: “Cho đây, cầm lấy quay về dâng lên từ đường nhé.”

Hoắc Chân cầm lấy liếc nhìn nàng bằng ánh mắt rất kỳ quặc, Hàn Thế Chương đứng bên cạnh thấy cảnh tượng ấy không nhịn được phá lên cười.

Hoắc Thời Anh quay người rất cung kính vái Đường Thế Chương một vái: “Thầy, con phải quay về kinh gặp Hoàng thượng, thầy có gì cần dặn dò không?”.

Đường Thế Chương vẫn cười, ông ta vừa cười vừa xua xua tay: “Ta chẳng có gì cần dặn dò con cả, con cũng không cần tới những lời dặn dò của ta nữa, con đã trưởng thành rồi, không khiến ta phải thất vọng.”

Hoắc Thời Anh vẫn cung kính nghiêm trang đứng nguyên tại chỗ: “Vậy thầy có muốn con mang thứ gì về không?”.

“Đề ta nghĩ xem nào.” Đường Thế Chương ngẩng đầu nhìn đỉnh lều ngầm nghĩ: “Hừm, kinh thành có một người tên Ngự Huệ nương, bà ấy nấu món cá thu đao thái miếng rất ngon, mười mấy năm trước từng được ăn một lần, đến mức mà tới tận bây giờ vẫn không thể nào quên nổi hương vị ấy.”

Khuôn mặt Hoắc Thời Anh đầy hoang mang, Đường Thế Chương nói tiếp: “Hừ, nghe nói hiện giờ bà ấy đang làm đầu bếp trong phủ của Hàn Thừa tướng.”

“Con không quen Hàn Thừa tướng.” Hoắc Thời Anh khó xử nói.

“Không phải con quen Hàn Đường sao?”.

“Con sẽ nghĩ cách.”

Nhưng rồi ngay lập tức Hoắc Thời Anh lại nói: “Nhưng cái cá gì ấy mang từ kinh thành về đây liệu còn ăn được nữa không ạ?”.

Đường Thế Chương giật mình: “Ừ, cũng phải nhĩ. Thế này đi, con gặp Hoàng thượng nếu có thể lấy lòng được lão nhân gia người, thì lấy cho ta một bộ bí sử tiền triều trong tư kho của người nhẽ, bộ Tam Châu Chí ấy.” Tam Châu Chí nói về ba phiên vương tạo phản vào những năm cuối cùng của tiền triều, mở ra thời kỳ loạn lạc trong nước suốt một trăm năm, trong khoảng thời gian đó Thái tổ khai quốc bản triều gây dựng cơ đồ có rất nhiều bí mật, chính là những cuốn sách cấm, bên ngoài không thể mua được. Đường Thế Chương lại thật sự to gan muốn có.

Hoắc Thời Anh toát mồ hôi hột nói: “Con sẽ cố gắng hết sức.”

Hoắc Thời Anh nói chuyện với Đường Thế Chương xong lại quay sang nói với Hoắc Chân: “Sau khi con đi, nhớ điều Phùng Tranh tới doanh của con, những người khác không được dùng đao luyện dù chỉ là một ngày, trước tiên cứ để Phùng Tranh dẫn dắt bọn họ.”

“Ừ.” Hoắc Chân gật đầu ngồi ở sau bàn làm việc gật đầu.

“Vậy con về trước thu dọn đồ đạc.”

Hoắc Chân khoát khoát tay, Hoắc Thời Anh lại quay sang hành lễ với Đường Thế Chương: “Thầy, Thời Anh cáo từ.”

Đường Thế Chương cũng khẽ cười nói: “Đi đi, ngày mai ta không tiễn con được, một mình con trên đường nhớ cẩn thận.” Hoắc Thời Anh lại hành lễ thêm lần nữa rồi mới quay người lui ra.

Đường Thế Chương mỉm cười nhìn theo Hoắc Thời Anh bước ra khỏi lều, Hoắc Chân chỉ vào bóng lưng của nàng hỏi Đường Thế Chương: “Con gái của ta là do ông dạy phải không? Ông nhìn thấy chưa, còn chẳng thèm hỏi ta lấy một câu.”

Đường Thế Chương bưng chén trà lên lắc đầu cười: “Con bé này, là người chí tình chí tính. Hiếm có lắm đấy, trong lòng con bé yên tâm về ông nên mới không để ý tới ông, ông vẫn còn chưa nghĩ ra sao?”.

Hoắc Chân chép miệng lắc đầu, vô cùng cảm khái nói: “Đúng là lớn rồi là muốn bay đi. Lúc ta bằng tuổi nó cũng không được như vậy.”

Đường Thế Chương nghiêng đầu nhìn khuôn mặt tuy đang cảm khái nhưng lại mang theo vẻ rất đặc ý, lại nhìn về nơi Hoắc Thời Anh vừa đi ra, ánh mắt ngược lại nhướm vài phần ưu tư, ông ta đột nhiên nói: “Hoàng thượng hạ chỉ hai lần, sự việc phức tạp rất khó giải quyết, ả ý trong đó sợ rằng chỉ vì muốn gặp mặt Thời Anh một lần mà thôi.”

Đường Thế Chương vừa dứt lời, sắc mặt Hoắc Chân cũng sa sầm, giọng nói Đường Thế Chương trầm thấp, trong ngữ điệu chứa đầy thâm ý: “Lần đầu tiên Thời Anh bộc lộ tài năng bản lĩnh của mình là vào năm Gia Hy thứ hai mươi bảy, trong một đêm đánh úp bộ lạc Đạt Cam của người Khương, tiêu diệt toàn bộ bộ lạc, giải thoát cho doanh trại Lô Long đang bị bao vây, năm ấy con bé mới mười sáu tuổi, khi đó chiến công đã được báo lên với bộ Quân, nhưng Đại phò mã phải ném cả hốt (1) trên triều mới giành được cho Thời Anh một chức Hiệu úy. Sau này Thái tử giám quốc, kể từ ấy chiến công của Thời Anh không bao giờ được mang ra bàn luận trên triều nữa, mấy lần thăng chức đều là chèn tên người khác vào quân báo, không nói không rằng thế là xong chuyện.”

Đường Thế Chương nói xong, cả hai đều trầm mặc rất lâu, phải mất một lúc Hoắc Chân đột nhiên thở dài, nói một câu không hề liên quan: “Phụ thân ta, sau này có ban cho Thời Anh một nhũ danh, là An Sinh.”

Đường Thế Chương cau mày quay đầu lại nhìn, Hoắc Chân day day mi tâm nói tiếp: “Đó là năm Gia Hy thứ mười tám, phụ thân quay về kinh thành báo cáo tình hình, lúc quay lại đã ban nhũ danh đó cho Thời Anh.” Hoắc Chân nói xong lại thờ dài thườn thượt: “Lão nhân gia già rồi, lòng cùng mềm đi hẳn, đứa cháu người thích nhất là Thời Anh, người muốn mở ra một con đường lui cho con bé, nhưng người như Thời Anh ai có thể chấp nhận nổi? Gia đình nào có thể đồng ý một đứa... , lần đó quay về có lẽ phụ thân đã gặp Thái tử của khi ấy.”

Lông mày Đường Thế Chương càng nhúu chặt thì thầm nói: “Con đường lui này chẳng tốt chút nào.”

“Chính thế!” Hoắc Chân đứng dậy chấp tay sau lưng nhìn lên đỉnh lều cảm thán “Sẽ là đầu sóng ngọn gió hay an hưởng phú quý, biến số trong đó quá nhiều. Không như thế này, thì cũng đã làm gì có ai có thể chấp nhận nỗi con bé đâu?”

Hai người bên này đang thở ngắn than dài, thì bên kia Hoắc Thời Anh chẳng cảm nhận được điều gì khác lạ đi thẳng tới quân doanh tìm Phùng Tranh dặn dò hần vài câu, quay về nhà đã thấy Nguyệt nương cười híp mắt ra đón nàng, Hoắc Thời Anh thấy quan Nguyệt nương là người cảm thấy vinh hạnh nhất, thứ nhất Hoắc Thời Anh là đứa con bà nuôi lớn, bà tự hào là lẽ đương nhiên, thứ hai, tương lai sẽ có một ngày Hoắc Chân lui về đường già, bà chắc chắn sẽ được theo về vương phủ ở kinh thành, đến lúc đó Hoắc Thời Anh sẽ là ngọn núi to lớn nhất vững chãi nhất cho bà dựa vào, Hoắc Thời Anh càng có tiền đồ, thì nửa đời sau của bà càng êm ả, con người bà những chuyện khác thì không thông thạo, nhưng mấy loại chuyện trong nhà thế này cũng coi như có đôi chút khôn khéo.

Nguyệt nương sung sướng thu dọn đồ đạc cho Hoắc Thời Anh, tối đến còn nấu cho nàng một bữa cực ngon, đêm ấy lần đầu tiên Hoắc Chân sai người đưa tới một tay nải đựng bạc, sáng sớm ngày hôm sau, Hoắc Thời Anh mang theo túi hành lý đơn giản cùng một con ngựa khoác tay nải dẫn theo Tiểu Lục lên đường.

Dương Châu cách kinh thành cũng lắm là một ngàn dặm, khoái mã đi nhanh thì hai ngày là có thể tới nơi, đầu tháng Mười một, cuối cùng sau mười năm Hoắc Thời Anh lại một lần nữa trở về kinh thành của Đại Yên, Kim Lăng.

Buổi chiều bọn họ vào tới thành, lúc đến được Dự vương phủ thì cũng là khi hoàng hôn buông xuống, người gác cửa nghe nói là quận chúa Thập nhất quay về nhưng lại không biết đó là ai, mãi đến khi nhìn thấy Tiểu Lục mới đột nhiên nhớ ra trong nhà vẫn còn một quận chúa đang ở biên quan, liền vội vàng chạy đi sai người thông báo với quân gia.

Hoắc Thời Anh nhận được thánh chỉ ngày hôm sau là lên đường ngay, vấn đề là khoái mã đưa thư cũng chưa chắc đã chạy nhanh bằng nàng, bên kia Hoàng thượng vừa hạ chỉ, thánh chỉ ra khỏi ngự thư phòng liền phải người luân chuyển theo trạm cấp tốc đưa tới Dương Châu, nhưng bên này triều đình muốn thông báo tin vui đến vương phủ, lại phải thông qua điều lệ của bộ Binh và bộ Lễ, vì thế ngược lại trở thành chậm trễ, người trong vương phủ chẳng ai biết việc Hoắc Thời Anh sẽ quay về cả, Hoắc Thời Anh bị chặn ngay trước cửa nhà mình, không phải có người chặn không cho nàng vào, mà mấu chốt là nàng đứng trước cửa không biết nên đi như thế nào.

Cũng không thể trách Hoắc Thời Anh không có cảm giác thân thuộc với ngôi nhà này được, hai tuổi nàng đã rời đi, lúc mười hai tuổi có quay về nhưng chẳng ở nổi đến mười ngày, ngay cả việc mình sẽ ngủ ở đâu nàng cũng không biết.

Cũng may chỉ thoáng chốc ông quân gia ở ngoại viện dẫn theo mấy quân sự hốt hải lao tới, từ đằng xa đã thấy một người đàn ông trung niên để râu mặc áo xanh tất tả sải bước chạy đến, Hoắc Thời Anh đứng ở bậc thang bên trong cửa quan sát bốn phía, ông ta đi tới gần “phịch” một tiếng quỳ sụp xuống dưới bậc thang: “Tiểu nhân có tội, không biết quận chúa hồi phủ, không kịp nghênh đón quận chúa.” Ông ta vừa quỳ xong, mấy người theo sau đầu tiên thân hình rõ ràng có hơi khựng lại, khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng bọn họ cũng ngay lập tức đồng loạt quỳ xuống ở đằng sau.

Đứng ở mấy bậc thang phía trên, Hoắc Thời Anh cúi mắt nhìn đám người phía dưới, Tiểu Lục ở bên cạnh nàng vừa rồi còn ngoan ngoãn đứng ở đây, thấy đám người bên cạnh vừa quỳ xuống, thằng bé liền nhanh chóng lách nửa người đi, sau đó lùi về sau nửa bước, Hoắc Thời Anh quay đầu lại nhìn nó, thằng bé cũng đang ngược mắt lên nhìn àng, trong mắt dường như ẩn chứa vẻ khích lệ, Hoắc Thời Anh cười thầm trong bụng, nơi này, chốn phủ đệ cao sang này mới là chiến trường của thằng bé đó, kẻ đi đầu quỳ xuống trước mặt nàng là đang giúp nàng lập uy, sao nàng lại không hiểu chứ.

Hoắc Thời Anh cũng không cho đám người đó đứng dậy, hồi lâu sau mới khoanh tay đứng thẳng về mặt mang theo vài phần uy nghiêm hỏi: “Ông là ai?”

“Tiểu nhân Chu Thông là quân gia trong phủ.”

“Chào Chu quân gia. Ông đứng dậy nói chuyện đi.” Hoắc Thời Anh khẽ cười bước xuống bậc thang.

1. Hốt là một dụng cụ các quan thời xưa thường cầm theo khi lên triều, chúng thường được làm bằng bằng ngọc, tre hoặc ngà voi, dùng để ghi lại lệnh vua hay ý chỉ để tránh bị quên.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 16

Nàng đi tới gần Chu quân gia liền chủ động đứng dậy: “Tiểu nhân không dám, quận chúa trở về từ Dương Châu phải không? Trên đường vẫn ổn chứ?”

Hoắc Thời Anh đứng im, nhìn người trước mặt, nàng nhớ lần đầu tiên nàng quay về cùng cha mình, cũng là người đàn ông này dẫn theo một đám người ra ngoài sân nghênh đón, lúc ấy ông ta không hề quỳ xuống chào cha nàng, nhưng Hoắc Chân lại cực kỳ coi trọng ông ta.

Khuôn mặt Hoắc Thời Anh mang theo nụ cười rất đúng chỗ, nhìn đến mấy người nữa vẫn còn đang quỳ sau lưng Chu Thông: “Chu quân gia cho bọn họ

lui đi, phiền ông dẫn ta vào trong nội viện.”

“Vâng.” Chu Thông thả tay nghiêng nửa người nhường đường cho Hoắc Thời Anh.

Trên đường đến nội viện Chu Thông chủ động nói chuyện với Hoắc Thời Anh: “Quận chúa có muốn đến thỉnh an lão phu nhân và vương phi trước không? Mấy năm nay mọi việc trên dưới trong phủ đều do phu nhân Thế tử quán xuyến, có lẽ giờ này lão phu nhân đang sắp dùng bữa tối, cô đến nói không chừng sẽ gặp được đấy.”

Hoắc Thời Anh quay đầu, ánh mắt nhìn Chu Thông không khỏi mang theo vài phần tán thưởng, người này đang chỉ điểm cho nàng nên hành xử thế nào, chỉ hai ba câu thôi đã nhắc nhở nàng nên làm gì trước tiên, còn nói cho nàng biết hiện giờ trong nhà ai đang làm chủ, nơi ở của nàng nên tìm ai để thu xếp, điều hiếm có là tuy nói như vậy nhưng không hề đề lộ ra cũng không hề mang vẻ kẻ công lấy lòng, nửa đời nàng tiếp xúc nhiều nhất với những người ở trong quân đội, đây là lần đầu tiên nàng được giao tiếp người biết cách nói chuyện như vậy.

Hoắc Thời Anh bèn nói với Chu Thông: “Chu quản gia, cảm ơn ông.”

Thân hình đang mãi bước đi của Chu Thông khựng lại, quay đầu liếc nhìn Hoắc Thời Anh: “Quận chúa khách khí quá, tiểu nhân không dám nhận lời cảm ơn của cô đâu.”

Hoắc Thời Anh cười cười không nói gì, theo ông ta đi vào trong, trong ấn tượng của Hoắc Thời Anh diện tích của vương phủ quả thực rất rộng, vô cùng cao sang khí thế, có thể là do nàng ở ngoài biên quan suốt nên chưa từng thấy những cảnh tượng như thế bao giờ, dọc đường đi chỉ cảm thấy thứ gì cũng mới mẻ lạ lẫm, nhưng kém hơn khá nhiều so với ấn tượng khi nàng còn nhỏ.

Hoắc Thời Anh nhớ mười năm trước khi nàng có dịp quay về, đi qua đi lại không thôi dù trong sân hay ngoài sân đều có kha khá nha hoàn và tôi tớ, tuy có hơi rối, nhưng mọi người đi lại đều có trật tự đáng về đều có quy tắc, mang theo sự náo nhiệt trong rối loạn, nhưng lần này suốt dọc đường nàng đi lại vô cùng yên tĩnh, vẫn là những khung cảnh ấy, nhưng dường như đã không còn thấy mấy người nữa, khiến xung quanh mang vẻ lạnh lẽo trống trải.

“Chu quản gia, hình như trong phủ bớt đi khá nhiều người thì phải?” Hoắc Thời Anh không nhịn được hỏi.

Chu Thông đưa Hoắc Thời Anh đến bên ngoài cổng tròn ngăn cách nội ngoại viện rồi mới cung kính thưa: “Trong phủ bớt đi một vài người, năm năm trước Thế tử quản lý việc nhà, liền phân chia lại phủ đệ, các vị thiếu gia vốn dĩ ở trong các tiểu viện đều chuyển ra ngoài xây phủ mới sống một mình, đám người hầu đương nhiên cũng chia ra đi theo, trong phủ chỉ còn lại một số ít chủ tử, nên đương nhiên là lạnh lẽo hơn nhiều.”

“Ồ.” Trong một tiếng cảm thán của Hoắc Thời Anh mang theo ý vị thâm sâu. Chu Thông lại không nhịn được nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt ẩn chứa vẻ kinh ngạc nhàn nhạt. Sau đó rất nhanh ông ta lại nhìn xuống đất, đáng về lúc dẫn đường tăng thêm đôi phần trịnh trọng.

Lão phu nhân ở trong Cẩm Hoa đường nằm trên trục chính của vương phủ, toàn bộ nơi này chiếm vị trí trung tâm trong phủ. Bước qua cửa đập vào mắt là một toà nhà rộng lớn, giữa đình trồng mấy khóm hải đường, bao xung quanh dãy hành lang uốn lượn là những đóa hoa tươi đang khoe sắc thắm, thời tiết giữa đông mà vẫn rực rỡ như trước, một con đường lát đá chạy dọc từ cửa dãy nhà cho đến hành lang uốn lượn của nhà chính.

Đang đứng trên hành lang là một cô gái mặc áo bông ngắn tay màu xanh lục, ngược mắt lên nhìn thấy bóng dáng bọn họ xuất hiện ở cửa tiểu viện, bèn bước nhanh xuống khỏi bậc thang đi tới nghênh đón.

“Chu quản gia.”

Đến khi chạm mặt cô gái lại hành một lễ đầu tiên với Chu Thông, Hoắc Thời Anh cảm thấy hơi buồn cười, chút thủ đoạn nho nhỏ giữa cánh phụ nữ với nhau, chứng tỏ bụng dạ cũng quá hẹp hòi rồi.

Chu Thông nhìn thấy sắc mặt của Hoắc Thời Anh, nhưng cũng không nói gì, cũng không quan tâm đến nàng ta, mà quay lại cúi người hành lễ với Hoắc Thời Anh: “Tiểu nhân chỉ có thể đưa quận chúa tới đây thôi, đây là Hồng Tiêu cô nương hầu hạ bên cạnh lão phu nhân, có nàng ta dẫn cô vào gặp lão phu nhân rồi, tiểu nhân xin quay về trước.”

Hoắc Thời Anh gật đầu: “Vất vả cho Chu quản gia rồi.” Nàng đối xử với ông ta khá lịch sự, Chu Thông cũng không nói năng gì, hành lễ xong liền lui ra ngoài.

Cô gái tên Hồng Tiêu này có một khuôn mặt rất xinh đẹp, làn da trắng trẻo nõn nà, nàng ta bình thân nhún người với Hoắc Thời Anh đoạn nói: “Thập nhất quận chúa xin mời đi theo nô tì.”

Hoắc Thời Anh đi theo nàng ta đi lên cầu thang, đến trước cửa Hồng Tiêu vén rèm lên cho Hoắc Thời Anh, Hoắc Thời Anh bước vào trong nhà chính, Tiểu Lục đứng ở trước cửa, bỗng giọng của nàng ta vang lên từ phía sau: “Sau một tên hầu như người không ở ngoài sân, phòng của lão phu nhân mà người cũng dám xông bừa vào sao?”.

Bước chân của Hoắc Thời Anh khựng lại, nghe thấy giọng của Tiểu Lục không nhanh không chậm nói: “Hồng Tiêu tỷ tỷ, ta đi theo quận chúa mà, nghe nói trước đây không phải người hầu của các vị thiếu gia đều có thể tới mái hiên nghỉ ngơi uống ngụm trà hay sao? Ta đứng ở trước cửa thôi sao tỷ tỷ cũng nổi đũa ta đi?”.

Những lời của Tiểu Lục lọt vào tai Hoắc Thời Anh, nàng yên tâm nhắc chân đi tiếp vào bên trong, phòng chính không có ai, nhưng phía tây phòng có tiếng người đi lại, Hoắc Thời Anh đi tới bên đó, lúc nàng vừa tiến lại gần thì rèm cửa lập tức được vén lên, Hoắc Thời Anh liếc nhìn nha đầu vén rèm, ánh mắt quét khắp một lượt toàn bộ gian phòng, dưới bậc cửa sổ kê một cái sập bằng gỗ hoàng lê, một bà cụ đáng về cao sang đầu cài toàn châu ngọc đang

ngồi trên sập, bên cạnh bà cụ là một cái giá bằng gỗ, bên trên là một bộ áo giáp sáng bóng, được chế tạo từ những lá vàng rực rỡ, phần thân dưới được xếp chồng lên thành từng lớp như vảy cá, phần ngực được làm từ vàng đen, mũ làm bằng vàng ròng. Bộ giáp đứng đó cao sừng sững.

Đó là giáp chiến của Hoắc lão tướng quân, ông nội của Hoắc Thời Anh. Trong thoáng chốc khi nhìn thấy bộ áo giáp hốc mắt Hoắc Thời Anh liền đỏ ửng.

Ở một mức độ nào đó mà nói, Hoắc Thời Anh là đứa cháu may mắn nhất Hoắc gia, nàng có được sự hậu ái của trước sau hai người cầm quyền của Hoắc gia, nếu nói đời này Hoắc Thời Anh thân với ai nhất, thì đó chính là Hoắc lão tướng quân, có lẽ do thừa hưởng truyền thống bé cháu chứ không bé con, Hoắc lão tướng quân tuy không quá yêu quý Hoắc Chân nhưng lại vô cùng yêu thương Hoắc Thời Anh, từ nhỏ Hoắc Thời Anh gần như lớn lên trên lưng của ông, lúc Hoắc Thời Anh được mười lăm tuổi có đôi khi đôi gác ở doanh trại Lô Long xong, còn vượt năm mươi dặm đường quay về cửa khẩu Gia Định thăm lão nhân gia, thỉnh thoảng nàng vội vã trở về đã là nửa đêm, nhưng Hoắc lão tướng quân vẫn đang xử lý công vụ, nàng ngả người lên đùi ông là có thể ngủ một giấc ngon lành. Trong ký ức của Hoắc Thời Anh trên người ông nội nàng luôn mang theo mùi của gỗ tùng, đi theo nàng suốt bao nhiêu năm tháng.

Bà cụ ngồi ở gần đó, Hoắc Thời Anh đã quên mất dáng vẻ của bà như thế nào rồi, giờ nhìn bà, thấy khuôn mặt đầy đặn, mái tóc hoa râm, trên người mặc áo làm bằng lụa Vân Cẩm màu vàng hoa lê, tươi tắn rất đẹp, hàng mày cau lại có vẻ không vui, khuôn mặt hờ hững không nhìn thấy chút gì uy nghiêm cả, đầu mày khỏe mắt hiện lên sự ngang ngược độc đoán, đây chính là người phụ nữ duy nhất trong cuộc đời ông nội nàng, cả đời Hoắc lão tướng quân không hề nạp thiếp, lão phu nhân sinh cho ông cả bảy hai nam một nữ, cuộc đời bà sống trong sự tôn vinh đặc sủng.

(Lụa Vân Cẩm là một loại thổ cẩm làm ở Nam Kinh, Giang Tô, Trung Quốc. Trước đây, lụa Vân Cẩm chỉ sản xuất và phục vụ cho hoàng gia. Mãi cho đến triều đại nhà Thanh, sự phát triển của lụa Vân Cẩm mới trở nên phổ biến cho cả tầng lớp bình dân. Lụa Vân Cẩm nổi tiếng với vẻ tinh tế, thanh lịch và chất vải mịn màng, nẫu mả đa dạng và họa tiết đám mây đẹp như mây trời, vì vậy tên của nó Vân Cẩm.)

Nghĩ đến đây không hiểu tại sao Hoắc Thời Anh lại không hề bài xích bà cụ, bước tới thêm vài bước liền chậm rãi quỳ xuống: “Cháu gái bất hiếu Hoắc Thời Anh thỉnh an tổ mẫu.” Nàng không cần phải giả giọng nữa nên giọng nói có phần nghẹn ngào.

Bà cụ với ánh mắt dừng dừng đang ngồi trên sập đột nhiên khựng lại, qua một lúc lâu bà mới lạnh lùng hỏi: “Sao ngươi lại quay về đây?”

“Cháu gái thay cha về kính báo cáo công tác.” Hoắc Thời Anh vẫn quỳ nguyên chỗ cũ.

“Một Đô úy tép riu như ngươi sao có thể thay cha ngươi về kính báo cáo được, nói vớ vẩn gì thế hả?” Bà cụ dường như thật sự rất ghét Hoắc Thời Anh, thậm chí còn không hề che giấu, từng bước từng bước ép sát.

Những câu này thật sự khiến Hoắc Thời Anh không tiện trả lời, nếu nói thẳng ra là nàng được thăng chức, là Hoàng thượng hạ chỉ cho nàng thay cha về kính thì sao? Hiển nhiên sẽ khiến người ta có cảm giác nàng đang khoe khoang, còn dăng thánh chỉ ra để gây áp lực, đội cái mũ lớn như vậy lên đầu, bất kể nàng có nói thế nào cũng sẽ rơi xuống thế hạ phong, gặp phải người ươngạnh, chỉ thích làm theo ý muốn của bản thân thế này thật sự khiến người ta phải đau đầu.

Hoắc Thời Anh đang băn khoăn suy nghĩ xem nên nói thế nào, thì bên cạnh vang lên một giọng nói giải vây cho nàng: “Lão phu nhân, con thấy Hoắc Thời Anh cũng không phải là người mạo muội thế đâu, huống hồ những chuyện công cán thế này cũng không tiện nói thẳng ra, con nói có phải không Thời Anh?”

Hoắc Thời Anh ngẩng đầu lên nhìn, đứng bên cạnh bà lão là một người đàn bà tóc búi gọn gàng, đầu cài trâm vàng, trên người mặc váy lụa dài tay áo hẹp màu vàng nhạt, lông mày lá liễu, đôi mắt hạnh, sống mũi thẳng tắp, làn da trắng nõn, khuôn mặt trái xoan đầy đặn, tuy rằng tuổi đã gần trung niên, khỏe mắt đã thoáng có nếp nhăn, nhưng vẫn nhìn ra được đây là một người phụ nữ duyên dáng, quan sát váy áo bà mặc không giống với của người hầu, Hoắc Thời Anh không nhớ nổi bà là ai.

Thấy Hoắc Thời Anh nhìn về phía mình, người phụ nữ nở nụ cười với nàng, thoáng mang đến một loại hảo ý nhân nhật. Hoắc Thời Anh cúi đầu xuống, nàng rất ghét phức tạp hóa mọi chuyện lên, cũng rất ghét những người phức tạp hóa mọi vấn đề, đối với kiểu người như lão thái thái chỉ cần bà ấy ghét nàng, thì kỳ thực nàng có nói gì cũng là sai hết, vì thế nàng dứt khoát nói thẳng luôn: “Hai hôm trước thánh ân rộng lớn thăng chức cho cháu gái làm Tham tướng của Lương Châu, lần này phụng chỉ thay mặt cha quay về kính bẩm báo.”

Quả nhiên lão thái thái lập tức nổi nóng: “Trời! Ngươi thăng lên làm Tham tướng tứ phẩm thì giỏi lắm sao? Nếu ngươi không phải là con cháu của Hoắc gia, nếu ngươi không phải họ Hoắc, Tham tướng ư? Ngươi nghĩ mình làm được chắc? Ngươi tưởng mình ghê gớm lắm à, nếu đời là Đại ca ngươi thì đã trở thành Phó tướng cho phụ thân ngươi từ lâu rồi, còn đến lượt ngươi đứng đây nói chuyện với ta, đến lượt ngươi làm à? Há?” Lão thái thái càng nói càng kích động, đến cuối cùng thì như hét lên, không biết tại sao bà lại nổi giận lôi đình như vậy với Hoắc Thời Anh, hét đến mức khó thở, phải ôm ngực thở hổn hển, người phụ nữ bên cạnh vội vàng vừa giúp bà thở được dễ dàng hơn vừa nhanh nhẹn rót trà.

Những lời lão thái thái mắng đều là sự thật, Hoắc Thời Anh ngoan ngoãn quỳ ở dưới đất chịu mắng, đầu tuy cúi nhưng sống lưng lại thẳng tắp, đứng vào lúc thấy hai người có vẻ như sắp bùng nổ, không cách nào thu dọn được tàn cục, thì rèm cửa được vén lên, Hồng Tiêu bước vào nhỏ giọng thông báo: “Vương phi tới.” Động tác của người trong phòng đều khựng lại, bầu không khí lập tức trở nên yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng* 2 được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Tiếng bước chân bước vào có phần vội vã hốt hải, khi đến cửa thì dừng lại, một giọng nói trong trẻo vang lên theo tiếng bước chân truyền tới bên cạnh Hoắc Thời Anh: “Thời Anh sao lại quỳ trên đất thế này? Mau đứng lên đi.”

Nách của Hoắc Thời Anh được một cánh tay mềm mại xuyên qua, nàng nương theo lực đạo truyền đến đứng dậy, vương phi cũng là một người phụ nữ có thân hình cao ráo, vóc dáng có vẻ gần bằng với Hoắc Thời Anh, trên mái tóc đen bóng chỉ cài một cây trâm đơn giản, trên người không thấy có bất kỳ món trang sức nào khác, bà mặc một bộ váy màu đỏ với phần ống tay rộng màu vàng kim, ăn vận có phần giản dị, tuy bà không phải là một người phụ nữ quá xinh đẹp, nhưng ngũ quan đoan chính, khuôn mặt mang theo một loại khí chất thâm trầm rộng lượng.

Sau khi Hoắc Thời Anh đứng dậy, liền lùi lại sau nửa bước, cúi người hành một lễ với bà, gọi bà một tiếng: “Mẫu thân.”

Vương phi bước tới lại một lần nữa nâng cánh tay nàng lên: “Thời Anh quay về từ Dương Châu phải không? Phụ thân con vẫn ổn chứ?”

“Phụ thân vẫn ổn, thân thể cũng rất khỏe mạnh.” Ánh mắt trầm ổn của Hoắc Thời Anh nhìn thẳng vào người đối diện trả lời.

Vương phi hiển nhiên là người rất biết quan sát đại cục, vừa bước qua cửa nói hai ba câu đã xoay chuyển hoàn toàn cục diện trong phòng, lão thái thái là người bạo ngược chuyên quyền, nhưng bà thì lại càng lo lắng cho con cái hơn, vừa bước vào liền hỏi ngay đến Hoắc Chân như vậy vừa giải vây được cho Hoắc Thời Anh đồng thời vừa đánh lạc hướng được sự chú ý của lão thái thái.

Quả nhiên lão thái thái không truy cứu nữa, chỉ nhìn về phía hai người, vương phi tiếp tục nói: “Thời tiết Giang Hoài ẩm ướt, vương gia có quen không? Bên người có ai tận tâm hầu hạ không?”

“Phụ thân đến Dương Châu đa phần ở lại phủ Thái thú, phủ Thái thú thì đương nhiên tốt hơn nhiều so với quân doanh, con thấy phụ thân vẫn thích ứng được với thủy thổ Giang Hoài, thân thể trước giờ vẫn rất mạnh khỏe, tinh thần so với khi ở Lương Châu có lẽ còn phần chán hơn.”

Vương phi thoáng cau mày: “Phủ Thái thú? Là Bùi Thế Lâm sao?” Sau đó bà lại khẽ gật gật đầu: “Bọn họ vốn dĩ là bạn học, ở chỗ của ông ấy thì chắc chắn sẽ không lấy đi được thứ gì của ông ấy đâu.”

Vương phi nói xong, xoay người lại hành lễ với lão thái thái đang nằm trên sập, thỉnh an lão phu nhân xong, lại kéo tay Hoắc Thời Anh dẫn nàng đến ngồi xuống ghế thái sư (1) bên cạnh.

Lúc ấy mới có người đi vào dâng trà, lão thái thái liền mở miệng không mảy may không ngại nói: “Để có đến nửa năm cô mới tới Vinh Trang đường một lần, sao hôm nay tâm trạng tốt thế?”

Vương phi nghiêng người dịu dàng nói với người ngồi trên: “Vừa nãy phu nhân Thế tử phái người tới chỗ con, nói rằng nghe tin Thời Anh về, muốn dẫn người dưới đến Khuynh Hoa viện dọn dẹp, tới chỗ con rồi, con nghĩ thế nào con bé cũng phải sai người hầu tới báo với mẫu thân một tiếng, thôi thì để tự con qua luôn cho tiện.”

Lão phu nhân lườm vương phi một cái, rất không vui “ừ” một tiếng nói: “Ngay cả một nha đầu cũng còn cao quý hơn cô, bản thân lại còn phải đích thân đi nữa.”

Lão thái thái quả đúng là chuyện gì cũng làm theo ý mình, chút đường lùi cũng không chịu để lại cho người ta, nhưng rõ ràng là vương phi không hề tính toán với bà, Hoắc Thời Anh thấy khuôn mặt của người phụ nữ bên cạnh không chút dao động, bà căn bản không nói tiếp câu chuyện của lão phu nhân, mà ngược lại còn cười tươi rói rói nói với nàng: “Đến giờ Dậu rồi nhỉ? Hôm nay sợ là đã làm trễ giờ dùng bữa tối của mẫu thân rồi, chỉ bằng hôm nay để con dâu ở lại đây quý quá mẫu thân một lúc vậy nhé? Con hầu hạ cũng chu đáo lắm đấy, để con hầu hạ người?”.

Quả nhiên lão phu nhân lập tức bĩu môi: “Ta không cần cô, cô cứ về đi.” Rồi lại chỉ sang Hoắc Thời Anh nói: “Cũng dẫn luôn con bé đó đi cho ta, quay về một cái là gãy vò người ta ngay được, vốn dĩ đang chuẩn bị bày biện cơm nước, đúng lúc ấy lại có ý tới làm phiền ta, mau đi đi, mau đi đi.” Lão thái thái vừa nói, vừa nằm xuống sập, miệng vẫn không ngừng phàn nàn trách móc.

Vương phi và Hoắc Thời Anh đương nhiên cũng không muốn ở lại đây, thuận thế đứng cả dậy hành lễ cáo từ với lão thái thái, lão thái thái được người hầu mang giày cho đứng xuống dưới đất, một tay vịn vào người phụ nữ trung niên xinh đẹp đi tới trước mặt Hoắc Thời Anh vừa hành lễ xong đang đứng dậy: “Phụ nhân người có nhân nhủ gì về không?”.

Hoắc Thời Anh chẳng thèm suy nghĩ gì nhiều mở miệng nói: “Phụ thân rất nhớ lão nhân gia người, ông dặn người phải giữ gìn sức khỏe, đợi khi biên quan bình định xong, ông sẽ cáo quan về nhà hiếu thuận với người.” Thật ra Hoắc Chân chẳng nhân nhủ gì với người trong nhà, nhưng lúc này Hoắc Thời Anh sẽ không bao giờ để mình gặp phải tình cảnh bất lợi.

Quả nhiên bất kể là lão thái thái có nghe ra thật giả hay không, nhưng khuôn mặt rất hài lòng, bọn họ cũng theo hình thức mà lui ra ngoài.

Ra khỏi Cẩm Hoa đường, trước cửa tiểu viện đã có bốn nha hoàn đứng chờ, đang khiêng một cái ghế trông giống như một cái cang tre, nhưng vương phi lại không ngồi lên ghế, mà men theo con đường lát đá hướng về phía Tây bên ngoài Cẩm Hoa đường, người hầu và vú nuôi vây xung quanh bà, Hoắc Thời Anh đương nhiên chỉ còn cách đi theo.

Bước chân của vương phi không nhanh cũng không chậm ung dung mà đoan trang, từ đầu đến cuối bà không nói câu nào, chỉ nhìn xuống con đường dưới chân, tâm tư dường như không đặt ở đây, Hoắc Thời Anh đành phải mở miệng trước: “Sức khỏe của mẫu thân có khỏe không?”.

Thật ra khí sắc của vương phi không được tốt lắm, sắc mặt vàng tối, sắc môi bợt bạt, quanh quần khắp người là cảm giác yếu mệt, vì thế mà thần thái tự nhiên của bà hoàn toàn dựa vào khí thế trên người để chống đỡ.

Cuối cùng bước chân của vương phi cũng dừng lại, bà xoay người lại đối diện với Hoắc Thời Anh, bà nhìn nàng hồi lâu, thấy thần sắc trong đáy mắt bà rất phức tạp, khiến Hoắc Thời Anh nhất thời không nhìn thấu được, cuối cùng người phụ nữ trung niên tiêu tụy ấy cười nhạt nói: “Không có gì, bệnh cũ thôi.”

“Mẫu thân phải giữ gìn sức khỏe.” Hoắc Thời Anh tiếp lời bà.

Vương phi lại quay lại con đường trước mặt, vừa đi vừa nói: “Nhị ca con biết con quay về, đang nóng lòng lắm đấy, lát nữa con tới chỗ nó dùng cơm tối, đừng để nó phải lo lắng.”

“Vâng.” Hoắc Thời Anh gật đầu đáp.

Lại đi thêm một lúc, vương phi cúi đầu nhìn chân lại mở miệng nói: “Một cô gái như con, lại ra ngoài làm những chuyện của đám đàn ông, phải đối mặt với những chuyện chém giết đoạn tuyệt, việc lớn của thiên hạ quốc gia vốn đã chẳng dễ dàng gì, mấy chuyện lật vật của phụ nữ trong nhà con đừng để tâm. Suy cho cùng cả đời bọn ta chỉ quanh quẩn trong cái mảnh sân chật hẹp này, thì tầm nhìn cũng chỉ có thể hạn hẹp thế này mà thôi.”

“Con không để tâm đâu, tâm lòng và tầm nhìn của vương phi không hề hạn hẹp.” Trong giọng điệu của Hoắc Thời Anh mang theo ý cười.

Vương phi lại một lần nữa quay lại nhìn nàng, dưới cái nhìn u ám đôi mắt của bà sáng lên như ánh nến, cuối cùng bà lại mỉm cười, so với nụ cười lúc vừa nãy thì tươi tắn hơn nhiều, bà nói: “Con trưởng thành chín chắn lắm, phụ thân con không có cái bản lĩnh dạy dỗ con được thành như vậy, thầy dạy của con là ai thế?” Giọng nói của bà trong trẻo mà trầm ấm, rất dễ khiến cho người ta nảy sinh hảo cảm muốn lắng nghe.

Hoắc Thời Anh trả lời bà: “Danh hiệu của thầy con có lẽ mẫu thân chưa nghe thấy bao giờ, thầy của con họ Đường, đại hiệu là Thế Chương, vốn là một đạo sĩ xuất gia, cũng có thể coi là người không vướng bận thế tục lễ giáo, nghe nói mười năm trước lúc phụ thân công cán ở Ký Châu, đã tình cờ gặp thầy đi khất thực đang ngủ lại trong một đạo quan, hai người đàm kinh luận đạo suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng phụ thân trối ông ấy mang về, hơn mười năm nay làm phụ tá dưới trướng của phụ thân.”

Vương phi khẽ cười ra tiếng: “Chuyện này rất giống với phong cách làm việc của phụ thân con.” Rồi bà lại nói tiếp giọng điệu có đôi phần cảm khái: “Thì ra là một ẩn sĩ, thiên hạ rộng lớn, chốn thâm sơn cùng cốc cũng đều cất giấu cao nhân.”

Hoắc Thời Anh cười đáp: “Khí chất của mẫu thân cũng hoàn toàn có thể mang so sánh được.”

Vương phi lại một lần nữa quay ra nhìn nàng: “Khi ta còn trẻ không có được khí độ như con đâu.”

Hoắc Thời Anh chỉ cười đáp: “Mẫu thân quá khen rồi.” Vương phi cũng mỉm cười nhẹ nhàng, bầu không khí lúc hai người đi chung một con đường bất giác trở nên thoải mái hơn, kiến thức của cả hai đều có mức độ nhất định, trong lúc tiến lùi dường như có phần giống bạn bè. Thật ra mười năm trước khi Hoắc Thời Anh gặp vương phi, bà mang đến cho nàng cảm giác mình là một người hồ hững mà cao quý, khi ấy bà ngồi đoan trang trên chiếc ghế thái sư trên cao cảm hất lên, nhìn nàng dập đầu hành lễ phía dưới, thần thái lạnh lùng cao ngạo, giờ sự cứng rắn trên khuôn mặt bà đã được thay bằng vẻ tiêu tụy, giữa vẻ tiêu tụy yếu đuối ấy lại chất chứa sự rộng rãi và ung dung. Khí chất đã có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Trong lúc hai người đứng đối diện cười nói với nhau, thì phía trước có hai ngọn đèn từ từ đi tới, bọn họ nghiêng đầu nhìn thử, thấy hai bà vú xách đèn lồng tới nghênh đón, là người trong tiểu viện của vương phi thấy sắc trời đã tối nên ra ngoài đón bà, vương phi quay đầu lại nói với Hoắc Thời Anh: “Con đi đi, Nhị ca con nhất định đang đợi con cùng ăn cơm đấy, ta sẽ quay về Vinh Trang đường, đợi khi nào con rảnh thì tới tìm ta nói chuyện.”

“Vâng.” Hoắc Thời Anh cung kính cúi người hành lễ, tiễn vương phi lên kiệu ghế, đưa mắt dõi theo một đám nha hoàn vú bộ vây lấy bà đi xa dần, vương phi để lại một bà vú dẫn đường cho nàng, Hoắc Thời Anh đi theo bà ta xoay người đi tới Hoa Vinh đường nằm ở phía Đông.

Bước chân vào Hoa Vinh đường, bên trong lại là một cảnh tượng khác, có hai nha đầu nhanh nhẹn đứng canh ở ngoài cửa hoa rú (2), thấy xa xa có ánh đèn liền bước tới đón, cả hai đi song song đến trước mặt Hoắc Thời Anh liền nhún người hành lễ: “Thập nhất Quận chúa an hảo.”

Hoắc Thời Anh gật gù đầu với bọn họ, sau đó theo họ vào trong tiểu viện, vừa đẩy cửa bước vào, thì một luồng khí nóng phả vào mặt, hô hấp của Hoắc Thời Anh cứng lại sải bước nhanh vào bên trong, trên chiếc ghế thái sư ở chính giữa sảnh là một chàng thanh niên mặc trường bào, trường bào màu trắng như ngọc, người mặc trông cũng y hệt một miếng ngọc trắng, làn da của chàng thanh niên trắng nõn nà, nhìn đắm đắm vào khuôn mặt đoan trang tuấn tú ấy một lúc lâu, người ta sẽ nảy sinh một cảm giác tự mình thấy xấu hổ.

Cho tới giờ Hoắc Thời Anh vẫn nhớ cảnh tượng lần đầu tiên lúc gặp người ấy, năm đó nàng mười tuổi, ánh mặt trời chói chang trước cửa lớn của phủ Tổng đốc cửa khẩu Gia Định, sáu con tuấn mã cao lớn khỏe mạnh, thùng xe được trang trí chạm khắc bằng gỗ từ đàn, cửa xe đã mở ra hồi lâu mà vẫn không thấy có động tĩnh gì, phải mất một lúc, ở phía sau đội xe có một đám nha hoàn nô bộc ùn ùn kéo tới, một người đặt bậc gỗ kê chân xuống, sau đó mở ô, đến lúc ấy mới có một cái chân thò ra từ trong xe, để giày bằng vải mềm mại, không dính chút bụi bẩn, chàng thiếu niên cứ như thể vàng trắng trên cao với vô vàn những vì sao vây xung quanh, chàng mặc một chiếc áo choàng dài màu xanh nhạt, khuôn mặt và nửa thân trên bị ô che khuất, chỉ có thể nhìn thấy tay chàng đang cầm một cây gậy chống, một tay bám lấy tay người hầu, ngón tay trắng như bạch ngọc.

Chàng thiếu niên được mọi người vây lấy giúp hành lễ với tổ phụ và phụ thân, khi chàng đi tới gần trước mặt nàng, Hoắc Thời Anh mới nhìn rõ khuôn mặt chàng, chàng rất giống với Hoắc Chân, chỉ là ngũ quan có phần thanh tú hơn đôi chút, vì làn da trắng như tuyết, không có lấy chút huyết sắc nào, nên trông chàng càng giống một bức tranh hơn, là một hình tượng lúc ẩn lúc hiện được vẽ phác từng nét từng nét trên giấy Tuyền. Chàng có một đôi mắt sáng

rõ như đá Hắc diệu, trong ánh mắt chàng khi nhìn nàng toát lên thiện ý và sự chân lành cực lớn, chàng gọi nàng: “Thời Anh.”

(Đá Hắc diệu hay còn được gọi là Obsidian hay đá vô chai là một dạng thủy tinh núi lửa tự nhiên được tạo ra ở dạng đá mácma phun trào. Nó có màu đen bóng và rất sáng, thường được dùng làm trang sức, vật phẩm phong thủy...)

Hắn là Nhị ca của nàng, Hoắc Thời Gia. Tổ phụ nói: Hoắc Thời Gia là một trong những đứa cháu sống tình cảm nhất của Hoắc gia. Từ nhỏ chàng đã bệnh tật liên miên, là bệnh mang theo từ trong bụng mẹ, cứ cách vài năm chàng lại lê cái thân xác bệnh tật ấy đến vùng biên quan lạnh giá khiến người cách kinh thành đến cả ngàn dặm để thăm tổ phụ, phụ thân cùng em gái đang đóng quân ở đây.

Hoắc Thời Anh đứng ở trước cửa cách một quãng rất xa nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của chàng thiếu niên, nụ cười của nàng thấm vào tận đáy mắt, nàng cất tiếng gọi: “Nhị ca.”

Hoắc Thời Gia, người được Hoắc lão tướng quân khen là sống tình cảm nhất trong số các cháu chắt lại là người tính tình vui buồn thất thường, khuôn mặt lúc này vốn dĩ còn mang theo vẻ vui mừng đột nhiên sa sầm, chàng cầm cây gậy chống gượng đứng dậy, vươn tay về phía Hoắc Thời Anh, Hoắc Thời Anh vội vàng bước lên nắm lấy tay chàng, Hoắc Thời Gia dùng sức lôi nàng tới trước mặt.

Da tay của Hoắc Thời Gia mềm mại và trơn láng, đầu mày chàng cau chặt: “Sao lại cao như vậy chứ?” Đầu mũi của cả hai gần như sắp bằng nhau, biểu cảm trên khuôn mặt Hoắc Thời Gia vô cùng bất mãn.

Đã năm năm rồi Hoắc Thời Gia chưa gặp Hoắc Thời Anh, khi ấy nàng vẫn chỉ cao đến dưới tai chàng, Hoắc Thời Anh không trả lời câu hỏi của chàng mà còn hỏi ngược lại: “Thân thể của huynh có khỏe không?” Nói đoạn còn đặt tay lên cổ tay hắn.

Hoắc Thời Gia tránh đi, nhướn mày: “Sao nào? Muội còn học được cách xem bệnh cơ à?”

Hoắc Thời Anh nghiêm túc trả lời: “Không, muội chỉ sờ xem mạch của tượng của huynh đập có lực không thôi? Nếu như có lực thì chứng tỏ thân thể của huynh mạnh khỏe.”

“Cái gì mà linh tinh thế.” Chàng gạt tay của Hoắc Thời Anh ra, rồi nắm lấy gậy chống đi vào trong, có nha hoàn đi tới định đỡ chàng, nhưng bị chàng dùng gậy đẩy ra: “Tránh ra, ta tự đi được.” Nha hoàn đỏ bừng mặt lui vào góc phòng, trong phòng có bốn nha hoàn đang đứng, tất cả đều cúi đầu im lặng, Hoắc Thời Anh đứng ở một bên nhìn liền vượt lên trước vén rèm lên cho chàng, rồi theo đi vào phòng.

Bên trong phòng còn nóng hơn, có lẽ do đốt lò sưởi, chỉ thoáng chốc trên trán Hoắc Thời Anh đã toát cả mồ hôi.

Hoắc Thời Gia đi tới ngồi xuống chiếc ghế quý phi (3) đặt bên cửa sổ, thân hình ngửa ra sau, thờ phào nhẹ nhõm, có nha hoàn đi đến gác chân chàng lên một tấm thảm, Hoắc Thời Anh ngồi xuống bên cạnh chàng, Hoắc Thời Gia nghiêng đầu nhìn khuôn mặt mướt mồ hôi của nàng nói: “Ta sợ lạnh.”

“Ừ. Muội biết.” Hoắc Thời Anh gật đầu ngoan ngoãn ngồi bên cạnh.

Hoắc Thời Gia thoải mái rồi mới không nhanh không chậm nói: “Sao đột nhiên lại quay về? Phía Dương Châu xảy ra chuyện gì à?”

“Không có gì.” Lúc này Hoắc Thời Anh mới để lộ ra vẻ ngượng ngùng hàng thật giá thật: “Muội được thăng chức, Minh Uy tướng quân, giữ chức Tham tướng Lương Châu. Hoàng thượng hạ chỉ bảo muội thay phụ thân quay về báo cáo công tác.”

“Oa!” Hoắc Thời Gia quay đầu lại, trong giọng điệu chưa đầy sự kinh ngạc, sau đó chàng đột nhiên bật cười, rồi duỗi tay ra nắm lấy cằm Hoắc Thời Anh quay mặt nàng hết sang trái lại sang phải tỉ mỉ đánh giá: “Ừ, lớn rồi.” Chàng mỉm cười nhưng trong đôi mắt lại thoáng chút thương xót. Cuối cùng thân thiết mơn mê thủy tai nàng hỏi: “Có vất vả không?”

Hoắc Thời Anh lắc lắc đầu: “Không vất.”

“Ừ, nghĩ tới ta, nghĩ tới trong kinh thành vẫn còn có cháu trai, Nhị ca, Đại ca của muội mà tập trung đánh trận, đuổi đám người Khương về.”

Hoắc Thời Anh tìm tìm cười đồng ý, nàng hỏi: “Chị dâu và cháu trai của muội đâu?”

“Đi dọn dẹp tiểu viện cho muội rồi, chắc cũng sắp về.” Giọng điệu của Hoắc Thời Gia rất khinh mạn, dường như không mấy để tâm đến người chính miệng mình vừa nhắc tới.

Trong mắt Hoắc Thời Anh hơi lộ ra vẻ ngạc nhiên, thì cũng đúng lúc ấy bên ngoài truyền đến một loạt những âm thanh, tiếp đó rèm cửa được vén lên, một cô gái trẻ tuổi dẫu theo một đứa bé đi vào, nàng ta mặc một bộ váy hai lớp màu đỏ tươi tay hẹp màu vàng, tóc được chải thành một búi cao, nàng ta có một hàng lông mày rất rậm, đôi mắt hạnh to tròn, ngũ quan rõ ràng, sở hữu vẻ diễm lệ sang trọng, bộ váy màu đỏ không thể lẫn át được vẻ tuyết sắc của nàng ta. Hoắc Thời Anh biết ngay đây chính là phu nhân Thế tử của Dụ vương phủ, nhị tẩu của mình.

Hoắc Thời Anh đứng dậy cung kính hành lễ với nàng ta gọi một tiếng: “Nhị tẩu.” Chín năm trước Hoắc Thời Gia thành thân, Hoắc Thời Anh chưa gặp nhị tẩu bao giờ, chỉ biết xuất thân của nàng ta không hề thấp, nhà mẹ đẻ là Cung gia nức tiếng ở Sung Châu, sinh ra một đại nho, hai mươi tư tiến sĩ, hai trạng nguyên, ba thám hoa, cha nàng ta hiện giờ đang giữ chức Thái thú ở Thanh Châu. Thanh Châu nằm men theo bờ biển, nhưng chiến loạn lần này lại không lan tới đó.

(Đại nho hay còn được gọi là hồng nho, để chỉ những bậc trí giả có đạo đức và học vấn uyên bác.)

Nhìn thấy Hoắc Thời Anh hành lễ với mình trong tư thế của con trai, Cung thị lập tức ngây người, sau đó mới vụng về nhún người trả lễ nàng, lúc hai người đứng dậy ánh mắt nàng ta nhìn Hoắc Thời Anh chứa đầy vẻ thăm dò lộ liễu không chút che giấu, vẻ thăm dò ấy chứa đầy sự hiếu kỳ, đôi mắt to quan sát Hoắc Thời Anh toát lên nét ngây thơ và bất ngờ không được hài hòa với nhau cho lắm.

Qua một lúc lâu dường như Cung thị mới tỉnh táo lại, đẩy đứa trẻ bên cạnh tới trước: “Thời Anh, đây là Nghi Ca cháu của muội, Nghi Ca chào cô cô của con đi.”

Đứa bé tầm tám tuổi, cao đến vai mấu thân nó, tướng mạo thẳng bé rất tuấn tú, nhưng không được đẹp để phóng khoáng rực rỡ như phụ thân, nghiêm chỉnh đâu ra đấy, thẳng bé cung kính với Hoắc Thời Anh một lạy rất phải phép. Hoắc Thời Anh kéo thẳng bé đến trước mặt, rồi móc từ trong người ra một con dao nhỏ bằng bạc đưa cho nó, khuôn mặt Nghi Ca lúc trước vẫn còn rất nghiêm túc lập tức sáng lên lấp lánh, không có đứa bé trai nào lại không thích những món đồ như vậy, Hoắc Thời Anh nhìn thẳng bé khẽ mỉm cười.

Màn chào hỏi đã xong, Hoắc Thời Gia ho khan một tiếng nói: “Được rồi, dọn cơm đi.”

Hoắc Thời Gia gọi nha hoàn và bà vú tới bày biện thức ăn, bốn người chuyển đến nhà chính ngồi ăn cơm, qua một lúc, Hoắc Thời Anh phát hiện Nghi Ca là một đứa trẻ rất kiêu loi, tư thế đi thẳng ngời nghiêm giống như dùng thước đo chuẩn mực, thiếu đi sự ngây thơ của trẻ nhỏ, nhưng nàng không biết có phải những đứa trẻ sinh ra trong những gia đình giàu có quyền lực đều trưởng thành như vậy không, cũng có thể Hoắc Thời Gia cũng từng trải qua những điều tương tự, chỉ là không biết tại sao chàng lại trở thành người có tính cách quái đản hiện giờ.

Ăn không nói chuyện, ngũ không tâm sự, trên bàn ăn không một ai nói năng gì, Hoắc Thời Anh rất đói, cả ngày phi ngựa trên đường, cơm trưa không được ăn, cơm tối lại ăn muộn, nàng đã cố hết sức để bản thân được nho nhã hơn, nhưng chưa được bao lâu nàng đã ăn một lèo ba bát, đợi đến khi nàng rảnh rang ngẩng đầu lên nhìn mới phát hiện Cung thị và Nghi Ca ở phía đối diện đang trợn mắt há hốc mồm nhìn mình, thật ra muốn Hoắc Thời Anh giả vờ đoan trang thực nữ, nàng cũng có thể làm được, nhưng giờ không phải đang ở chỗ của Hoắc Thời Gia sao, nàng cảm thấy không cần thiết phải làm màu như thế.

Quả nhiên Hoắc Thời Gia ở bên cạnh mở miệng nói: “Các người đừng nhìn muội ấy nữa, ở chỗ ta muội ấy thích làm gì thì làm, muội ấy là người phải đánh trận, ra ngoài xách đao chém người bảo vệ quốc gia xã tắc, trong số những người được bảo vệ có cả các người đấy, ăn nhiều hơn bình thường cũng có làm sao?”.

Hoắc Thời Anh quay đầu lại nhìn Hoắc Thời Gia, chàng đang bụng một bát cơm nhỏ, đầu mày nhíu cả lại nhìn đĩa thức ăn trên bàn, ăn được một miếng mà như thể vô cùng tốn sức, nàng nhìn mà thấy khó chịu thay cho chàng, thật ra Hoắc Thời Gia tuy rằng ốm yếu nhưng không hề gầy, chàng không thích ăn cơm dường như đã là tật xấu từ xưa tới nay rồi, bữa chính chàng không ăn nhiều lắm, nhưng bánh ngọt món tráng miệng lại ăn như cơm, kỳ thực chàng thích ăn đồ ngọt, hơn thế còn vô cùng tùy hứng.

Hoắc Thời Anh vui đầu xuống ăn cơm của mình, bên này Cung thị cười nói: “Cứ như Thời Anh vậy mới tốt, thấy muội ăn bản thân cũng muốn ăn thêm bát nữa, hôm nay hiếm khi Thế tử ăn nhiều như vậy.”

“Nàng nói chuyện thì cứ nói, lời ta vào làm gì? Phiền nhất là đám đàn bà con gái các nàng nói chuyện cứ lắt la lắt léo.” Hoắc Thời Gia vừa nói, vừa mở miệng quở trách Cung thị.

Khuôn mặt Cung thị cứng lại, Hoắc Thời Anh buông tay gõ gõ lên mặt bàn: “Huynh ăn nói cho cẩn thận, đó là vợ của huynh đấy, không được nói chuyện như vậy với phụ nữ, nếu ông nội còn sống chắc chắn sẽ mắng cho huynh một trận.”

Tất cả mọi người trên bàn đều ngây cả ra, Cung thị bật cười không mấy kiêng dè, Nghi Ca dùng bát che miệng cười trộm, nhưng Hoắc Thời Gia chỉ đáp: “Muội vẫn còn bản lĩnh để giáo huấn ta cơ à? Đợi lát nữa thế nào muội cũng gặp báo ứng.” Chàng vừa dứt lời, cánh cửa bị đẩy ra từ bên ngoài, một nha hoàn đứng ở cửa hớn hênh thông báo: “Đại phu mã tới, đang chờ ở ngoài tiểu viện, nói muốn Thập nhị quân chúa mau tới đó ạ.”

Hoắc Thời Gia vút đôi đũa xuống bàn nói: “Đấy, thấy chưa, báo ứng của muội tới rồi đấy.”

1. Ghế thái sư:

2. Cửa hoa rũ nguyên văn là thùy hoa môn, đây là một kiến trúc cửa được xây bên trong những tòa nhà thời xưa của Trung Quốc, đóng vai trò quan trọng trong kiểu nhà tứ hợp viện, có vai trò như đường ranh giới và là con đường duy nhất nối giữa trong và ngoài nhà với nhau. Vì cột trụ hiên không cắm xuống đất mà rũ lơ lửng dưới hiên, nên gọi là trụ lửng. Chúng thường được trang trí bằng hình cánh hoa đủ màu sắc, nên thời xưa gọi là cửa hoa rũ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Hoắc Thời Anh vút đũa đứng dậy đang định đi, thì Hoắc Thời Gia lại kéo ống tay áo nàng giữ lại: “Việc ăn uống là quan trọng nhất, người tới thì cũng tới rồi, đợi thêm lúc nữa thì đã làm sao?”.

Hoắc Thời Anh nhìn Hoắc Thời Gia một lúc ngẫm nghĩ một lát, rồi lại ngồi xuống, ăn thêm hai bát nữa, uống một bát canh thật lớn, rồi mới buông đũa, có một nha hoàn bước tới hầu nàng lau tay, súc miệng, giây vò một lúc mới đứng dậy nói với Hoắc Thời Gia: “Nhị ca có đi cùng muội không?”.

Hoắc Thời Gia cúi mắt ngồi nguyên tại chỗ: “Ta không đi, nửa đêm rồi ta lười phải xã giao với huynh ấy lắm.”

Hoắc Thời Anh gật gật đầu, Cung thị ngồi cạnh liền tiếp lời: “Hay là đề thiếp đưa Thời Anh qua đó nhé?”.

Hoắc Thời Gia không nói gì, nhưng Hoắc Thời Anh thì gật đầu đồng ý: “Cũng được, vậy phiền nhị tẩu rồi.”

Có nha hoàn đi tới khoác thêm áo choàng cho Cung thị, Hoắc Thời Anh chờ nàng ta sửa soạn xong xuôi rồi cùng đi ra cửa, Nghi Ca vẫn luôn bám sát theo mẫu thân nó, nhưng ánh mắt thì cứ nhìn chăm chú vào Hoắc Thời Anh mãi không thôi.

Nét mặt của đứa trẻ này vẫn chưa học được cách che giấu, trong ánh mắt nhìn Hoắc Thời Anh chứa đầy vẻ hiếu kỳ và khát vọng, trước khi Hoắc Thời Anh đi ra cửa liền xoay người lại xoa xoa đầu nó, nhéo nhéo yêu tai vành nó, giống như mỗi khi phụ thân nó nắn mê vành tai nàng: “Ngoan lắm.” Nghi Ca liền nở nụ cười toe toét.

Vừa ra khỏi sân, đã thấy phía trước có hai bà vú xách đèn, theo phía sau là bốn nha hoàn, hai người được vây vào giữa đưa ra khỏi tiểu viện, Cung thị thỉnh thoảng lại nghiêng đầu liếc nhìn Hoắc Thời Anh đôi ba lần, Hoắc Thời Anh bị nàng nhìn đi nhìn lại cuối cùng chủ động nói chuyện: “Người bị bệnh lâu ngày, vì thân thể ốm yếu nên tinh thần cũng sa sút theo, năm rộng tháng dài tính cách khó tránh khỏi có phần kỳ quặc, tẩu tẩu đừng tính toán với huynh ấy, ngay cả tổ phụ cũng nói thật ra Nhị ca là người có tình có nghĩa nhất.”

Cung thị mỉm cười ra sức xua xua tay: “Không đâu, không đâu Thê tử rất tốt.”

Hoắc Thời Anh cười khê với nàng ta: “Vậy thì tốt.”

Trong nụ cười của Cung thị có phần hơi xấu hổ, tuy rằng nàng đã có một đứa con trai tám tuổi, nhưng trên thực tế cũng chỉ lớn hơn Hoắc Thời Anh có một tuổi, không biết hai đóa hoa ở đâu bay tới đậu xuống gò má nàng đỏ rực: “Trước đây toàn nghe tướng công nhắc tới có một người em gái rất bản lĩnh, không ngờ muội lại..... ừm..... đẹp như vậy.”

Cung thị nói năng có hơi ngập ngừng, còn Hoắc Thời Anh thì chết đứng, phải mất một lúc nàng mới hiểu ra nguyên do, có lẽ dù là một tiểu thư khuê các nhưng lúc còn là thiếu nữ đã từng ôm ấp giấc mộng anh hùng, suy cho cùng sự giáo dục rập khuôn cứng nhắc cũng không thể ngăn cản được trí tưởng tượng của con người.

Hoắc Thời Anh không ngờ mình lại được chính chị dâu sùng bái, nàng đoán nếu nàng mà là một nam tử, thì sợ rằng Cung thị sẽ đối xử với mình lạnh nhạt hơn nhiều, nhưng trong trường hợp nàng là con gái thì mọi việc có vẻ hoàn toàn khác.

Hoắc Thời Anh nở nụ cười gương gạo, Cung thị đi tới gần khoác lấy cánh tay nàng: “Đàn ông kiến công lập nghiệp là bổn phận của họ, nhưng muội còn làm tốt hơn cả họ, lại xinh đẹp thế này nữa.”

Thôi được, “Sống và mộng tưởng là hai chuyện khác nhau” Hoắc Thời Anh an ủi bản thân mình vậy, vụng về lúng túng cùng đi với Cung thị tới tiểu viện.

Cung thị dẫn Hoắc Thời Anh thẳng đến bên ngoài thư phòng, đây là nơi bình thường người đứng đầu vương phủ dùng để tiếp đãi những vị khách quan trọng, bên ngoài thư phòng là lớp lớp bảo vệ, bên ngoài sân có thị vệ tay nắm chắc đuôi kiếm, trong sân người hầu nha hoàn đứng cả ở hành lang, toàn bộ bên ngoài thư phòng đều được sáng trưng.

Cung thị đi tới trước cửa thì dừng lại: “Thời Anh ta không vào đâu, muội cẩn thận chút nhé, Đại phò mã có lẽ đã nghe Chu quản gia nói đôi lời rồi, không sao đâu ông ta sẽ giúp muội, ta để người ở lại đây trông chừng, không được thì gọi Nhị ca của muội tới, mà vẫn không được nữa thì còn có vương phi.”

Hoắc Thời Anh nghe vậy phì cười, nhưng vẫn chấp nhận tấm lòng của Cung thị, nàng cúi người hành một lễ với nàng ta: “Vậy làm phiền nhị tẩu rồi.”

Khuôn mặt Cung thị trịnh trọng vỗ vỗ lên mu bàn tay nàng: “Đại phò mã hơi nghiêm túc chút, nếu huynh ấy trách mắng muội, thì muội cứ nghe, đừng cãi lại huynh ấy nhé.” Cung thị không yên tâm lại dặn dò thêm mấy câu nữa rồi dẫn nha hoàn và mấy bà vú rời đi.

Hoắc Thời Anh đi vào trong sân, Chu quản gia đích thân đi tới dẫn nàng vào cửa, Chu Thông mở cửa thư phòng, Hoắc Thời Anh vừa bước chân qua cửa, liền thấy trong phòng sáng rõ, ngồi trên chiếc ghế thái sư đầu tiên là một người đàn ông với bộ râu rậm, người này khuôn mặt tuấn tú văn nhã, đôi con người thâm thúy sáng lấp lánh giống hệt Hoắc Thời Gia, lúc ánh mắt ấy nhìn thẳng về phía Hoắc Thời Anh thì sắc nhọn như dao.

Hoắc Thời Anh chưa từng gặp Đại phò mã Hoắc Thời Hạo bao giờ, Hoắc Thời Hạo là con trai trưởng do vợ cả của Hoắc Chân sinh ra, hần vốn dĩ cũng là người kế thừa cho vị trí Thê tử Dụ vương, từ nhỏ đã là tài danh nổi tiếng, mười lăm tuổi sau khi dựa vào thân phận công khanh vương tộc liền thi đỗ làm trạng nguyên, lập tức khiến triều đình chấn động, nhưng sau đó hần lại lấy Trưởng công chúa của Tiên đế làm vợ, nên đương nhiên con đường làm quan chấm dứt từ đây, sau khi thành thân xong hần liền dọn ra khỏi vương phủ, mở phủ riêng sống cùng công chúa, hiện giờ tuy phủ đệ là nhà của hai người bọn họ nhưng lại gọi là phủ Trưởng công chúa. Bản thân hần cũng biến tướng tặng luôn vị trí Thê tử cho Hoắc Thời Gia.

Tuy Hoắc Thời Hạo mang thân phận Đại phò mã, nhưng trên thực tế hần là người cực kỳ có tài, nên được Tiên đế phá lệ phong làm Đại học sĩ, không có thực quyền, cả ngày dẫn theo một đám người biên soạn sử sách.

(Thời xa xưa phò mã tuy lấy công chúa nhưng chỉ được cái danh chứ không có thực quyền, riêng việc tên phủ được gọi là phủ công chúa là đủ biết, ở nhiều triều đại, sau khi lấy công chúa xong phò mã tuy được hưởng bổng lộc nhưng lại không được ra làm quan, phải chịu cảnh sống

dưới cái bóng của nàng công chúa lá ngọc cành vàng, đã thế còn không được nạp thiếp như những người đàn ông khác, trừ khi vợ mình tức nàng công chúa ấy không sinh được con. Ấu cũng không phải cứ lấy được công chúa là sướng.)

Đây là lần đầu tiên Hoắc Thời Anh được gặp vị đại ca truyền kỳ này, vừa đứng mặt, Hoắc Thời Anh chỉ cảm thấy luồng suy nghĩ toát ra trên người đại ca của nàng rất nặng nề, tựa hồ như phía sau đầu có một ngọn núi rất lớn, mi tâm thường xuyên cau chặt thành *hình chữ Xuyên*, khóe miệng thấp thoáng xuất hiện nếp nhăn, kỳ thực năm nay hắn mới có hai mươi tám tuổi, nhưng nhìn còn già hơn cả Hoắc Chân.

(Chữ Xuyên: III)

Vừa vào cửa Hoắc Thời Anh đã cảm nhận được một loại áp lực nặng nề từ ánh mắt hắn, nàng bước lên vài bước cúi người hành lễ với người anh cả của mình: “Đại ca.” Nàng cất tiếng gọi.

Lúc đứng thẳng người lên người đàn ông trước mặt vẫn đang nhìn nàng, áp lực nặng nề không hề giảm đi chút nào. Cái nhìn dò xét từng chút từng chút một từ trên xuống dưới, tựa hồ như muốn nhìn ra điều gì đó trên người nàng. Hoắc Thời Anh cúi đầu cung kính đứng tại chỗ, hồi lâu sau Hoắc Thời Hạo nói: “Lúc muội về, phụ thân có dặn dò gì muội không?”

Hoắc Thời Hạo tiến lại gần liền hỏi ngay câu này, giọng nói nghiêm khắc, Hoắc Thời Anh có cảm giác vị đại ca này của nàng mới là cha mình, nàng cúi đầu thưa: “Lúc về, vì phải vội vã lên đường, nên phụ thân không đặc biệt dặn dò gì muội cả.”

Lời vừa dứt, Hoắc Thời Anh lập tức cảm nhận được ánh mắt rơi trên người mình lại sắc nhọn thêm vài phần.

“Ngẩng đầu lên nói chuyện!” Trong giọng nói nghiêm khắc mang theo vẻ quở trách truyền đến bên tai nàng, Hoắc Thời Anh thật sự có cảm giác đây mới là cha nàng, đây mới thực sự đúng là cha nàng này.

Hoắc Thời Anh ngước đầu lên, ánh mắt Hoắc Thời Hạo bắn thẳng đến ánh mắt nàng, nàng liền thu lại tâm trí nhìn trả lại hắn, Hoắc Thời Anh biết vị ca này của nàng chẳng qua chỉ đang đánh giá mình mà thôi, trong toàn bộ vương phủ người thực sự có thể đảm đương vị trí đương gia đang không ở nhà, tuy Hoắc Thời Hạo không phải người ở trung tâm quyền lợi, nhưng hắn lại lấy một nàng công chúa có thân phận cao quý nhất, có thể nói hắn chính là mối ràng buộc giữa Dự vương phủ và hoàng tộc, sự nhạy cảm chính trị không thể không có, thật ra hắn tới để nhắc nhở nàng, quả nhiên sau một lúc lâu, trong ánh mắt Hoắc Thời Hạo thoáng lộ ra vẻ hài lòng. Hắn vẫn không cho Hoắc Thời Anh ngồi xuống, lại nói tiếp: “Nếu phụ thân đã không dặn dò gì muội, thì tức là an tâm về muội, ta không nói thêm gì nữa.”

Hoắc Thời Anh nói: “Thời Anh chưa từng đặt chân đến triều đình, vẫn cần đại ca chỉ bảo nhiều.”

Hoắc Thời Hạo cúi đầu nhìn tay mình, hồi lâu mới nói: “Đương kim Hoàng thượng. .... tâm tư, cẩn trọng.” Hắn nói rất chậm, vừa nói vừa sắp xếp câu chữ: “Muội là con gái, lại từng bước từng bước ngồi lên vị trí Tham tướng, lần bỏ nhiệm này của muội được Hoàng thượng đích thân cảm thánh chỉ tuyên đọc trước buổi chiều sáng, trong triều không được yên ổn cho lắm, lần này thật ra phụ thân, ... phụ thân đã trở thành tấm bia cho mọi người chỉ trích, lại thêm hiện giờ quốc nạn đã cận kề, muốn lui cũng không lui được.” Hắn thở dài, rồi ngước đầu lên nhìn Hoắc Thời Anh nói: “Lúc đầu ta còn lo lắng, nhưng thấy muội trầm ổn như vậy, đến lúc ứng đối với Hoàng thượng chắc sẽ không xảy ra sai sót gì lớn đâu.”

Hoắc Thời Anh cúi đầu lắng nghe, Hoắc Thời Hạo lại tiếp lời: “Cái khiến ta thật sự lo lắng là sau khi chiến tranh kết thúc e là Hoắc gia sẽ bị lật đổ, đến lúc đó sợ rằng chỉ có thể trông cậy vào muội thôi, lần này Hoàng thượng nhắc muội lên vị trí cao như vậy có lẽ là ý này, muội có biết điểm mấu chốt của lần báo cáo công tác này là gì không?” Hoàng thượng muốn dùng thanh đao Hoắc Chân, nhưng lại không thể để thanh đao đó quay lại chém mình, vì vậy chỉ có thể cho thanh đao ấy một đảm bảo, và đảm bảo đó chính là Hoắc Thời Anh, Hoắc Thời Anh chính là đại diện chân chính cho Hoắc gia, có thể cho nàng một chỗ đứng vững chắc quang minh chính đại trong triều đình chính là sự đảm bảo mà Hoàng thượng giành cho Hoắc Chân. Còn Hoắc Thời Anh có phải là sự đảm bảo thích hợp hay không cũng lại cần Hoàng thượng suy tính. Đây chính là ý nghĩa thực sự của lần thượng kinh này của nàng.

Trở thành một quân bài thương lượng chính trị như vậy, thái độ của Hoắc Thời Anh ra sao, Hoắc Thời Hạo cũng rất muốn biết.

Hoắc Thời Anh nhìn xuống dưới chân, ánh sáng từ tảng đá mài màu xanh dưới chân phản chiếu ngược lại khuôn mặt bình tĩnh mà chết lặng của nàng, Hoắc Thời Anh trầm mặc, Hoắc Thời Hạo đợi lâu không thấy nàng trả lời, sắc mặt càng lúc càng khó coi, rồi đột nhiên thấy hắn giáng một chưởng xuống cái trà bên cạnh, một âm thanh cực lớn vang lên, chén trà nghiêng đổ rồi rơi xuống sàn phát ra một tiếng “choang”: “Hoắc Thời Anh!” Hoắc Thời Hạo quát to.

“Lẽ nào đại ca tưởng rằng trận này chắc chắn có thể đánh thắng được à?” Hoắc Thời Anh vẫn cúi đầu, giọng nói bình tĩnh mà lạnh lùng.

Hoắc Thời Hạo ngăn người tại chỗ, Hoắc Thời Anh ngước đầu lên nhìn hắn, trên đường nàng quay về, Dương Châu vẫn ca hát rất thái bình, dọc đường vào kinh tuy rằng khắp nơi đều là dân chạy nạn, nhưng vẫn không ảnh hưởng gì tới vẻ phồn hoa náo nhiệt chốn kinh thành, về tới vương phủ khuôn mặt người nào người nấy đều an nhàn bình thản, không ai hỏi đến tình hình chiến trận, cũng không ai thêm quan tâm, ngay cả Hoắc Thời Hạo cũng chỉ nghĩ đến chuyện sau khi chiến tranh kết thúc, liệu có phải toàn bộ triều đình đều có chung bầu không khí giống thế không.

Hoắc Thời Hạo đứng dậy đi tới trước mặt nàng, dường như đang đánh giá lại lần nữa hoặc giả như đang nhận định lại nàng rồi mới thở dài bảo: “Thời Anh, muội là quân nhân, còn ta là triều thần. Muội đừng hiểu nhầm ý ta, góc độ suy nghĩ vấn đề của chúng ta không giống nhau, hơn thế hiện giờ chúng ta đang ở Hoắc phủ, chúng ta đang nói chuyện nhà.”

Con người Hoắc Thời Hạo nghiêm khắc là thế mà giờ lại đang mở miệng ra giải thích với nàng, Hoắc Thời Anh thở dài thườn thượt, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm vì phẩm cách của vị đại ca nhà mình, nàng khom người hành một lễ với Hoắc Thời Hạo: “Thời Anh đường đột rồi, mong đại ca đừng trách, Thời Anh biết mình mang họ Hoắc, là người của Hoắc gia, xin đại ca yên tâm.”

Chương 19

Tiền Hoắc Thời Hạo xong, Hoắc Thời Anh liền bảo người tới Hoa Vinh đường báo cho Nhị ca mình một tiếng, sau đó nàng dẫn luôn người tới Khuynh Hoa viện, đuổi Tiểu Lục ra ngoài, tắm rửa sạch sẽ hết bụi bặm trên người đi thì cũng đã là nửa đêm, không còn việc gì khác nữa liền ngã mình xuống chiếc giường mềm mại ấm áp ngủ một giấc thật sâu.

Ngày thứ hai thức dậy đã là giờ Mão nàng bèn tới thỉnh an lão phu nhân, nhưng lão phu nhân vẫn chưa dậy, Hoắc Thời Anh liền bị đuổi ra ngoài, nàng đành quay về Khuynh Hoa viện, Khuynh Hoa viện trước là nơi ở của một người chị gái của Hoắc Thời Anh, đương nhiên hiện giờ người chị ấy đã xuất giá, trong viện vốn dĩ chỉ có một bà vú quét dọn, rất vắng vẻ, tối hôm qua Cung thị đã phái bốn nha hoàn tới cho nàng, nhìn qua thì có lẽ là người hầu bên cạnh Cung thị, cử chỉ tiến lùi đều rất đúng mực, cũng không nhiều lời, dùng bữa sáng xong, Hoắc Thời Anh liền dẫn Tiểu Lục ra ngoài.

Đầu tiên là đến bộ Binh đưa văn thư, Tiểu Lục trước sau đều đã chuẩn bị chu đáo, vào nha môn làm việc, ồn ào huyền náo, người đông việc lắm, Tiểu Lục thông thạo đường đi lối lại, nên giải thích rất rõ những quy tắc trong nha môn cho Hoắc Thời Anh giúp nàng bớt được không ít chuyện.

Hoắc Thời Anh ngồi trong Tri Sự đường của bộ Binh suốt từ sáng sớm cho đến khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, uống no căng cả một bụng trà, mà vẫn không thấy một vị quan sự nào, ngược lại còn thu hút không ít những ánh mắt vụng trộm nhìn lên.

Bị người ta nhìn như một vật gì hiếm lạ lắm suốt cả một buổi sáng, Hoắc Thời Anh quyết định quay về vương phủ ăn cơm, cả nhà Hoắc Thời Gia đều đang chờ cơm nàng, Hoắc Thời Anh quay về xong liền đi thẳng tới tiểu viện của Nhị ca mình, vừa rửa mặt mũi chân tay ở trong tịnh phòng xong, bước ra đã thấy Hoắc Thời Gia đưa cho nàng một tấm thiệp: “Có người mời muội ăn cơm này, sáng nay có người ở bên ngoài tiểu viện đưa tới.”

Nhận lấy tấm thiệp mở ra xem thử, vừa trong dự liệu lại vừa có chút ngạc nhiên, trên tấm thiệp mời viết tên Hàn Đường, Hoắc Thời Anh tiện tay cất tấm thiệp đi, Hoắc Thời Gia chống gậy, vất vả đi tới vị trí đầu tiên của bàn ăn ngồi xuống nói: “Lầu Quan Hà là quán ăn bề thế nhất kinh thành, gã Hàn Đường này lại là một nhân vật liêm khiết, muội cẩn thận đấy, bữa cơm này không dễ nuốt đâu.”

“Muội biết rồi, huynh không cần lo lắng.” Hoắc Thời Anh không sợ có chuyện, chỉ sợ chuyện không đến thôi.

Cung thị ở bên cạnh gọi mọi người vào ăn cơm, ăn xong bữa cơm trưa quá đổi yên tĩnh Hoắc Thời Gia phải uống thuốc và ngủ trưa, Nghi Ca còn phải đến chỗ thầy giáo học bài, nên Hoắc Thời Anh cũng quay về Khuynh Hoa viện đánh một giấc.

Hoắc Thời Anh tỉnh dậy thì cũng sắp đến giờ Thân, nàng đang lau mặt thì Cung thị dẫn người hầu cầm một cái tay nải bước vào: “Đây đều là quần áo mùa đông mới may trong năm nay của Nhị ca muội, ta thấy vóc dáng hai người cũng tương đương nhau, nên tối qua đã bảo người dưới sửa sang lại vài chỗ, kinh thành là nơi không thể so sánh được với nơi khác, mặc quần áo đi lại trên đường cũng có thể khiến người ta lấy ra làm đề tài để bàn tán được.”

Cung thị đang nói đột nhiên nhếch miệng phì cười, quay đầu nhìn Hoắc Thời Anh, đôi mắt hạnh do cười mà cong lên thành hình trăng lưỡi liềm: “Cô nương nhà người ta sửa soạn đều là váy áo trang sức, muội thì hay rồi quần áo chuẩn bị cho muội toàn là của con trai, ta thật sự muốn lấy váy vóc của ta cho muội mặc thử để xem dáng vẻ của muội trông sẽ thế nào? Thời Anh muội đã mặc quần áo của con gái bao giờ chưa?”

Hoắc Thời Anh gượng gạo ho khan một tiếng nói: “Chưa từng mặc bao giờ, thứ ấy, không có cơ hội để mặc.”

“Vậy hôm nào mặc thử đi.” Biểu cảm nóng lòng muốn thử của Cung thị khi xoay người lại nhìn Hoắc Thời Anh mang theo chút ngây thơ.

Hoắc Thời Anh không trả lời nàng ta mà ngược lại còn hỏi một câu không liên quan: “Mỗi ngày tẩu tẩu không cần phải tới thỉnh an buổi sáng với lão phu nhân và vương phi à? Hay là do muội tới không đúng lúc nhĩ, sáng sớm hôm nay không gặp tẩu tẩu ở tiểu viện của lão phu nhân.”

Nụ cười trên mặt Cung thị nhạt đi đôi chút, nàng ta nói: “Thời Anh đừng nghĩ là ta không hiếu thuận, lão phu nhân tuổi đã cao, hai năm nay có thêm một tật xấu chính là trần trọc bất an, tối ngủ không ngon, gần sáng mới thiếp đi được một lúc, phải tới trưa hôm sau người mới tỉnh táo được, vì thế miễn cho bọn ta không phải tới thỉnh an lúc sáng sớm, còn mẫu thân lão nhân gia bà thích yên tĩnh, không muốn bị người khác quấy rầy, từ ngày ta gả vào phủ tới giờ chưa từng đề ra quy tắc gì với ta, đặc biệt trong vài năm gần đây bà càng lúc càng không thích ra khỏi cửa, không có việc gì thì cũng không gọi bọn ta qua đó, chỉ có mừng một và mừng lắm chúng ta mới có thể qua đó gặp mặt một lần, nhưng cũng là nhờ vào mặt mũi của Nghi Ca.”

Hoắc Thời Anh thoáng trầm ngâm: “Thì ra là vậy, muội không có ý trách tẩu tẩu đâu, bao năm nay muội không ở trong phủ, cũng chỉ muốn mượn mấy lời của tẩu để biết những quy tắc làm việc trong phủ thôi.”

Cung thị lại nói: “Trái lại nên làm thế nào muội không cần phải quá để ý làm gì, mấy năm nay trong phủ yên tĩnh đi nhiều, tuy nhìn có vẻ hơi lạnh lẽo, nhưng cũng không biết đã bớt đi bao nhiêu chuyện rồi, may mà năm năm trước Nhị ca muội dọn ra riêng, chứ trước đó trong phủ, chẹp.....”

Về mặt nàng ta trần ngập về một lời khó nói hết, Hoắc Thời Anh cũng không truy hỏi tới cùng. Những gia đình quyền quý như vương phủ, đòi con do vợ cả sinh ra của Dụ vương, một người coi như đến nhà người ta làm rể, không còn là người nhà mình nữa, người kia thân thể ốm bệnh, nhìn qua đã thấy việc nói dối vô cùng gian nan, mà con vợ lẽ lại đông, trước và sau khi Nghi Ca sinh ra, sợ rằng không biết đã xảy ra bao nhiêu chuyện mưa máu gió tanh

đơ bản vừa ngắm ngắm lẫn công khai rồi, cũng may Hoắc Thời Gia cũng là người có quyết đoán, dứt khoát ra ở riêng, nên nàng thiếu phụ trẻ tuổi Cung thị vẫn giữ được đôi chút ngây thơ, không thể không nói nàng ta đúng là một người may mắn, suy cho cùng trước nàng ta đã có vương phi là một ví dụ vô cùng sống động, một người phụ nữ cao ngạo tôn quý đến vậy, nhưng quanh năm bệnh tật dai dẳng đẩy người, bị hoàn cảnh bó buộc chèn ép đến mức tính cách trở nên hồ hững, u sầu.

Bị Hoắc Thời Anh chuyển sang chủ đề khác, nên Cung thị cũng không nhắc đến việc váy áo của con gái với nàng nữa, Cung thị đích thân giúp Hoắc Thời Anh thay quần áo, quần dài, áo lót, áo trong, nàng ta trải từng món từng món ra một rồi mặc lên giúp nàng, sau đó lại cẩn thận chỉnh trang lại, Hoắc Thời Anh không để ý đến việc để lộ thân thể của mình trước mặt nàng ta, thật ra thân hình của nàng rất đẹp, hai bầu ngực căng đầy tròn trịa, rất có độ cong, vòng eo thon thả, mềm mại lại có lực, đôi chân thon dài thẳng tắp, ngoài trừ phía sau lưng từ bả vai đến mông có một vết thương do đao chém rất dài ra, thì da thịt các chỗ khác đều mịn màng trơn bóng, trong veo như mật ong thượng hạng. Nhìn thấy vết sẹo do đao chém màu nâu, Cung thị liền hít vào một hơi lạnh, Hoắc Thời Anh ngoái đầu lại nhìn nàng ta cười cười: “Tẩu tẩu, từ cổ chí kim *nhất tướng công thành vạn cốt khô*, muối vẫn chưa được coi là tướng, chỉ là lính thôi, trên chiến trường đi một vòng mà không mang vết thương nào trên người thì kẻ đó không phải là đi đánh trận, mà là đi giành công lao.”

(Nhất tướng công thành vạn cốt khô có nghĩa là một vị tướng khi thành công đều phải trả giá bằng hàng ngàn hàng vạn xương cốt của binh lính chết trận.)

Cung thị lúc đầu thì kinh hãi về sau lại thờ dài, nàng ta có trái tim của một từ mẫu, bản thân tự cảm thán: “Chậc! Nhà người ta chỉ cần có chút gia sản thôi, thì con gái đã được nuôi dưỡng như tiểu thư khuê các rồi, từ khi sinh ra đã bắt đầu việc chuẩn bị của hồi môn, đợi đến khi được mười ba, mười bốn tuổi thì bị nhốt trong lầu son ngay cả bàn đạp lên xuống trước lầu gác cũng bị tháo bỏ đi, tính cách bị gò bó suốt bao nhiêu năm như vậy, bình thường càng được yêu chiều thì càng không được để va đập dù là chút xú, trên người không được có một vết sẹo nhỏ nào, chỉ sợ sau khi xuất giá bị gia đình chồng chê bai thân thể mình không hoàn bích, muối sinh ra trong một gia đình cao quý, vậy mà lại lớn lên như vậy, thứ đáng quý như thế mà lại.....”

Hoắc Thời Anh cúi đầu buộc lại dây áo trong, không tiếp lời của Cung thị, những điều Cung thị nói, đời này không liên quan gì đến nàng hết, đây là số mệnh rồi, ai cũng có một con đường riêng của mình, chưa chắc con đường này đã dễ dàng hơn con đường kia.

Mặc bên ngoài trường sam màu xanh nhạt là một chiếc áo ngắn tay, eo được thắt bằng thắt lưng bạch ngọc, lại dắt thêm một miếng ngọc bội Dương chi, cuối cùng là xỏ chân vào đôi giày cao cổ để trắng thân đen, đứng ở nơi đó, nhìn từ đằng sau là bóng lưng của một nam tử vô cùng anh tuấn với bờ vai rộng, sống lưng thẳng tắp, phần eo thanh mảnh có phần rắn rồi lại mang theo một loại phong tình rất khác, khiến người ta trào lên một loại kích động miên man bất định, nhìn từ chính diện, phần ngực với những đường cong, yết hầu không có hầu kết, là một nữ tử không gì có thể che giấu, nhưng vẫn là ngũ quan anh tuấn ưa nhìn, thân hình cao ráo mảnh mai, là một loại tuấn mỹ kết hợp giữa nam và nữ vượt qua cả quan điểm về cái đẹp của thế tục đương thời.

Bộ quần áo Hoắc Thời Anh mặc đều là hàng thượng đẳng, chất liệu là *lụa Vân Cẩm*, thợ thủ công làm ra nó đều là những người được trong phủ nuôi chuyên để may vá, Hoắc Thời Anh chưa từng được mặc những bộ quần áo tốt như vậy bao giờ, quần áo lúc bình thường của nàng đều do Nguyệt nương tự tay khâu, nên tay nghề đương nhiên không thể so được với những người được nuôi chuyên để lo khâu vá rồi. Cả người từ trên xuống dưới bỗng nhiên trông anh tuấn sang trọng hơn hẳn, hôm nay phải tham gia buổi yến tiệc của Hàn Đường, đang ở dưới chân thiên tử nên nàng cũng sợ mất khí thế, thành ra phải ăn mặc tươm tất như vậy.

(Lụa Vân Cẩm hay còn được gọi là thổ cẩm Nam Kinh, là một trong những nghệ thuật thủ công truyền thống của Trung Quốc, đã có 1580 năm lịch sử. Lụa Vân Cẩm màu sắc tươi sáng rực rỡ, hình dáng như đám mây trên bầu trời, nên được gọi là Vân Cẩm, Vân Cẩm khác với các loại lụa khác ở chỗ thường dùng vàng để trang trí, tinh tế thanh lịch và đường thêu rất mịn, vì thế chỉ sản xuất và phục vụ cho hoàng gia.)

Thấy đã sắp qua giờ Thân, Hoắc Thời Anh chào tạm biệt Cung thị rồi dẫn theo Tiểu Lục đi ra khỏi tiểu viện, buổi trưa Hoắc Thời Gia đã dặn dò với quản sự ngoài tiểu viện, nên đương nhiên không ai dám bỏ bê nàng, đặc biệt chuẩn bị cho nàng một cỗ xe ngựa bằng gỗ Nam mộc đen cùng bốn con ngựa kéo, bốn con ngựa tuyền một màu đen, không có lẫn lấy một cọng lông pha tạp, thân xe khảm viền vàng, trên cửa xe có huy hiệu của phủ Dự vương, toát lên vẻ xa hoa kín đáo, kiểu bố trí này đối với việc xuất hành của Hoắc Thời Anh mà nói cũng khá phù hợp.

Trước khi ra khỏi cửa, đột nhiên có những bông tuyết nhỏ phiêu diêu trong thiên không, những bông tuyết rơi xuống đất lập tức tan ra, khiến cho bầu không khí ẩm lạnh của kinh thành thêm vài phần buốt giá.

Trên xe ngựa Hoắc Thời Anh bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, Tiểu Lục đương nhiên không dám hé răng, bên ngoài dần dần vang lên tiếng người ồn ào, có lẽ đã vào đến phố chợ, lại nghe thấy tiếng bánh xe lộc cộc đi thêm độ một chén trà nữa thì xe ngựa dừng lại hẳn, Tiểu Lục nhảy xuống trước, hạ ghế kê chân xong xuôi rồi Hoắc Thời Anh mới duỗi chân ra vịn vào tay Tiểu Lục bước xuống xe.

Chân vừa đứng vững liền ngẩng đầu nhìn xung quanh, những bông tuyết khi nãy giờ đã biến thành từng phiến từng phiến hoa tuyết trắng xóa, dưới sắc trời đen như mực, *cổng chào ba tầng (1)*, dãy nhà xa hoa tráng lệ, bên dưới mái hiên cong vút trước cửa là mười sáu chiếc đèn lồng lớn màu đỏ xếp thành hình chữ khai, hai bên cửa lớn còn dựng hai cây đèn bằng lụa không lồ, nửa con phố phía trước cả tòa nhà được đèn đuốc chiếu sáng trưng, phần mặt tiền này đúng là rất có phong thái.

Hoắc Thời Anh vừa xuống xe đã thấy Hàn Đường đứng ở dưới hiên nhà, trong lòng nàng thầm hơi kinh ngạc, cho dù nàng có tới muộn, tại sao ông ta không đi vào trước rồi để lại một tên hầu đợi ở ngoài này dẫn đường cho nàng, có gì phải đích thân đứng ở đây chờ? Chưa kịp làm gì nhiều thì Hàn Đường đã bước xuống bậc tam cấp, đội tuyết ra đón: “Hoắc tướng quân.”

Cách xưng hô của ông ta thay đổi quá nhanh, khiến mắt Hoắc Thời Anh hơi giật giật, nàng cũng chấp tay hành lễ với ông ta: “Hàn đại nhân.”

Lâu ngày không gặp, nhưng Hàn Đường vẫn ăn vận hết sức đơn giản, trên người là bộ quần áo màu xanh, tóc cài trâm gỗ, khoác ngoài một tấm áo choàng không tay, cả người vẫn toát lên một loại khí chất trầm ổn thanh cao, dưới ánh đèn đôi mắt của ông ta dường như sáng lên lấp lánh.

“Tại hạ tới muộn, khiến đại nhân phải chờ lâu, thật là vô cùng có lỗi.” Hoắc Thời Anh vừa nói vừa cúi người vái Hàn Đường một cái, hai người đứng cách nhau tầm hai bước chân, Hàn Đường nâng tay lên đỡ lấy tay của nàng, sau đó nghe ông ta nói: “Lúc ở Dương Châu toàn được Hoắc tướng quân chiều cố, sao mới mấy ngày không gặp tướng quân đã trở lên xa lạ với tại hạ rồi?”

Hoắc Thời Anh ngẩng đầu cười đáp: “Đâu có, chỉ là đang ở dưới chân thiên tử nên trong lòng tại hạ thấy sợ hãi thôi.”

Hàn Đường cũng phì cười: “Khí độ của tướng quân không phải của người biết sợ hãi.”

Hoắc Thời Anh chỉ cười: “Quả thực không dám giấu, hai tuổi tại hạ đã theo gia phụ đến Lương Châu, từ nhỏ đã lớn lên giữa chốn biên quan nghèo khó, rất ít khi được chứng kiến cảnh tượng giàu có khí thế của kinh thành, nên có chút chột dạ.”

“Ha ha, tướng quân thật là biết nói đùa.” Nụ cười của Hàn Đường có chút gượng gạo.

Hai người cứ đứng ở đó cười nói, Hàn Đường không hề có ý định dẫn Hoắc Thời Anh vào trong, Hoắc Thời Anh đứng càng lâu trong lòng càng thầm khẳng định đã có chuyện xảy ra, quả nhiên thấy không thể kéo dài được thêm về mặt Hàn Đường lộ vẻ áy náy, ông ta nói với Hoắc Thời Anh: “Hoắc tướng quân, thật ra hôm nay ta phải xin lỗi tướng quân rồi.”

“Ồ? Hàn đại nhân có chuyện gì cứ nói, nói mấy câu xin lỗi đó làm gì.” Khuôn mặt Hoắc Thời Anh thản nhiên bình tĩnh, nhưng đôi đồng tử lại trở nên sâu thẳm thêm vài phần.

Hàn Đường cúi lưng vái một vái về phía Hoắc Thời Anh: “Hàn mỗ thấy thật hổ thẹn, hôm nay muốn gặp tướng quân thật ra còn có một người khác nữa.”

Hoắc Thời Anh vươn tay ra nắm lấy phần khuỷu tay của Hàn Đường, trong lòng có hơi ngạc nhiên, người nào lại có thể khiến Hàn Đường phải cúi lưng thế, nàng nói: “Hàn đại nhân, không đến mức như vậy đâu, con người sống trên thế gian này nhiều nhất chính là thân bất do kỷ, Thời Anh không trách ngài.” Nàng đỡ lấy Hàn Đường, để ông ta đứng thẳng lưng. Thật ra khiến một văn sĩ thanh cao phải cong lưng uốn gối là một chuyện rất bi thương. Hoắc Thời Anh cũng chẳng vui về gì khi gặp phải chuyện như vậy.

Hàn Đường lại gắng đầu lên, trong ánh mắt chứa đầy vẻ cảm kích ông ta nói: “Người muốn gặp tướng quân là Duệ vương.”

“Duệ vương?” Hoắc Thời Anh cau mày, tuy Hoắc Thời Anh chưa thực sự bước chân vào chốn quan trường, nhưng một vài nhân vật quyền quý đứng đầu trong kinh thành thì nàng cũng có nghe qua, cụ thể như vị Duệ vương mà nàng biết là em trai ruột của đương kim Hoàng thượng, nhưng Duệ vương lại là một vị vương gia nhàn tản, không có thực quyền gì, tuy vậy hẳn ta rất có thể cũng là vương thân quý tộc lắm tiền nhiều của nhất triều đình Đại Yên, đó là bởi vì hẳn phụ trách phủ Nội vụ, quản lý tất cả thương nghiệp kinh doanh trong toàn thiên hạ, tại sao một nhân vật như vậy lại muốn gặp nàng?

Ngay trong lúc Hoắc Thời Anh đang cau mày tập trung suy nghĩ, thì một loạt tiếng bước chân lạo xạo truyền đến tai nàng. Không biết là tại sao, giữa cảnh phố chợ ồn ào huyên náo, giữa vô số những vị khách qua đường đi đi lại lại Hoắc Thời Anh lại nghe thấy tiếng bước chân của người đó rõ ràng đến vậy, nếu như người tới sở hữu võ nghệ cao thâm, thì người đã lẫn lộn trong quần đội như nàng cũng có thể phân biệt được ngay hướng đi của người đó, nhưng đằng này chỉ là một người bình thường, tiếng chân bước đi lại không hề bị lẫn vào trong hàng trăm loại sóng âm thanh hỗn tạp bên cạnh, sự xuất hiện đột ngột ấy, từng bước từng bước một tuy rất khẽ khàng nhưng lại cực kỳ rõ nét.

Hoắc Thời Anh chậm chậm ngược đầu lên, đôi con ngươi u ám như đêm tối khóa chặt lấy người nàng, người này không biết hẳn xuất hiện từ đâu, đến từ hướng nào, dường như bước chân đột nhiên vang lên tiếng lạo xạo rồi lúc ngẩng đầu lên đã thấy hẳn đứng ở cách đó tầm một trượng rồi, đó là một người đàn ông cực kỳ tuấn mĩ, hẳn mặc một chiếc áo khoác màu trắng ngà, cổ áo được viền bằng lông chồn tía, mái tóc hẳn đen bóng, trên đầu đội chụp tóc bằng vàng, phía trước có gắn một viên hồng ngọc, vàng trán đầy đặn, hàng lông dài sắc như dao, nhưng đôi mắt lại là một đôi mắt phượng, to và thâm thúy, sống mũi cao thẳng tắp, nhân trung hẹp dài, chiếc cằm nghiêm nghị ngay ngắn, làn da trắng trẻo căng mịn như một miếng ngọc Dương chi, sinh ra với khuôn mặt hoàn mĩ như vậy, nếu vạch một đường ở chính giữa thì hai bên nhất định sẽ đối xứng với nhau một cách hoàn hảo, hẳn không được phiêu dật như Hoắc Thời Gia nhưng lại mang vẻ nghiêm trang trầm ổn hơn hẳn.

Chỉ trong một thoáng đôi mắt ngẩn ngui, Hoắc Thời Anh cảm giác có một loại áp lực như thủy triều che trời lấp đất từ bốn phương tám cuộn cuộn xông đến, trái tim nàng giống như thể lần đầu tiên nghe thấy tiếng trống trận, nó đập mãnh liệt đến mức nàng không thể tự chủ nổi.

“Hàn Đường.” Người đó mở miệng gọi, thanh âm từ tốn, chất giọng rõ ràng mà bình tĩnh.

Hàn Đường vừa quay người, thân hình khựng lại một thoáng, rồi nhanh chóng bước tới khom lưng nói: “Điện hạ.”

Người này vẫn chăm chú nhìn Hoắc Thời Anh, Hoắc Thời Anh cũng bước đến gần người đàn ông cúi người hành lễ: “Hoắc Thời Anh bái kiến Duệ vương điện hạ.”

“Hoắc Thời Anh.”

Người này chỉ đứng cách nàng mấy bước chân, nhưng vừa mở miệng đã khiến người ta cảm nhận được áp lực cực lớn đang đè xuống, cả người hẳn mang theo một loại khí thế không lồ, loại khí thế này khiến hẳn không cần làm gì cả cũng có thể khiến người khác phải cúi đầu với mình.

“Phải.” Hoắc Thời Anh không dám đứng thẳng người dậy.

“Ngươi ngẩng đầu lên đi.”

Hoắc Thời Anh thả cánh tay xuống, chậm chạp ngẩng đầu lên, đôi mắt đen như mực của Hoắc Thời Anh liếc nhìn hần, còn hần cũng chăm chú nhìn nàng, cảnh tượng những bông tuyết trắng khiêu vũ phủ kín trời cao đất rộng khiến người ta thần thờ ngây ngẩn.

Sau đó hần ngẩng đầu lên nhìn về phía cánh cổng chào đằng sau lưng hai người nói: “Chúng ta vào thôi.”

Hàn Đường đương nhiên đi trước dẫn đường, Hoắc Thời Anh cũng rất đương nhiên đi sóng vai cùng Duệ vương, lúc bước lên bậc cầu thang, người bên cạnh đột nhiên lên tiếng nói chuyện: “Hoắc Thời Anh người không lạnh sao?”

Hần gọi đầy đủ cả họ tên của nàng, Hoắc Thời Anh liền cúi đầu nhìn áo khoác trên người mình: “Không lạnh, mùa đông ở Giang Hoài không thể coi là lạnh được.”

“Ồ, có phải so với Tây Bắc cũng không là gì không?”

“Đúng, Tây Bắc buốt giá, mùa đông nước đóng thành băng, đất đai khô nứt nẻ, cũng thường xuyên.....” Hoắc Thời Anh nói được một nửa thì đột nhiên im bặt, nàng nói thế này giống như đang có ý kể khổ vậy.

“Ừ.” Nhưng Duệ vương ở bên cạnh lại chỉ gật gật đầu, không tiếp tục truy vấn nữa.

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đã bước vào sảnh chính của quán rượu, bên trong ấm áp như mùa xuân, nhưng lại không thấy có khách khứa, lên đến tầng hai Hoắc Thời Anh tập trung lắng nghe mới phát hiện ra toàn bộ quán đều trống không, nàng chợt hiểu ra, thì ra đêm nay nơi này đã bị bao trọn.

Địa điểm ăn cơm nằm ở một gian phòng nhả nhện và cực rộng, bên trong được bố trí xa hoa mà không hề mất đi vẻ tinh tế, sàn nhà trải một tấm thảm nhung xuất xứ từ Tây Vực, một chiếc tủ nhiều ô đặt ở giữa chia căn phòng làm hai, đằng trước là một chiếc sập quý phi đủ cho hai người nghỉ, bên cạnh là bức bình phong bằng tơ lụa, bên trên là hàng trăm chữ phúc lộc thọ hi to có nhỏ có được thêu bằng chỉ vàng, độ chịu chi phô trương hào nhoáng không kém gì các quý tộc công khanh khác, chẳng trách Hoắc Thời Gia nói đây là quán rượu mức tiếng nhất kinh thành.

Ba người đi vào chia nhau cao thấp rồi ngồi xuống ghế, không biết tại sao hôm nay Hàn Đường không còn mang phong thái ung dung phóng khoáng như khi còn ở Dương Châu nữa, cả người trở nên câu nệ và cứng nhắc, từ sau khi bước vào mời Duệ vương ngồi xuống xong miệng ông ta giống như ngậm hột thị, không hề răng nói câu nào, hơi cúi đầu ngồi một chỗ, Hoắc Thời Anh không quen cũng chẳng thân với Duệ vương, nên đương nhiên không thể tiếp chuyện, cả ba đều ngồi trầm mặc.

Chịu trách nhiệm hầu hạ trên đây không phải là phục vụ của quán ăn, một vài thái giám tay cầm phất trần nối đuôi nhau đi vào, toàn bộ bát đĩa đựng đồ ăn là gốm được nung từ lò nung của triều đình *hoa văn quả đào và con dơi màu sắc rực rỡ (1)*, trên bàn chỉ có một tờ thực đơn do quán ăn cung cấp, tất cả những thứ khác đều do thái giám lấy ra từ trong hộp thức ăn mang theo, cũng không biết là mang từ nơi nào đến mà tất cả vẫn còn nóng sốt bốc khói nghi ngút, đáng thức ăn lên xong, Duệ vương liền cầm lấy đôi đũa bạc nói một câu: “Ăn thôi.” Hai người còn lại lúc ấy tựa hồ như nhận được hiệu lệnh cùng nhau cầm đũa lên.

Ba thái giám chia nhau ra đứng ở sau lưng ba người để gấp thức ăn, muốn gấp món nào chỉ cần nàng đưa mắt liếc nhìn là hần sẽ gấp vào bát cho bạn, động tác gấp thức ăn nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, không hề chậm trễ, ngay cả âm thanh bát đũa chạm vào nhau cũng không có, căn phòng yên tĩnh đến độ ngay nghe được cả tiếng kim rơi, Hoắc Thời Anh cẩn thận nhai thức ăn, động tác nâng đũa lên đặt đũa xuống đều hết sức nhẹ nhàng, đáng vẻ cứng nhắc, Hàn Đường ngồi đối diện cũng chẳng khá hơn nàng là bao, động tác máy móc, vẻ mặt đồ dãn.

Ngồi ăn ung dung tự tại nhất ở đây chính là người ngồi ở vị trí đầu tiên Duệ vương, nhai cẩn thận nuốt chậm rãi, động tác nhẹ nhàng mà tao nhã, từ đầu đến cuối cúi đầu nhìn mặt bàn phía trước mặt mình, tựa hồ như hai người trong phòng không hề tồn tại, chỉ là ăn cùng một bữa cơm với hần, mà áp lực như thể bị thủy triều dâng lên từ bốn phương tám hướng tầng tầng lớp lớp đè nén vậy, Hoắc Thời Anh ăn xong bữa cơm mà lưng áo ướt đầm, cả người toát mồ hôi lạnh.

Bữa tối lê thê cuối cùng cũng kết thúc, Duệ vương không nói một chữ nào, khiến Hoắc Thời Anh không đoán ra được mục đích hần muốn gấp mình là gì, lúc ra khỏi quán ăn, ở ngay trước cửa quán có một cỗ xe ngựa mạ vàng, chạm trổ hình hoa lá được làm bằng gỗ tử đàn, trên cửa xe khắc huy hiệu của hoàng tộc, sáu con tuấn mã lông trắng ánh xanh, không thể tìm được một sợi lông lai tạp, ngay cả vóc dáng của chúng cũng giống y hệt nhau, xa hoa hơn cỗ xe của Hoắc Thời Anh nhiều.

Duệ vương đứng ở bậc tam cấp khoanh tay nói với Hàn Đường đang đứng bên cạnh: “Hàn Đường, chúng ta đi thôi.” Sau đó lại quay đầu lại nói với Hoắc Thời Anh: “Người cũng cùng đi.”

Trong lòng Hoắc Thời Anh chợt trầm xuống, cảm giác rất hụt hẫng, cái gì nên tới cuối cùng cũng phải tới.

1. Cổng chào ba tầng:

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Ba cỗ xe ngựa đi qua những con hẻm xuyên qua các con phố, ngồi trong xe chỉ nghe thấy tiếng bánh xe lộc cộc lăn trên đường. Hoắc Thời Anh đột nhiên mở đôi mắt vẫn nhắm nãy giờ hỏi: “Tiểu Lục, trước đây khi còn ở trong phủ người theo hầu ai?”

Từ lúc lên xe tới giờ Hoắc Thời Anh cứ nhắm mắt suốt chẳng nói năng gì, vẻ mặt nghiêm túc, suy nghĩ rất nhập tâm, vì thế bầu không khí trong xe khá nặng nề, giờ nàng đột nhiên mở miệng, khiến Tiểu Lục giật thót, phải mất một lúc ổn định lại tinh thần mới trả lời được: “Trước khi tới Tây Bắc đã đi theo Thế tử một năm.”

“Ồ? Vậy người chuyên phụ trách sắp xếp những việc gì cho Thế tử?” Hoắc Thời Anh lại hỏi.

Nghe hỏi vậy Tiểu Lục trả lời thông dong hơn hẳn: “Cũng không có chuyện đặc biệt gì cho tiểu nhân phụ trách cả, chỉ là dính lấy Thế tử, hầu hạ giấy mực bút nghiên, có người tới thì dẫn đi gặp, báo tin, thỉnh thoảng cũng đưa thư từ các kiều nữ.”

“Vậy người có từng theo Thế tử tham gia buổi yến tiệc nào đó hay ra ngoài xã giao không?”

Tiểu Lục ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp: “Thời gian tiểu nhân ở bên cạnh Thế tử không nhiều, sức khỏe Thế tử lại không tốt, thường không gặp người ngoài, bình thường nhiều nhất cũng chỉ đi lại trong sân thôi, có gặp cũng đều là mấy vị quan sự của các tiểu viện, có xử lý thì cũng đều là những việc lật vạt trong phủ, tiểu nhân chưa bao giờ cùng Thế tử ra ngoài xã giao cả.”

Hoắc Thời Anh cau mày trầm tư: “Vậy người chưa từng gặp Duệ vương sao?”

Tiểu Lục cúi đầu: “Tiểu nhân chưa gặp Duệ vương bao giờ.”

Hoắc Thời Anh lại nhắm mắt lại dựa ra sau, không hỏi han gì nữa.

Cuối cùng xe ngựa cũng dừng lại, Hoắc Thời Anh xuống xe, trước mặt là một trạch viện, trên cửa không hề treo một tấm biển nào, bên ngoài thoạt nhìn thì giống như một căn nhà của phú hộ, không nhận ra được đây là nơi nào, cũng vẫn là Hàn Đường dẫn đường, Duệ vương và Hoắc Thời Anh rút lại đi phía sau.

Vừa vào đến cổng, một người cô gái dáng vẻ như thiếu phụ bước tới nghênh đón bọn họ, nhìn thấy cô gái đó, đầu óc đang mãi tự vấn đề chuẩn bị tâm lý của Hoắc Thời Anh lập tức kinh qua một trận sấm sét đùng đoàng, cách ăn vận của người phụ nữ này rất giống với những bà trẻ góa chồng của một gia đình giàu có, nhưng trong khoảng thời gian này những bà trẻ ấy không bao giờ được ra ngoài đón khách, đây chẳng qua là một kỹ viện mà thôi, Duệ vương thế mà lại đưa nàng đến kỹ viện.

Cô gái mặc một bộ váy tay hẹp màu trắng ngọc, mái tóc được búi gọn theo nếp không một sợi rối, lông mày tô nhạt, hai gò má ửng màu hồng phấn, đôi môi đỏ tươi, trong vẻ trang trọng ẩn hàm đôi chút diễm sắc tịch tịch đầy hàm súc, trước khi mở miệng nói chuyện đã mỉm cười tươi tắn, vẻ phong tình lập tức xuất hiện.

Cô gái nhún người chào Hàn Đường, thái độ thân thiết hòa nhã rõ ràng là đã quen thuộc từ lâu: “Tam gia, an hảo.” Nói xong, nàng ta lại tiếp tục hành lễ với Duệ vương và Hoắc Thời Anh: “Hai vị khách quan an hảo.”

Tuy bình thường Hoắc Thời Anh mặc đồ con trai nhưng chưa từng giấu diếm việc mình là con gái, nàng không bó ngực cũng không che đậy việc bản thân không có hậu kết, nhưng cô gái này không may có chút ngạc nhiên nào về nàng, nếu không phải thấy nhiều hiệu rộng thì cũng là đã có sắp xếp từ trước.

Quả nhiên, nghe thấy Hàn Đường nói với nàng ta: “Thất nương cô dẫn đường đi.” Bọn họ rõ ràng là có quen biết.

Đề nén mọi sự kinh ngạc và hoài nghi xuống, Hoắc Thời Anh đi theo bọn họ vào trong, so với cửa lớn có phần đơn giản xuề xòa bên ngoài thì bên trong rõ ràng là một khung cảnh hấp dẫn hơn nhiều, xuyên qua một dãy hành lang, trước mắt như được mở rộng, một đình viện chiếm diện tích cực lớn, những tia sáng u ám khiến người ta không thể nhìn thấy điểm cuối, chỉ thấy những vô số những chiếc đèn lồng đỏ thắm treo gần treo xa, hòn giả sơn, cây cầu nhỏ nhỏ, làn nước chảy róc rách đều được bao phủ bởi một luồng ánh sáng đỏ mờ ảo.

Suốt dọc đường đi, những cây tùng bách được cắt tỉa trông như bảo tháp, những hòn đá muôn hình vạn trạng vô cùng kỳ lạ, những cây mạn đăng nhiều năm tuổi, những cành cây khô khẳng khiu uốn lượn, đâu đâu cũng đều rất mới mẻ thú vị, bất cứ nơi nào cũng đều có thể lấy ra đề vẽ tranh, thực sự vô cùng tao nhã tinh tế.

Hoắc Thời Anh nhủ thầm nơi đây rõ ràng là của tư nhân, nhưng so với những chốn xa hoa trụy lạc giống trống khua chiêng cờ hoa sắc sỡ, thì không biết đẳng cấp nơi này còn cao cấp tới đâu.

Bọn họ đi rất chậm, bởi vì từ đầu đến cuối phải đi theo bước chân thông dong như đi trong sân vắng của Duệ vương, Thất nương đi trước dẫn đường cho ba người, Hàn Đường vốn dĩ định đi tụt lại phía sau Duệ vương nửa bước để thể hiện sự kính trọng, nhưng không biết đi tới đi lui thế nào trái lại còn khiến Duệ vương đi sau ông ta nửa bước, nên đương nhiên Hoắc Thời Anh rút lại đi cuối cùng.

“Hàn Đường, nơi này là tài sản riêng của anh họ ông phải không?” Duệ vương đột nhiên mở miệng hỏi.

Bước chân Hàn Đường khựng lại, hơi nghiêng người trả lời: “Vâng.”

“Đúng là người tinh tế.” Trong giọng điệu của Duệ vương có mang theo đôi chút trêu chọc, Hoắc Thời Anh thấy đầu Hàn Đường cúi xuống, tóc mai loáng thoáng có giọt mồ hôi rơi xuống.

Trong đầu Hoắc Thời Anh liền lập tức hiểu ra, Hoắc Chân từng kể nhà mẹ đẻ của Hàn Đường đã lụn bại từ lâu, nhưng anh họ của ông ta lại có thể sắm được sản nghiệp như vậy ở kinh thành, căn nhà này không phải ai cũng có thể mở được, thế lực đằng sau nhất định rất lớn, người ta thường nói cảnh tượng nhìn càng xa hoa thì càng phải bạo tay chịu chi, nếu vị anh họ của Hàn Đường là mụn nhờ uy thế làm quan của Hàn Đường để phát lên, nhưng Hàn Đường mới làm quan được có mấy năm chứ? Bảo sao ông ta lại toát hết cả mồ hôi thế kia.

Duệ vương nói xong câu ấy thì cũng không nói gì tiếp nữa, mọi người lại chậm rãi đi tiếp, suốt dọc đường dẫn đến sân viện sâu hun hút không thấy một bóng người, thỉnh thoảng lại có tiếng đàn dường như cách mấy tầng lầu vẫn vút truyền đến.

Cuối cùng bọn họ được dẫn đến một gian phòng rất rộng, bên trong được bài trí vô cùng đặc biệt, phẳng phất mang phong tục tập quán của Ngụy Tấn, sàn nhà được lát bằng phản gỗ, ghế ngồi giống như ghế thái sư nhưng không có chân, người ngồi ngồi lên chiếu, chia làm ba chỗ chính phụ, chính giữa gian phòng để lại một không gian cực lớn.

Thất nương dẫn khách vào, hành lễ xong liền kính cẩn lui ra ngoài, sau đó lại có vài thái giám đi vào, bày biện hoa quả trà nước và điểm tâm, đợi đến khi tất cả yên tĩnh rồi, thì cánh cửa kéo đôi diện với chỗ ba người đang ngồi đột nhiên bị kéo sang hai bên, thấy bên trong có mười mấy người đã ngồi sẵn ở đó, thì là một ban nhạc, âm nhạc chậm rãi cất lên, một thiếu nữ răng trắng mắt sáng, thân hình cao ráo đầy đặn từ phía sau cánh cửa kéo là lướt bước những bước nhảy thướt tha sinh động về phía khoảng trống ở trước mặt bọn họ.

Đến lúc ấy, Hoắc Thời Anh coi như hiểu ra, thật ra mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt ở nơi này chỉ là phụ, mục đích thực sự là một chốn để giới quan lại chức sắc hoặc quyền quý hội họp riêng tư, đương nhiên những mỹ nhân kỹ nữ yêu kiều là loi đệ nhất nơi này cũng có, chỉ là phong nhã và đôi mới đi đôi chút mà thôi.

Nàng thiếu nữ đang nhảy múa có khuôn mặt tựa như hoa đào, hàng lông mày dài đến tận tóc mai, sở hữu vẻ đẹp mỹ lệ sắc sảo, trong mỗi bước nhảy thướt tha chứa đầy mạnh mẽ, trên người nàng ta mặc bộ quần áo mỏng, bên ngoài chiếc váy lót chỉ có một lớp vải gấm màu hồng phấn, để lộ ra một khoảng lưng rất lớn, toát lên vẻ diễm lệ nhưng không hề phóng đãng, trong ánh mắt chuyển động theo từng bước nhảy toát lên sự chuyên chú và cố chấp, giống như đang thể hiện một loại cảm xúc bị đè nén nào đó.

Hoắc Thời Anh không hiểu chuyện phong hoa tuyết nguyệt, nàng chỉ biết có lẽ cô gái này nhảy múa rất đẹp, nhưng những thứ cao thâm ảo diệu ấy, nếu không đắm mình cỡ chục năm thì khó mà ngấm nổi, nàng cũng chỉ là xem náo nhiệt thôi, đoạn mở đầu đặc sắc qua đi là không còn thấy hứng thú nữa. Sau đó ánh mắt nàng rời khỏi người nàng thiếu nữ đang ở giữa phòng kia, liếc nhìn đến bàn ăn trước mặt, trên bàn có ba đĩa bánh, một đĩa lê, một đĩa nho, và cuối cùng là một cái đĩa con đựng thứ gì đó giống như đậu tằm, nàng thò tay ra lấy một hạt bỏ vào miệng, một tiếng “rắc” phát ra theo lực cắn, vừa giòn lại vừa thơm, nàng lại thò tay ra lấy thêm một hạt nữa, nhai vài miếng thôi mà khắp khoang miệng đã lưu lại hương thơm, trong vị mặn thoáng mang theo chút ngọt, mùi vị rất đặc biệt, nàng bèn dứt khoát kéo luôn cả cái đĩa lại cầm trong tay rồi từ từ bốc ăn.

Con người Hoắc Thời Anh tuy không để tâm lắm đến việc ăn uống, nhưng lại là một người thích ăn, đối với nàng mà nói đĩa đậu tằm này hấp dẫn hơn nàng vũ nữ kia nhiều.

Bầu không khí trong phòng vì có sự mềm mại linh hoạt của ca vũ nên cũng không căng thẳng như lúc ăn cơm, ánh mắt Hàn Đường nhìn nàng vũ nữ mang theo vẻ tán thưởng, Duệ vương cũng nghiêng người dựa vào lưng ghế, vì tất cả đều đang ngồi trên sàn nhà nên hẳn nhìn có vẻ không mang cảm giác bức bách lắm, Hoắc Thời Anh cúi đầu ăn đậu tằm của nàng, miệng không ngừng phát ra tiếng “rắc, rắc”, sau đó nàng liền cảm nhận được có một luồng ánh mắt rơi xuống người mình, loại cảm giác bức bách đó lại tới rồi, Hoắc Thời Anh lập tức cảm thấy sống lưng cứng đờ, hạt đậu tằm đang nhai trong miệng cũng không còn thơm nữa, nàng gắng chịu đựng một lúc, cuối cùng không nhẫn nhịn nổi, phải xoay đầu đi chỗ khác.

Trong đôi mắt của Duệ vương là một mảng âm u, ánh mắt hẳn khi nhìn là ánh mắt soi mói trần trụi, giống như muốn nhìn xuyên qua nàng để thăm dò một thế giới mà hẳn chưa biết, cái nhìn mang theo vẻ tra xét và nghiên cứu, hẳn im lặng không nói năng gì chỉ nhìn nàng vậy thôi.

Cuối cùng Hoắc Thời Anh quả thực không thể nào chống đỡ được nữa, chìa cái đĩa trong tay ra hỏi: “Ngài ăn không?” Kết giao giữa người với người, khi đến một trình tự nhất định người đến ta đi đều có một khoảng cách và quy tắc tiến lùi cả, chỉ sợ gặp phải kiểu người hành sự tùy tiện không theo quy tắc thôi, ngài nói xem ngài là một vị vương gia quyền cao chức trọng, ban đêm ban hôm cứ nhìn ta chăm chăm thế để làm gì?

Chiếc đĩa lơ lửng trong không trung, nhưng mà mãi không thấy đối phương có động tĩnh gì, Hoắc Thời Anh vẫn cảm rất chắc chắn, dường như qua một lúc rất lâu, bầu không khí nặng nề dần dần lan ra khắp phòng, bước nhảy của vũ nương rối loạn, tiếng nhạc cũng không theo kịp tiết tấu, Hoắc Thời Anh vẫn bưng cái đĩa, ánh mắt không còn trốn tránh nữa, mà nhìn thẳng vào mắt đối phương.

Bàn tay với những khớp xương tựa như bạch ngọc rất rõ ràng, thậm chí còn có phần hơi gầy, vươn ra nhón lấy một hạt đậu tằm bỏ vào miệng, sau đó từ trong miệng cũng phát ra tiếng “rắc” giống hệt như Hoắc Thời Anh, cuối cùng hẳn cười bảo: “Cũng không tồi.” Duệ vương nói thế đấy.

Hắn cứ cười như vậy, khiến Hoắc Thời Anh không cảm cự được, đầu óc bối rối, bèn quay người đi, trong lòng mắng thầm mẹ nó chứ. Nhưng sau khi so chiều xong, ngược lại Hoắc Thời Anh có cảm giác áp lực cứ lượn lờ quanh người nàng lập tức giảm đi hẳn.

Lúc này có người đi vào ghé vào tai Hàn Đường thì thầm, chỉ thấy sắc mặt Hàn Đường sa sầm, khuôn mặt trở nên cực kỳ khó coi, Duệ vương quay đầu qua thấy thế lên tiếng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Hàn Đường đứng dậy, cung tay về phía Duệ vương: “Là anh họ của hạ quan, biết điện hạ đang ở đây, nên muốn tới tiếp ngài.”

Duệ vương hơi cúi đầu, một lúc sau nói: “Anh họ của ông còn có một ụ thuyền ở Giang Hoài, hiện giờ đất Giang Hoài đang nằm dưới sự giằng co của quân đội hai bên, nên ông ta đi đường này tới đây à?”

(Ụ thuyền là công trình có cửa thông với sông, biển, có thể điều chỉnh được lượng nước, dùng làm nơi đưa tàu thuyền vào để sửa chữa.)

Khuôn mặt Hàn Đường đầy xấu hổ, biểu cảm thoáng ẩn chứa vẻ khó nói, ông ta cúi đầu thưa: “Phải ạ.”

Duệ vương hồ hững nói: “Hôm nay ta không gặp ông ta, bảo ông ta tìm đường khác đi.”

“Vâng.” Hàn Đường quay người đang định đuổi người vừa tới đi, thì Hoắc Thời Anh đột nhiên mở miệng nói: “Đội đã.”

Tất cả mọi người đều quay sang nhìn nàng, Hoắc Thời Anh nhìn Hàn Đường hỏi: “Giang Hoài có ụ thuyền?”

Khuôn mặt Hoắc Thời Anh sáng lóe lên vẻ kích động, Hàn Đường đáp lại với vẻ nghi ngờ: “Giang Hoài đúng là có ụ thuyền, cả nước có năm ụ thuyền, ụ lớn nhất nằm ở Giang Hoài.”

Hoắc Thời Anh cảm nhận một cơn hưng phấn run rẩy xuyên đến xương sống, tới bờ phía Nam sông Vị nàng đã nghĩ đến chuyện tìm thuyền, nhưng chiến trận vừa nổ ra, tàu thuyền trên sông Vị đều chạy sạch, các ụ thuyền của tiền triều đa phần đều nằm ở khu vực ven biển Thanh Châu, lúc còn nhỏ nàng đã đọc được thông tin ấy trong sách, nhưng không ngờ, trải qua chiến loạn, triều đình thực thi lệnh *cấm biển* suốt trăm năm, còn đất Giang Hoài lại phát triển trở nên sầm uất, các ụ thuyền di chuyển cả về Giang Hoài, trong đầu nàng mơ hồ đã có sách lược, nhưng vì điều kiện mãi vẫn chưa chín muồi, nên từ trước tới nay vẫn giữ kín không nói ra, nàng nói với Hàn Đường: “Ngài bảo anh họ của ngài ngày mai cầm thiệp tới phủ Dụ vương tìm ta.”

(Cấm biển là một trong những chính sách thời xưa của TQ, trong đó cấm cư dân gần biển không được tự ý lên lút đến những vùng đất canh tác ngoài biển bị cấm, cấm đến các đảo để tự tập canh tác, cấm chứa chấp kẻ gian như hải tặc chẳng hạn.)

Hàn Đường cả kinh, quay đầu nhìn Duệ vương, Duệ vương lại nhìn Hoắc Thời Anh, ý vị trong ánh mắt rất phức tạp, hồi lâu sau hắn nói với Hàn Đường: “Cho hắn ta vào.”

Khuôn mặt của anh họ Hàn Đường và Hàn Đường có vài phần giống nhau, chỉ là ông ta nhìn có vẻ cường tráng hơn Hàn Đường đôi chút, mặc áo dài bằng vải bố xanh, trông rất đơn giản, không có được khí chất thanh cao quý tộc như của Hàn Đường, mà mang theo vẻ tang thương sương gió, ông ta cúi đầu đi vào quỳ xuống dập đầu với Duệ vương: “Thảo dân Liêu Trung Tín tham kiến Duệ vương điện hạ.”

Căn phòng vừa trống trải lại vừa yên tĩnh, ban nhạc và vũ nữ đều đã bị cho lui xuống từ trước khi Liêu Trung Tín đi vào, Duệ vương cúi mắt nhìn người đang quỳ dưới đất, trầm mặc không nói gì, hắn không cho ông ta đứng dậy, cũng không định nói chuyện với ông ta, không một ai lên tiếng, một lúc lâu sau Hoắc Thời Anh bất đắc dĩ nhìn nhin da đầu đang căng lên đến tê dại của mình mở miệng hỏi: “Người có ụ thuyền?”

Liêu Trung Tín không dám đứng dậy, vẫn quỳ trên đất nhưng hơi nghiêng người về phía Hoắc Thời Anh thưa: “Phải ạ.”

“Ở bờ Nam hay bờ Bắc?”

“Ở bờ Nam.”

“Ở chỗ nào, cách Dương Châu bao xa?”

“Nằm ở bãi cát Lão Hồ, huyện Đại Chu, quận Hoài An, cách Dương Châu hai trăm dặm.”

“Người đứng lên trả lời đi, mang ghế cho hắn.” Duệ vương ngồi ở hàng đầu đột nhiên xen vào. Thân thể Liêu Trung Tín cứng lại, ngẩng phắt đầu lên nhìn, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc không che giấu nổi, ông ta gần như ngã ra tại chỗ, Duệ vương ngồi nghiêm chỉnh ở ghế đầu, trong cái nhìn bắn về phía ông ta chứa đầy chèn ép, Hàn Đường ho khan một tiếng, thân hình Liêu Trung Tín liền run bắn lên, hoảng sợ cúi đầu: “Thảo dân đã mạo phạm đến vương gia rồi, tội đáng muôn chết.” Sau đó ông ta lại vãi một lạy nữa.

“Người đứng lên đi, trả lời chi tiết vào.”

“Vâng.”

Liêu Trung Tín đứng dậy, ông ta vừa nhắc người lên lập tức khôi phục lại khí chất tự nhiên phóng khoáng, khoanh chân ngồi xếp bằng trên chiếc ghế vừa được mang tới cho ông ta, đối diện với Hoắc Thời Anh.

Về kỳ quặc của ba người lúc vừa nãy, vì góc độ của vấn đề nên Hoắc Thời Anh không nhìn thấy biểu cảm của Liêu Trung Tín, vì thế nàng hoàn toàn không biết, nhìn thấy Liêu Trung Tín ngồi xuống rồi, nàng tiếp tục hỏi: “Ụ thuyền lớn nhất của ông có thể đóng được bao nhiêu con thuyền? Độ sâu ngâm nước là bao nhiêu? Vận chuyển được bao nhiêu hàng hóa?”

Lúc này Liêu Trung Tín mới coi như bình tĩnh lại được, ông ta chậm rãi đáp: “Ụ thuyền của tiểu nhân từng đóng những con thuyền lớn nhất, rộng mười hai trượng, dài hai mươi trượng, trong một năm ngoài trừ ba tháng mùa thu có bão lũ ra thì phía Bắc có thể đến Lương Châu, phía Nam có thể đến Thanh Châu, còn về phần có thể vận chuyển được bao nhiêu hàng hóa thì không tiện tính toán, nhưng đã từng vận chuyển những vật dụng bằng sắt nặng nhất có trọng tải lên đến hàng vạn cân.”

Liêu Trung Tín là người thông minh có rất nhiều kinh nghiệm, ông ta biết thân phận của Hoắc Thời Anh nên lúc trả lời những câu hỏi của nàng tương đối

sát.

Hoắc Thời Anh cúi đầu trầm tư, sau đó lại ngẩng đầu lên hỏi tiếp: “Thuyền của ông có thể đi bằng đường biển được không?”.

Trên khuôn mặt của Liêu Trung Tín lộ ra vẻ chần chừ, sau một lúc lâu ông ta mới đáp: “Bẩm tướng quân, đường biển thì chưa đi bao giờ, nhưng tìm người có kinh nghiệm lái thuyền thì vẫn có thể đi được, chỉ là quá mạo hiểm thôi.”

Hoắc Thời Anh không bỏ sót vẻ do dự và chần chừ lộ ra trong một khoảng khắc trên khuôn mặt ông ta, nàng mỉm cười ý vị thâm sâu, quay đầu nói với Duệ vương: “Vương gia, ngày mai ta vẫn muốn mời Liêu tiên sinh tới phủ Dụ vương.”

Nụ cười của Duệ vương có hơi cô quái, trả lời nàng: “Chỉ cần ngày mai người có thời gian gặp Liêu tiên sinh thì đương nhiên để tùy người mời.”

Hoắc Thời Anh cũng không có ý kiến gì, trong lòng thấy rất hưng phấn, nên cơ thể không tránh khỏi có hơi thả lỏng.

Sau đó Hoắc Thời Anh không hỏi gì Liêu Trung Tín nữa, mà Liêu Trung Tín cũng không dám nhắc đến chuyện của mình, bị Duệ vương hỏi dăm ba câu rồi đuổi ra ngoài.

Ban nhạc và vũ nữ không biểu diễn nữa, lúc ấy Duệ vương mới bắt đầu chính thức nói chuyện với Hoắc Thời Anh, đầu tiên hắn hỏi những vấn đề về phong tục tập quán, dân cư địa mạo của tộc người Khương, có phần không liên quan lắm, nhưng sau khi hắn hỏi đến tài nguyên khoáng sản, việc buôn bán ở biên giới, thu nhập từ thuế thì Hoắc Thời Anh đã hiểu ra mục đích của hắn là gì, Duệ vương muốn những mối làm ăn của người Khương, tộc người Khương chiếm cứ một vùng thảo nguyên bao la, đất rộng người thưa, nhưng lại sở hữu mỏ vàng, quặng sắt rất phong phú và sản xuất ra đủ loại mặt hàng làm từ da, mười mấy năm trước lúc biên quan giữa hai nước còn chưa căng thẳng, mỗi năm chỉ riêng khoản tiền thuế do thông thương triều đình đã thu về đến sáu trăm vạn lượng bạc rồi.

Duệ vương cai quản phủ Nội vụ, Hoắc gia là tướng trấn giữ biên quan Tây Bắc, trình độ hỏi liên tục không có giới hạn như vậy của Duệ vương khiến Hoắc Thời Anh thực sự bị mê hoặc, tướng Duệ vương muốn bắc cầu qua sợi dây Hoắc gia, vơ vét tiền của trên thổ địa của người Khương sau cuộc chiến.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Bị hành hạ suốt cả một đêm xong đầu óc và cơ thể Hoắc Thời Anh mệt mỏi rã rời, đối sắp chết đến nơi, bữa tối này căn bản là quá bi thảm, đĩa đậu tằm ưa thích cuối cùng còn bị người ta nhìn thì có vẻ ngại ăn mất, vì thế đợi cho đến khi chia tay êm đẹp với đám người của Duệ vương và Hàn Đường ở trước cửa lớn trông vô cùng đơn giản của căn nhà xong xuôi, Hoắc Thời Anh liền xoay người dặn dò Tiểu Lục: “Tiểu Lục người quen đường xá ở đây, mau dẫn đường cho ta đi tìm chút đồ ăn.”

Tiểu Lục chần chừ: “Lúc này sợ là những quán ngon có tiếng đều đã đóng cửa cả rồi, giờ nếu còn ở bên ngoài ăn cơm thì đều là dân bốc vác làm việc muộn hoặc không thì cũng là người canh đêm và nha dịch của nha môn, cũng chỉ có những quán ăn nhỏ bên lề đường thôi, những nơi ấy không biết tướng quân có đi không?”.

Hoắc Thời Anh cười: “Đi, tại sao lại không chứ, tướng quân nhà các người có số ăn quán ăn đêm ven đường đấy, ăn thứ gì ngon quá là đau dạ dày, đi thôi.”

Tiểu Lục liền đi ra đằng trước dặn dò người đánh xe một tiếng, người đánh xe liền đưa bọn họ chạy về hướng vương phủ, đi được nửa đường thì rẽ vào một con hẻm nhỏ lát đá phía sau phủ Ứng Thiên, con hẻm quá hẹp nên xe ngựa không thể đi vào được, Hoắc Thời Anh và Tiểu Lục xuống xe ở ngay đầu hẻm, đi bộ vào trong độ nửa chén trà thì quả nhiên nhìn thấy một quán mì bếp vẫn còn đang đồ lửa.

Quán mì được căng từ vải dầu để che mưa, trên nóc quán còn treo một chiếc đèn lồng bằng giấy, bên trong bày bốn năm bộ bàn ghế, có hai người đàn ông mặc quần áo của nha dịch ngồi ở chỗ khuất gió cúi đầu ăn súp soap, chủ quán là một người đàn ông trung niên, nhìn thấy khách, liền ra tận nơi tươi cười đón tiếp: “Khách quan, ăn mì nhé?” Vừa nói xong thì nhìn thấy hai người bọn Hoắc Thời Anh đi tới chỗ có ánh sáng, nụ cười trên khuôn mặt lập tức đông cứng.

Chủ quán vừa mở miệng nói tâm trạng Hoắc Thời Anh liền thấy vui vẻ liền, khẩu âm của ông ta là của người Lương Châu, nàng cười ha hả đi vào trong liền nói với ông ta: “Ông chủ, có mì rươi dầu (1) không? Cho hai bát nhé?”.

Ông chủ lấy lại tinh thần sau con kinh ngạc nói: “Có chứ, có chứ, mời hai vị ngồi, bê lên ngay đây.”

Hoắc Thời Anh vừa mở miệng nói lập tức thu hút sự chú ý của hai người còn lại đang ăn mì, một cô gái mặc quần áo của đàn ông canh ba nửa đêm còn khua chiêng gióng trống đến cái nơi này ăn mì, rất dễ xảy ra thị phi, Hoắc Thời Anh không muốn gây rắc rối, ánh mắt sắc bén liếc qua đó, hai người họ lập tức ngoan ngoãn hẳn, nàng là người đã từng vào sinh ra tử giữa chốn rừng kiếm mưa thương, mạng người chết trong tay nàng không biết nhiều đến mức nào, cả người toát ra sát khí, đến ngay cả dã thú hung hãn nhất trên thảo nguyên cũng bị trấn áp.

Ông chủ nhìn ra bọn họ không phải người bình thường, nên bung ra một đĩa trứng vịt muối, nói là tặng thêm, trứng vịt muối tỏa ra màu xanh thiên thanh rất đẹp, nhìn mà bên ngoài thôi đã thấy ngon rồi, Hoắc Thời Anh không chút khách khí lấy ngay một quả đập đập xuống mặt bàn, chậm rãi bóc lớp vỏ ra, đang định tách làm đôi, thì bàn tay đột nhiên khựng lại.

Tiểu Lục lập tức cảnh giác, nhìn nàng khẽ hỏi: “Tướng quân, sao vậy?”.

Hoắc Thời Anh không nói gì, mà từ từ đứng dậy, nàng cảm thấy tối nay mình thật xúi quẩy, gã Duệ vương này dai dẳng đủ chưa vậy, con hèm lúc bọn họ bước vào giờ đang truyền đến tiếng bước chân lộp cộp lộp cộp chậm rãi, chỉ chớp mắt đã thấy một thân áo choàng màu trắng ngọc của Duệ vương xuất hiện trong ánh sáng.

“Hoắc Thời Anh.” Duệ vương thông thả tiến lại gần, vẫn là cái kiểu gọi cả họ cả tên nàng lúc trước.

Hoắc Thời Anh vừa cung tay thì đã bị Duệ vương cắt ngang những lời nàng định thốt ra, hắn đi tới ngồi xuống trước mặt nàng: “Ngồi đi.” Hoắc Thời Anh ngượng ngùng thu tay lại, ngồi về vị trí cũ, Tiểu Lục cũng không dám ngồi tiếp, vốn dĩ nó định đứng sau lưng Hoắc Thời Anh, kết quả thấy mấy nội thị hầu hạ Duệ vương đều đứng ở bên ngoài lều, nên cũng đành phải đứng cách một quãng xa.

Hoắc Thời Anh ngồi xuống nhìn khuôn mặt trắng trẻo như ngọc của Duệ vương, lại nhìn tiếp đến tấm áo choàng dài quét chấm đất của hắn, hôm nay vốn đã có tuyết rơi, mặt đất toàn là bùn, khiến cho tấm áo bằng lụa trắng lập tức xuất hiện những vết bẩn tròn đen ngòm, nàng quả thực không nhịn được mở miệng nói: “Ngài thật sự không thích hợp đến những nơi như thế này.”

Duệ vương ngồi ở trong một cái quán mì tối tăm mù mịt, mà trông chẳng khác gì lúc hắn ngồi sau bàn làm việc, nghiêm túc mà lại giọng gào, hắn nói: “Nơi này đúng là không thích hợp thật, nhưng ta đuổi theo người mà, còn cách nào khác nữa đâu?”.

Sao lại thành ra là lỗi của nàng thế, Hoắc Thời Anh nghẹn lời, cuối cùng đành hỏi: “Ngài tìm ta có chuyện gì?”.

Duệ vương vẫn ngồi đó đầy tự phụ: “Có khi người ăn trước đi rồi nói chuyện sau.”

Ông chủ quán mì có thể mở được cái quán ở ngay con hẻm sau phủ Ứng Thiên, thì chứng tỏ cũng là có người có chút kiến thức, hiểu được hôm nay người tới quán mình đều là quý nhân, bèn bung hai bát mì lên, tim đập loạn xạ, nom nớp nom nớp đặt bát mì xuống xong vội vàng lui sang một bên, co mình vào trong bóng đêm cố hết sức giảm cảm giác tồn tại của bản thân xuống.

Hai bát mì trước mặt, dầu ớt đỏ rực nghi ngút khói, mùi tỏi phi thơm xộc thẳng vào mũi, Hoắc Thời Anh đã từng thích cái mùi này biết bao, nàng cảm thấy lên trợn trợn, sau đó gấp một thìa đưa vào miệng, không mùi cũng chẳng vị, không cần ngẩng đầu lên nàng cũng biết đôi mắt đen thăm thẳm của người đang ngồi trước mặt đang rơi trên người mình.

Hoắc Thời Anh gấp vài thìa đã giải quyết xong bát mì trước mặt, con người nàng xưa nay không thích lãng phí thức ăn, cố nén cảm giác khó chịu trong lòng xuống kéo bát mì vốn dĩ là của Tiểu Lục về phía mình để ăn nốt, sau đó đứng dậy theo thói quen hỏi một câu: “Ông chủ, bao nhiêu tiền? Thanh toán.”

Ông chủ chui ra từ trong bóng tối nói: “Tám, tám hào.” Duệ vương ngồi ở đó, cao quý mà lạnh lùng, khiến người ta vô duyên vô cớ tự nhiên dưới cơ mảy phần, khí thế quá bá đạo, đến cả ông chủ nói chuyện cũng phải run rẩy.

Hoắc Thời Anh lần sờ tiền trên người, sau đó đột nhiên nhớ ra, nói với ra chỗ Tiểu Lục đứng: “Tiểu Lục, qua đây trả tiền, trả cả tiền trứng vịt muối cho ông chủ nữa.”

Tiểu Lục vội vàng chạy tới móc tiền ra trả cho ông chủ, Hoắc Thời Anh quay đầu lại nhìn Duệ vương, ánh mắt của Duệ vương từ đầu đến cuối đều dính chặt lên người nàng, lúc này hắn đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Hoắc Thời Anh hơi nghiêng người, nhường hắn đi trước, sau đó bám theo sau, Duệ vương đi tới bên ngoài căn lều thì bỗng quay lại buông một câu: “Người thế này tốt hơn hẳn này.” Hắn lại dừng lại một lúc rồi tiếp, “Vừa này người cậu nệ quá.”

Con người Hoắc Thời Anh về cơ bản thuộc kiểu người gặp phải kẻ mạnh bản thân sẽ càng mạnh hơn, nàng có một loại dự cảm rằng ngay từ lúc bắt đầu nếu để người này trấn áp, thì sau này đều sẽ phải khoanh tay bó gối khi đứng trước mặt hắn, hắn tự phụ, kiêu ngạo cường thế, nếu mình tùy tiện, tự nhiên, ung dung nên làm gì thì cứ làm thế là tốt nhất, dù sao mình cũng không đánh nhau với hắn, không nhất thiết phải cuốn theo hắn, vì thế nàng căn bản không tiếp lời Duệ vương, chỉ cười cười với hắn.

Không ngờ Duệ vương thấy nàng như vậy cũng mỉm cười, hơn thế nụ cười này còn vô cùng đẹp, trong đôi mắt cũng mang theo cả ý cười, sau đó chỉ thấy hắn cúi đầu móc từ trong người ra một chiếc khăn tay đưa cho Hoắc Thời Anh: “Đây, lau miệng đi.”

Hoắc Thời Anh cảm thấy con người này rất thú vị, thay đổi thái độ chỉ trong một chốc một lát, loại khí thế nghiêm túc và mạnh mẽ giống như băng tuyết tan ra trở thành vô hình, thay vào đó là khí chất ôn hòa ấm áp, nàng thò tay ra nhận lấy cái khăn, quệt quệt lên miệng mấy cái, kết quả lúc nhìn lại, trên mặt khăn dính một vệt dầu ớt, nàng ngượng ngùng rút cái khăn vào tay áo nói: “Bẩn mất rồi, sau này sẽ trả lại ngài một cái khăn khác.”

Dù nàng đã cố hết sức ra vẻ tự nhiên nhưng vẫn không ngăn được khuôn mặt đang đỏ ửng lên, Duệ vương cũng không nói gì nữa, cười cười rồi đi tiếp, hai người ra khỏi con hẻm nhỏ, đến chỗ phố lớn, trên đường cái không một bóng người, con đường cứ chạy thẳng tắp về phía trước, đi theo sau bọn họ là hai cỗ xe ngựa, và cả một đám tùy tùng đông lúc nhúc kia nữa, khí thế kiêu này Hoắc Thời Anh đoán chừng nếu đụng phải người của Bình Mã ti của cả năm thành thì đảm bảo sẽ náo nhiệt lắm cho xem.

Thế nhưng bước đi của Duệ vương vẫn rất thông dong, sau khi đi hết đường cái hân mới mở miệng hỏi, nhưng lại hỏi một câu không liên quan: “Hôm nay là lần đầu tiên ngươi tiếp xúc với mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt này à?”.

Hoắc Thời Anh hiểu ý của hân, nói trắng ra thì chính là đang hỏi nàng có phải hôm nay là lần đầu tiên tới kỹ viện không, Hoắc Thời Anh cảm thấy vị Duệ vương này có hơi kỳ quái, nàng dù có giống đàn ông hơn nữa, nhưng suy cho cùng vẫn cứ là một cô gái, tuy rằng triều đình Đại Yên đúng là có tồn tại những nơi giành cho đám con cháu quan lại quyền quý thật, nhưng loại chuyện như thế cũng đâu có tiện lời ra hỏi khi mặt đối mặt thế này, nhưng hân hỏi như vậy ngược lại khiến nàng nhớ đến một chuyện rất thú vị, nàng cười đáp: “Cũng không hân, mấy năm trước khi ở cửa khẩu Gia Định vì phối hợp với bên quân vụ chỉnh đốn kỷ cương quân đội, đã từng tới kỹ viện để bắt những binh sĩ đi chơi gái.”

“Ồ?” Duệ vương quay đầu lại nhìn, có vẻ như rất có hứng thú.

Hoắc Thời Anh đột nhiên cảm thấy nếu kể lể chi tiết những câu chuyện kiểu như thế này thì quá mất thể diện, nên chỉ đáp cho có lệ: “Thật ra làm bộ làm tịch vậy thôi, cuộc sống biên quan kham khổ, các binh sĩ cũng có thất tình lục dục, không tiện ọp quá, bắt vài tiểu tướng về báo cáo công việc cho xong chuyện thôi.” Hoắc Thời Anh nói thì đơn giản nhưng trên thực tế tình hình lúc ấy rầm rộ đến kinh, ngay cả những gã đàn ông coi chuông nhảy ra khỏi cửa sổ để chạy trốn nàng cũng từng bắt rồi.

Nhưng Duệ vương cũng không truy hỏi gì thêm, chỉ cười cười chuyển chủ đề: “Hôm nay ta đuổi theo ngươi, là muốn hỏi tại sao ngươi lại có hứng thú với chuyện có ụ thuyền Giang Nam, vừa nãy vì có Hàn đại nhân ở đó, Liêu Trung Tín dù gì cũng là anh họ của ông ta nên có những chuyện không tiện nói cho ngươi nghe ngay tại đây, lại sợ ngày mai ngươi hẹn gặp Liêu Trung Tín thật nên mới vội vàng đuổi theo. Ngươi có thể nói cho ta biết rốt cuộc muốn dùng ụ thuyền ở Giang Hoài làm gì không?”.

Hoắc Thời Anh quay đầu lại nhìn Duệ vương, nhưng không nhìn ra được vẻ thật giả trong lời hân nói, nếu nàng định dùng Liêu Trung Tín thì chắc chắn phải điều tra kỹ càng rồi mới dùng, tuyệt đối không có chuyện tùy tiện hành sự, vì thế nàng đáp: “Ta không thể nói cho ngài được.”

Duệ vương cười: “Là quân cơ à? Vậy ngươi có biết, ở Kiến Xuyên của Thanh Châu cũng có ụ thuyền của triều đình không, thuyền được chế tạo ở đó xong có thể chạy thẳng ra biển, dung lượng và tải trọng lớn gấp mấy lần thuyền do Liêu Trung Tín chế tạo.”

Trong thoáng chốc trong đôi mắt của Hoắc Thời Anh sáng lên đầy hưng phấn, Duệ vương lại cười hỏi: “Vẫn không thể nói cho ta biết được à?”.

Hoắc Thời Anh vẫn kiên định lắc lắc đầu, Duệ vương lại hỏi: “Ngân lượng để xây ụ thuyền lấy từ phủ Nội vụ và tư khố của Hoàng thượng, do phủ Nội vụ phụ trách, kể cả vậy ngươi cũng không nói?”.

Hoắc Thời Anh vẫn lắc đầu, Duệ vương cũng không giận, hân nói: “Nếu đã là quân cơ, ngươi không nói cũng không sao, chỉ cần ngày mai ngươi đừng gặp Liêu Trung Tín nữa là được, việc buôn bán của hân thật ra dính dáng đến rất nhiều người, thế lực đằng sau rất phức tạp, tiếp tục dây dưa với hân không tốt cho ngươi.”

Hoắc Thời Anh gật đầu, cung tay lại nói với Duệ vương: “Đa tạ Duệ vương nhắc nhở.”

Duệ vương gật gật đầu xoay qua hỏi nàng: “Nhưng ngươi có biết tại sao triều đình lại xây dựng ụ thuyền ở Kiến Xuyên không?”.

Hoắc Thời Anh đáp: “Lẽ nào triều đình lại có ý định cấm biển tiếp?”.

Bước chân của Duệ vương hơi khựng lại, ánh mắt nhìn về phía Hoắc Thời Anh mang theo vài phần tán thưởng, hân nói: “Đúng là như vậy, sao ngươi lại nhìn ra được chuyện này?”.

Hoắc Thời Anh cảm thấy Duệ vương hỏi nàng câu này, dù nàng có trả lời thế nào đi chăng nữa thì có khả năng còn là đại diện cho thái độ của Hoắc Chân, mà với triều đình Đại Yên quân đội của Hoắc gia là một vấn đề rất đau đầu, bản thân Hoắc Chân cũng là một chính khách già rơ, thái độ của ông cũng sẽ đại diện cho thái độ của rất nhiều người, vì thế nàng đắn đo trả lời rất cẩn thận, nàng đáp: “Rất nhiều năm trước sự phụ của ta lúc giảng bài cho ta đã từng nói một câu thế này, ông bảo: Tổng kết lại sự hưng thịnh suy vong của lịch sử một triều đại chẳng qua chỉ là một quá trình như sau, vừa bắt đầu, vì tình trạng đất đai tập trung hết trong tay quan lại và địa chủ quá nghiêm trọng, bách tính bị ép đến mức không còn đường sống, chỉ còn cách vùng lên tạo phản, vậy là thời thế loạn lạc mở ra, những kẻ thống trị cũ bị những kẻ thống trị mới thay thế lập ra một vương triều mới, sau đó phân ruộng chia đất, nhân dân an ổn, tiếp theo sẽ có một thế lực quý tộc mới ra đời, lại bắt đầu tình trạng đất đai tập trung hết trong tay quan lại và địa chủ mới, càng đến cuối vương triều mới tình trạng ấy càng trở nên nghiêm trọng hơn, phần lớn đất đai tập trung trong tay một số rất ít người, vì thế bách tính lại trải qua những tháng ngày cực khổ, sau đó lại nổi dậy tạo phản, một vòng tuần hoàn lặp lại liên tục như vậy, suy cho cùng căn nguyên đều nằm ở vấn đề đất đai. Tiền triều từ hơn hai trăm năm trước, khi ra lệnh cấm biển quả đúng là cũng đã từng mở ra một thời kỳ thịnh vượng, nhưng do tranh chấp của *đăng cổ* khi ấy quá gay gắt, *Oa Khẩu* cướp bóc khắp ven biển dai dẳng mãi không ngừng, nên cuối cùng không thể thực thi tiếp được nữa.”

(Đăng cổ là một hiện tượng thời cổ đại, khi phe cầm quyền cấm những đảng phái chính trị đối nghịch không được ra làm quan.)

(Oa Khẩu hay người Oa, có nghĩa là “Hải tặc Nhật Bản” là từ dùng để chỉ cướp biển với nhiều nguồn gốc xuất xứ, đánh phá cướp bóc vùng bờ biển Trung Quốc và Triều Tiên từ thế kỷ thứ 13 trở đi. Ban đầu, Uy Khẩu gồm chủ yếu binh lính, ronin, thương nhân và những kẻ buôn lậu từ Nhật Bản; tuy nhiên trong những thế kỷ sau này, phần lớn số cướp biển có xuất xứ từ Trung Quốc.)

Duệ vương vừa đi vừa lắng nghe Hoắc Thời Anh nói, thỉnh thoảng lại liếc nhìn nàng, thần sắc trên mặt dần dần lộ ra vẻ rạn rờ, Hoắc Thời Anh lại nói: “Thầy giáo của ta cũng từng nói, lệnh cấm biển nếu như được thực thi một cách hợp lý cho nước cho dân thì là chuyện tốt, những thứ tiên tiến mới lạ du nhập vào, hàng hóa xuất ra của chúng ta sẽ kéo theo nhu cầu lao động lớn, có nhu cầu lao động thì có thể giải phóng được một bộ phận nhân lực trên đất liền, như vậy sẽ có lợi trong việc giải quyết mâu thuẫn dân nghèo không có ruộng đất ngay từ gốc. Thêm nữa việc nhập khẩu hàng hóa từ nước khác và

xuất khẩu hàng loạt các mặt hàng của chúng ta, cũng có thể thúc đẩy việc lưu thông tiền tệ, giá trị của tiền tệ nằm ở việc lưu thông, lưu thông tiền tệ càng lớn, thì việc buôn bán của dân lại càng phát triển mạnh, quốc gia sẽ thu được một lượng tiền thuế lớn, quốc khố sẽ dư dả. Đương nhiên xét ở một khía cạnh khác nó sẽ ảnh hưởng đến nền móng dựng nước của ta, đó là coi trọng nông nghiệp và coi nhẹ thương nghiệp, vì thế để thực thi được sẽ khó khăn vô cùng.”

Duệ vương im lặng lắng nghe, sau đó cười hỏi Hoắc Thời Anh: “Từ đầu đến cuối ngươi cứ nói thầy của ngươi giảng thế, vậy còn quan điểm của ngươi thì sao?”.

Hoắc Thời Anh không ngờ Duệ vương lại đeo bám mãi không dứt vấn đề này đến thế, nàng cúi đầu cau mày, Duệ vương nhìn nàng chờ đợi, cũng không hề lên tiếng giục giã, cuối cùng bất đắc dĩ Hoắc Thời Anh đành cúi đầu thưa: “Đứng trên góc độ chiến lược mà nói, lúc kẻ địch đang ở trạng thái sung sức không thể đối chọi lại được, thì cách tốt nhất là tránh mũi nhọn đó đi và chọn con đường khác.”

Cuối cùng Duệ vương cũng hài lòng mỉm cười gật đầu, Hoắc Thời Anh thở phào nhẹ nhõm, từ đằng xa truyền đến tiếng gõ canh, nghe kỹ mới phát hiện giờ đã là canh ba, bọn họ đã đi qua hai con phố, và chỉ còn cách phủ Dụ vương thêm hai con phố nữa thôi.

Sau khi tiếng trống canh vang lên cuối cùng Duệ vương cũng không đi tiếp nữa, hần xoay người lại nói với Hoắc Thời Anh: “Hoắc Thời Anh, trước mặt là phủ Dụ vương rồi, ngươi mau về nhà đi, sau này chúng ta sẽ nói chuyện kỹ hơn.”

Hoắc Thời Anh khom người đáp: “Hoắc Thời Anh cung tiễn điện hạ.”

Duệ vương gật gù đầu, ánh mắt lại chăm chú nhìn nàng thêm một lúc lâu rồi mới quay người bước lên xe ngựa phía sau, Hoắc Thời Anh khom lưng cho đến khi cỗ xe ngựa đi thật xa rồi mới đứng thẳng người dậy, thở một hơi dài thườn thượt, giờ tay quệt trán, toát hết cả mồ hôi.

Tiểu Lục chạy tới, hai người cả chủ lẫn tớ đều im lặng không nói năng gì trèo lên xe ngựa quay về phủ Dụ vương, lúc về tới Khuynh Hoa viện, không ngờ Cung thị vẫn đang ở gian chính chờ nàng, thấy Hoắc Thời Anh đi vào, Cung thị vội vàng ra đón: “Sao muộn vậy mới về? Xảy ra chuyện gì à?”.

Khuôn mặt nhuốm đầy vẻ lo lắng khẩn trương của Cung thị khiến Hoắc Thời Anh ngẩn ra một lúc, sau đó mới đáp: “Muội không xảy ra chuyện gì hết, chẳng qua nói chuyện với Hàn đại nhân lâu quá, nên về muộn thôi.”

Cung thị cẩn thận quan sát sắc mặt của Hoắc Thời Anh, thấy dáng vẻ thoải mái của nàng mới chậm rãi thở phào một hơi, Hoắc Thời Anh hỏi lại nàng ta: “Có chuyện gì vậy?”.

Cung thị đáp: “Muội không biết đâu, muội đi chưa được bao lâu thì trong cung cho người tới truyền khẩu dụ, bảo muội sáng sớm ngày mai vào cung diện thánh, Thế tử đợi muội mãi để báo cho muội biết tin này, đợi đến tận canh hai vẫn chưa thấy muội về, bèn sai người hầu đến lầu Quan Hòa tìm muội, kết quả người hầu về nói hôm nay lầu Quan Hòa căn bản không mở cửa, vì đã có người bao trọn rồi, Nhị ca của muội nghe thế cuống lên, ở nhà ngồi cũng chẳng yên định dần người đi tìm, kết quả còn chưa kịp ra khỏi phòng thì lên con hen suyễn, lập tức ngất đi không dậy được.”

Hoắc Thời Anh nghe xong mặt mũi tái mét, bật dậy định chạy ra ngoài, nhưng bị Cung thị kéo lại: “Muội đừng hoảng, Thế tử không sao rồi, vừa mới uống thuốc an thần xong, giờ đã ngủ rồi, muội sang chàng tỉnh thì lại càng không tốt.”

Hoắc Thời Anh quay lại nhìn quàng thâm dưới mắt Cung thị, trong lòng thấy vô cùng xấu hổ: “Đúng là Thời Anh suy nghĩ không chu đáo rồi, nên nghĩ tới việc sai người quay về báo trước một tiếng mới phải.”

Cung thị không hề có ý trách nàng, đoạn bảo: “Không thể trách muội được, ai biết trong cung lại truyền khẩu dụ vào đúng lúc này chứ.” Nàng cẩn thận đánh giá sắc mặt Hoắc Thời Anh: “Muội thật sự không sao chứ?”.

Hoắc Thời Anh bật cười: “Không sao, thật ra tối nay Hàn đại nhân giới thiệu anh họ của ông ta cho muội, anh họ của ông ta có một ụ thuyền ở Giang Hoài, hiện giờ bên đó đang đánh trận, có vài chuyện muốn nhờ vả phụ thân ở bên này, ăn xong cơm bọn muội lại đổi sang một tiệm trà để nói chuyện vì thế nên mới về muộn.”

Hoắc Thời Anh nói nửa thật nửa giả, nhưng Cung thị cũng tin đến tám phần, thở hắt ra như trút được gánh nặng dặn dò Hoắc Thời Anh vài câu rồi mới dẫn người hầu rời đi.

Vốn dĩ điều giày vò trong lòng Hoắc Thời Anh là có vài nghi vấn muốn hỏi Nhị ca nàng nhưng giờ thì không thể hỏi được rồi, nàng đành gọi người hầu vào chuẩn bị rửa mặt mũi tay chân.

Người đứng đầu trong số bốn nàng hầu Cung thị phái tới chỗ nàng tên là Hoài Tú, đây là nha hoàn thân cận của Cung thị, là người trầm ổn, không nhiều lời, nhưng làm việc cực kỳ chu đáo, chỉ một ngày hầu hạ Hoắc Thời Anh đã biết Hoắc Thời Anh không thích người khác đứng hầu kẻ kè bên cạnh, vì thế sau khi bảo người khiêng nước nóng vào, đặt những vật dụng để rửa mặt cùng quần áo lót vừa người ở một bên xong liền dẫn tất cả lui ra ngoài.

Lúc Hoắc Thời Anh cởi quần áo thì chiếc khăn ở trong ống tay áo rơi ra, nàng nhặt lên rồi ngồi xuống giường, mân mê chiếc khăn cau mày trầm tư. Chiếc khăn màu thiên thanh, bên trên dính một vết dầu ăn rất rõ, nàng nhìn một lúc rồi đứng dậy vứt luôn lên giường rồi đi vào phòng trong.

Tắm rửa xong xuôi, Hoắc Thời Anh mặc quần áo lên chỉnh tề, đầu tóc vẫn rối tung sai người gọi Tiểu Lục đến. Có lẽ Tiểu Lục là người hầu duy nhất của phủ Dụ vương canh ba nửa đêm vẫn có thể chạy vào trong nội viện, may mà tuổi nó vẫn còn nhỏ, lại do Hoắc Thời Anh trực tiếp dặn dò, nên bà vú canh cửa cũng không ngăn cản.

Lúc Tiểu Lục đi vào Hoắc Thời Anh đã xua tất cả những người trong phòng ra ngoài, sau đó lấy chiếc khăn tay ra đưa cho nó: “Có thể nhìn ra được chất

liệu của nó không? Hãy nghĩ cách kiếm cho ta một cái khăn tương tự thế này.”

Tiểu Lục nhận lấy cái khăn xem xét cẩn thận rồi đáp: “Là tơ Hàng Châu, được giữ gìn cực tốt, có lẽ là từ phủ Nội vụ, cái tương tự bên ngoài cũng có chỉ là không dễ kiếm thôi, nhưng cũng không phải thứ quá hiếm lạ gì, trong phủ chúng ta có.”

Hoắc Thời Anh nghĩ ngợi, cảm thấy chuyện này cứ trực tiếp hỏi xin từ chỗ Cung thị là được, bản thân nàng cũng không phải không dùng khăn tay, vì thế bèn nói: “Vậy thì không cần ngại tìm nữa, ngại cầm cái này đi giặt sạch rồi cất đi cho ta.”

Tiểu Lục vâng lệnh xong, Hoắc Thời Anh liền cho thằng bé lui ra, thái độ lúc bước ra của Tiểu Lục rất bình tĩnh, nhưng trong lòng thì rất kích động, tình cảm giữa chủ tớ cũng nhờ những chuyện bí mật như thế này mà có thể gắn kết lại với nhau, lai lịch của chiếc khăn này lúc ấy nó cũng đã nhìn thấy, Hoắc Thời Anh định cất nó đi, ần ý đằng sau khiến người ta phải mơ mộng xa xôi.

1. Mì rưới dầu: Nguyên văn là 油泼面, đây là một trong những món mì truyền thống đặc sắc, có thời nhà Chu. Đây là món ăn nổi tiếng của Thiểm Tây, mùi vị tươi ngon, cay nóng. Mì được làm bằng tay, sau khi được nấu chín bằng nước sôi thì bày ra bát, thêm hành hoa thái nhỏ, tiêu Tứ Xuyên xay, các loại gia vị và phủ một lớp ớt bột rất dày bên trên mì, sau đó rưới dầu nóng sôi vào. Dầu nóng khiến hạt tiêu, ớt dậy mùi rất thơm, màu sắc sặc sỡ, mì có thể ăn kèm nước tương hoặc giấm.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Sáng sớm ngày thứ hai rời giường, Hoắc Thời Anh không tới chỗ lão phu nhân để thỉnh an nữa, từ ần ý trong lời của Cung thị, thì rõ ràng nàng cũng không nhất thiết phải làm việc đó, nàng đi đến tiểu viện của Hoắc Thời Gia, kết quả Hoắc Thời Gia vẫn còn đang ngủ, Cung thị trông nom chồng suốt cả một đêm đến nỗi hai mắt đỏ kè, sắc mặt xám xịt, tinh thần không được tốt lắm, Hoắc Thời Anh cũng không tiện làm phiền, đành quay về Khuynh Hoa viện, đợi đến giờ Mão bèn gọi người hầu vào giúp mình thay quan phục để vào hoàng cung.

Vào cung, đưa thiệp xong xuôi, liền có một thái giám trung niên đi từ bên trong ra dẫn Hoắc Thời Anh vào, thẳng tiến đến thư phòng, Hoắc Thời Anh cúi đầu thu lại ánh mắt không dám nhìn ngó lung tung, vị thái giám đưa Hoắc Thời Anh đến một gian phòng nhỏ, nói với nàng: “Xin tướng quân chờ ở đây một lát, Hoàng thượng vừa mới bãi triều sáng đang nghị sự với Vương đại nhân, đợi bên đó bàn chuyện xong tự khắc sẽ truyền gọi tướng quân.”

Hoắc Thời Anh cúi người nói: “Làm phiền công công rồi.”

Vị thái giám vội vàng tránh đi, luôn miệng nói: “Không dám. Tướng quân đợi một lát, tiểu nhân còn có việc phải làm xin cáo lui trước.”

Hoắc Thời Anh đưa tay: “Xin mời.” Vị thái giám khom lưng lui ra ngoài, sau đó đóng cửa lại, một lát sau lại có một tiểu thái giám khác vào dâng trà, cũng không dám tùy tiện hỏi chuyện Hoắc Thời Anh, mang trà lên xong cũng cẩn thận lui đi.

Ở bên kia vị thái giám trung niên đi ra sau đó bước vào phòng chính, có một tiểu thái giám vén rèm cho ông ta, bước chân đi vào của ông ta rất nhẹ, giẫm xuống sàn nhà không hề gây ra tiếng động, rẽ sang gian phòng đã được vén rèm sẵn sải bước đi vào, chỉ nghe thấy người ngồi sau thư án bằng ngọc nói: “Hàn Đường này vẫn là một người rất hữu dụng, nhưng lại không quản thúc tốt người bên cạnh, thêm vào đó lại không biết bo bo giữ mình, có cơ hội Vương khanh phải nói bóng gió xa xôi với ông ta đấy.” Người nói ngắt đầu lên vừa hay nhìn thấy vị thái giám trung niên đi vào, vị thái giám hơi hơi gật đầu, rồi cúi mặt xuống, cung kính khom lưng đi tới đứng sau lưng hần, lúc ấy người này mới mở miệng nói tiếp: “Nếu trẫm dùng ông ta, nhất định sẽ có một ngày ông ta bất hòa với Hàn Lâm Hiên, đến lúc đó anh họ của ông ta đã để lại cho ông ta vô số cái đuôi để cho người khác nắm thóp rồi.”

Một người đàn ông trung tuổi mặc quan phục nhất phẩm màu đỏ thẫm đứng ở trước thư án, phần tóc mai của ông ta đã nhuộm màu hoa râm, khóe mắt ngang dọc đầy những nếp nhăn, khuôn mặt tuy mang vẻ phong sương, nhưng thần sắc vững vàng mạnh mẽ, đôi mắt sáng như ánh nến, ông ta mở miệng đáp: “Chuyện của Hàn đại nhân thần cũng có nghe qua, hần là người rất có tài, hiềm một nỗi bản thân hần lại quá thanh bản, nếu là vì ân tình lúc sa cơ lỡ vận mà quân giáo không nghiêm, khiến người đời chỉ trích thì đúng là đáng tiếc, nếu không vượt qua được cửa ải này, thì thành tựu của hần cũng sẽ chỉ đến đây thôi, thần sẽ tìm cơ hội nhắc nhở hần.”

“Ừ.” Người ngồi trên ghế gật gù nói: “Trẫm không giữ khanh lại nữa, buổi chiều khanh lại đến đây, trẫm sẽ để khanh gặp một người.”

“Vâng, thần xin cáo từ.”

Người đó cúi đầu cầm lấy một bản tấu, không nói tiếng nào, Vương đại nhân nói xong khom lưng lui ra ngoài.

Khi bóng lưng Vương đại nhân vừa khuất sau cánh cửa phòng chính, vị Hoàng thượng đang ngồi trên ghế mới hỏi: “Nàng ấy đến rồi à?”

Vị thái giám sau lưng khom người đáp: “Vâng, đang chờ ở gian nhà phụ bên ngoài, Hoàng thượng giờ có muốn tuyên kiến không ạ?”

Hoàng thượng vung bút đề chữ, vừa phê duyệt tấu chương vừa dừng dừng nói: “Không cần, đợi thêm lúc nữa.” Vị thái giám liền lặng lẽ lùi lại phía sau nửa bước không nói năng gì thêm.

Gian phòng nhỏ nơi Hoắc Thời Anh đang chờ hầu, nhìn qua thì có lẽ nơi này bình thường chuyên dùng cho các vị đại thần chờ hầu triệu kiến, gian phòng rất nhỏ, chỉ có hai chiếc ghế thái sư và một cái bàn con con, phía dưới cửa sổ kê một cái sập không lớn lắm, và một cái giá sách, bên trên xếp khá nhiều sách, có lẽ là để cho người chờ ở đây đọc giết thời gian.

Hoắc Thời Anh ngồi trên ghế thái sư, chờ đến tận giữa trưa, sau khi thái giám đi vào thay đến ba lượt trà, nàng liền dứt khoát nhắm mắt lại ngồi đó như đang thiền định, bất động như núi đá.

Buổi trưa ở ngự thư phòng, lò sưởi được đốt ngấm dưới đất khiến căn phòng ấm áp như đang ở giữa mùa xuân, vị thái giám trung niên khề khàng đi vào cúi người hỏi Hoàng thượng vẫn đang mãi mê phê duyệt tấu chương: “Hoàng thượng, đã trưa rồi, có cần dặn người dọn cơm không ạ?”.

Hoàng thượng đang ngồi sau thư án bằng ngọc đầu cũng không hề ngẩng lên hỏi: “Phúc Khang, sáng nay nàng ấy thế nào?”.

Phúc Khang khom lưng nói: “Bẩm Hoàng thượng, trong sáng nay Hoắc tướng quân thay ba lần trà, sau đó nhắm mắt ngồi im, không làm bất cứ việc gì cả.”

Hoàng thượng ngẩng đầu lên: “Không làm bất cứ một việc gì hết?”.

“Vâng, không hề đi lại, cũng không hề lật xem sách trên giá.”

Khuôn mặt của Hoàng thượng lập tức trở nên thả lỏng, trong thần sắc lộ ra một loại thích thú, cuối cùng hất bỏ cây bút trong tay xuống, dặn dò Phúc Khang: “Cho truyền nàng ấy vào.”

Hoắc Thời Anh đoán chừng giờ có lẽ đã đến giữa trưa, cuối cùng cánh cửa đã được đẩy ra một lần nữa, vị thái giám trung niên lúc sáng đi vào: “Mời tướng quân đi theo tiểu nhân, Hoàng thượng tuyên tướng quân vào yết kiến.”

Hoắc Thời Anh đứng dậy khom người hành một lễ nói: “Làm phiền công công dẫn đường.” Phúc Khang không nói gì thêm nữa, nghiêng người dẫn Hoắc Thời Anh ra ngoài.

Đi đến phòng chính, Phúc Khang lại dẫn nàng rẽ vào một căn phòng phụ khác, rẽ vừa vén lên, Hoắc Thời Anh nhìn vào trong, liền thấy một người đang ngồi sau thư án bằng ngọc, làn da trắng trẻo mịn màng, đôi con ngươi u tối như màn đêm, mái tóc đen bóng, lưng dựa vào ghế rồng, khuỷu tay chống lên tay vịn nghiêng nghiêng người nhìn nàng đi vào, khuôn mặt không chút cảm xúc, tự phụ và lạnh lùng giống hệt như hôm qua, chỉ là hôm nay quần áo hắt hắt là long bào màu vàng rực rỡ thêu hoa văn rồng chín vuốt.

Hoắc Thời Anh bước lên phía trước, tung vạt áo về hướng thư án ngọc quý xuống hành lễ: “Mặt tướng, Hoắc Thời Anh tham kiến Hoàng thượng vạn tuế.”

Ở phía trên nơi mà Hoắc Thời Anh không thể nhìn thấy được, Hoàng thượng nhìn nàng bước tới gần tung vạt áo quý xuống tựa như nước chảy mây trôi, trong đôi con ngươi đen thẳm thẳm lóe lên một tia lửa u ám.

Vị Hoàng thượng cứ nhìn Hoắc Thời Anh chăm chú không hề động đậy, thái giám Phúc Khang đứng bên cạnh cũng không hề mở miệng, cả căn phòng im lặng đến độ nghe được cả tiếng kim roi.

Sau đó Hoắc Thời Anh nghe thấy giọng nói vang lên bảo nàng đứng dậy, rồi một đôi giày bằng lụa bóng màu vàng rực rỡ xuất hiện trên sàn nhà ngay trước mặt nàng, thanh âm từ phía trên đầu nhẹ nhàng chậm rãi truyền xuống: “Hoắc Thời Anh, nàng có tên hồi nhỏ không?”.

Hoắc Thời Anh đáp: “Có ạ, tên hồi nhỏ của mặt tướng là An Sinh.”

“Là Hoắc lão tướng quân đặt cho đúng không?”.

“Phải ạ.”

Thật ra tên hồi nhỏ của con gái không thể tùy tiện để người khác biết, trừ phi là chồng của mình hoặc các bậc trưởng bối, nhưng Hoắc Thời Anh cũng hiểu rằng giờ không phải là lúc nàng tỏ ra cao giá, vì thế trả lời rất thoải mái.

“An Sinh.” Hoàng thượng chấp tay sau lưng xoay người lại lăm lăm hai chữ này. Sau đó hất lại quay đầu lại dặn dò Phúc Khang: “Dọn thức ăn lên.” Rồi tiếp tục quay qua nói với Hoắc Thời Anh: “Nàng đứng dậy đi.”

Hoắc Thời Anh tuân lệnh đáp: “Tạ ơn Hoàng thượng.” Nói đoạn đứng dậy hai tay thông xuống đứng sang một bên.

Hoàng thượng lại xoay người lại hỏi nàng: “Hôm nay khẩu vị của nàng có tốt không?”.

Hoắc Thời Anh thả tay xuống thưa: “Vẫn chưa ăn gì, nên không biết có tốt hay không?”.

Hoàng thượng liền cười bảo: “Vậy thì cùng dùng bữa với ta, nàng sẽ biết khẩu vị của mình có tốt hay không?”.

Hoắc Thời Anh lại đáp: “Tạ ơn Hoàng thượng ban yến.”

Đám thái giám rồng rắn kéo vào bày biện đồ ăn lên bàn, màu sắc những món ăn của Giang Nam chú trọng sự tinh tế, hương hồ đây lại là hoàng cung nên lại càng coi trọng điều đó, từng món từng món một đều được trang trí chấm chút tí mĩ giống như chuyên đề cho người ta ngắm chứ không phải để ăn vậy.

Hoắc Thời Anh phát hiện ra kỳ thực việc ăn uống của Hoàng thượng cũng không phải quá xa hoa, cũng chỉ có bốn món lạnh, tám món nóng, hai loại canh, Hoàng thượng có lẽ thường xuyên dùng bữa trong ngự thư phòng, nên giờ bộ bàn ghế bát tiên bằng gỗ hoàng lê được mang ra trưng dụng, xung quanh là bốn cái ghế, Hoàng thượng ngồi vào bàn trước, sau đó ngoái đầu lại hỏi nàng: “Còn chờ ta mời nàng nữa sao?”.

Hoắc Thời Anh vội đáp: “Không dám ạ.” Nói đoạn đi tới ngồi xuống đối diện Hoàng thượng.

Đến lúc ấy Hoắc Thời Anh chợt nhận ra bản thân trái lại phải rất thoải mái, vị quân vương thủ đoạn cao thâm thế kia, nàng có gãy dựa thế nào cũng vô dụng.

Nghĩ thông rồi Hoắc Thời Anh cũng không muốn giả vờ giả vịt thêm nữa, bảo nàng ăn thì nàng ăn thôi, tuy rằng tướng ăn lịch sự nhã nhặn nhưng lại ăn liền tù tì đến năm bát cơm, biểu cảm của vị thái giám xới cơm cho nàng rất bình tĩnh, chứng tỏ được dạy dỗ cực tốt.

Phía đối diện là vị Hoàng thượng thủy chung không nói câu nào, cũng không thể hiện cảm xúc gì, thậm chí còn rất hiếm khi ngẩng đầu lên, tư thế lúc ăn com thật sự là vừa cao quý lại văn nhã, cũng chỉ có Khang Phúc hầu hạ bên cạnh là nhận ra hôm nay Hoàng thượng ăn nhiều hơn một bát cơm so với thường ngày.

Dùng bữa trưa xong, các thái giám dọn bàn đi còn Hoàng thượng thì đi giá đến chiếc sập bên cạnh giường ngồi xuống, lại gọi cả Hoắc Thời Anh qua đó, Hoắc Thời Anh đi tới gần, Hoàng thượng lại chỉ vào cái ghế con ở trước mặt nói: “Ngồi đi.”

Vì thế Hoắc Thời Anh ngồi đối diện với Hoàng thượng, thái giám bưng trà lên, Hoàng thượng bèn nói: “*Trà tước thiết* của mùa thu năm nay đây, nàng nếm thử xem.”

(Trà tước thiết là một loại trà nổi tiếng, nó còn có tên là trà lưỡi chim sẻ, đây là loại trà búp, sau khi chế biến xong những lá trà khô uốn lại thanh nhỏ như lưỡi chim sẻ, mang có mùi thơm độc đáo và nồng đậm.)

Hoắc Thời Anh bưng chén trà lên, bắt chước hót hót bọt và lá trà, thổi một hơi sau đó uống một ngụm nói: “Cũng được, uống rất ngon.”

Thật ra Hoắc Thời Anh căn bản không hiểu về trà, từ dáng vẻ của nàng sao Hoàng thượng lại không nhìn ra chứ, hần cười hỏi nàng: “Chưa từng có ai dạy nàng nếm trà như thế nào sao?”.

Hoắc Thời Anh chỉ đành ngoan ngoãn thành thực cúi đầu trả lời: “Vâng.”

Hoắc Thời Anh cảm thấy rất quái đản, nàng cảm giác như vị hoàng đế trẻ tuổi đang ngồi trước mặt mình đây giống như người đi trước, hần có thể nhìn ra được ngay sai sót của nàng, nhưng cũng lại dễ dàng bao dung cho những lỗi sai ấy.

Hoàng thượng không nói gì nữa, quay đầu lại dặn dò Phúc Khang đang ở bên cạnh, “Mang mấy bản tấu kia lại đây.”

Phúc Khang bê một chồng tấu sớ từ trên thư án bằng ngọc tới đặt xuống một cái bàn chân ngắn, Hoàng thượng chỉ chỉ đồng tấu chương rồi nói với Hoắc Thời Anh: “Nàng xem thử đi.”

Hoắc Thời Anh nghi ngờ ngược lên nhìn hần, rồi sau đó cầm một bản tấu lên lật ra xem, toàn bộ tấu chương đều là của Ngự sử đài vạch tội Hoắc Chân, không thể không nói văn phong của đám quan văn này đúng là rất hay, lời lẽ mắng người lại được bọn họ viết sinh động như thật, kể lẽ dài dòng, dù là tu từ, chân thật hay sắc nhọn thì đều liệt kê ra mấy tội lớn của Hoắc Chân như sau: không đánh mà lui, chiếm đoạt tài sản của dân, lợi dụng việc nắm trọng binh để củng cố thế lực riêng, thông đồng với địch bán nước, có ý đồ tạo phản.

Hoắc Thời Anh đọc số tấu chương đó mất khoảng hai tuần trà, tốc độ đọc rất nhanh, bản tấu này nói tiếp bản tấu kia, Hoàng thượng vẫn ngồi lặng lẽ bên cạnh quan sát nàng. Cuối cùng Hoắc Thời Anh cũng đọc xong, ngẩng đầu lên chuẩn bị nói. Nhưng Hoàng thượng lại giờ tay lên chặn nàng lại: “Nàng muốn nói gì đợi lát nữa hãy nói, ta ăn cơm xong thường có thói quen đi dạo vài vòng, nàng đi cùng với ta.”

Hoàng thượng bãi giá đi ra ngoài, Hoắc Thời Anh đành phải đi theo. Bước ra khỏi ngự thư phòng, xuyên qua hai tiểu viện, Hoắc Thời Anh cũng không biết sẽ đi tới đâu, cuối cùng trước mặt xuất hiện một cái hồ nước rất to, lúc ấy nàng mới hiểu thì ra đây chính là hồ Thái Dịch nổi tiếng.

Hoàng thượng đã bảo nàng đi theo, vậy thì nàng cũng chỉ có thể đi bên cạnh hần mà thôi, phía sau là một đồng thái giám và thị vệ đông đúc rầm rộ theo hầu.

Thời tiết hôm nay không được tốt lắm, bầu trời không có nắng, cứ âm u sầm sì suốt, không khí vừa ẩm ướt lại lạnh giá, hoa sen trong hồ Thái Dịch đã héo tàn từ lâu, kết thành một lớp băng mỏng, những cây liễu rủ trên bờ cũng chỉ còn trơ lại cành trụi thui lụi, cảnh sắc kỳ thực cũng chẳng có gì đẹp.

Hoàng thượng khoác áo choàng rộng, bước đi chậm rãi, còn Hoắc Thời Anh mặc quan phục màu đỏ tươi đi bên cạnh hần trông có phần đơn bạc.

“Con người Hoắc lão tướng quân……” Hoàng thượng cúi đầu nhìn đất đột nhiên mở miệng nói: “Nhìn khắp lượt văn võ bá quan trong triều ông ấy là người có năng lực, có tâm cơ, có nhân nghĩa và lòng trung thành cũng không hề thiếu, nhân vật độc nhất như Hoắc lão tướng quân, bình sinh ta hiếm thấy.”

Hoắc Thời Anh cho rằng cứ phải tiếp tục đi như thế này thì đột nhiên nghe thấy Hoàng thượng mở miệng nói một câu ấy, theo bản năng nàng liền liên hệ

đến những tấu chương vừa xem lúc nãy. Nàng tướng Hoàng thượng đang gọi chuyện, tiếp sau đó sẽ nói đến Hoắc Chân, nào ngờ câu tiếp theo của Hoàng thượng lại là: “Rất nhiều năm trước, lúc Hoắc lão tướng quân hồi kinh báo cáo công tác, đã từng gặp riêng ta một lần, lúc ấy ta đã vô cùng hiếu kỳ hỏi ông ấy, con cháu Hoắc gia đông như vậy tại sao lại chọn một cô bé để tiến hành bồi dưỡng, khi đó khắp kinh thành đều tưởng rằng đó quyết định hoang đường của Hoắc nguyên soái, nhưng không ngờ Hoắc lão tướng quân lại nói với ta rằng, lúc trước người chọn nàng chính là lão nhân gia người.”

Khuôn mặt trấn tĩnh của Hoắc Thời Anh tuyệt không lộ ra chút gì kinh ngạc, Hoắc Thời Anh không hề biết gì về chuyện này, nàng cũng giống như rất nhiều người khác đều cho rằng hành động dắt theo đứa con gái còn nhỏ tuổi của mình tới quân doanh, sống cho tới tận khi trưởng thành hoàn toàn là hành động tùy hứng, đây hoang đường của Hoắc Chân ngày trước, giọng nói của nàng có hơi khô sạn: “Người biết tại sao hồi đầu tổ phụ lại chọn mặt tướng sao?”.

Hoàng thượng xoay người lại cười với Hoắc Thời Anh, một nụ cười vô cùng ấm áp, rồi lại xoay người về sai bước vừa đi vừa nói: “Mười hai năm trước, Hoắc lão tướng quân trở về nhà nhìn thấy người thừa kế của mình không hề có chút tiền đồ nào thì vô cùng thất vọng, ông ấy muốn chọn ra từ một trong số những đứa cháu của mình để bồi dưỡng, khoan nói đến chuyện rạng danh tổ tông thì chí ít cũng đừng để thế hệ con cháu đời sau bồi nhọ gia phong, kết quả sau khi cẩn thận quan sát đánh giá tất cả những đứa cháu của mình ông ấy chẳng vừa ý một ai, ngay cả hai đứa cháu đích tôn theo quan điểm của ông cũng chỉ là loanh quanh có thủ được thôi, thành người thì dễ, nhưng thành tài thì khó.

Mãi cho đến một hôm sau bữa cơm trưa ông ấy đi tản bộ ngang qua một chái viện, lúc ấy đang là giữa hè, ánh mặt trời gay gắt khiến ngay cả người hầu cũng phải tìm một chỗ nào đó để né việc, nhưng lại thấy một đứa bé đang ngồi xõm dưới bóng cây chơi với kiến, lão tướng quân đi qua đó xem thử thì thấy đứa bé một tay cầm điểm tâm một tay cầm một cái que, lúc thì dẫn dụ khi thì lèo lái đàn kiến xếp thành đội hình, cả đàn kiến để mặc cho đứa bé sai khiến điều khiển tùy thích, biến đổi thành rất nhiều phương án, lão tướng quân cảm thấy rất ngạc nhiên, cũng ngồi xõm xuống cẩn thận quan sát đứa bé.

Đứa bé này tuy tuổi còn nhỏ, nhưng rất nhẫn nại tập trung, dù biết có người ngồi xõm xuống bên cạnh nhưng vẫn không hề có chút phản ứng, thậm chí không hề đưa mắt nhìn thử, lão tướng quân lập tức thấy hứng thú, bèn bẻ một cái que có ý phá đám đứa bé, đứa bé dẫn đàn kiến bò sang hướng Đông, ông liền bẻ cành cây chặn đường, đứa bé lại dắt đàn kiến bò sang hướng Tây, ông lại cố ý đào một cái hố nông thay đổi đường đi của chúng, cuối cùng sau hai lần đứa bé liền ngẩng đầu lên nhìn ông một cái, sau đó chia đôi đàn kiến thành hai nhóm, dùng gậy xua một nửa đi, ý là nhường cho ông một nửa, trong lòng lão tướng quân vô cùng sung sướng, thò tay ra chọc loạn cả tổ kiến lên, kết quả đứa bé bị chọc tức, gào toáng lên, xõng tới vung tay tát cho lão tướng quân một cái nỏ đom đóm mắt.

Nghe nói tiếng gào của đứa bé năm đó rất lớn, truyền đi khắp nửa vương phủ, giống như tiếng hổ gầm, cái tát ấy cũng vô cùng lẫm liệt, khi ấy lão tướng quân ôm đứa bé vào lòng cười ha hả không dứt, coi như thân già này đã được an ủi rồi.

Lão tướng quân nói: Đứa bé này có trí tuệ, nhẫn nại, lại dũng cảm, tương lai chắc chắn sẽ làm nên nghiệp lớn.”

Lúc Hoàng thượng nói xong quay đầu lại nhìn Hoắc Thời Anh thấy mắt nàng ửng đỏ, Hoắc Thời Anh rất yêu tổ phụ của nàng, trong mắt của nàng tổ phụ chính là tổ phụ, mấy thứ như năng lực, trí tuệ, phong phạm của bậc quân tử đó, trước giờ nàng chưa từng đánh giá ông qua những ưu điểm ấy, ông là người thương yêu nàng nhất, nhưng xưa nay nàng không hề biết rằng thì ra bọn họ lại có duyên phận như vậy.

Sau khi Hoàng thượng đột nhiên kể cho Hoắc Thời Anh nghe câu chuyện xưa cũ đó, bọn họ không ai nói gì thêm nữa, đi thêm một đoạn thật xa, thì thật sự giống như đang đi tản bộ, bầu không khí bình tĩnh mà trầm mặc, về sau Hoắc Thời Anh nói với Hoàng thượng: “Đa tạ người, Hoàng thượng.” Đa tạ người đã kể câu chuyện năm ấy cho mặt tướng biết.

Hoàng thượng dừng bước, quay người lại nhìn Hoắc Thời Anh, gió lạnh khiến mũi nàng đông cứng đỏ ửng, mấy sợi tóc cũng hơi rối, nhưng dù trong gió lạnh tư thế vẫn thẳng tắp như một cây lao, Hoàng thượng nói: “Hoắc Thời Anh, nàng có phong thái của tổ phụ mình, nhưng vẫn thiếu mất cái tài của ông ấy, nhưng nàng vẫn còn trẻ, được như bây giờ đã là hiếm có lắm rồi.”

Hoắc Thời Anh khom người đáp: “Đa tạ Hoàng thượng khen ngợi, Thời Anh không dám so sánh với tổ phụ.”

Hoàng thượng nhìn người đang cong lưng trước mặt mình, rất lâu sau cũng không nói gì, trong mắt xẹt qua một thoáng khó xử, sau đó hần nói một câu cực khẽ: “Quay về thôi.”

Quay về ngự thư phòng, luồng gió ấm áp tạt vào mặt, thái giám lại bưng trà nóng lên, thân thể từ từ ấm hẳn, Hoàng thượng lại ngồi trở lại cái sập vừa nãy, chỉ tay bảo Hoắc Thời Anh ngồi bên cạnh, hần chậm rãi uống mấy ngụm trà sau đó hỏi nàng: “Giờ nàng có thể nói được rồi, nàng có ý kiến gì về tấu chương này không?”.

Ở một vị trí Hoàng thượng không nhìn thấy được, ngón áp út và ngón út tay phải của nàng thoáng run lên, trong lòng thâm kinh sợ, Hoàng thượng bảo nàng đọc tấu chương, nhưng không cho nàng phát biểu ngay mà lại cùng nàng ra ngoài đi dạo một vòng, sau đó lại nhắc đến tổ phụ, ảnh hưởng của tổ phụ đối với nàng cực lớn, nên khó tránh khỏi việc tâm tình bị thương, cho dù nàng có tâm cơ đến đâu, những lời thoái thác đã chuẩn bị sẵn ngay từ đầu nhất thời sẽ bị xúc động khó lòng lấy lại được, thiết nghĩ dù có nói dối bao nhiêu đi nữa cũng sẽ lộ sơ hở, loại thủ đoạn này, loại năng lực không chế cục diện này, khiến Hoắc Thời Anh không dám nghĩ sâu thêm nữa, cũng may nàng cũng không có ý định nói dối, nàng không nói ngay mà mỉm cười rồi mới đáp: “Người cha này của mặt tướng, nếu nói ông ấy muốn tạo phản thì cũng không có người theo đâu.”

“Ồ?” Hoàng thượng có lẽ cũng không ngờ Hoắc Thời Anh sẽ thốt ra một câu như vậy, không mặt đầy vẻ ngạc nhiên.

Hoắc Thời Anh lại cười tiếp rồi nói: “Con người ông ấy rất thiếu đạo đức, những người bên cạnh ngoài trừ vài phụ tá của riêng ông ấy ra, thì các lão tướng trong quân đều là người của tổ phụ để lại cho, nghiêm túc đánh giặc thì người ta còn nghe ông ấy, chứ tạo phản, thì không ai theo đâu.”

Hoàng thượng nghe xong thật sự bật cười, lắc lắc đầu: “Con người Hoắc nguyên soái.....”

Dường như Hoàng thượng rất hài lòng với câu trả lời của Hoắc Thời Anh, cũng không lằng nhằng thêm về vấn đề này nữa, còn hỏi ngược lại nàng: “Có phải mối quan hệ giữa nàng và phụ thân mình không tốt đúng không?”.

Thời đại này toàn thiên hạ đều lấy nhân hiếu làm đầu, ai dám nói mối quan hệ của mình với phụ thân không tốt, Hoàng thượng hỏi như vậy rõ ràng là vừa đường đột lại vừa thân thiết, Hoắc Thời Anh không tiện trả lời đành đáp: “Phụ thân cũng có thể coi là một người cha hiền từ.” So sánh với các huynh đệ tị muội trong nhà, thậm chí là Đại ca và Nhị ca thì Hoắc Chân đối với nàng đúng là một người cha hiền từ, Hoắc Thời Anh cảm thấy bản thân không thể làm trái lương tâm được.

Hoàng thượng không có ý định hỏi tiếp, chỉ từ từ cười đi trước dẫn đường, sau đó hán ngoái đầu nhìn thái giám đang đứng hầu bên cạnh: “Phúc Khang, giờ là giờ gì rồi?”.

Phúc Khang nhìn đồng hồ cát rồi thưa: “Bẩm Hoàng thượng đã là giờ Mùi ba khắc rồi.” Hoàng thượng lập tức dặn dò ông ta: “Đi mời Vương đại nhân đến đây.”

Phúc Khang vừa khuất bóng Hoàng thượng lại quay đầu qua nói với Hoắc Thời Anh: “Đội lắt nữa để nàng gặp một người, ông ta là người đầu tiên đề xuất việc bỏ lệnh cấm biển với ta đây, những lời nàng nói ngày hôm qua ông ấy mà nghe được chắc sẽ thấy rất hứng thú.”

Hoàng thượng cũng không nói sẽ để Hoắc Thời Anh gặp ai, Hoắc Thời Anh khom lưng nói: “Vâng.” Nàng cũng không dám nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy chuyện này vào cung của mình thật sự là khắp nơi đâu đâu cũng ngoài dự liệu của nàng.

Hoàng thượng nói xong đứng lên lại bảo nàng: “Ta thấy nàng đọc mấy thứ này rất nhanh, tranh thủ còn chút ít thời gian nàng giúp ta phân loại số tấu chương này đi.”

Hoắc Thời Anh vội vàng đứng lên, nuốt cái cảm giác kinh ngạc đang tăng vọt trong lòng xuống, không dám trả lời, số tấu chương đó ai cũng có thể tùy tiện đọc được sao? Hoàng thượng thấy nàng còn ngần ngại phá lên cười, bảo: “Nàng sợ gì chứ? Đó không phải là những bản tấu quan trọng, cái đồng đó tuy linh tinh vật vãnh nhưng không thể không đọc, quá vụn vặt, nàng chỉ cần phân loại riêng chúng ra là được rồi.”

Hoắc Thời Anh nhủ thầm: “Đây không phải là công việc của đám thái giám làm sao?” Nghĩ thế nhưng nàng cũng không dám nói ra miệng, đành cúi người đáp: “Vâng.”

Hoàng thượng lại quay trở lại phía sau thư án, Hoắc Thời Anh đứng ở bên cạnh, một tên thái giám bê đồng tấu chương đến đặt ngay trước mặt nàng, nàng đành phải cầm lên lật xem, xem được hai trang thì thấy yên tâm hẳn, đúng là không phải những tấu chương hệ trọng gì, đa phần đều là những chuyện như tường trong cung cần được gia cố lại, hoặc nơi nào đó dâng tấu xin sửa sang lại đền thờ công đức, nhưng quốc sự không phải chuyện nhỏ, nàng vừa xem vừa thấp thỏm bất an.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Phúc Khang đi vào bẩm: “Vương đại nhân tới rồi ạ, đang ở bên ngoài chờ yết kiến.”

Hoàng thượng buông bút xuống, quay đầu lại nói với Hoắc Thời Anh: “Tả tướng Vương Thọ Đình, Vương đại nhân, tài năng xuất chúng, suốt nửa đời chìm nổi, kiến thức uyên bác, là người nàng nên bái kiến.”

Cái tên Vương Thọ Đình vừa lọt vào tai, trong lòng Hoắc Thời Anh như dâng trào một cơn kích động, vội vàng cúi người đáp: “Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Vương Thọ Đình có tạng người gầy gò, phải nói là cực kỳ gầy gò, thậm chí gầy đến độ bộ quan phục ông ta mặc trên người, trước ngực và sau lưng đều phồng hết cả nên, trông không vừa vặn chút nào, vóc dáng của ông ta cũng không phải quá cao, khuôn mặt bình thường, màu da trên mặt ngăm đen đúng kiểu người thường xuyên dầm mưa dãi nắng, nhuộm vẻ phong trần, hai bên tóc mai đã ngã hoa râm, khoe mắt nhăn nheo, nếu không phải ông ta mặc quan phục nhất phẩm đứng ở trong ngự thư phòng, mà để ông ta thay một bộ quần áo khác, đứng ở một nơi khác có nói ông ta là một lão nông quanh năm trông rọt cây cấy chắc cũng không quá lời.

Người tới vừa đặt chân vào ngự thư phòng, còn chưa kịp quỳ xuống hành lễ, Hoàng thượng đã đứng bật dậy từ chỗ ngồi, đích thân ra đón vào, đứng giữa Hoắc Thời Anh và ông ta nói: “Vương khanh, vị này là tướng trấn thủ thành Lương Châu, Hoắc Thời Anh.”

Trên khuôn mặt của Vương Thọ Đình lộ ra vẻ kinh ngạc, Hoàng thượng mà lại đích thân giới thiệu một người cho ông ta, hành động này là..... còn chưa đợi ông ta kịp nghĩ sâu xa thêm thì Hoắc Thời Anh đã hành đại lễ tham bái như với thầy dạy, Vương Thọ Đình lại càng cả kinh, không kim được hỏi ngược lại: “Vị Hoắc tướng quân này, trước đây chúng ta có quen thân với nhau à, sao lại dùng đại lễ như vậy?”.

Con người Hoắc Thời Anh luôn rất lịch sự với giới văn nhân, từ thái độ đối với hai người thầy dạy văn dạy võ của nàng là có thể nhìn ra được điểm này,

tuy rằng cũng có liên quan với Lý Thành Thanh cổ hủ, nhưng từ sâu trong nội tâm mà nói nàng vẫn tôn trọng văn nhân hơn một chút, con người Vương Thọ Đình, làm quan hơn ba mươi năm, ba chìm bảy nổi, là người đề ra *Địa đình hợp nhất*, cải cách chế độ thu thuế và rất nhiều những phương sách khác, nhưng số ông ta không may, đúng vào lúc tuổi xuân chính trực hùng hực khí thế thì lại gặp phải vị hoàng đế nhu nhược thiếu quyết đoán, vì thế con đường làm quan của ông ta trở nên gập ghềnh, long đong lận đận, đã từng ở Nội các, từng làm Thừa tướng, nhưng cũng từng bị biếm xuống làm Huyện lệnh, cuối cùng còn bị lưu đày đến Ung Châu mất hơn mười năm, mãi cho đến ba năm trước mới được tân đế vừa đăng cơ bắt đầu tin dùng lại. Đây là người có tư tưởng mạnh mẽ, không tư lợi cá nhân, dám đứng lên lợi ngược dòng, quyết không bao giờ chịu cúi đầu. Hoắc Thời Anh gặp được ông ta giống như gặp được thần tượng.

(Địa đình hợp nhất là một chế độ thu thuế ruộng đất, nội dung chủ yếu của nó là bãi bỏ thuế đầu người, nhìn nhận một cách khách quan thì chế độ này đã nói lòng sự không chế của nhà nước đối với tầng lớp nhân dân bản hàn; nông dân và thợ thủ công có thể tự do di chuyển và bán sức lao động của bản thân.)

Trong giọng nói của Hoắc Thời Anh chứa vẻ kích động: “Thầy giáo của mặt tướng từng nói, nếu triều đình có một danh thần có thể lưu danh thiên cổ, thì chắc chắn ngoài Vương đại nhân ra không còn ai khác. Vì thế bảo mặt tướng nếu có ngày gặp Vương đại nhân nhất định phải hành đại lễ tham bái như là với thầy giáo.”

Trong triều, mối quan hệ giữa các phe phái rất vi diệu, trên thực tế vị trí thầy giáo không thể nhận bừa được, vì thế Vương Thọ Đình cũng không tiếp lời Hoắc Thời Anh, mà đứng ở một bên trả lời bằng giọng hết sức lạnh nhạt: “Ồ, thầy giáo của tướng quân quá khen rồi.”

Hoàng thượng đứng một bên cười bảo: “Hoắc Thời Anh năng đứng lên đi, Vương đại nhân không rơi vào bẫy đâu.”

Hoắc Thời Anh đứng thẳng người dậy, thu tay lại, khuôn mặt lúc ngẩng đầu lên vì có hơi quần bách nên đỏ ửng. Vương Thọ Đình nhìn thấy vậy trái lại còn mỉm cười độ lượng với nàng, Hoàng thượng liền tiếp lời: “Hoắc Thời Anh, hãy nói hết những quan điểm hôm qua của nàng cho Vương đại nhân nghe đi.”

Vì thế Hoắc Thời Anh lại khom lưng, thành thật thuật lại một lần nữa những lời mình nói tối hôm qua, những lời do Đường Thế Chương dạy, Vương Thọ Đình nghe xong, vuốt râu cười tủm tỉm bảo: “Không biết thầy giáo của Hoắc tướng quân kể thừa tư tưởng đó từ đâu, luận điệu này không bàn trước mà lại rất hợp với kiến giải của tại hạ.”

Hoắc Thời Anh có hơi bối rối đáp: “Thầy giáo của mặt tướng vốn là người đứng ngoài thế tục, không có danh hiệu, hiện giờ làm phụ tá dưới trướng của phụ thân mặt tướng.”

Vương Thọ Đình không nấn ná ở vấn đề này thêm nữa, ngược lại khuôn mặt lại tỏ rõ hứng thú hỏi: “Toàn nghe quan điểm của thầy giáo tướng quân, nhưng không biết đệ tử do vị cao nhân ấy dạy dỗ có cách nghĩ như thế nào về việc mở lệnh cấm biển.”

Hoắc Thời Anh cúi người, trái tim đập đánh thịch một tiếng, một lúc lâu sau mới nghe thấy nàng đáp: “Vận mệnh quốc gia đi đến nửa đường, hủ tục và thói xấu sẽ bộc phát, nếu không phá bỏ tận gốc mở ra một con đường mới, thì quốc gia của chúng ta sẽ giống như một con thuyền chạy trên biển, nhưng lại là một con thuyền hoa lệ không có người cầm lái giõi, tuy bên ngoài xa hoa rực rỡ, nhưng bên trong sâu một lại thì nhau sinh sôi, trầm đục ngăn khoét, một khi gặp phải sóng to gió lớn lập tức sẽ bị lật úp.” Nói được lưng chừng nàng lại ngẩng đầu lên đầy tự tin, ánh mắt nhìn về phía hai vị vua tột ánh lên tia sáng lấp lánh: “Còn nếu mở ra một cục diện mới, sẽ đẩy toàn bộ quốc gia và dân tộc chúng ta đến một giai đoạn phát triển cao hơn thế, không chỉ là lối đi cho một quốc gia, mà còn là điểm mấu chốt cho sự phát triển của cả dân tộc, cũng chính là bước ngoặt của lịch sử, là một việc có lợi đến thiên thu ngàn đời.”

Hoắc Thời Anh nói xong lập tức cúi người, tiếp tục thưa: “Tiểu nhân thô tục, lại dám to gan vọng ngôn việc nước, xin tự nguyện lĩnh phạt.”

Hai người vua tột đứng trước mặt, rất lâu cũng không thấy nói năng gì, đồng thời nhìn về phía Hoắc Thời Anh, trong khi ánh mắt của vị hoàng đế có đôi phần phức tạp, thì đáy mắt Vương Thọ Đình lại lóe sáng, hôm nay Hoắc Thời Anh to gan thể hiện quan điểm chính trị rõ ràng của bản thân như vậy, thật ra đối với nàng mà nói là một chuyện vô cùng mạo hiểm hơn thế còn cực kỳ bất cần, vì nơi nàng nói hôm nay là ngự thư phòng, người đối thoại hôm nay một là trọng thần trong triều, một là vị vua cửu ngũ chí tôn, còn thân phận của nàng không chỉ đơn giản là một vị Tham tướng Lăng Châu, những lời nàng nói ra đại diện cho những lời của Hoắc Chân, còn Hoắc Chân lại đại diện cho một loạt chính khách khách sau lưng ông. Nàng có thể bạo gan nói ra những lời ấy, thật ra cũng hoàn toàn là vì Vương Thọ Đình, Vương Thọ Đình này là một nhà tiên phong và cải cách của thời đại, ông ta có gan đứng ở đầu sóng ngọn gió, vì dân vì nước, không phải kiêu được chưởng hay chớ, nóng nảy bất cần, cũng không phải kiêu tham sống sợ chết, đây là một người đáng để người ta thật lòng tôn trọng. Vì thế có những lời nói rất thật hôm qua Hoắc Thời Anh không nói với Hoàng thượng nhưng lại nói ra với Vương Thọ Đình.

Hoàng thượng nhìn Hoắc Thời Anh không nói gì, trái lại Vương Thọ Đình lại lên tiếng: “Tướng quân vẫn chưa nói xong, có thể nói hết ra không?”.

Hoắc Thời Anh tiếp tục khom lưng chần chừ, Hoàng thượng liền mở miệng cho phép: “Xóa tội cho nàng, cứ nói tiếp đi không phải ngại.”

Vì thế Hoắc Thời Anh lại đứng thẳng người dậy, trong ánh mắt lấp lánh tràn đầy vẻ tự tin và rạng rỡ, từ tốn nói: “Từ xưa đến nay cải cách luôn là chuyện khó khăn chông chất, lẽ nào những *sĩ đại phu* bác học uyên thâm không biết chỉ có cải cách quốc gia mới có lối thoát? Chỉ là dù có cải cách thế nào cũng sẽ động chạm đến lợi ích của bọn họ đầu tiên, khi một tập đoàn nắm giữ tất cả mọi lợi ích của một quốc gia vì lợi ích chung mà liên kết lại với nhau, một người hoặc thậm chí là hoàng quyền ở vị trí tối cao cũng không thể nào lay chuyển được nó. Thật ra lúc ấy cần phải có một áp lực khác từ bên ngoài để xoay chuyển hướng đối chọi của cộng đồng liên minh lợi ích này, mặt tướng tin không ai mong nước mất nhà tan, đặc biệt là nước mất nhà tan trong tay kẻ ngoại tộc. Vậy thì nhìn thoáng ra mà nói, lần xâm lược này của người Khương thật ra là một cơ hội, thời gian đánh trận càng dài, quốc khó càng cạn kiệt thì việc gỡ bỏ lệnh cấm biển sẽ càng được tiến hành thuận lợi, vì thế bất kể là muốn thực thi cải cách này, cải cách kia hay xóa lệnh cấm biển đi chẳng nữa cũng nhất định phải thật nhanh!”.

(Sĩ đại phu là để chỉ giới quan lại và thành phần tri thức tương đối có danh vọng và địa vị trong xã hội xưa.)

Nói xong tới đây Hoắc Thời Anh liền im lặng, trong phòng yên tĩnh đến độ nghe được tiếng kim rơi, thật ra câu cuối nàng nói ra, chính là ý của Hoắc Chân, chỉ là trong lúc Hoắc Thời Anh chưa thăm dò được chính xác ý đồ của Hoàng thượng thì những lời này tuyệt đối không thể nói ra miệng, nàng nói như vậy là thay mặt cho Hoắc Chân, cùng tất cả những thế lực chính trị do Hoắc gia làm đại diện rằng sẽ đứng về phía Hoàng thượng, cũng có thể nói là đứng về phía cải cách.

Hoắc Thời Anh nói xong lại buông thông tay xuống đứng sang một bên, luồng ánh sáng lấp lánh lúc này bắn ra trên người nàng lập tức được thu lại, Hoàng thượng chăm chú nhìn nàng, từ lúc nàng bắt đầu nói cho đến khi ánh sáng của nàng tắt đi thần sắc trong ánh mắt hần càng lúc càng thâm trầm, cuối cùng hần mở miệng nói: “Cảnh trí trong ngự hoa viên rất đẹp, Phúc Khang người dẫn Hoắc tướng quân ra ngoài dạo một vòng đi.”

Giọng điệu của Hoàng thượng lạnh lùng, khiến sau lưng Hoắc Thời Anh toát ra từng lớp từng lớp mồ hôi lạnh, khom lưng cáo từ đi theo Phúc Khang rời khỏi ngự thư phòng.

Bên này Hoắc Thời Anh vừa lui ra ngoài, thì bên kia Hoàng thượng đã xoay người mời Vương Thọ Đình tới ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh, đối diện với hần, uống mấy ngụm trà nóng mà tiểu thái giám vừa dâng lên xong, Hoàng thượng mới hỏi người trước mặt: “Thế nào?”

Vua tôi hai người hiển nhiên là rất ăn ý với nhau, chỉ nghe Vương Thọ Đình chậm rãi nói: “Người này võ có thể an bang, văn thì thông suốt vậy là đủ rồi, nhưng.....” Vương Thọ Đình cúi mắt nhìn chén trà trong tay nói: “Trên người con bé có một loại tính khí của trẻ con, kiểu người như vậy thường yêu ghét phân minh, thật sự chọc giận con bé rồi, thì khi con bé hành sự sẽ rất quyết liệt dứt khoát, cũng may tâm tư con bé ngay thẳng, phẩm cách đoan trang, con người cũng đủ trầm ôn hiểu sự đời, nếu trong triều có thể có người chống lưng cho con bé, bảo vệ cho Hoắc gia một đời bình an vậy là đủ rồi.” Vương Thọ Đình uống một ngụm trà, rồi lại nói tiếp: “Chỉ là không biết Hoàng thượng định dùng con bé ở đâu?”

Vương Thọ Đình quay đầu lại nhìn, chỉ thấy vị hoàng đế trẻ tuổi đang cúi đầu uống trà, ánh mắt khi nhìn xuống giấu đi tất cả mọi tâm tư suy nghĩ trong đáy mắt, cũng không trả lời câu hỏi của ông ta.

Vương Thọ Đình cũng không hỏi tiếp, hai tay lồng vào trong ống tay áo, khoe mắt hần đầy nếp nhăn ngồi im tại chỗ, hồi lâu sau cuối cùng Hoàng thượng mới mở miệng nói: “Vương khanh cho rằng triều đình có thể thật sự chấp nhận một cô gái khoa tay múa chân với một đám đàn ông sao?”

“Không thể.” Vương Thọ Đình đáp rất ngắn gọn và lạnh lùng: “Nhưng nếu thả con bé đến biên quan, làm *Đại sứ phong cương* cả đời thì lại có thể.”

(Đại sứ phong cương là một chức quan lớn của một tỉnh, tương đương với Tổng đốc, phụ trách quân đội chính trị và công việc hành chính của một khu vực lớn, quyền lực tối quan trọng; cai quản vấn đề tài chính, dân cư, tư pháp, thi cử, hoặc chịu trách nhiệm về đại án của thống soái, là một chức quan có phẩm cấp tương đối cao.)

“Ừ.” Hoàng thượng ừ một tiếng chậm chạp và do dự, sau đó hần lại cầm tách trà kê lên môi, không nói gì nữa.

Tiếp đó, Hoàng thượng cúi đầu thu lại ánh mắt, dáng vẻ trông rất phục tùng nhìn xuống dưới đất, tâm tư không biết đã chạy đến đâu rồi, Vương Thọ Đình cũng thực tay vào ống tay áo lồng mây nhướng lên im lặng quan sát không hề rằng nói tiếng nào, hai người vua tôi cứ ngồi trầm mặc rất lâu như vậy, cuối cùng Hoàng thượng mới thờ dãi lấy lại tinh thần nói: “Vương khanh cáo lui đi, trẫm còn có vài chuyện phải nói với nàng ấy.”

Vương Thọ Đình đứng dậy hành lễ lui ra ngoài, Hoàng thượng lại dặn dò người đi tìm Hoắc Thời Anh về, bên này Hoắc Thời Anh đang ngắm một cây mai trong ngự hoa viên, khuôn mặt tuy bình thản, nhưng trong đầu thì rối ong ong, ngắt nổi lại không dám suy nghĩ sâu thêm, mãi cho đến một canh giờ sau mới có một tiểu thái giám tới tuyên nàng quay trở về ngự thư phòng.

Bên trong ngự thư phòng vẫn ấm áp như trời xuân, Hoàng thượng lại quay trở về ngồi sau ngự án, trước mặt là một chồng tấu chương, thấy nàng đi vào liền nhắc tay lên chỉ chỉ vào một xấp bên cạnh, sau đó cúi đầu không nhìn đến nàng nữa, Hoắc Thời Anh đi tới gần cầm bản tấu lên vừa đọc, vừa phân loại, cực kỳ nghiêm túc, được nửa chừng Hoàng thượng ngẩng đầu lên liếc nhìn nàng một cái, nhưng không nói câu nào rồi lại cúi đầu xuống, bầu không khí yên tĩnh trong phòng duy trì mãi cho đến lúc lên đèn, Phúc Khang đi vào hỏi đã căn dọn cơm tối lên chưa.

Cuối cùng Hoàng thượng cũng ngẩng đầu lên, dưới ánh đèn biểu cảm trên gương mặt rõ ràng là dịu dàng hơn rất nhiều, hần hỏi Hoắc Thời Anh: “Đôi chưa?”

Tinh thần Hoắc Thời Anh căng như dây đàn suốt cả một buổi chiều nào có cảm nhận được con đoi, nhưng cũng đành gắng gượng miễn cưỡng đáp: “Có hơi đôi ạ.”

Hoàng thượng liền buông bút xuống, dặn dò Phúc Khang chuẩn bị bàn ăn, trước khi dùng bữa phải lau mặt, rửa tay đã, đãi ngộ của Hoắc Thời Anh giống hệt với Hoàng thượng, chậu thì dùng chậu vàng khạm hoa văn rồng, khăn tay thì làm bằng gấm thêu hình rồng, nhưng đúng là tay chân Hoắc Thời Anh có hơi cứng nhắc thật, ngày hôm nay có quá nhiều chuyện nàng nghĩ không thông, Hoàng thượng quay đầu lại, thấy chân tay nàng gượng gạo, ngắm nàng hồi lâu rồi đột nhiên bảo: “Hoắc Thời Anh, nàng không cần phải quá câu nệ thế đâu.”

Hoắc Thời Anh khom lưng nói: “Vâng.”

Cánh môi Hoàng thượng mấp máy, nhưng cuối cùng chẳng có lời nào được thốt ra từ đôi môi ấy cả, hần đi tới ngồi xuống trước bàn ăn, Hoắc Thời Anh cũng ngồi ở vị trí lúc trưa, nhìn thấy Hoàng thượng cầm đũa lên rồi mới bắt đầu ăn, những người làm lính như bọn nàng đều có một cái dạ dày rất kiên cường, Hoắc Thời Anh vẫn xin thêm năm bát cơm như lúc sáng, Hoàng thượng nhìn thấy cũng chỉ nở nụ cười nhàn nhạt.

Dùng bữa tối xong, lại rửa tay thêm một lượt nữa, sau đó thái giám bưng hai tách trà nóng vào, hai người ngồi bên chiếc bàn nhỏ, uống được nửa tách,

Hoàng thượng liền lên tiếng dặn dò Phúc Khang: “Mang thứ đó lại đây.”

Phúc Khang đi ra ngoài một lúc, khi quay lại trong tay đang cầm một cái khay, phủ lên trên khay là một chiếc khăn gấm màu vàng tươi, Hoàng thượng nhắc tay lên chỉ chỉ nói: “Đi xem thử đi.”

Hoắc Thời Anh tiến lại gần, lật chiếc khăn gấm ra phát hiện bên dưới là một thanh trường đao có kèm vỏ, Hoàng thượng nói từ phía sau lưng nàng: “Đây là thứ bộ Binh nhờ phủ Nội vụ rèn bằng phương pháp mới đây, tốt hơn hẳn so với rèn bằng sắt tôi luyện, tổng cộng chỉ làm ra được có năm thanh thôi, trăm nghe nói lúc nàng chạy từ bờ Bắc sông Vị về đây ngay cả bội đao cũng bị chém cong, nên thanh này nàng cầm lấy đi.”

Hoắc Thời Anh cầm thanh đao trong tay, lúc rút đao ra khỏi vỏ chỉ cảm thấy một luồng ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, đúng là một thanh đao tốt, vừa định quay người lại tạ ơn, thì lại nghe thấy tiếng Hoàng thượng không nhanh không chậm nói tiếp ở sau lưng: “Trẫm còn nghe nói, lúc nàng rút lui khỏi doanh trại Lô Long còn hứa hẹn với một vị tướng lĩnh người Khương, cái gì mà khi nào người dẫn binh vung đao bên bờ sông Vị, ta sẽ dọn giường nghênh đón, có chuyện này không?”.

Trong lòng Hoắc Thời Anh cả kinh, nếu nói chuyện bội đao của nàng bị chém cong, là vì hôm đó bên bờ Bắc sông Vị có rất nhiều người chứng kiến, nhiều nhất cũng chỉ chứng minh được Hoàng thượng đã cài người vào trong quân doanh Lương Châu, nhưng hôm ấy ở doanh trại Lô Long tất cả đều là người của nàng, thì phải giải thích thế nào đây, suy nghĩ xoay đảo trong đầu hồi lâu, cuối cùng Hoắc Thời Anh xoay người lại khom lưng đáp: “Đúng là có chuyện này.” Nàng cũng không nghĩ đến việc thanh minh cho bản thân, những chuyện thế này có trách cũng chỉ có thể trách mình, nàng có mọc trăm cái miệng cũng không thể nói rõ được.

Hoàng thượng ngồi trên sập nhìn nàng hồi lâu, lông mày cau chặt, Hoắc Thời Anh cũng không đứng thẳng người lên, cuối cùng mới thấy Hoàng thượng đi tới đứng trước mặt nàng giọng nói mang theo chút tha thiết chân thành: “Sau này làm việc phải chu đáo vào.”

“Vâng.” Hoắc Thời Anh khom lưng càng thấp hơn.

Lúc Hoắc Thời Anh đứng thẳng người dậy, ngữ khí của Hoàng thượng lại càng dịu dàng, lời dặn dò có đôi chút mùi vị ân cần: “Sau khi quay về viết một bản tấu, giải thích rõ ràng công dụng khi trưng dụng thuyền lớn, rồi đưa thẳng đến chỗ bộ Binh, Thượng thư bộ Binh Nghiêm Hầu Mào sẽ nhanh chóng xử lý giúp cho nàng.”

Hoắc Thời Anh khó lòng kìm nén cơn kích động dâng lên trong lòng, khom lưng đáp: “Đa tạ Hoàng thượng.”

Mấy câu sau hẳn cứ dửng dăng mãi, rõ ràng là rất khó mở lời: “Nàng đi chuyến này, mong nàng..... kiến công lập nghiệp, giết hết giặc ngoại xâm, bình an..... trở về.”

Trái tim Hoắc Thời Anh nhảy nhót như nổi trống, lại một lần nữa cúi người đáp: “Hoắc Thời Anh nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của thánh thượng.”

Hoàng thượng cứ đứng như vậy trước mặt nàng, khiến Hoắc Thời Anh đến thở cũng không dám thở mạnh, lại càng không dám ngẩng đầu lên, mồ hôi chảy thành dòng từ tóc mai xuống, mất một lúc lâu mới nghe thấy phía trước truyền đến giọng nói rất khê: “Cửa cung sắp đóng rồi, nàng đi đi.”

Hoắc Thời Anh thuận thế liền quỳ xuống đáp: “Vâng mặt tướng xin được cáo lui, mong Hoàng thượng cũng bảo trọng.”

“Ừ.” Giọng nói nhẹ nhàng trên đầu giống như một tiếng thở dài, mồ hôi thấm ướt đầm cả vạt áo của Hoắc Thời Anh, nàng không dám ngước đầu lên nhìn, cứ thế cúi người chậm chậm lùi ra khỏi ngự thư phòng. Dường như có một ánh mắt vẫn vút dính lên từng bước chân của nàng, mỗi lần nhắc chân lên đặt chân xuống, trong lòng cơ hồ như thể nặng nề thêm một chút.

Ra khỏi ngự thư phòng, Phúc Khang tiễn nàng đến tận bên ngoài cửa cung, Hoắc Thời Anh cảm tạ ông ta một lần nữa, trước khi leo lên xe, ông ta đưa lại thanh trường đao vẫn cầm từ đầu đến giờ cho nàng: “Chúc lần này tướng quân hễ xuất trận là giành chiến thắng, thắng tiến không ngừng.”

Nụ cười của Phúc Khang vô cùng hiền lành, Hoắc Thời Anh cũng cung kính cung tay về phía ông ta nói: “Đa tạ lời chúc của công công.” Phúc Khang cười híp mắt cũng cung tay trả lễ, sau đó Hoắc Thời Anh xoay người trèo lên xe.

Cỗ xe ngựa bằng gỗ mun do bốn con ngựa kéo dần dần biến mất trong đêm tối, ở một nơi cao nhất sau hoàng cung, trên đài quan sát tĩnh tượng mà mỗi khi đến ngày lễ tết hoàng đế sẽ leo lên đó để cùng chung vui với dân chúng, Hoàng thượng khoác chiếc áo choàng dài, con gió lạnh buốt thổi qua khuôn mặt trắng như ngọc của hắn, ánh mắt hắn sáng lấp lánh như những vì sao, nhìn theo chiếc xe ngựa đang chậm chậm khuất bóng trước cửa cung, một tiếng thở dài bay theo gió tan ra trong trời đêm.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chông 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Xe ngựa ra khỏi cung được nửa dặm đường, thì đột nhiên Hoắc Thời Anh vốn dĩ vẫn đang nhắm mắt dựa vào vách xe đột nhiên quát lớn: “Dừng xe!” Không đợi xe ngựa dừng lại hẳn, nàng đã lao ra từ bên trong xe, ngồi xổm xuống bên đường nôn thốc nôn tháo.

Tiểu Lục và một gã tùy tùng cùng phu xe vội vàng chạy tới vây xung quanh nàng, dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo từ chiếc đèn lồng sắc mặt Hoắc Thời Anh trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi chảy từ trán xuống đến má tạo thành từng vệt, từng vệt, dạ dày quặn thắt khiến cả người nàng co giật, những thứ ăn vào bụng từ bữa tối trong cung đều bị nôn ra sạch sành sanh không thừa chút nào, Tiểu Lục bị dọa cho sợ đến mức buột miệng “phụt” một tiếng rồi quý luôn xuống đất, đỡ lấy một bên cánh tay của Hoắc Thời Anh, miệng lắp ba lắp bắp: “Tướng... Tướng quân phải làm thế nào đây, hay chúng... chúng ta quay về phủ, mời đại phu, ngự y trong... trong cung thì không mời được rồi, à phải, có thể nhờ Thế tử gửi thiệp cho Âu Dương gia, lão thái gia nhà đó là từ y *chính* đã cáo quan về dưỡng lão, Thế tử gia nhất định có thể mời được.”

(Y chính là nơi một cơ quan nhà nước, chuyên phụ trách việc chữa bệnh cho dân chúng.)

Tiểu Lục hiểu nhầm mất rồi, nó nghĩ những đứa trẻ do người hầu trong những gia đình quyền thế cao sang sinh ra, vẫn ít nhiều có dây tơ rề má dính dáng đến chính trị, đầu phải chưa từng nghe qua những dã sử hay tin đồn kiểu như, có một đại thần nào đó, được triệu vào cung, trở về nhà sau khi được ban yến, canh ba nửa đêm đột nhiên thổ huyết không ngừng rồi lâm bệnh nặng qua đời.

Tiểu Lục đứng bật dậy toan đi gọi người, thì bị Hoắc Thời Anh kéo lại, nàng móc khăn tay từ trong tay áo của nó ra để lau miệng, sau đó đứng lên như chưa hề có chuyện gì xảy ra, buông một câu: “Về phủ.”

Hoàng cung xa xôi, trong màn đêm tối tăm giống như một con quái thú to lớn đang mai phục, nhìn vô cùng dữ tợn, Hoắc Thời Anh đứng trước xe ngựa quay đầu nhìn một lúc, rồi dứt khoát xoay người trèo lên xe rồi đi.

Phủ Dự vương cũng chìm sâu trong tầng tầng lớp lớp màn đêm, chẳng biết sâu đến đâu, Hoắc Thời Anh đứng ở trước cửa vương phủ, chần chừ không có ý định cất bước đi vào, mãi cho đến khi tiếng trống canh truyền đến nàng mới đột nhiên sực tỉnh như thể vừa thần trí ngao du giờ mới quay về, lúc bước qua bậc cửa điều nàng nghĩ trong lòng là: “Thật ra nàng không hề đam mê quyền thế, nhưng trước giờ lại không biết, cũng không một ai muốn biết.”

Quay về Khuynh Hoa viện thì đã là giữa giờ Hợi, rửa mặt xong xuôi Hoắc Thời Anh bắt đầu thắp đèn viết tấu chương, chưa đến nửa khắc Hoắc Thời Gia đã đi sang, Hoắc Thời Anh khoác áo choàng tóc để xõa, ngồi dưới ánh đèn cũng không hề nhắc người dậy ra đón. Nhìn thấy Hoắc Thời Gia vịn vào tay người hầu, chống gậy đi vào liền ngẩng đầu lên gọi một tiếng: “Nhị ca.” Trong giọng nói chứa đầy vẻ mệt mỏi.

Hoắc Thời Gia đi vào, được đám đầy tớ bu quanh cho đến khi đi tới ngồi yên vị trên chiếc ghế thái sư, được quán chần cẩn thận, rồi mới khoát tay để bọn họ lui ra ngoài.

Hoắc Thời Anh từ lúc hần bước vào chỉ chào có một câu, rồi lại cúi đầu viết tiếp bản tấu của mình, mãi cho đến khi tắt cả đèn đã ra ngoài cả rồi, Hoắc Thời Gia mới cau mày hỏi nàng: “Nghe nói tối nay trên đường trở về phủ muội bị nôn?”.

Cây bút trong tay Hoắc Thời Anh liền khựng lại, nàng đáp: “Phải.” Hoắc Thời Gia nắm được tin tức như vậy cũng là điều rất bình thường, không phải Tiểu Lục nói thì cũng là phu xe và gã tùy tùng nói cho hần biết.

“Ăn phải thứ gì không sạch sẽ hả?” Hoắc Thời Gia tiếp tục hỏi.

Hoắc Thời Anh nắm chặt cây bút ngược lên nhìn hần cười cười: “Trong cung làm gì có thứ gì không sạch sẽ lọt vào được, là do bản thân muội quá lo lắng thôi.” Nói xong nàng lại cúi đầu xuống.

Hoắc Thời Gia nhìn nàng, dưới ánh đèn, động tác đưa bút của nàng thông dong, mặt mày thư thái, không nhìn ra được bất kỳ cảm xúc nào, Hoắc Thời Gia xoay đầu sang bên cạnh, sau đó chậm rãi đẩy cánh cửa sổ ngay gần hần ra, màn đêm bên ngoài cửa sổ càng lúc càng tối, chỉ nhìn thấy thấp thoáng cảnh vật mờ mờ trong sân, từng cơn gió đêm tràn vào phòng, Hoắc Thời Anh ngẩng đầu lên nhìn hần một cái rồi cũng mặc kệ.

Phải nói rằng hai anh em bọn họ có lẽ là những người có thể hiểu đôi chút về nhau nhất trong Hoắc gia, giống như Hoắc Thời Anh biết thật ra Hoắc Thời Gia thích nhất là tự do, ghét nhất là người khác lấy danh nghĩa là muốn tốt cho hần để quản thúc hần, vậy nên có đôi khi dù biết rõ những hành động có phần tùy tiện của hần có thể gây hại cho bản thân thì trước nay nàng cũng không bao giờ nói gì.

Còn Hoắc Thời Gia cũng lảng máng hiểu được rằng thật ra điều Hoắc Thời Anh theo đuổi trong cuộc đời này không phải là chuyện triều đình, quyền thế, vậy nhưng bọn họ có thể làm gì được nào, có phải ai sống trên đời này cũng có thể thích gì làm nấy đâu, lúc nhỏ nhìn thấy nàng mệt mỏi thất vọng còn có thể ôm nàng vào lòng an ủi, nhưng nàng hiện giờ đã trưởng thành rồi, giống như một cái cây nhỏ trở nên cao lớn cành lá xum xuê, hần có muốn an ủi cũng không biết nên an ủi thế nào.

Hai anh em, một người ngồi trước cửa sổ nhìn ra ngoài, một người ngồi dưới ánh đèn bên cạnh bàn tập trung tinh thần viết tấu chương, không một ai lên tiếng, rất lâu sau Hoắc Thời Gia mới đột nhiên hỏi: “Vậy là mai phải đi rồi à?”.

Hoắc Thời Anh cầm lấy bản tấu đã viết xong, cẩn thận thôi cho vết mực khô đi dưới ánh đèn trả lời hần: “Đúng vậy, ngày mai tới bộ Binh đưa bản tấu, hoàn thành xong sổ giấy tờ này là sẽ đi.” Nói xong nàng đứng dậy đi tới, thò tay ra đóng cửa sổ lại.

Hoắc Thời Gia đứng dậy định đi, Hoắc Thời Anh liền tiện tay quán chặt lại tấm áo choàng lông trên người cho hần nói: “Phải chăm sóc bản thân, đừng để ốm mãi thế.”

Hoắc Thời Gia gạt tay nàng ra, đi thẳng ra cửa, Hoắc Thời Anh đứng nguyên chỗ cũ đưa mắt tiễn hần, Hoắc Thời Gia ra đến cửa, lưng quay về phía nàng đột nhiên buông một câu: “Thời Anh, ta luôn cảm thấy muội không phải là người của Hoắc gia, sớm muộn gì cũng có một ngày muội sẽ ra đi.” Nói đoạn không đợi Hoắc Thời Anh trả lời, mở cửa đi luôn.

Không có ai đóng cửa lại giúp, gió lạnh liền ủa vào phòng, thổi tung mái tóc dài của nàng, khiến chiếc bóng in trên sàn nhà trông cô đơn lẻ loi biết bao.

Sáng sớm ngày thứ hai Hoắc Thời Anh đi tới bộ Binh dâng bản tấu, xử lý xong mọi việc, liền quay về vương phủ, vương phi mở tiệc tiễn nàng lên đường ở Vinh Tráng đường, cả nhà Hoắc Thời Gia cũng có mặt, ăn trưa xong đoàn người lại đưa nàng ra khỏi vương phủ.

Lão phu nhân từ đầu đến cuối đều không xuất hiện, Hoắc Thời Anh tới chào từ biệt bà cũng bị chặn ở ngoài, nhưng bà lại chuẩn bị một xe đầy đồ cho Hoắc Chân, bảo Hoắc Thời Anh đưa tới Dương Châu, Hoắc Thời Anh không thể đi cùng một cái xe chật đầy như thế được, nên nàng dẫn Tiểu Lục cười khoái mã lên đường trước, xe chở đồ tự khác sẽ có người áp tải chậm rãi theo sau.

Vương phi càng lúc càng hiếm khi ra khỏi tiểu viện của mình, hôm nay lại phá lệ tiễn Hoắc Thời Anh ra tận cửa lớn vương phủ, nữ tử chón khuê phòng của triều đình Đại Yên bước chân ra khỏi cửa lớn kỳ thật không phải chuyện dễ dàng, nhưng cũng chỉ có vậy, bà đứng ở đó hồ hững dạn Hoắc Thời Anh một câu: “Nhớ giữ gìn sức khỏe.” Không còn gì khác, đã không có ân cần thân thiết thì chớ, lại chẳng hề có cảnh thương cảm gạt nước mắt chi hết.

Thực ra Hoắc Thời Anh rất thích tính cách này của bà, nàng vén góc áo lên cúi đầu quý xuống nói với vị quý phu nhân đứng trước mặt: “Đa tạ mầu thân quan tâm, lần này Thời Anh đi hy vọng mầu thân có thể cời bỏ tâm tư, giữ gìn thân thể, sức khỏe Nhị ca không tốt, Nghi Ca lại còn nhỏ, những việc cần người đứng ra làm chủ trong phủ vẫn còn nhiều lắm.” Một vương phủ bệ thế, vậy mà chủ nhà chân chính lại quanh năm ở bên ngoài, chỉ còn sót lại toàn những người già lão bệnh tật, đúng là khiến người ta phải héo hon sâu muộn, Hoắc Thời Anh cũng nhìn ra vương phi là một người thật sự rất hiểu đạo lý, nên mới nói những lời thấu hiểu như vậy.

Vương phi cúi đầu nhìn cô gái cao lớn như một trang nam tử đang quý trước mặt mình, con gió khê thổi bay tà váy lụa của bà, cuối cùng thứ bà thốt ra lại là một tiếng thở dài, bà làm vợ chồng với Hoắc Chân suốt ba mươi năm, nhưng giờ ngay cả một câu bà cũng không nhắc cho ông, có thể nhìn ra được bà đã bị ông làm tổn thương đến mức độ nào, có những chuyện cho dù Hoắc Thời Anh có lòng cũng không thể làm gì được.

Lúc đến lượt Hoắc Thời Gia, hẳn lại bất thành lình cảm gây chống đánh lên sống lưng Hoắc Thời Anh một cái, hung dữ nói: “Phải sống, quay về.”

Hoắc Thời Anh cười cười với hắn, không nói năng gì, cúi xuống xoa đầu Nghi Ca, cung tay chào Cung thị, sau đó xoay người lên ngựa phi như bay.

Quất roi thúc ngựa đi liên tiếp hai ngày trời, hôm quay trở lại Dương Châu, thời tiết mấy ngày nay âm u hiếm lắm mới được hôm quang đãng như vậy, ánh mặt trời ngày đông là điều vô cùng quý giá đối với mảnh đất Giang Nam quanh năm ẩm ướt này, cách quân doanh đóng trại ở ven sông hơn năm mươi dặm là một ngọn núi không cao lắm, địa thế nơi đó bằng phẳng rộng rãi, từ đằng xa đã có thể nghe được được tiếng hô quát gọi ngựa truyền tới, nghe thấy những âm thanh đó, Hoắc Thời Anh giục ngựa phi nhanh, tư thế của nàng dưới quàng sáng rực rỡ cuối cùng cũng có đôi chút phong thái tung bay.

Ngoặt vào chỗ khe núi, trước mặt đột nhiên trở nên rộng rãi thoáng đãng, nơi đây vốn dĩ là đất nông nghiệp màu mỡ của hơn trăm mẫu ruộng trải dài ngút tầm mắt, nhưng Hoắc Chân bá đạo trung dụng nó làm thao trường luyện binh, hai đội kỵ binh đang mài chém giết, đã bước vào giai đoạn hỗn chiến rồi, thấy trên sân ước chừng có bốn năm ngàn người, dưới đất bùn văng tung tóe, trên cao bụi bay trắng trời, ngựa hí người gào, tuy không nhìn thấy máu chảy thành sông nhưng khí thế chém giết nơi đây không kém chốn chiến trường thực sự là bao.

Hai quân đối đầu nhau, một bên mặc quân phục Lương Châu chính quy, quân dung nghiêm nghị, bên kia quần áo lam lũ, đầu bù tóc rối mặc áo bông thùng, trường sam rách, nói chung có gì mặc nấy, nhưng ngựa bọn họ cưỡi đều là giống ngựa của dị tộc ở Tây Vực, vóc dáng cao lớn, trường đao trong tay làm bằng gỗ, mũi đao đều được bọc bằng một cái túi vải nhỏ, bên trong đựng đầy vôi trắng.

Hai bên truyền đạt hiệu lệnh, quân Lương Châu dùng trống trận truyền thống, còn bên phe quần áo lam lũ thì dùng một loại còi rất chói tai, tiếng còi ấy sắc nhọn khác thường, tuy rằng thật sự không đủ để át đi tất cả âm thanh trên thao trường, nhưng lại vang lên không ngừng, ngay cả khoảng dừng giữa chừng để nghỉ lấy hơi cũng không có, chỉ truyền đi một khẩu hiệu duy nhất: “Tấn công! Tấn công! Tấn công!”

Lúc Hoắc Thời Anh đến, hai bên đang ở trong tình trạng đối kháng, thao trường hỗn loạn tạm thời không nhìn ra được thứ gì, sau ba hồi trống trận tiến công của quân Lương Châu, chiến trường bắt đầu xuất hiện những manh mối, tiếng trống của quân Lương Châu thay đổi, hai bên cánh bắt đầu tản ra vòng lại tấn công từ phía sau lưng, phe quần áo lam lũ không phải là quân đội chính quy, lại chỉ có mỗi một hiệu lệnh là: “Xung phong! Xung phong! Xung phong!” Bụi trắng lập tức bốc lên mù mịt, bầu trời trên chiến trường cũng bị nhuộm thành mù sương, cuối cùng, phe không phải quân đội chính quy vẫn luôn dùng phần đầu chim nhạn tựa như một mũi khoan của thế trận chim nhạn để phát động tấn công, ngang ngược xé toạc vòng tròn bao vây của quân Lương Châu, thế trận chim nhạn liền xông ra ngoài, theo sau đó tiếng còi thay đổi, nhóm phía trước biến thành nhóm phía sau, đội hình thu gọn lại, nhưng vẫn là thế trận chim nhạn, vẫn là: “Xung phong! Xung phong! Tiếp tục xung phong!” Rồi lại hung hãn chém giết, cứ như vậy năm lần liên cuối cùng quân Lương Châu bị tấn công đến thất điên bát đảo, quân sĩ tan tác thảm bại. Đúng lúc ấy tiếng còi lại thay đổi, hai cánh của thế trận chim nhạn xoay đầu ngựa tạo thành thế trận vây hãm, bao lấy quân Lương Châu đang quay mòng mòng vào chính giữa, vậy nhưng không đánh, phe quân đội không chính quy toàn thắng.

Hoắc Thời Anh ghim cương ngựa đứng trên một con dốc nhỏ, quan sát suốt một canh giờ, khóe miệng hơi nhếch lên thành một nụ cười.

Hai phe bắt đầu chỉnh đốn lại đội hình, đếm lại ngựa và vết vôi trắng trên người binh lính, thật ra làm vậy không được công bằng lắm, phe quân Lương Châu đương nhiên không phục, nhưng về mặt chiến lược bọn họ thật sự đã thua, còn bên phe quân đội không chính quy lại không có lấy một ai ham hố tranh giành thắng thua, bên thao trường có mấy cặp tiểu binh khiêng com tời tời, từng thùng từng thùng thịt, bánh nướng và bánh bao được cung ứng không giới hạn, đây chính là phần thưởng của phe quân đội không chính quy trong trận đối kháng vừa rồi, và đương nhiên cũng sẽ có phạt, nếu bọn họ thua thì tất cả mọi người sẽ phải nhịn đói một đêm.

Một con ngựa cao lớn, phi nhanh từ phía đầu kia của thao trường tới chỗ Hoắc Thời Anh đang đứng, khi khoảng cách chỉ còn tầm hơn một trượng Phùng Tranh thuần thực siết chặt dây cương, con ngựa dưới thân dậm dậm mấy bước liền ổn định được thân mình ngay: “Hoắc tướng quân!” Ngay từ ở xa hắn đã cung tay hành lễ với Hoắc Thời Anh.

“Phùng Chi huy sứ!” Trong trận chiến lần trước của doanh trại Lô Long, Phùng Tranh cũng được thăng thêm một cấp, Hoắc Thời Anh chấp tay trả lễ hắn.

“Lần này tướng quân trở lại nhanh thế.” Phùng Tranh cũng không xuống ngựa, nói.

Ngược lại Hoắc Thời Anh lại nhảy từ trên lưng ngựa xuống, tiện tay ném dây cương cho Tiểu Lục ở đằng sau: “Kinh thành không xa, làm xong việc rồi, liền quất roi phi nhanh về đây. Không ngờ ta mới đi có mấy ngày, ngài đã dẫn dắt đám người đó được như thế này, thật đúng là nằm ngoài dự liệu của ta, hôm đó ở doanh trại Lô Long ta không hề nói sai, Phùng Chi huy sứ quả thực rất thích hợp với quân đội.”

Phùng Tranh cũng nhảy từ trên lưng ngựa xuống, vô thức đi tới đứng cùng với Hoắc Thời Anh, hắn cũng chẳng hề tỏ vẻ khiêm tốn mà nói luôn: “Đây chỉ là đối kháng với người mình thôi, vẫn chưa là gì.”

Hoắc Thời Anh cúi đầu thờ dài: “Ta biết, đám người này ít nhất phải thực sự đối kháng với kỵ binh chính quy của người Khương hơn năm mươi trận, trong số hai ngàn người có thể sống được hai trăm người, trong năm ngàn người có thể sống được hai ngàn người, trong tám ngàn người có thể sống được sáu ngàn người, cuối cùng trong một vạn hai ngàn người có thể sống được một vạn người mới được coi là thành công.”

Hoắc Thời Anh nói đoạn liền tìm một chỗ rồi ngồi tạm xuống, Phùng Tranh làm lính lâu như vậy, nhưng trong cốt tủy vẫn còn phong cách tự phụ của đám con cháu quý tộc, hắn không quen ngồi tùy tiện như thế, nhưng Hoắc Thời Anh đã ngồi xuống đất rồi, hắn lại không tiện đứng ở trên cao nhìn xuống nói chuyện với nàng, đang trong lúc cau mày, thì Hoắc Thời Anh ngẩng đầu lên nhìn hắn rồi vỗ vỗ xuống đám cỏ bên cạnh cười bảo: “Ngồi một lát không? Đánh trận đâu phải chuyện ngày một ngày hai? Ngài không thấy mệt à?”

Phùng Tranh hết cách, đành lột áo choàng xuống dưới mông miễn cưỡng ngồi xuống, Hoắc Thời Anh thờ dài thườn thượt nhìn đám binh lính của mình như mấy con chó đang giành thức ăn, nàng quan sát bọn họ rất lâu cũng không thấy mở miệng nói năng gì

Phùng Tranh nghiêng đầu sang liếc nhìn nàng mấy lần rồi rốt cuộc cũng mở miệng hỏi chuyện: “Cô mệt lắm à?”

Hoắc Thời Anh quay sang mỉm cười với hắn nhưng không nói gì, sau đó lại nghe Phùng Tranh nói tiếp: “Chốn kinh thành, nơi tập trung quyền lực tối cao, xã giao qua lại với bọn họ có mệt cũng là điều khó trách.”

Hoắc Thời Anh không tiếp lời hắn, mà nói sang chủ đề khác: “Muộn nhất là cuối tháng ta sẽ dẫn người sang bờ sông bên kia, hiện giờ trong tay ta đang thiếu người, vốn dĩ ta muốn điều Lô Tề và Vệ Phóng đi, nhưng nay lại không muốn nữa, một mình ngài bằng mười hai người họ, ta muốn cử ngài qua đó, ngài có đi không?”

Hoắc Thời Anh xoay đầu sang nhìn, khuôn mặt trắng xanh nhợt nhạt quanh năm suốt tháng của hắn ngược lên, quay đầu nhìn về phía Nam, những tia sáng của tịch dương khảm một lớp ánh sáng vàng rực rỡ lên gương mặt hắn, ánh mắt thâm thúy xa xăm, giống như đang thuật lại một nỗi buồn thương nhớ khó nói, cuối cùng hắn đáp: “Ta đi.”

Hoắc Thời Anh chăm chú nhìn hắn: “Ngài nghĩ kỹ vào, quân đội của ta không có biên chế, không có phiên hiệu, trước khi cuộc chiến giành được thắng lợi thì không có chiến công, nếu ngài chết cũng không có vinh dự, nếu ta cũng chết thì trên thế gian này mãi mãi không có ai biết ngài đã từng làm những gì, đã trả giá ra sao cho quốc gia này, ngay cả cha mẹ ngài lúc nhận được thi thể cũng chỉ có thể biết ngài đã chết trên cương vị của một Chi huy sứ mà thôi.” Nói đến đây nàng dừng lại một lúc, ngữ điệu có hơi giảm xuống: “Có lẽ ngay cả thi thể ngài bọn họ cũng chẳng thể nhận lại được.”

Hoắc Thời Anh nói xong, Phùng Tranh lạnh lùng tiếp lời: “Cô không cần phải nói nữa, ta biết.” Hắn hất hất cằm về phía đám người giống như thú hoang đang tranh giành thức ăn kia nói: “Bọn họ đều là tử sĩ, chúng ta cũng vậy.”

Hoắc Thời Anh nhìn theo ánh mắt hắn, cả hai cùng nhìn đám người ấy không ai lên tiếng nói gì thêm

Tầm cuối tháng Mười một năm ấy, rốt cuộc Hoắc Thời Anh đã nhận được chỉ lệnh của triều đình, ngày hai mươi ba tháng Mười một dẫn đội ngựa ba ngàn người, tiến xuống phía Nam Thanh Châu, sau đó từ Thanh Châu ra biển, vượt qua eo Thanh Hải, xuyên qua Sung Châu, đổ bộ xuống một làng chài hẻo lánh ở Ký Châu, trực tiếp xâm nhập sâu vào phía sau của kẻ địch.

Quân đội Hoắc Thời Anh thống lĩnh, không có người cầm cờ, không phiên hiệu, toàn quân được hợp thành từ tội phạm bị xử tử hình, quân nô, và tù nhân phạm phải trọng tội bị lưu đầy biên cương, trong số bọn họ có sơn tặc, có giặc cỏ, có tù nhân giết người tàn bạo mất hết nhân tính, thậm chí còn có những người bị biếm làm *tiện tịch* từng là đời sau của quan viên triều đình bị hoạch tội.

(Tiện tịch hay còn được gọi là tiện dân (dân đen), không thuộc loại sĩ nông công thương, đời đời truyền lại, không được cải biến. Những người này không được đi học, không được tham gia thi cử, cũng không được có chức tước.)

Bắt đầu từ ngày những người này bị triệu đến, Hoắc Thời Anh chưa từng phát cho họ một bộ quần áo nào, nơi ở là cái lều không chắn nổi gió, trước giờ chưa hề được cho ăn no, khiến bọn họ lúc nào cũng có cảm giác đói khát, từ đầu đến cuối chưa từng để bọn họ được sống giống như con người đến nổi một ngày.

Ăn đồ ăn thì phải tranh cướp, muốn sống tiếp thì phải xem vận may và sức khỏe cùng khả năng của bản thân. Nàng muốn nuôi bọn họ trở thành những kẻ hung tàn và có dã tính như thú dữ.

Hôm xuất phát Hoắc Thời Anh nói với bọn họ: “Các ngươi vốn dĩ hoặc là những kẻ sắp phải chết, hoặc là con cháu ti tiện của nô lệ ca kỹ, hiện giờ ta cho các ngươi cơ hội để có thể đường đường chính chính làm người, đám người Khương ở bờ bên kia, giết được năm mạng thì miễn tội, cải tịch, giết được

mười mạng thì làm Thập trưởng, một trăm mạng làm Bách phu trưởng, chỉ cần có thể sống sót trở về từ bờ bên kia thì các người có thể mặc quân phục chính quy, thẳng lưng mà sống một cách đường hoàng cùng quân chính quy.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Toàn bộ Ký Châu, chiếm cứ một nửa vùng đất trung tâm của Trung Nguyên, đất đai nơi này đều là đất trắng mềm, về địa thế thì phần lớn là bình nguyên, nông dân dựa vào việc gieo trồng lúa mì làm lương thực chính, ngoài trừ Sung Châu ra thì đây là một châu lớn với mật độ dân cư đông đúc nhất bên bờ Bắc sông Vị của cả nước.

Lần này người Khương xâm lược, tấn công từ phía Bắc tới phía Nam, chiếm được ba châu là Lương Châu, Ký Châu và Sung Châu, vậy nên mọi tuyến bố phòng quân sự cũng được thể hiện rõ ở sự kiểm soát kéo dài từ Bắc tới Nam.

Tuyến bố phòng ở Sung Châu là nghiêm ngặt nhất, kể đến là Ký Châu, và cuối cùng nơi yếu nhất ngược lại chính là con đường đã đưa bọn chúng đến, Lương Châu. Từ vị trí bố phòng của người Khương có thể thấy, lần này rõ ràng bọn chúng không định đến cướp xong rồi bỏ đi như những lần trước, mà dự tính sẽ hình thành thế chia đôi sông đứng ngang hàng với triều đình Trung Nguyên.

Hoắc Thời Anh dẫn theo ba ngàn người ngựa của nàng, âm thầm đổ bộ đến Ký Châu, sau đó hùng dũng nghênh ngang đi xuyên qua trấn Hương Xuyên, rồi dần dần xâm nhập sâu vào nội địa, tuyến bố phòng ở Ký Châu là binh mã chủ lực của người Khương, lấy phủ Đình Xương của Ký Châu làm trung tâm, phía Nam có thành Ngự Dương, phía Tây có thành Từ Châu, tạo thành hình tam giác hỗ trợ cho nhau.

Trên đường đi bọn Hoắc Thời Anh có đụng độ vài lần với một toán kỵ binh nhỏ đi cướp thôn giết trộm, ít thì mấy chục đến một trăm, nhiều thì lên đến ba bốn trăm người, đụng độ đánh nhau cũng mấy trận rồi, dưới tình hình ta đông địch ít, khỏi phải nói đám lính thô phi thủ hạ của nàng toàn thắng cả, về cơ bản Hoắc Thời Anh không áp dụng kỷ luật quân đội với đám người này của mình, bọn họ có thể tùy tiện giết người, thoải mái cướp bóc, thậm chí ngay cả trong cuộc chiến đụng độ lần đầu tiên cũng không bắt bọn họ phải trình bày chiến thuật đấu pháp, cứ nhìn thấy người Khương là thoải mái chém giết, quân kỷ duy nhất mà nàng yêu cầu bọn họ chấp hành chính là mũi đao không được chìa về người mình, đối với người Khương thì muốn đâm muốn giết gì cũng được, còn nếu vung đao lên với bách tính, không lý do, không thanh minh giải thích, bất kể người dùng mảnh ra sao, kết cục cũng chỉ có một chính là chém đầu ngay tại chỗ.

Có một tiểu đội trước đây từng làm cướp nui, trong một cuộc đụng độ ở thôn trang, chém giết người Khương xong, liền hưng phấn quá độ tưởng rằng mình vẫn còn thô phi, liền xách đao đi chém dân thường, Hoắc Thời Anh không nói không rằng, lôi tiểu đội hơn hai mươi người bị trói thành một dây ra trước mặt, hai mươi tay đao phủ nhấc tay lên hạ đao xuống, chặt đầu bọn họ ngay tại chỗ. Huyết tương đỏ thẫm phun ra bắn đầy đất, sau đó Hoắc Thời Anh cũng không đã động gì thêm nữa, cả đội lập tức xuất phát, ngay cả thi thể cũng không thêm thu dọn, từ đó về sau đội quân này thu liễm hẳn.

Cứ đi như vậy suốt mấy ngày, đám người lúc trước mặt mày còn xanh xao, vô tri đần độn, giống như thanh đao sắc bén sau khi được tuốt khỏi vỏ nếm thử mùi vị máu tươi, rất nhanh đã rèn luyện ra được một loại sát khí lạnh lùng tiêu điều, đội ngũ của bọn họ không có cờ hiệu, không có quân phục thống nhất, mấy ngày sau này đa phần đều mặc quân phục, quần, da thuộc bảo vệ ngực lộ ra từ trên người của người Khương, ngay cả những thanh đao cong cũng là của bọn chúng, khuôn mặt của bọn họ là của người Trung Nguyên nhưng lại mặc quân phục của người Khương, chẳng luận ra được là người phe nào, cũng không hô hào được bất cứ câu khẩu hiệu gì, sau khi người Khương nhận được tin tình báo, lúc mới đầu còn tưởng bọn họ là thô phi chạy loạn từ nơi nào đến, chứ không nghĩ đến việc bọn họ lại đi chung với quân đội chính quy.

Đầu tháng Mười Hai, bên trong núi Mang, bầu trời sầm sì u ám, gió Bắc khô hanh, một đội kỵ binh dài dằng dặc đi xuyên qua bình nguyên rộng lớn, lấy khoảng cách trước sau là năm mươi dặm, cứ cách nửa canh giờ sẽ có trinh sát cưỡi ngựa về báo cáo tình hình quân đội địa thế xung quanh.

Bỗng ở phía trước đội kỵ binh đột nhiên có một con chiến mã phi tới, trinh sát trên ngựa còn chưa kịp để ngựa dừng lại ổn định đã lật người lăn từ trên lưng ngựa xuống một cách vô cùng thuần thục, lao nhanh về phía trước mấy bước, quỳ một gối xuống trước người ngựa đang dẫn đầu đội kỵ binh, cậu tiểu binh trinh sát thờ hồn hèn nói bằng giọng khàn sặc: “Bẩm tướng quân, phía trước có hai quân đang giao chiến, cách đây hơn hai mươi dặm ạ.”

Hoắc Thời Anh ở trên lưng ngựa nhấc tay ra hiệu cho đội ngũ dừng lại, cúi mắt nhìn cậu trinh sát ở dưới đất hỏi: “Có nhìn rõ cờ hiệu không? Là phe nào đang giao chiến? Có bao nhiêu người?”

“Bẩm tướng quân, một bên có vẻ là người Khương, toàn bộ đều là kỵ binh đại khái khoảng ba bốn nghìn người ngựa, cờ hiệu phe bên kia theo tiểu nhân nhìn thì là cờ lớn thêu chữ Ngụy của quân Ký Châu, ước chừng có tầm bốn năm nghìn người.”

Hoắc Thời Anh quay đầu lại nhìn Phùng Tranh, Phùng Tranh đáp: “Có lẽ là Tổng đốc binh mã Ký Châu Ngụy Hiền Đình Ngụy đại nhân rồi.”

Hoắc Thời Anh lại xoay đầu lại nói với cậu trinh sát vẫn đang quỳ dưới đất: “Tiếp tục do thám!”

Cậu tiểu binh trinh sát khom người tuân lệnh, lại lên ngựa lao đi, sau khi cậu ta đi rồi Hoắc Thời Anh quay người lại hạ lệnh cho toàn quân: “Tăng tốc, tiến về phía trước.”

Sau nửa canh giờ, Hoắc Thời Anh và Phùng Tranh đứng trên một con dốc cao phía trước, nơi đây thuộc địa phận núi Mang, nên không thiếu những gò đồi thấp trũng có ích cho việc mai phục, trước mặt là chiến trường, trong phạm vi một trăm dặm địa thế rộng rãi, đất đai khô ráo bằng phẳng, quân đội hai bên đứng đối diện với nhau, một bên là kỵ binh mặc quân phục đen sì của người Khương, một bên là quân đội chính quy của người Hán, lá cờ thêu hình chữ Ngụy cực lớn tung bay giữa đội hình.

Trên mặt đất rộng rãi trống trải, cảnh tượng này thật sự khiến người ta phải chấn động, quân đội của người Hán xếp thành một hình tam giác cực lớn, ước chừng phải có đến năm nghìn người hợp thành một đội hình quy mô như vậy, trong trận bày trận, người đông như nêm, nhìn thoáng qua thì có lẽ là ba hướng mỗi hướng có một tướng lĩnh dẫn binh, gồm đằng trước và hai bên trái phải, đằng sau là một đại trận rùm rờ, cờ lệnh tung bay phấp phới giữa đội hình, những tấm khiên khổng lồ và những thanh giáo dài lần lượt hướng về phía trận chiến, một loạt những binh lính cầm rìu xếp thành hàng ẩn sau lớp khiên, dàn cung thủ với số lượng lớn đi lại như thoi đưa trong đội hình.

Lúc đám người Hoắc Thời Anh chạy tới nơi, thì người Khương đã bắt đầu xông lên rồi, những tiếng gầm rú âm vang ầm ầm trên chiến trường, vó ngựa phi rầm rập từ những con chiến mã chìm trong tiếng trống trận gục gũ, con kích động từ sống lưng lan ra khiến Hoắc Thời Anh rùng mình ớn lạnh, năng dự kiến rất có thể mình sẽ phải đứng ngoài quan sát cuộc chiến đối kháng kinh điển giữa bộ binh truyền thống và kỵ binh thêm một lúc nữa đã.

Mặt đất đang rung chuyển, cờ hiệu trong đội hình không ngừng truyền chỉ lệnh bắn tên, trong lúc cờ hiệu đang bay phấp phật điên loạn trong gió, thì mấy nghìn cung thủ trong đội ngũ đồng loạt giương cung ngắm bắn, những mũi tên tựa một đàn châu chấu, rơi xuống như mưa giữa bầu trời âm u ảm đạm, kỵ kinh của người Khương xông đến, bọn chúng ở trên lưng ngựa lập tức gào lên, khi mũi tên bay tới, liền kèm theo âm thanh nặng nề khi cắm phập vào thân thể con người, tiếng ngựa hí lên thảm thiết, binh lính người Khương rú lên đau đớn, cả người lẫn vật liên tiếp trúng tên gục ngã, lập tức vô số vó ngựa bị sắt chỉ biết nhắc lên đặt xuống lập tức giẫm nát bọn họ dưới chân, máu thịt bầy nhầy.

Những mũi tên dài múa lượn trên không trung, che trời kín đất, đội quân của Hoắc Thời Anh vẫn trốn sau mấy ngọn đồi, Phùng Tranh hỏi nằng: “Có đánh không?”.

Hoắc Thời Anh nhìn xuống chiến trường bên dưới nói: “Đánh chứ, nhưng phải đợi thêm một lúc nữa đã, truyền lệnh xuống, toàn quân chỉnh đốn lại đội hình, chuẩn bị tấn công!”.

Trên chiến trường, đầu lĩnh bên phe của người Khương xông vào giữa đội ngũ miệng gầm rú đến khản cả giọng: “Xung phong! Xung phong! Xông vào giữa thế trận của chúng đi!” Tiếng sừng trâu “ù ừ” vang lên không ngừng nghi phát động hiệu lệnh tiến công. Không thể không thừa nhận rằng người Khương là một dân tộc rất hung hãn, bọn chúng giẫm đạp lên cả thi thể của người phe mình, toàn quân mang theo một loại khí thế hung tợn, tiếng gào rú quát thét xông lên liều chết. Làn mưa tên ngập trời mang theo tử thương nhưng dường như không thể ngăn cản được bước tiến công của bọn chúng, bọn chúng có một niềm tin tuyệt đối rằng, đội quân của bọn chúng có năm nghìn người, khởi đầu bọn chúng thua thiệt, nhưng ở trên bình nguyên bộ binh đối đầu với kỵ binh, trong khi quân số lại tương đương, thì trước giờ chưa từng có ghi chép nào về việc bộ binh sẽ giành được thắng lợi cả, bọn chúng chỉ cần có thể xông vào trong thế trận của người Hán, xé toạc tuyến phòng ngự đó ra, phần còn lại chính là thiên hạ của bọn chúng. Đám người Hán cứng đầu cứng cổ cuối cùng trên mảnh đất Ký Châu bọn chúng đang đóng chiếm kia, nếu tiêu diệt được đám người ấy, thì thứ chờ đợi bọn chúng đằng sau chính là công huân cực lớn và giàu sang phú quý cả đời ăn không hết.

Bên phe của quân Hán có một vị lão tướng ngoài năm mươi tuổi, trên người mặc áo giáp sắt vẩy cá, đầu đội mũ sắt màu vàng, thắt lưng giắt một thanh trường kiếm, chòm râu màu xám trắng, đôi mắt sáng lên như ánh đuốc, thân hình cao lớn sừng sững đứng ở phía sau đại trận, ông lớn tiếng hét to với cậu lính truyền lệnh bên cạnh: “Thông báo với Ngụy Tích An và Vương Tham tri, thế trận của bọn họ sắp bị tấn công!”.

“Lệnh cho các doanh cung nỏ, tập trung ngắm bắn ở khoảng cách gần.”

Lập tức cờ lệnh trong đội ngũ tung bay, từ hai bên trái phải đằng trước, có hai người đàn ông trung niên cùng giơ tay ra nắm thành quyền, đồng thời mỉm cười nói với nhau: “Không chết sẽ còn gặp lại!”.

Một người trong số đó khí chất văn nhã nói: “Bảo trọng”

“Đi, đi.” Hai người quay đầu nói to, người nào người nấy dẫn theo một đội lính cầm rìu xông về phía trước trận địa.

Hai tay Hoắc Thời Anh siết chặt dây cương, hết sức chăm chú quan sát chiến trường, tiếp cận, tiếp cận, đụng độ rồi!

“Ầm. Ầm.” Một âm thanh kinh thiên động địa vang lên, binh lính của người Khương cưỡi ngựa tung mình nhảy bổ về phía những tấm khiên khổng lồ, chỉ trong nháy mắt đằng sau những tấm khiên ấy đột nhiên thò ra những thanh trường mâu cực dài, máu tươi lập tức bắn tung tóe, cả người lẫn ngựa đều bị xuyên thủng cả đôi, những kẻ xông lên hung hãn bao nhiêu, thì những kẻ gục chết cũng thê thảm bấy nhiêu, xông vào trận thế, đụng độ, tử vong, không tài nào đếm nổi rốt cuộc có bao nhiêu sinh mạng đã tươi đẫm máu tươi của mình lên những thanh trường mâu. Lại càng không thể đếm nổi có bao nhiêu người Khương kẻ trước vừa ngã xuống kẻ sau không chút chần chừ lao lên, mang theo thù hận, khuôn mặt khát máu vằn vẹo, hai mắt đỏ ngầu lao bổ tới, bọn họ giống như một đám dã thú chém giết đến đỏ cả mắt, bao vây lấy con mồi không ngừng cắn xé, công kích.

Âm thanh chém giết rung chuyển cả bầu trời, những tấm khiên khổng lồ vỡ vụn, lính cầm khiên bị đâm chết tươi, máu tươi từ khoang miệng bắn phụt lên vẽ thành một đường màu đỏ tuyệt đẹp giữa lưng chừng không trung, cuối cùng ào ào rơi xuống đất.

Ngụy Tích An tay cầm trường đao, nghênh đón một thanh đao cong của kẻ địch chém tới, thanh đao cong của gã người Khương này mang theo thế xông lên của chiến mã, chém xuống với một lực sấm sét, nhanh như cắt Ngụy Tích An gấp lưng lại, nhấc đao lên, chém ngang một đường vào chân trước của con chiến mã, con ngựa hí lên một tiếng thê lương thân trước cắm xuống đất, ông ta lại nhấc thanh đao lên, phất bay đầu gã người Khương.

Ngụy Tích An một tay xách theo đầu người, vút ra ngoài đội hình, quay đầu hét lớn: “Giết hết bọn chúng đi.” Hoắc Thời Anh đứng ở đồi cao cách tầm một trăm trượng nên nghe thấy rất rõ tiếng hét của Ngụy Tích An, cũng nhìn thấy rất rõ cả người ông ta phất ra hơi thở không sợ hãi lùi bước cùng tuyệt

vọng, nàng chậm rãi nhấc tay phải của mình lên, phía sau có tiếng bước chân chuyển động, chỉ loáng cái, trên những con dốc xung quanh xuất hiện một đội quân người ngựa đông nghìn nghịt.

Hoắc Thời Anh ngang ngược rút thanh trường đao ở hông ra, mũi đao chìa về phía chiến trường trước mặt, đột nhiên vung một cái, hưng phấn cao giọng hét to: “Giết!”.

Chiến mã mượn đà lao xuống phía dưới mang theo khí thế như sấm vang chớp giật vô cùng đáng sợ, ào ào xông về phía chiến trường, đội ngựa lao đi băng băng phát ra những tiếng hú hét “ya ya” đầy hưng phấn, Hoắc Thời Anh ngựa đầu cười lớn, cái nàng cần chính bọn họ có được bản tính giống như của dã thú hề nhìn thấy máu là thấy hưng phấn. Niềm tự hào từ lồng ngực nàng trào dâng: “Hú.. Á..” Chỉ hai tiếng mà vang vọng ra bốn hướng.

Đội quân của nàng cũng bùng cháy hết cùng: “Hú.. Á..”, hai tiếng ấy chấn động cả đất trời, rung chuyển khắp núi rừng.

Đôi bên đang quần nhau trên chiến trường, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn, lập tức há hốc miệng kinh hãi, đội quân này chui từ đâu ra vậy? Nhìn cách ăn mặc thì có vài phần giống với người Khương, nhưng kiểu tóc thì lại không phải, cũng không mang cờ hiệu, trông bọn họ giống tàn dư của một đám thổ phi mất đi kẻ đứng đầu hơn.

Hoắc Thời Anh xông lên đầu tiên, vung cao trường đao trong tay lên, nàng giẫm lên bàn đạp của con chiến mã điên cuồng của mình, cao giọng hét lớn: “Giết!”.

“Giết!” Đội quân của nàng lập tức hưởng ứng theo, tiếng gầm gào long trời lở đất lan ra, đây là một loại sát khí khiến máu nóng trong người sôi sục, toàn quân đều cảm nhận được, đây là trận đầu tiên đội quân của nàng tuốt đao khỏi vỏ, thuận lợi khai chiến mở màn.

Trong quân bắt đầu vang lên tiếng còi chói tai, đội ngựa điên cuồng nhanh chóng thu lại trận hình, cuối cùng đầu lĩnh của người Khương neho neho mắt đột nhiên hiểu ra, hoảng hốt gào lên: “Tiền đội biến thành hậu đội, tập kết nghênh địch! Nghênh địch! Bọn chúng là quân tiếp viện của người Hán!”.

Lúc này que quân Ký Châu cũng đã hoàn hồn, làn mưa tên ngập trời bắn đến, nhưng mức độ ảnh hưởng đến người Khương đã không còn lớn nữa, đây chính là điểm yếu của bộ binh khi đối đầu với kỵ binh trên bình nguyên, dù có làm thế nào bộ binh cũng không thắng được tính cơ động và sự linh hoạt của kỵ binh, trên chiến trường hiện giờ sự xuất hiện bất ngờ của bọn Hoắc Thời Anh đã khiến đối tượng quyết đấu của một phe bị thay đổi.

Khi ba nghìn kỵ binh của Hoắc Thời Anh phi từ trên sườn núi xuống, đã cho người Khương chút thời gian quay đầu ngựa nhanh chóng tập kết trận hình, thủ lĩnh của bọn họ điên cuồng gao thét: “Không cần bận tâm đến quân Hán sau lưng, đón địch! Đón địch!”.

Đội ngựa do Hoắc Thời Anh dẫn đầu co lại thành hình cái dùi, trên bình nguyên quân địch tập kết đội hình rất tốc độ, hưng phấn quay đầu lại nghênh đón cuộc tấn công đang lao tới.

Trên cánh đồng hoang rộng lớn, mặt đất như run rẩy, khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, cuối cùng “Uỳnh..” một âm thanh cực đại long trời lở đất nổ ra, sau đó là tiếng va đập của quân sĩ hai bên, tiếng gào thét rất cổ bóng hống, tiếng hí bi thương của chiến mã, vọng thẳng lên tận trời cao, khắp đất trời đều vì âm thanh va chạm mạnh mẽ dữ dội ấy mà rung chuyển.

Quân lính hai bên cứ nhìn thấy mặt nhau là vung đao chém, khí thế hưng phấn của đội kỵ binh do Hoắc Thời Anh thống lĩnh tuyệt đối không thua kém gì người Khương, thật ra đây là trận đại chiến thực sự đầu tiên của bọn họ, nhưng dường như không một ai mấy may run sợ, khí thế chém giết từ đầu mũi dùi của Hoắc Thời Anh như bẻ gãy cổ khô kéo đổ cây mục nhanh chóng xâm nhập vào chính giữa đội quân của người Khương, dọc đường đi qua máu chảy thành sông.

Đây là lần đầu tiên Phùng Tranh nhìn thấy Hoắc Thời Anh thực sự giết người trên chiến trường, hắn luôn luôn đi theo phía sau nàng, Hoắc Thời Anh đầy sáu cận vệ thân tín của mình sang cho hắn, trước khi khai chiến nàng chỉ nói với hắn đúng một câu: “Không được chết, cũng không được bị thương, hiện giờ ngài là một nửa bộ não của ta, ta không thể thiếu ngài được.”

Quảng thời gian sau này Phùng Tranh thường xuyên nghĩ, lòng tin phục của hắn giành cho Hoắc Thời Anh có lẽ bắt đầu từ chính câu nói đó, nàng có thể khẳng khái thừa nhận, nàng không thể thiếu hắn, tuyệt đối tin cậy và ý lại vào hắn.

Cô gái trước mặt, đã không còn nhìn ra dáng vẻ của một cô gái nữa rồi, đao pháp của nàng mạnh mẽ dứt khoát, thấp thoáng trên những con dốc dựng đứng, phát ra âm thanh sấm sét! Nơi lưỡi đao của nàng đi qua, không một cơ thể nào còn nguyên vẹn, có kẻ bị chém bay đầu, có kẻ thân thể bị chặt đứt ngang lưng, máu đặc quánh bắn tung tóe đầy trời, yên ngựa và cả người nàng như tắm trong biển máu, đã không thể nói đây là sát khí dũng mãnh nữa rồi, mà tựa hồ là Tu La tới từ địa ngục, mùi máu tanh cho chém giết tràn ngập khắp nơi, đây là một sát tướng có thể xông vào giữa hàng ngàn vạn quân địch mang thủ cấp của tướng địch về.

Đột nhiên chiến mã của Hoắc Thời Anh khựng lại, chiến trường hỗn loạn giữa hai phe cũng đột nhiên đình trệ hẳn, nàng chém giết đám người Khương trước mặt, bên cạnh đến đỏ ngầu cả hai mắt, sau một thoáng khựng lại ấy nàng bỗng nhiên hét lên điên loạn vung đao chém tới, một đường đao cong sượt chéo qua ngăn cách Phùng Tranh lại, cái nhìn đầy lo lắng của hắn dõi theo bóng lưng trước mặt, chỉ thấy động tác nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa sức mạnh ngàn cân của nàng chứ căn bản không nhìn dáng người đang lao lên, thanh đao vừa quét ngang lập tức một nửa cánh tay bay vọt lên không trung, sau đó nàng xách trường đao trong tay lên, mũi đao lắc lắc chỉ thẳng về phía trước, Phùng Tranh ra sức xông tới, chỉ thấy mũi đao của nàng nhắm về một hướng, chính là chỗ của thủ lĩnh người Khương, hai người cách nhau tầm bốn năm trượng, thủ lĩnh người Khương cũng nhìn lại nàng, khoe miệng nhếch lên nở nụ cười lạnh lẽo, vung đao lên chém đứt lia một cái đầu.

Hoắc Thời Anh neho mắt, Phùng Tranh lập tức cảm nhận được một cơn ớn lạnh bao phủ khắp nơi, sau đó hắn nghe thấy một tiếng gầm như muốn đâm thủng màng nhĩ vang lên bên tai, người bên cạnh phi ngựa lao bỏ lên, phía đối diện cũng giục ngựa xông đến, bọn họ chỉ lướt qua nhau so một chiêu, dựa vào nhãn lực của Phùng Tranh chỉ thấy Hoắc Thời Anh nhấc đao lao đi phăm phăm, toàn thân không chút đề phòng, cũng chính vào lúc trái tim hắn như

sấp nổ tung, thì lại đột nhiên nhìn thấy Hoắc Thời Anh ngựa người nằm ra trên lưng ngựa, thanh đao cong phía đối diện dính sát vào một nửa cơ thể nàng, quét ngang qua, sau đó hai con ngựa liền sượt qua nhau, đứng vào lúc nàng ngồi thẳng người dậy, liền tiện tay vung đao chém đứt một cái chân ngựa, mũi đao lướt một đường chéo từ dưới lên trên xé đôi người trên lưng ngựa thành hai mảnh. Thủ lĩnh người Khương kia lao ra xa, cưỡi con chiến mã chạy được khoảng hai trượng, thì thân thể đột nhiên đứt làm hai từ đoạn eo lưng, máu tươi phun ra xối xả, phần thân trên ngã rầm xuống đất, con ngựa mang theo phần chi dưới lại chạy thêm một đoạn nữa mới chịu dừng lại.

Tiếng hét bị thương cực lớn nổ ra trong đội quân của người Khương, từng con sóng ồn ào náo động truyền đi, Phùng Tranh vung tay gào lên: “Thủ lĩnh của bọn chúng đã chết rồi, xung phong, giết chết chúng đi!”.

Đám lính thổ phi của Hoắc Thời Anh hò hét hoan hô khắp trời, động tác xách đao chém xuống kẻ địch lại càng hung hãn hơn.

Thủ lĩnh của người Khương đã chết, đội ngũ của bọn họ lập tức đại loạn, chưa được bao lâu, tiếng tù và “u u” báo hiệu rút lui của người Khương đã vang lên trên chiến trường, Hoắc Thời Anh lại một lần nữa lớn tiếng hét lên: “Không được để bọn chúng chạy thoát, giết!” Tiếng hét của nàng cao mà âm vang, lan ra tầng tầng lớp lớp trên chiến trường, tiếng còi thổi tai lại tiếp tục cất lên: “Xung phong! Xung phong! Xung phong!”.

Đám lính thổ phi của Hoắc Thời Anh điên rồi, khí thế của bọn họ dâng cao, chém giết sạch những lính người Khương đang bỏ chạy trốn chết, cục diện trên chiến trường đã xuất hiện sự áp đảo, Hoắc Thời Anh dẫn đầu mũi dùi của mình tấn công khắp bốn phía, đội hình của người Khương bắt đầu tan tác, chiến mã của Hoắc Thời Anh đứng ở trung tâm chiến trường, nàng lại xách đao hô to: “Giết!”.

Vô số những lời gầm rú đáp lại tiếng hét của nàng như xé toạc trời cao: “Giết!” lại bắt đầu mở ra một cuộc tấn công dũng mãnh nữa.

Ở chính giữa đại trận của quân Hán, ba vị tướng lĩnh ở ba hướng lúc này đã tập hợp lại, Ngụy Tích An nhìn về phía chiến trường trước mặt hỏi vị lão tướng: “Phụ thân, người có nhìn ra người đó rốt cuộc là ai không?”.

Ánh mắt của vị lão tướng sáng lên như ánh đuốc nhìn chiến trường hỗn loạn phía trước nói: “Các ngươi không nghe thấy tiếng hét lúc vừa nãy sao? Đường như người cầm quân là một cô gái.”

Một người đàn ông trung niên bên cạnh vị lão tướng tiếp lời nói: “Đấu pháp của bọn họ rõ ràng là chiến thuật của quân đội kỵ binh chính quy, nhưng bọn họ lại không có cờ hiệu, cũng không mặc quân phục đẳng hoàng, rốt cuộc là chui từ đâu ra?”.

Cuối cùng lão tướng đưa ra kết luận: “Bất luận bọn họ là ai, lát nữa phải tới chào hỏi vị dẫn binh bên ấy. Truyền lệnh cho toàn quân, đánh trống, phân tán đội hình, phối hợp với quân chi viện bọc hậu tiêu diệt người Khương.”

Về sau, trận đánh kéo dài suốt từ chiều cho đến tận đêm khuya, trên bình nguyên rộng lớn kỵ binh và bộ binh của người Hán đã hoàn thành một trận chiến phối hợp bao vây tiêu diệt kẻ địch kinh điển.

Bộ binh dùng khiên lớn và giáo dài dựng thẳng lên để ngăn cản người Khương phá vỡ tuyến phòng ngự, kỵ binh bao vây, đuổi theo chém giết, mãi cho đến tối, lợi dụng màn đêm che giấu giúp, một toán quân của người Khương mới khoét được một lỗ hổng vất vả trốn thoát.

Trong cuộc chiến đối kháng thực sự này, đội quân thổ phi của Hoắc Thời Anh đã dùng biển máu tươi của người Khương để tể thanh đao sắc lần đầu tiên được rút khỏi vỏ của họ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Ký Châu nằm ở vùng đất phía Bắc nên mỗi khi đêm xuống nhiệt độ sẽ giảm đột ngột, vô số những đồng lửa cực lớn đang bùng cháy trên mảnh đất rộng bao la bát ngát, Hoắc Thời Anh lùi xa khỏi chiến trường, chiến mã và ngay cả chính bản thân nàng đều như vừa tắm trong một màn mưa máu, một người một ngựa lúc đi qua đã lại máu nhỏ thành giọt chảy tong tong, quả thực trông vô cùng đáng sợ.

Nhảy từ trên chiến mã xuống, Hoắc Thời Anh nhận lấy một cái khăn từ tay cận vệ của mình để lau tạm đầu tóc mặt mũi, đúng lúc ấy Phùng Tranh đi tới đón nàng, hỏi: “Cô xem sau đây phải làm gì tiếp? Bên phía Ngụy tướng quân liệu chúng ta có nên chủ động sang đó chào hỏi một tiếng không, đằng nào cũng phải đụng mặt, thì chỉ bằng chúng ta qua đó trước sẽ tốt hơn.”

“Chào hỏi thì chắc chắn phải chào hỏi rồi, nhưng bộ dạng ta thế này thì không hay lắm, đợi ta sửa sang lại chút đã, ngại tiện qua đó hơn ta nhiều, hay là ngại qua trước đi, ta sẽ sang sau.” Hoắc Thời Anh vút trả lại cái khăn cho người cận vệ.

“Cũng được, vậy ta qua đó chào hỏi trước.”

“Ừ.” Hoắc Thời Anh gật đầu.

Phùng Tranh quay người định đi.

“Áy!” Hoắc Thời Anh lại mở miệng kêu hấn lại, Phùng Tranh nghi ngờ quay đầu lại hỏi: “Sao vậy?”.

Hoắc Thời Anh nói: “Ta cảm thấy oán khí của Ngụy tướng quân đối với cha ta có lẽ không ít đâu, người này có thể dẫn tàn binh cầm cự ở nơi đây lâu như vậy chắc chắn là một người cứng cỏi, đến lúc đó ngài phải chú ý một chút, đừng nói được đôi câu thấy không đối phó được liền đổi giọng.”

Phùng Tranh mỉm cười với Hoắc Thời Anh nói: “Được, ta biết rồi.”

Hoắc Thời Anh cũng cười lại với hắn: “Tốt, vậy ngài đi đi.” Phùng Tranh quay người rời đi, nhìn theo bóng lưng hắn Hoắc Thời Anh liền thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng Phùng Tranh cũng đã biết cúi đầu khom lưng rồi, nàng cũng có thể yên tâm được phần nào.

Lính trinh sát tìm thấy một khe suối nhỏ cách đây hơn năm dặm, nước suối chảy từ trên núi xuống, hiếm khi thấy mặt nước không bị đóng băng, mấy vệ binh thân cận liền quây vại thành một vòng tròn xung quanh con suối để Hoắc Thời Anh trườn mình xuống dưới nước, thân thể chìm dưới dòng nước lạnh thấu xương, dòng suối chảy róc rách loang ra một mảng lớn màu đỏ tươi, sau đó dần dần nhạt đi. Mảnh trắng lười lười treo lơ lửng nơi cuối chân trời, cùng vô số những vì sao sáng lấp lánh điểm xuyết trên màn trời đêm, nơi đồng hoang bát ngát cỏ dại um tùm rậm rạp, yên tĩnh và thê lương biết bao.

Khi Hoắc Thời Anh quay trở lại chiến trường, đám binh sĩ đã bắt đầu thu dọn tàn cục, chiến lợi phẩm thu được không hề ít, đâu đâu cũng vang lên tiếng người ngựa ồn ào.

Bỗng nhiên có một cậu tiểu binh ăn mặc theo kiểu vệ binh cưỡi ngựa phi như bay đến trước mặt Hoắc Thời Anh, từ đằng xa đã trông thấy nàng nhưng cũng không màng đến chuyện xuống ngựa hành lễ, mà lao bổ tới cuống quýt hét lớn: “Tướng quân, cô mau qua đó xem đi, sợ là Phùng Chi huy sứ sắp đánh nhau ở bên kia rồi!”.

Hoắc Thời Anh liếc nhìn người mới tới thì ra là vệ binh thân tín của Phùng Tranh phe mình, trong lòng hoảng hốt, cũng không kịp hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, vội vàng bắt cậu tiểu binh đó dẫn đường, quát ngựa phi đi.

Vọt tới đóng lửa trại trước mặt, từ đằng xa đã nhìn thấy bốn năm người đứng vây xung quanh đó, Phùng Tranh cần cẩu thẳng tắp cứng đờ, đầu hơi cúi xuống, khuôn mặt khi đối mặt với mấy người mặt mũi sầm sì kia có vẻ không được tốt cho lắm, bầu không khí có vẻ gượng gạo.

Hoắc Thời Anh nhảy xuống ngựa từ cách đây hai trượng, đầu tiên là đứng tại chỗ ổn định tinh thần, sau đó mới sải bước vội vàng đi qua đó.

Ngụy tướng quân thoát nhìn tầm hơn năm mươi tuổi, dáng người to cao, mặt mũi uy nghiêm, thân hình vô cùng cường tráng, trên người mặc áo giáp sắt vảy cá, uy phong凛冽 đứng đó, vô cùng khí thế, cực kỳ có phong phái, ông ta giống như núi Thái Sơn án ngữ ngay trước mặt, hờ hững, lia mắt nhìn Hoắc Thời Anh đi đến.

Hoắc Thời Anh vội vã bước nhanh tới, cung tay cúi người một cái thật sâu, vô cùng kính cẩn nói: “Hoắc Thời Anh, tham kiến Ngụy lão tướng quân.”

Từ lỗ mũi của Ngụy tướng quân phun ra một tiếng “ừ” không được rõ ràng lắm. Ánh mắt giống như hai sợi roi dài quất về phía Hoắc Thời Anh, sau đó ông ta hỏi: “Người là con gái của Hoắc Chân?”.

“Phải ạ.” Hoắc Thời Anh vẫn cong lưng trả lời.

“Hoắc gia nhà các người toàn sinh ra đám quái thai.” Ngụy tướng quân từ trên cao nhìn xuống buông một câu không đầu không cuối.

Hoắc Thời Anh vẫn khom lưng không hề hé răng, Ngụy lão tướng đột nhiên lên cơn: “Người nói cho ta hay, rốt cuộc Hoắc Chân đang làm cái quái gì vậy hả? Mở cửa biên giới cho bọn người Khương tràn vào, toàn bộ phủ Dĩnh Xương bị chém giết trong suốt mười ngày! Năm vạn người! Chỉ đầu người không cũng chất được thành vài quả núi cao rồi đấy, người có biết không hả? Toàn bộ mảnh đất Ký Châu nơi vô ngựa bọn người Khương đi qua, máu chảy thành sông, bao nhiêu mạng người như vậy, bao nhiêu oan hồn như vậy già Hoắc Chân đó có gánh được không? À! Hoắc Thời Anh người đã từng thấy người chết bao giờ chưa, người đã từng thấy xác thành núi xương rải thành biển chưa? Người từng thấy biển máu chưa? Một biển máu thực sự ấy.” Ngụy lão tướng quân bành cổ, chỉ tay về phía phủ Dĩnh Xương quát: “Bên ngoài cửa Nam phủ Dĩnh Xương có một khu chợ, chỉ trong một đêm máu chảy ra ngập ngập cổ chân, người có hồ thẹn không? Hoắc Chân hẳn có hồ thẹn với lòng không?”.

Ngụy lão tướng quân gầm thét trên đỉnh đầu Hoắc Thời Anh, nước bọt nước mũi bắn ướt hết đầu mặt nàng, nhưng Hoắc Thời Anh tin rằng trong đôi mắt ông còn có cả nước mắt nữa, trong số những người bị chém chết đó có lẽ có cả vợ con và gia quyến của ông, nàng không ngẩng đầu lên, chỉ quỳ phịch một tiếng xuống dưới đất, đáp bằng giọng sần sần: “Thời Anh hồ thẹn!”.

Tiếng gió rít gào khắp bốn phía, đóng lửa trại bên cạnh truyền đến âm thanh “tí tách” đầy dữ dội của củi khô đang cháy, xung quanh đột nhiên trở nên yên lặng hẳn, phải rất lâu sau mới nghe thấy giọng nói sau khi trút giận xong một mối mất hết sức lực của lão tướng quân bên trên: “Người quỳ với ta thì có tác dụng gì chứ?”.

Lão tướng quân đối diện quát thét xong, liền bỏ đi, những người khác cũng đi theo ông, Hoắc Thời Anh quỳ lâu không đứng dậy được, mọi người trong quân đội Ký Châu đi theo Ngụy theo tướng quân, lúc đi lướt qua nàng, ánh mắt đều lạnh lẽo mà đờ đẫn, không có ai thừa nhận nàng nhưng cũng chẳng một ai chia tay ra đỡ nàng dậy.

Đến khi mọi người đi hết cả rồi, Phùng Tranh mới đi đến trước mặt Hoắc Thời Anh, lạnh lùng nói: “Chúng ta không sai.”

Hoắc Thời Anh đứng thẳng người dậy, cúi lưng phui hết bụi đất dính trên đầu gối đi sau đó đáp: “Có đôi khi những việc xảy ra trên thế gian này vốn dĩ không có gì là đúng tuyệt đối hay sai tuyệt đối cả, suy cho cùng vẫn phải xem xem mình đứng ở lập trường nào mà thôi.”

Phùng Tranh thấy thần sắc Hoắc Thời Anh vẫn bình tĩnh một cách quái dị khác thường đang định quay người bỏ đi, liền cau mày giờ tay chặn đường nàng: “Rốt cuộc cô đang nghĩ gì vậy? Tại sao vừa nãy cô lại quỳ?”

Hoắc Thời Anh cũng cau mày: “Ta chẳng nghĩ gì cả, chỉ muốn mau mau chóng chóng đánh trận cho xong tìm một chỗ êm ái ngủ thẳng một lều ba ngày ba đêm, ta chỉ có chút ước mơ nhỏ nhoi thế thôi, còn ngài lại nghĩ ngợi quá nhiều, nên cả ngày từ sáng đến tối mới dám chiều phiền muộn như vậy, còn về việc tại sao ta lại quỳ, nếu như ngài thực sự nghĩ không ra, vậy thì hãy thử đặt mình là người trong quân Ký Châu, nếu như cha mẹ vợ con của ngài bị người khác giết xéo, giết hại, thì ngài sẽ thông suốt thôi.”

Phùng Tranh cúi đầu, hồi lâu sau hắn nói: “Vừa nãy ta không hề cãi nhau với ông ta.”

Hoắc Thời Anh gật gù đầu: “Ta biết, Ngụy lão tướng quân tính tình có hơi nóng nảy, nhưng tuổi tác ông ấy đã cao, ta dập đầu trước ông ấy một cái cũng là chuyện nên làm. Đi thống kê lại chiến trường đi, chết bao nhiêu, bị thương bao nhiêu, lát nữa hãy báo cáo lại cho ta, những người đã chết chôn cất ngay tại chỗ, tên tuổi đều phải ghi chép trong sổ sách cẩn thận, ngàn vạn lần không được để sót. Cứ như vậy mà làm.”

Hoắc Thời Anh khoát khoát tay, thấy Phùng Tranh xoay người rời đi rồi, nàng mới một mình ngồi phệt xuống bên cạnh đồng lửa trại, nhìn chăm chú vào ngọn lửa hồi lâu cũng không thiết tha gì chuyện mở miệng nói chuyện.

Trên vùng đất hoang vu tiêu điều dưới sắc trời xám xịt mông lung, đồng lửa tối qua cháy suốt một một đêm giờ chỉ còn lại một đám tro tàn, trong không khí tràn ngập khói trắng mờ mịt, lúc Hoắc Thời Anh mở mắt ra, vẫn còn lưu luyến chút hơi ấm từ tấm chăn lam bằng da cừu, nên chân chừ nằm im không nhúc nhích, xung quanh đều là người nằm la liệt, từ đằng xa vọng lại tiếng vó ngựa của chiến mã thông dong nhàn nhả, đồng lửa ngay gần đây thỉnh thoảng lại phát ra đôi ba tiếng nổ “tan tách” rất lớn.

Đúng vào lúc có được chút nhàn nhã hiếm có này, Hoắc Thời Anh vừa lật người, liền bắt gặp một chàng thanh niên, đang ngồi trên một tảng đá bên cạnh chiến trường đã được dọn dẹp sạch sẽ, cả đời Hoắc Thời Anh đã gặp qua vô số kiểu nam tử, nàng cảm giác ánh mắt mình cứ dõi theo chàng thanh niên đó, có lẽ vì lúc này quá đổi yên tĩnh hoặc có thể vì trên người hắn toát ra một loại khí chất nào đó hoàn toàn trái ngược với khung cảnh nơi đây.

Hắn là một người đàn ông rất cường tráng, tấm áo bảo vệ ngực bằng da thuộc của người Khương rất vừa vặn với đường nét cơ thể hắn, giữa mảnh đất hoang vu rộng lớn với những cơn gió khe khẽ thổi qua khiến ánh lửa tàn còn sót lại từ đồng lửa bay lung tung khắp nơi, giữa bầu không gian mông lung mờ mịt sương khói ấy, hắn ngồi đó ôm thanh trường đao vẫn còn dính máu trước ngực, mái tóc rối tung thậm chí vẫn còn có vết máu đông, nhưng trong tay hắn lại cầm một chùm hoa, chùm hoa bé nhỏ màu vàng thoáng run rẩy trước làn gió lạnh giá, hắn giờ chùm hoa lên trước mặt cẩn thận nhìn ngắm, hết từ cánh hoa mềm mại đến phiến lá non xanh, tỉ mỉ đánh giá, sau đó mỉm cười, để lộ hàm răng trắng bóc, nụ cười đó đơn thuần biết bao, cảnh tượng quá đột ngột khiến trái tim Hoắc Thời Anh đột nhiên rung lên trong một thoáng, người đó dường như liếc nhìn về phía nàng, sau đó lật người nhảy xuống khỏi tảng đá, chỉ chớp mắt đã chạy mất.

Hoắc Thời Anh xoay người ngồi dậy, thoáng chút nghi ngờ liệu có phải mình vừa mới nằm mơ không, khoảnh khắc lúc này nếu người khác nhìn thấy có lẽ sẽ nghĩ người đàn ông ấy bị bệnh, nhưng nàng thì lại đột nhiên cảm nhận được một loại cảm xúc tê lương, như thể nàng cứ bước lang thang mãi trên một sa mạc khô cằn hoang vu, trải qua vô số khó khăn cực khổ, nhưng bản thân từ đầu đến cuối không hề cảm thấy nó khó khăn và tàn khốc, vì chính bản thân nàng vốn đang ở trong ấy rồi, nhưng rồi một hôm nào đó, trong một thời khắc nào đó, đột nhiên nàng nghe thấy một âm điệu, một âm điệu mang theo nỗi réo rất thiết tha và thấm đẫm về bi tráng, và rồi lệ nóng tuôn rơi nơi đáy mắt, nỗi bi tráng và thiết tha chôn vùi sâu trong cốt tủy theo đó mà phun trào, đó chính là cảm giác hắn mang lại cho Hoắc Thời Anh. Nàng nhìn ra trong mắt hắn một loại khát vọng, một loại khát vọng thông qua một đóa hoa đẹp để tươi tắn, một sự vật tuyệt vời hoàn mỹ, nàng nhìn thấu nỗi khát vọng ấy nên mới đột nhiên nhận ra sâu trong tận đáy lòng mình ngập tràn tê tái, trái tim đáng nên một nỗi bi ai đến tang thương.

Dù còn rất nhiều chuyện phải làm, nhưng vào thời khắc này Hoắc Thời Anh không muốn nhúc nhích, cho dù chỉ là một khoảnh khắc, nàng cũng không muốn tỉnh dậy nhanh như vậy, liệu đây có phải là sự khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ không, ngay lúc này đây nàng không thể kìm được thâm nghĩ.

Mặt trời dần lên cao, đồ bóng râm từ đỉnh đầu xuống mặt đất, một người đàn ông đang quỳ xuống trước mặt nàng.

Hắn nói: “Đã từng có ai tặng hoa cho cô chưa?” Hắn cầm chùm hoa đại nhỏ bé lên, ngắt lấy một bông cài lên tóc mai ở bên tai nàng, Hoắc Thời Anh nghĩ thầm tên này to gan thật, nhưng nàng không động dậy cũng không mở miệng lên tiếng, sau đó hắn nhẹ nhàng thả những bông hoa đại còn lại vào hai bàn tay đang hé mở của nàng.

Hoắc Thời Anh ngồi khoanh chân trên thảm, còn hai chân hắn thì quỳ xuống toàn bộ bóng râm bao phủ khắp người nàng, hắn nói: “Hoắc Thời Anh cô có còn nhớ ta không, ta là Nguyên Hạo.” Hắn lại mỉm cười, hàm răng trắng bóc như koe sáng dưới ánh mắt trời, Hoắc Thời Anh lắc lắc đầu. Nguyên Hạo giờ tay gãi gãi đầu: “Phải rồi, lúc đó cô còn quá nhỏ, vừa mới lẫm chẫm biết đi, được ông nội của cô bế đi khắp nơi, khi ấy cô nhe nanh múa vuốt kinh lắm.”

“Người là ai?” Hoắc Thời Anh bị nắng chiếu nên nheo nheo mắt hỏi lại hắn.

Nguyên Hạo mỉm cười ngượng ngùng: “Cô không biết ta đâu.” Hắn lại cười tiếp: “Ta có một người em trai, nó tên là Nguyên Khuê, nếu ta chết, cô có thể ghi chiến công của ta dưới tên nó không, giúp nó cái tịch?”

Hoắc Thời Anh chậm rãi gật gù đầu, hắn lại cười, nhảy phắt dậy, chỉ hai ba bước đã chạy mất dạng.

Hắn biến mất cực nhanh, loáng cái đã chỉ còn thấy sau lưng bụi tung mù mịt, Hoắc Thời Anh nhẹ nhàng giờ tay gỡ bông hoa trên vành tai xuống, đóa hoa màu vàng nho nhỏ xinh xinh run rẩy trên tay nàng mỗi khi có cơn gió nào đó thổi qua, nàng bất giác mỉm cười dịu dàng.

“Tướng quân!” Phùng Tranh từ đằng xa đi tới cất tiếng gọi, Hoắc Thời Anh nhanh chóng nhét bông hoa đại trong tay xuống dưới tấm thảm, bật dậy từ dưới đất, nhảy lên mây cái, khiến mái tóc được búi gọn gàng trở nên bù xù, cảnh tượng này lúc sáng sớm thoạt nhìn như thể vật vờ thoát ra khỏi một cơn mộng vậy.

“Trận chiến ngày hôm qua, ước chừng tiêu diệt được bốn nghìn người, phe ta chết tám trăm sáu mươi tư người, bị thương hơn sáu trăm bảy mươi người, trong đó có hai trăm người bị trọng thương, số còn lại đều bị thương nhẹ.” Phùng Tranh đứng một bên báo cáo tình hình.

Hoắc Thời Anh vừa xoay khớp cổ tay cổ chân, làm giãn các cơ vừa cau mày lắng nghe, Phùng Tranh nói xong, nằng thoảng trầm ngâm sau đó ra một loạt những mệnh lệnh: “Lập tức sai người liên lạc với Dương Châu, bảo bọn họ có thể đưa người qua đây được rồi, và phải xác định chính xác thời gian nhận người của bên chúng ta, tách những người bị trọng thương trong quân ra, để lại lương thực và vũ khí cho họ, và phải nhắc nhở những người khác khi xông lên, đội ngũ không được rối loạn như vậy nữa, sau này mỗi nhóm quân lý ba đồn, mỗi đồn có sáu trăm người, biên chế của đồn trinh sát, đồn hậu vệ là ba trăm người ngai dựa theo con số đó mà gom người cho đủ, lần này bảo Dương Châu đưa năm nghìn người đến đây.”

“Còn nữa.” Hoắc Thời Anh dừng lại một lúc đoạn nói tiếp: “Ta cần xây dựng một đội thân binh gồm sáu mươi người, khâu tuyển chọn phải kỹ lưỡng một chút, nên ngài cứ từ từ mà lựa, nhất định phải dùng mãi, những thứ khác ta không yêu cầu gì thêm, chỉ cần như vậy thôi.”

Khuôn mặt Phùng Tranh nghiêm túc lắng nghe cho hết, cũng không nói năng gì, cúi người chuẩn bị vâng lệnh rồi đi, nhưng vừa mới bước được hai bước.

“À!” Hoắc Thời Anh đột nhiên lên tiếng gọi hấn lại, lúc Phùng Tranh quay đầu lại thì nhìn thấy Hoắc Thời Anh đang cúi đầu đứng đó, vẻ mặt có phần do dự, sau đó nghe thấy nàng nói bằng một tông giọng không cao lắm: “Ngài giúp ta điều tra một chuyện, trong quân có người nào tên là Nguyên Hạo không, có khả năng Nguyên Hạo không phải là tên của hân, có thể không phải là họ Nguyên, điều tra nguyên quán của hân, lý do hân nhập ngũ.”

Phùng Tranh ngẩn người, đang định mở miệng hỏi gì cơ, thì đã bị Hoắc Thời Anh khoát tay cắt ngang: “Ngài đi đi.” Rõ ràng là Hoắc Thời Anh không muốn giải thích gì thêm, nên Phùng Tranh đành quay người rồi đi.

Xua được Phùng Tranh đi rồi, Hoắc Thời Anh liền đi đến chỗ quân doanh của quân Ký Châu, tuy rằng hôm qua hai bên đã phối hợp cùng nhau đánh một trận, nhưng đến cuối cùng lúc sắp xếp lại đội ngũ lại chia ra đóng ở hai bên bờ sông Vị, mỗi phe một bờ không ai qua lại với ai cả.

Bên phía quân Ký Châu vẫn dựng những tấm khiên cực lớn lên bao xung quanh, còn người thì nghỉ ngơi bên trong, dường như bọn họ cũng ra ngoài đánh đã chiến, không có lều trại gì cả.

Hoắc Thời Anh đứng bên ngoài lóp khiên cực đại, mặt dày bảo người vào trong thông báo, đợi đến nửa khắc bên trong mới chuyển lời cho nàng vào.

Nguy lão tướng quân vẫn mang khí khái lão đại như hôm qua đang đứng ở giữa khoảng đất trống, Hoắc Thời Anh bước tới hành lễ với ông. Nguy lão tướng quân nhướng mắt lên hỏi nàng: “Người đến đây làm gì?”.

Hoắc Thời Anh sờ sờ mũi nói: “Cháu sẽ không nói những lời sáo rỗng thêm nữa, thật ra lần này đến đây là muốn xin thế bá hãy thu nhận những thương binh không thể đánh trận của cháu.”

Nguy lão tướng quân hừ mũi một tiếng đáp: “Người bảo lão phu nuôi người cho người ấy hả? Người thấy lão phu lẫn lộn ở chiến trường để thế sao? Lão phu lấy cái gì để nuôi người cho người?”.

Hoắc Thời Anh cười làm lành nói: “Xin thế bá đừng làm khó cháu, cháu biết thế bá tuyệt đối không chỉ có từng này người ngựa, từ nơi này đi về phía Tây hai mươi dặm là đến núi Mang, cháu nghĩ hiện giờ người ngựa của thế bá có lẽ đều đang đóng quân ở trong núi cả rồi. Còn về phần tiếp tế, cháu thấy thế bá cũng đâu có thiếu, suy cho cùng gót chân người Khương vẫn chưa đứng vững, quan viên vùng này phần nhiều vẫn là những người thân ở đây nhưng lòng lại hướng về nơi khác.”

Những lời Hoắc Thời Anh nói rất hàm súc, khiến Nguy lão tướng quân lại phải liếc mắt nhìn nàng thêm một cái, hồi lâu sau mới nói: “Ta đây cứ muốn làm khó người, mặc kệ đám người của người đây, người định sẽ làm gì nào?”.

Hoắc Thời Anh cúi đầu uể oải nói: “Vậy thì làm theo kế hoạch đặt ra từ đầu đến giờ của cháu, đành phải bỏ họ lại thôi, để lại vũ khí, nước và thức ăn, những chuyện sau đó chỉ có thể trông chờ vào tạo hóa của họ.”

Nguy lão tướng quân nở nụ cười giảo hoạt: “Theo những gì ta biết, đó dường như là cách nuôi binh của người Khương, dùng chiến tranh để nuôi chiến tranh, không mang theo đồ tiếp tế, đi đến đâu chém giết, cướp bóc đến đó, quân đội tiên phong đều là những tử tù và nô lệ, dựa vào số đầu kẻ địch chém được để thoát tịch và thăng chức, chết rồi không có người nhận xác, bị thương thì vứt lại tại chỗ, thủ đoạn của người cũng ghê lắm.”

Hoắc Thời Anh cúi đầu đứng nguyên không hề răng nói câu nào, qua một lúc lâu mới nghe thấy Nguy tướng quân hừ một tiếng nói: “Hoắc Chân có thể nuôi dạy được một đứa con gái như người đứng là rất có bản lĩnh.”

Hoắc Thời Anh lập tức thuận theo đà nói chuyện: “Đa tạ thế bá giúp đỡ.”

Nguy lão tướng quân lập tức hỏi vặn lại: “Ta đã đồng ý đâu? Ta giúp người cái gì chứ?”.

Hoắc Thời Anh cũng không tiếp lời, cúi đầu cười làm lành, Nguy lão tướng quân hăm hứ qua lỗ mũi, cũng không nói năng gì nữa.

Bước ra khỏi quân doanh Ký Châu, quân đội hai bên bắt đầu chỉnh trang lại đội ngũ, chuẩn bị xuất phát, Hoắc Thời Anh đang ăn sáng, thì Phùng Tranh tới báo cáo: “Đội ngũ về cơ bản đã chỉnh đốn xong, tạm thời chia làm ba đồn, đồn trinh sát có một trăm năm mươi người, đồn hậu vệ một trăm năm mươi

người, số lượng tạm thời không đủ nên biên chế chỉ được có vậy, đội thân vệ hiện giờ tìm được mười người, sau trận chiến hôm qua, mỗi người đều giết được hơn mười kẻ địch trở lên, chìm bỏ câu đưa tin liên lạc với Dương Châu cũng đã thả đi rồi, còn về phần người tên Nguyên Hạo cô muốn tìm, trong quân không có người nào có tên như vậy cả.”

Hoắc Thời Anh nghe đến câu cuối cùng lòng mảy mảy nhứt nhứt lại, qua một lúc lâu nàng mới hỏi: “Lát nữa ăn sáng xong thì truyền lệnh xuống toàn quân xuất phát.”

Phùng Tranh lại phải vội vàng xoay người đi thông báo, Hoắc Thời Anh bắt đầu nhàn nhã đi dạo trong quân nhưng từ đầu đến cuối vẫn không tìm được người đó.

Đến giờ Thìn, hai quân bắt đầu chỉnh trang lại rồi lên đường, một nhóm người bên quân Ký Châu đã lặng lẽ khiêng hai trăm thương binh đi, quân đội hai bên một nhắm thẳng hướng Tây, một tiến về phía Nam dần dần tách ra ở bình nguyên.

Hoắc Thời Anh đứng ở bên này nhìn người ngựa của mình từng tốp từng tốp đi qua, nàng không tin không tìm được người đó trong số hai nghìn người này, đội quân đi được nửa đường, cuối cùng nhìn thấy một người vung roi phi ngựa chạy đến, dường như hẳn là Đồn trưởng, hô quát người trong đội mình tinh thần vô cùng hưng phấn, từ đằng xa nhìn thấy Hoắc Thời Anh hẳn liền mỉm cười, hai người lướt qua vai nhau, hẳn dùng khẩu hình miệng gọi một tiếng: “Hoắc Thời Anh.”

Khỏe miệng Hoắc Thời Anh nhếch lên một độ cong mà không nẩy người nhìn ra được, hẳn nhìn thấy vậy nụ cười càng thêm vui vẻ, phi lên vượt nhanh qua người nàng.

Nhìn theo bóng lưng hắn, Hoắc Thời Anh cảm giác hắn sẽ chết, trên chiến trường nàng đã gặp qua vô số kiểu người, hẳn quá hào hứng, hoặc có thể nói kiểu người quá thiết tha với cuộc đời, hẳn không đủ nhẫn tâm để bản thân được sống tiếp, những người như vậy không thuộc về chiến trường và máu tanh, nhưng nàng lại bất lực.

Hoắc Thời Anh đánh một trận mà thành danh ngay trên mảnh đất Ký Châu, khiến người Khương đóng quân ở Ký Châu rục rịch phải quân đội bao vây tiêu diệt nàng, mười ngày đánh đến bốn trận, toàn quân nhanh chóng bị tiêu hao chỉ còn lại chưa đến một nghìn người, sau khi kết thúc mỗi trận đấu, Hoắc Thời Anh đều tìm kiếm một bóng hình trên chiến trường, tìm được rồi nàng liền mỉm cười với hắn, hắn cũng nhìn lại nàng mỉm cười, kể từ hôm đó bọn họ không nói chuyện với nhau thêm một lần nào nữa, cuối cùng mười ngày sau nàng không thể tìm được hắn nữa, nàng lập tức hiểu ra hắn đã chết.

Cái chết của Nguyên Hạo vô cùng thâm trầm, lồng ngực dường như bị ngựa giẫm nát bấy, chỉ có khuôn mặt bị vùi trong đất, lúc Hoắc Thời Anh lật được hắn lên, thì phần cổ đã bị chặt đứt lìa, Hoắc Thời Anh ôm lấy đầu của hắn, gạt hết bụi đất trên mặt của hắn đi, thật ra khuôn mặt của hắn rất đẹp trai, ngũ quan anh tuấn, chỉ là khi cười khỏe miệng có một vài nếp nhăn, có lẽ cuộc sống của hắn không được thoải mái lắm, khuôn mặt sớm đã nhuốm màu phong sương, lúc hắn chết ánh mắt vẫn mở trừng trừng, không biết nhìn về phương nào nét mặt cũng không hề có vẻ gì đau khổ, không biết khi chết hắn đang nghĩ gì.

Hoắc Thời Anh vuốt mắt cho hắn, hắn ngoan ngoãn nhắm mắt lại, đến lúc ấy Hoắc Thời Anh hiểu rằng đã từng có một đóa hoa nở trong trái tim mình, nhưng còn chưa kịp khoe sắc thắm đã vội ủa tàn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng* 2 được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Sau khi Nguyên Hạo chết Hoắc Thời Anh đã tự tay kiểm tra lại danh sách thêm một lần nữa, cũng vẫn không tìm thấy cái tên Nguyên Hạo, nhưng lại nhìn thấy một người có tên là Du Nguyên Khuê, về sau nàng mới hiểu tại sao Phùng Tranh lại không tìm thấy hắn, Nguyên Hạo vì muốn đổi xuất thân cho em trai mình, nên đã thay em trai tòng quân, chẳng trách hắn lại muốn nàng giúp em trai hắn sửa lại lý lịch, thì ra hắn cũng biết rằng bản thân sẽ chết.

Hoắc Thời Anh đích thân đào một cái hố để chôn Nguyên Hạo, sau đó ngồi bên phần mộ của hắn suốt một đêm, ngày thứ hai trời vừa sáng, liền dẫn người ngựa rời khỏi nơi này, nàng không ghi nhớ địa danh cụ thể nơi mai táng Nguyên Hạo, cũng không bắt bản thân phải ghi nhớ, vì nàng biết những thứ mình có thể cho Nguyên Hạo chỉ có bấy nhiêu thôi, nếu nhiều thêm chút nữa thì người lỗ sẽ là chính bản thân nàng.

Giữa tháng Mười hai, Hoắc Thời Anh dẫn đội quân còn lại chưa đến một nghìn của mình quay lại một làng chài nhỏ để nhận thêm người, đoàn quân còn lại chưa đến một nghìn đó của nàng mới đi có chưa đầy nửa tháng mà đã hoàn toàn khác so với lúc ban đầu, những người sống sót đều là những người dũng mãnh nhất, tổ chức cơ thể khỏe mạnh nhất, ánh mắt người nào người nấy đều âm hiểm như lang sói.

Khuya muộn, khi bầu trời đêm phủ lên mình tấm màn đen sâu thăm thẳm, Hoắc Thời Anh và Phùng Tranh đứng sát mép biển, để mặc cho những cơn gió điên cuồng gào thét thổi tới, nhìn ba con thuyền to khổng lồ khiếp đang từ tiến lại gần.

Qua độ nửa tuần trà, lúc vẫn còn cách mép biển tầm hai ba mươi trượng, thì ba con thuyền cao ba tầng, với những cánh buồm cực đại liền dừng lại, rất nhanh chóng trên mặt biển truyền đến từng trận từng trận ngựa kêu người hét, nhìn từ đằng xa, bốn phía của cánh buồm cực đại trông y hệt một cái bánh sù cảo, phía dưới là vô số người ngựa, con thuyền không thể lại gần bờ, nên bộ binh và chiến mã chỉ còn cách lội nước để đổ bộ.

Trên mặt biển đông nghìn nghịt toàn người và ngựa, cảnh tượng vô cùng hoành tráng, sau tầm nửa khắc, bắt đầu dần dần có người tiến gần vào bờ, mỗi khi có người lên được bờ đều là một người một ngựa, ai nấy quần áo rách tả tơi, sắc mặt trắng bệch, run rẩy bả lầy bầy trong những cơn gió biển thổi tới, nhưng tay người nào người nấy đều siết chặt dây cương con chiến mã của mình, sau khi lên được bờ lại tự tìm về đội ngũ, cứ lần lượt như vậy nên chưa đến nửa canh giờ, đã có mười đội hình tập kết trên bờ.

Hoắc Thời Anh liếc nhìn, mười đội hình này giống hệt với biên chế của nàng, sáu trăm người làm thành một đồn, tổng cộng có mười đồn sáu nghìn người, sáu nghìn người ngựa này xếp hàng ngay ngắn chỉnh tề, trước sau đều có một người hô hiệu lệnh, duy trì đội hình, giữ gìn trật tự.

Hoắc Thời Anh nhớ đến cảnh tượng hỗn loạn hồi đầu khi dẫn ba nghìn người đổ bộ, liền đưa mắt nhìn Phùng Tranh, trong đáy mắt cả hai đều chứa đầy vẻ kinh hãi.

Có một con chiến mã phi rất nhanh đến phía trước, một thanh niên nhảy từ trên lưng ngựa, quỳ một gối xuống trước ngựa của bọn họ nói: “Trần Lộ đã dẫn binh đến, xin tham kiến Hoắc tướng quân.”

Hoắc Thời Anh ngồi trên lưng ngựa, nhìn chàng thanh niên đang cúi đầu quỳ đầy kính cẩn phía dưới, qua một lúc lâu mới lạnh lùng hỏi: “Ngươi là ai?”

“Tiểu nhân Trần Lộ, tạm thời giữ chức Quân hầu trong quân.”

Hoắc Thời Anh nghiêm giọng hỏi: “Sau khi ta đi, là ai đã huấn luyện đội quân này?”

“Bẩm tướng quân, là do Trần tướng quân Tổng đốc quân mã Ung Châu.”

Phùng Tranh kinh ngạc, quay đầu sang nhìn Hoắc Thời Anh, lông mày Hoắc Thời Anh cau chặt: “Ngươi là người của quân Ung Châu.”

Trần Lộ quỳ trên đất không dám ngược đầu lên, trả lời câu nào câu nấy đều rất rõ ràng, rành mạch từng chữ một: “Bẩm tướng quân, tiểu nhân không phải người của quân Ung Châu, trước khi nhập ngũ tiểu nhân là con cháu của tội thần bị đày đến Ung Châu,..... trước đây tiểu nhân là quân nô, là thợ mỏ.”

Hoắc Thời Anh trầm mặc, một lúc lâu sau mới hỏi tiếp: “Trần Lộ, ta hỏi ngươi, chức Quân hầu này của ngươi do Trần tướng quân bổ nhiệm hả? Có giấy tờ ủy nhiệm không? Đã làm báo cáo chưa?”

Trần Lộ vẫn thủy chung cúi đầu thưa: “Đúng là do Trần tướng quân bổ nhiệm, tiểu nhân chưa từng nhìn thấy giấy ủy nhiệm, chắc là cũng chưa làm báo cáo, Trần tướng quân cũng nói tiểu nhân chỉ tạm thời giữ chức này thôi, giao hết sáu nghìn người ngựa này cho Hoắc tướng quân xong, những việc còn lại để Hoắc tướng quân cân nhắc sắp xếp. Trần tướng quân cũng dặn rồi, đội quân này chỉ có sau khi qua tay tướng quân, để cô xem xét cải tịch, thì giấy tờ thăng chức mới được tính.”

Hoắc Thời Anh gật đầu nói: “Vậy hiện giờ ta miễn chức Quân hầu của ngươi, ngươi có đồng ý không?”

Nghe thấy câu ấy Trần Lộ đang quỳ dưới đất giống như bị đánh “ầm” một cái, nhưng hắn lập tức đáp: “Tiểu nhân đồng ý.”

Hoắc Thời Anh lại nói tiếp: “Vậy được, Trần Lộ nghe lệnh, giờ ta lệnh cho ngươi giữ chức Đồn trưởng đồn thân vệ, biên chế của đồn thân vệ là ba trăm người, sau này tất cả sẽ do ngươi chọn lựa. Ta hy vọng sau hai trận chiến nữa ngươi có thể chọn đủ người cho ta.”

“Vâng!” Trần Lộ cúi người nhận lệnh, nghiêm túc lui về phía sau lưng Hoắc Thời Anh.

Tiếp đó Hoắc Thời Anh quay sang nói với Phùng Tranh: “Ngài nhanh chóng bổ nhiệm thêm ba Quân hầu đi, một người quản lý ba đồn, bản thân ngài tạm thời dẫn dắt một đồn, một nghìn người còn lại của chúng ta phân tán ra, chia về các đồn khác, bổ sung đủ quân số cho đồn trinh sát và đồn hậu vệ, những Đồn trưởng lúc ban đầu không cần thay đổi, ba Quân hầu chọn luôn từ trong số một nghìn người kia, còn nữa, lập tức phân phát quần áo mùa đông cho người ở trên bờ, trước khi trời sáng nhất định phải xử lý xong xuôi.”

“Được!” Phùng Tranh đáp rồi thúc ngựa phi đi như bay.

Bên này Hoắc Thời Anh xử lý ổn thỏa mọi việc rồi, thì phía bờ biển bên kia cũng có một con thuyền nhỏ chuẩn bị cập bến, người tới khoác một chiếc áo choàng đen làm bằng da rái cá, khuôn mặt trắng trẻo nhẵn nhụi, mang theo hai gã tùy tùng, phía sau dắt thêm một con ngựa, nhảy từ trên thuyền lên bờ.

Hoắc Thời Anh nhìn thấy tư thế ấy, vội vàng đi tới nghênh đón, ngay từ đằng xa người vừa mới tới đã cung tay khách sáo lên tiếng chào hỏi nàng: “Hoắc tướng quân, tham kiến tướng quân.”

Hoắc Thời Anh vừa nghe thấy giọng ông ta liền biết ngay ông ta là một thái giám, nên cũng vội vàng cung tay chào: “Xin chào đại nhân.”

Ông ta luôn miệng đáp: “Không dám, không dám.”

Ông ta đi tới gần lại cung tay lần nữa nói: “Tiểu nhân Lưu Phúc Tài, là Quản sự của phủ Nội vụ, chịu sự ủy thác của người khác đến để đưa vài thứ cho tướng quân.”

Hoắc Thời Anh vội vàng chấp tay khách khí đáp: “Làm phiền ngài rồi.”

Ông ta mỉm cười thoát nhìn có cảm giác hơi u ám, nhận lấy từ tay tùy tùng đứng đằng sau một thứ gì đó đưa đến trước mặt Hoắc Thời Anh: “Tướng

quân, ngài nhận lấy đi.”

Hoắc Thời Anh liếc nhìn thử là một cái tráp rất tinh xảo khắc hình hoa hải đường, nàng đưa tay ra nhận, vừa mở ra xem, trong đầu liền vang lên một tiếng “uỳnh”, vô cùng chói sáng, bên trong cái tráp toàn là đậu tằm rang.

Đóng nắp tráp đánh “cạch” một tiếng, Hoắc Thời Anh cầm chiếc tráp trong tay mà cứ như thể cầm một cây gậy đang cháy, nóng đến bỏng người.

Giọng nói phía đối diện đặc biệt sắc nhọn, cảm giác vô cùng chói tai: “Người đưa cho tiểu nhân món đồ này còn muốn nói với tướng quân vài câu.”

Hoắc Thời Anh nghe vậy, vội vàng cung kính đứng nghiêm khom lưng, Lưu Phúc Tài thẳng lưng, nâng cầm bắt chước giọng điệu của ai đó: “Tặng cho nàng thanh đao, không phải để nàng thờ, mà là để giết địch, là tướng quân lớn lên trong quân doanh, không ngờ lại câu nệ cổ hủ như vậy, nay tặng thêm một thanh đao nữa, hy vọng có thể tận lực dùng nó.”

Tiếp sau đó lại là một thanh trường đao được đưa đến tận tay, Hoắc Thời Anh đành phải ngoan ngoãn nhận lấy, đang chuẩn bị thả tay xuống để tạ ơn, thì không ngờ phía đối diện lại nói: “Tướng quân xin đừng vội, vẫn còn một thứ nữa.”

Hoắc Thời Anh bất đắc dĩ lại phải ngẩng đầu lên, Lưu Phúc Tài ngoắc tay về phía sau: “Đất qua đây.”

Một con tuấn mã toàn thân đen tuyền, lông mềm mịn bóng mượt được người dắt xuất hiện ngay trước mắt Hoắc Thời Anh, Hoắc Thời Anh đã từng gặp qua vô số chủng ngựa, lúc này trong bụng thầm kêu lên một câu: “Ngựa tốt!” Con ngựa này đã ở trên thuyền lác lư suốt mấy ngày trời, nhưng không hề thấy có chút mệt mỏi nào, ánh mắt sáng long lanh, là một chú ngựa vừa mới trưởng thành.

Lưu Phúc Tài nói: “Con ngựa này. Quả đúng là trong trăm con mới tìm được một, hồi đầu lúc chọn nó, nó không phải là con chạy nhanh nhất đâu, nhưng lại là con có sức bền nhất, hơn thế còn càng chạy càng nhanh, một ngày phi được tám trăm dặm, đúng là *thiên lý lương câu*.”

(Thiên lý lương câu dùng để chỉ một con ngựa tốt, có thể chạy được ngàn dặm.)

Hoắc Thời Anh vừa nhìn thấy con ngựa đã thấy thích ngay, không kìm được thò tay ra xoa xoa đầu nó hỏi: “Nó tên là gì?”

Lưu Phúc Tài nói nhỏ: “Người tặng quà cho cô nói, con ngựa này là chọn riêng cho cô, nên để tự cô đặt tên.” Lời vừa dứt, bàn tay của Hoắc Thời Anh lại giống như sờ phải bông, xoa xoa tay thu lại.

Vì thế cứ hể nhìn thấy con ngựa đó là trong lòng Hoắc Thời Anh lại thấy khó chịu, nhưng nàng thực sự rất thích nó, mâu thuẫn quá, ánh mắt nhìn con ngựa đầy phức tạp, Lưu Phúc Tài ở bên cạnh còn hỏi thêm một câu: “Tướng quân định đặt tên cho nó là gì? Cô nói cho tiểu nhân nghe đi, để lúc quay về tiểu nhân tiện bề bẩm báo?”. Nghe thế trái tim Hoắc Thời Anh lại càng nghẹn đến phát hoảng.

Đúng vào lúc ấy, bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói cộc nhủ: “Con ngựa đen sì này, chẹp chẹp, không có lấy một sợi lông tạp, đen, đen thật, vậy thì tên của nó phải có một chữ Hắc mới hợp, Hắc gì bây giờ gì?”.

Hoắc Thời Anh đã phát hiện có người đang tới gần từ lâu, nhận ra đó một binh lính, nhưng người qua kẻ lại nhiều nên nàng cũng không chú ý kỹ, đột nhiên nghe thấy cái giọng bông đùa ấy liền giật bản mình, quay phắt đầu lại hét to: “Tần Xuyên?!”.

“Sao ông lại ở đây? Ai cho ông tới đây?”.

Tần Xuyên hốt hoảng nhảy lùi lại phía sau như một con khỉ, chỉ vào Hoắc Thời Anh nói: “Cô đừng quát vội, ta có thù dục của tướng quân, cha cô, cha cô bảo ta đến.”

Gân xanh trên trán Hoắc Thời Anh gồ lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Quay về cho ta, có biết ta tới đây làm gì không hả? Định gây thêm rắc rối cho ta chắc?”.

Nửa tháng trước Tần Xuyên vẫn còn đang cự nự với Hoắc Thời Anh, lúc Hoắc Thời Anh xuất phát từ Dương Châu đến quân doanh để tìm ông ta, khi ấy ông ta còn đang mãi đánh *bài cừu (1)*, đang lúc máu cờ bạc lên cao, Hoắc Thời Anh đứng ở trước cửa lều gọi ông ta, ông ta cũng không thèm để ý, ngày hôm sau lúc Hoắc Thời Anh lên đường cũng không thấy bóng dáng ông ta đâu, ai ngờ giờ ông ta lại tự mình chạy tới đây.

(Bài cừu là một dạng domino của Trung Quốc.)

Tần Xuyên ngoẹo đầu trên nạng: “Không phải không thể rời xa ta được sao, vừa hay ta chạy tới đây cho cô ngắm đề mà yên tâm.” Sau đó ông ta lại nghiêm chỉnh hẳn lên tiếp tục nói: “Ta nói cho cô hay, cô đừng chỉ nghĩ cho bản thân cô, cô tưởng có mình cô biết lo lắng đây chắc, biết cô ở đây mà ta yên tâm được à? Cả ngày ăn không ngon ngủ không yên, về sau ông đây nghĩ, thôi đành, dù sao ông đây cũng nợ cô mà, nên nhất định phải tới trông chừng cô, con nhỏ khôn khiến nhà cô đáng lẽ hồi đầu ông đây không nên lời cô ra khỏi cái đồng người chết đó mới phải, đề giờ ám quẻ ông đây suốt bao nhiêu năm”

Hoắc Thời Anh chết sững hồi lâu, cuối cùng không nhịn được nhấc chân đạp một cú vào đùi Tần Xuyên, sau đó không thèm để ý tới ông ta nữa.

Hoắc Thời Anh lơ đãng Tần Xuyên xong, liền quay sang xin lỗi Lưu Phúc Tài, chứng kiến bọn họ cãi nhau lúc vừa nãy Lưu Phúc Tài cũng không hề mất hứng, còn từng tìm cười xem rất nghiêm túc, đáng về cực kỳ có hàm dưỡng, Hoắc Thời Anh xin lỗi ông ta, ông ta liền ra sức xoa tay nói: “Không có gì, không có gì.”

Lưu Phúc Tài vẫn còn muốn chờ lấy cái tên Hoắc Thời Anh đặt cho con ngựa để mang về, Hoắc Thời Anh không còn cách nào khác đành bảo, trong một chốc một lát thì nàng không nghĩ ra được, con ngựa này nàng nhìn đã thấy thích, tùy tiện đặt một cái tên thì sợ phí cho con ngựa quá. Vì thế cho nàng thời gian để nghĩ thêm, Lưu Phúc Toàn cũng không thúc ép, rất khách khí cáo từ.

Hoắc Thời Anh tiễn Lưu Phúc Tài về, giữa trời đông lạnh buốt mà trán ướt đầm mồ hôi.

Lúc Hoắc Thời Anh quay lại phát hiện ra Tần Xuyên đang bắt chuyện với Phùng Tranh, con người ông ta ở đâu cũng lẫn lộn được lại biết điều, hiểu rằng muốn ở lại trong quân doanh, thì ngoại trừ Hoắc Thời Anh ra, Phùng Tranh cũng là người phải tạo dựng mối quan hệ thật tốt, chỉ thấy ông ta móc từ trong người ra một tờ giấy đưa đến trước mặt Phùng Tranh: “Vâng, ngài đọc đi, đây là thủ dụ của tướng quân, tiểu nhân lừa ngài làm gì?”.

Phùng Tranh nhận lấy nghiêm túc đọc sau đó nói: “Ừ, đúng là ấn quan của tướng quân, bên trong chỉ nói cho người lên thuyền, chứ không bảo bọn ta tiếp nhận người.”

Tần Xuyên “Á” một tiếng há hốc miệng đứng ngẩn người tại chỗ, Hoắc Thời Anh biết Tần Xuyên không biết chữ, có lẽ trong thư viết những gì ông ta căn bản cũng không biết, đành phải lên tiếng nói: “Sắp xếp ông ta vào đồn thân vệ đi, để ta trông chừng cho tránh để ông ta gây chuyện đến ngài.”

Phùng Tranh gấp thư lại trả cho Tần Xuyên rồi rào bước tới chỗ Hoắc Thời Anh, nàng liền hỏi hẩn: “Chỉnh đốn hàng ngũ xong xuôi rồi à?”.

Phùng Tranh lắc lắc đầu, ý bảo nàng tự mình đi xem, chỉ thấy từ đằng xa dưới bầu trời đầy sao, mới có một lát mà hàng nghìn người đã thay xong quần áo, xếp thành hai hàng đầu cuối nối đuôi nhau, gần bảy nghìn người ngựa lặng ngắt như tờ, Hoắc Thời Anh thầm cảm thán, Tổng đốc binh mã Ung Châu Trần Mộ Đình xông pha sa trường suốt nửa đời người, bình định Tân Cương chiến công hiển hách, quả nhiên là thật sự có bản lĩnh, tuy rằng con trai do ông ta dạy dỗ chẳng ra làm sao, nhưng binh lính do ông ta dẫn dắt, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà quân kỷ đã được thể này, Hoắc Thời Anh tự hỏi với loại thủ đoạn này nàng chắc phải mất đến bốn năm năm tu luyện mới bị được.

Trời còn chưa sáng nhưng toàn quân đã chỉnh trang chuẩn bị xuất phát, dọc đường Tần Xuyên đặt con cho ngựa ô một cái tên, là Hắc Tử, vốn dĩ ông ta muốn gọi nó là Trần Châu Đen, nhưng Hoắc Thời Anh cảm thấy lấy cái tên này đặt cho con ngựa quả thực hơi khó nghe, cuối cùng miễn cưỡng nghe theo Tần Xuyên gọi là Hắc Tử.

Sau khi Tần Xuyên đến, cuộc sống của Hoắc Thời Anh tốt hơn hẳn, từ Dương Châu ông ta mang tới một hũ dưa muối và một vò tương đậu nành do Nguyệt nương làm, Tần Xuyên còn biết nấu cơm, thỉnh thoảng Hoắc Thời Anh có thể được ăn những món do ông ta nấu, hơn thế con người Tần Xuyên tếu táo, nghe ông ta lời nhai bên cạnh, Hoắc Thời Anh nói tào lao qua lại với ông ta dăm ba câu cũng cảm thấy thời gian trôi qua nhanh hơn.

Nhưng cũng chẳng được bao lâu, ba ngày sau là đánh trận.

Thật ra Hoắc Thời Anh đã dẫn theo một đám quân của người Khương theo sau mông lòng vòng được ba ngày rồi, ngay từ hôm đầu tiên khi trên bầu trời xuất hiện một con chim ưng nàng đã biết bọn nàng đang bị theo dõi, toàn bộ ba trăm người của đồn trình thám được phái đi điều tra suốt ngày, đã nhanh chóng thu được tin tình báo gửi về: “Đội quân đi theo bọn họ, không giống như trước kia, tốc độ hành quân không nhanh, một người hai ngựa, ước chừng có năm nghìn người, vì thế Hoắc Thời Anh chỉ biết kinh dị của bọn họ tới rồi, chính là đội quân mà đến chính người Khương nghe tên thôi đã sợ mất mật, Hắc Giáp quân.”

Sang đến ngày thứ ba, đại quân hành quân tới Lộc Dã, nơi đây nằm ở phía Tây Bắc bộ của bình nguyên Ký Trung, địa hình nơi đây rộng lớn, đồi núi lại không nhiều, Hoắc Thời Anh bạo gan chọn nơi rộng lớn tầm nhìn trống trải này để nghênh địch.

Đến trưa, trời đất hoang vu, gió lạnh khắp nơi thổi vù vù, bầu trời u ám không thấy bóng dáng của một con chim nào, chỉ có duy nhất một con chim ưng chao liệng phía thiên không, Hoắc Thời Anh ngược mặt nhìn trời, con chim này đã đi theo bọn họ tròn ba ngày rồi.

Vùng đất phía Bắc khô cằn, hành quân suốt mấy ngày môi miệng khô đến nứt nẻ, mọi người đa phần đều không có hứng thú nói chuyện, Hoắc Thời Anh ngồi trên lưng ngựa đưa tay sang bên cạnh, Tần Xuyên hiểu nàng nhất, liền đưa một cây cung cứng cho nàng.

Những cây cung cứng lực bắn mạnh độ dẻo dai tốt, tầm bắn xa nhất có thể lên đến ba trăm bước, nhưng những cây cung kiểu này cần sức kéo ước chừng khoảng *hai trăm cân*, binh sĩ kéo cung cần phải đeo *nhẫn to bản (2)* và *găng ngón tay (3)*, hơn thế sau khi kéo căng xong phải lập tức thả tên ra ngay, nên rất khó để kéo dài thời gian cần ngắm cho chuẩn, tỉ lệ trúng mục tiêu không cao, vì thế binh thường toàn chuẩn bị cho bộ binh.

(Một cân ước chừng khoảng ½ kg, 200 cân thì tương đương với 100 kg.)

Hoắc Thời Anh nhận lấy cung tên, căng dây, lắp tên, giương cung quá vai, một cung hai tên, cả hai mũi đều nhắm về phía chân trời, con chim ưng lượn lòng vòng trên bầu trời cất tiếng vang vọng lãnh lốt, dây cung căng hết cỡ, “vù” một tiếng, một âm thanh xé gió vang lên, đầu mũi tên mất thường không thể thấy được xoay tròn với tốc độ nhanh như cắt đâm toạc bầu không khí bắn ra, con chim ưng trắng kêu lên một tiếng chói tai, đầu chim lao thẳng lên phía trời xanh, chỉ thấy một mũi tên lông vũ bay đến nửa không trung rồi một mảng lông trắng bị bắn tung ra, sau đó con chim vỗ cánh bay vụt lên cao, trong lòng mọi người liên trầm xuống, mũi tên thứ hai lập tức bay xẹt ra như một tia chớp, dường như mọi người nghe thấy tiếng “phập” khi mũi tên cắm xuyên qua da thịt, âm thanh rên rĩ mới được kêu được nửa chừng lập tức tắt lịm, con chim ưng trắng cùng với mũi tên xuyên qua đầu, lao thẳng xuống đất.

Hoắc Thời Anh vút cung tên ra phía sau, trầm giọng hạ lệnh: “Toàn quân! Nghênh địch!”.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Con chim ưng rơi xuống đất, như một lời tuyên chiến chính thức, trên mảnh đất hoang vu rộng lớn, bảy nghìn người ngựa xếp thành thế trận hình chim nhạn, gió lạnh quét qua khiến quân phục phay phấp phật, nghiêm trang mà xơ xác điêu tàn.

Phân đầu chim nhạn hình tam giác, toàn bộ có ba trăm người, trong hai ngày Trần Lộ vừa mới đến đã chọn ra trong toàn quân ba trăm người giao cho Hoắc Thời Anh, lúc ấy chàng thanh niên đỏ hoi cúi đầu nói với nàng: “Trước tiên chọn tạm ba trăm người đã, chết rồi sẽ bổ sung sau, số binh lính còn lại sau những trận đánh đều là những người tốt nhất.” Giọng điệu thờ ơ nhưng kính cẩn.

Khi ấy Hoắc Thời Anh nhìn cần cổ thanh mảnh trắng nhợt nhợt lộ ra bên ngoài cổ áo của chàng trai ấy, hồi lâu sau mới nói: “Vậy thì cứ làm theo lời người đi.”

Hiện giờ, Hoắc Thời Anh đứng ở vị trí đầu hàng của toàn đội hình, Trần Lộ đứng bên cạnh ngựa chiến của Hoắc Thời Anh, hai người đồng thời đưa mắt nhìn về phía trước, đột nhiên Hoắc Thời Anh mở miệng hỏi: “Trước đây từng học võ bao giờ chưa?”

Hoắc Thời Anh vẫn dõi mắt về phía trước mặt, xung quanh toàn người là người, nhưng Trần Lộ lập tức hiểu ra nàng đang hỏi mình, bèn quay đầu lại nhìn một cái rồi đáp: “Hồi còn nhỏ tiểu nhân có theo võ sư của nhà học qua một số thế võ phòng thân.”

Hoắc Thời Anh quay đầu sang, ánh mắt lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống hắn, khóe miệng Trần Lộ thoáng mang theo ý cười ánh mắt chưa từng trốn tránh, Hoắc Thời Anh ra tay nhanh như chớp giật, xưa nay mỗi khi động thủ nàng đều vô cùng mạnh mẽ dứt khoát, tay trái vừa vươn tới năm ngón tay liền xòe ra chụp lấy khuôn mặt của Trần Lộ.

Trần Lộ căn bản không nhìn thấy nàng nhấc tay thế nào tấn công ra sao, chỉ cảm giác có một cơn gió tấp vào mặt mình, theo bàn năng liền giơ tay lên ngăn lại, cánh tay hai người còn chưa chạm vào nhau thì Hoắc Thời Anh đã lật tay ngay giữa chừng, định “hỏi thăm” phần yếu hại trên cột sống sau gáy Trần Lộ, thân hình Trần Lộ cúi mạnh về phía trước, cả người dính xuống cổ ngựa, tay Hoắc Thời Anh mang theo tiếng gió lướt qua lưng hắn, động tác còn chưa làm hết thì đột nhiên khuỷu tay khuỷu xuống, nện vào vai Trần Lộ, Trần Lộ khẽ rên lên một tiếng, cánh tay định móc về phía bụng của Hoắc Thời Anh trở nên vô lực buông thõng, lúc nhấc được người dậy liền cảm thấy đầu mình nhẹ bẫng, chiếc mũ sắt của hắn đã ở trong tay Hoắc Thời Anh.

Hoắc Thời Anh vẫn lạnh lùng thờ ơ nhìn hắn, sau đó ném trả mũ sắt vào lòng hắn nói: “Đầu tiên phải giữ được mạng đã.”

Trần Lộ chậm chạp đội lại mũ lên đầu, trên mặt vẫn là vẻ dửng dưng cố hữu, không xấu hổ cũng chẳng ủ rũ, hoàn toàn không có chút cảm xúc nào.

Trên mảnh đất rộng lớn cách đó nửa dặm có hai ngọn đồi nhỏ, tiếng tù và vang lên “ù ừ” vừa dứt, lập tức phía sau hai ngọn đồi tràn ra một đoàn người ngựa đen sì đông nghịt.

Hắc Giáp quân sở dĩ được gọi là Hắc Giáp quân tất cả là vì bộ áp giáp của chúng, đội quân này từ người đến ngựa, toàn thân đều được che kín bởi những miếng sắt mỏng dẹt, bộ binh thì mặc giáp Sơn Văn, một bộ giáp Sơn Văn được làm từ ước chừng sáu trăm miếng sắt khâu lại với nhau, trọng lượng lên đến hơn hai mươi cân, che chắn gần như tất cả những vị trí yếu hại trên toàn bộ cơ thể bộ binh, chiến mã cũng được khoác giáp, bao kín hoàn toàn ngực và những bộ phận quan trọng trên thân mình. Vì chế tạo giáp Sơn Văn sử dụng kỹ thuật rèn lạnh, nên giáp có màu đen, đây cũng chính là nguyên nhân đoàn quân này được gọi là Hắc Giáp quân.

Có thể tượng tưởng một đội kỵ binh được vũ trang như vậy tấn công trên bình địa, thì không khác gì một chiến xa bất khả chiến bại, trong những cuộc chiến đôi công trực diện, ở vào thời đại này, có thể đúc kết bằng hai từ vô địch.

Ở Trung Nguyên đội quân này được hậu thế gọi là đội quân kỵ binh hạng nặng, cũng đã từng xuất hiện ở tiền triều từ hơn hai trăm năm trước hơn thế còn có một lịch sử huy hoàng trong suốt khoảng thời gian ấy, tuy nhiên những đội quân kiểu này tiêu tốn một khoản tiền khổng lồ cho việc duy trì, tiếp tế chi viện, nên theo thời thế chiến loạn, dần dần biến mất khỏi lịch sử, nhưng hơn hai trăm năm sau chúng lại một lần lượt xuất hiện trong vương triều của người Khương

Người ngựa phía trước mặt tràn ra rất có trật tự, cuối cùng tập kết thành một trận hình quái dị trên bình nguyên, chính giữa vuông chẵn chẵn, hai bên cánh hình tam giác dính sát vào đội hình ở chính giữa, Hoắc Thời Anh vừa liếc mắt nhìn là hiểu ra ngay, loại trận hình này, thật ra hai nghìn người ở chính giữa mới là Hắc Giáp quân đích thực, còn hai bên cánh là kỵ binh hạng nhẹ bình thường hỗ trợ cho nó mà thôi, kỵ binh hạng nặng ở chính giữa chịu trách nhiệm tiên phong, kỵ binh hạng nhẹ ở hai cánh vì có tính cơ động nên phụ trách việc bao vây đánh bọc sườn.

Cái gọi là Hắc Giáp quân sở dĩ đến cuối cùng bị đào thải khỏi quân đội của người Hán là vì có liên quan đến sự hao tài tốn của quá lớn của nó, nhưng trên thực tế còn liên quan đến tính nặng nề công kèn của kiểu quân đội này, một con ngựa của kỵ binh hạng nặng phải cồng quá nhiều, vừa binh sĩ lại cộng thêm bộ giáp trên mình ngựa ước chừng cũng phải năm sáu chục cân, nên không linh hoạt, tính cơ động kém, chỉ thích hợp khi tác chiến trên bình nguyên, ở những nơi gò đồi và khu vực nhiều núi non thì rất khó để phát huy tác dụng.

Hoắc Thời Anh có thể có rất nhiều cách để làm tiêu hao đội quân này, nhưng nàng chọn cách va chạm trực tiếp nhất, nàng muốn đám người ngựa thuộc hạ này của mình sử dụng phương thức chém giết tàn khốc nhất để tối luyện họ trở thành một thanh đao sắc bén thấm đẫm máu tanh.

Gió thổi khắp bốn phía, người ngựa hai bên đứng cách nhau tầm một trăm trượng, bầu không khí ngưng trệ, tiếng tù và tiên phong của người Khương

vang vọng, *mã kích (1)* của hai ngàn quân ở chính giữa dựng lên rào rào, tiếng vó ngựa chậm rãi khởi động, bọn chúng bắt đầu tấn công rồi.

Hoắc Thời Anh từ từ rút trường đao ra, bỗng quát lớn: “Ya!” Trường đao đột nhiên khua mạnh trên không trung, thúc ngựa lao vọt đi.

“Ya!” Tiếng hô ứng trong quân nổ ra như trời long đất lở, máu và hơi thở cũng như được lay lan theo.

Trên địa thế rộng lớn trống trải quân đội cả hai bên ngang nhiên phát động tấn công, tiếng vó ngựa vang lên như sấm, mặt đất rung chuyển, khoảng cách càng lúc càng gần, mã kích của đội quân màu đen ngả ra rậm rập, chỉ thẳng về phía trước.

Trong đội quân của Hoắc Thời Anh truyền ra tiếng còi chói tai, đội hình được thu lại, thế trận chìm nhận của bảy nghìn người càng thu càng hẹp, một người đàn ông trung niên to khỏe bên phía Hắc Giáp quân neho neho mắt quan sát, ông ta chưa từng nhìn thấy đội ngựa nào di chuyển nhanh mà vẫn có thể duy trì được thế trận xung phong hoàn hảo như vậy.

“Xung phong!” Ông ta đột nhiên quát lớn, tiếng tù và “ù ừ” vang lên càng lúc càng dày đặc.

Đội quân bảy nghìn người của Hoắc Thời Anh dọc đường trào ra những âm thanh gào rít kinh tâm động phách.

“Uỳnh. ....” Quân đội hai bên như thể hai con sóng thần đột nhiên va đập vào nhau, trời đất như rung chuyển, Hoắc Thời Anh dẫn đầu con chim nhận của nàng mạnh mẽ xông vào, thế tấn công cực lớn, nhưng trong khoảng khắc va chạm, mọi thứ đột nhiên như khựng lại. Trên mảnh đất trống trải bùng nổ một tiếng gầm cực đại. Tiếng chiến mã hí lên đầy bi thương, tiếng người gào thét, thấu tận trời xanh.

Mã kích của người Khương đâm xuyên cả chiến mã, chọc thủng cơ thể người, dòng máu tươi tuyệt đẹp bắn tung tóe chỉ trong nháy mắt đã phủ một lớp điểm sắc lên khung cảnh đất trời thê lương, trong đội quân của người Hán, những người trong lớp lao lên đầu tiên ngã xuống hàng loạt, nách Hoắc Thời Anh kẹp chặt ba cây mã kích đâm tới, đao vung lên gạt ngang chém đứt đầu kẻ địch, xoay người thét lớn với binh lính thời còi lệnh: “Thời còi, lệnh cho toàn quân co chặt đội hình lại, xung phong, tấn công vào chỗ đội hình đang rối loạn của bọn chúng!”.

Tiếng còi chói tai vang lên liên tiếp, vang lên không ngừng, âm thanh trầm đục “bịch bịch” luẩn quẩn khắp xung quanh, bọn họ bắt đầu phản công rồi, vũ khí trong tay đội quân vừa mới lên bờ không còn là trường đao nữa, trường đao không chém rách được giáp sắt, vì thế được thay bằng ba loại *độn khí* là roi, *giản (2)*, và chùy, dựa vào trọng lượng từ chính loại binh khí này có thể giáng những cú đòn xuyên giáp gây sát thương trực tiếp đến binh lính người Khương, Hoắc Thời Anh quả thực vô cùng cảm kích Trần tướng quân.

(Độn khí là những loại vũ khí không có lưỡi dao sắc cạnh và mũi nhọn, ví dụ như chùy, gậy, rìu...)

(Giản còn được gọi là “ngạnh tiên” tức “cây roi cứng”, đây là công cụ được con người dùng sinh hoạt trong đời sống để đập, nện, đè, ép... Giản tuy dài, có chuôi và chắn như kiếm, nhưng cân nặng của thân nặng hơn lưỡi kiếm vì giản thuộc loại “Binh khí chắn - nện” như chùy. Khi có chiến tranh, giản trở thành một loại chiến khí lợi hại có khả năng chống lại các loại binh khí dài, ngắn khác, nhờ tính linh hoạt, hiệu quả.)

Hoắc Thời Anh nhanh như cắt đoạt được một thanh mã kích, liền cầm cây mã kích dài tầm một trượng ấy quét ngang một đường, nó lướt đến đầu người ngã ngựa gục đến đấy, nàng quay đầu lại nhìn, đội quân của nàng tuy rằng bị đình trệ nhưng không hề rút lui, bọn họ cũng không hề hoảng sợ, nàng lập tức lấy giọng hô lớn: “Đứng vững, tiến lên! Giết!”.

Hoắc Thời Anh thúc ngựa xông lên, va chạm với chiến mã đang nghênh đón phía trước mặt, “Rầm!” hai con chiến mã đón đầu xông vào nhau, mã kích của Hoắc Thời Anh xuyên thủng kẻ địch trên lưng ngựa, hất văng ra xa, con chiến mã được mặc trang bị cũng bị húc cho ngã lăn ra đất, Hoắc Thời Anh cúi đầu nhìn xuống dưới thân mình, hưng phấn gọi to: “Giỏi lắm, Hắc Tử.”

Hắc Tử hí lên một tràng dài, điên cuồng xông lên, Hoắc Thời Anh hét lớn: “Thời còi lên, xung phong!”.

Hoắc Thời Anh chưa từng có cảm giác việc tiến lên lại khó khăn chật vật đến như thế này, nàng không nhìn xung quanh, mã kích trong tay cứ hể thấy địch và vung lên, những nơi đi qua chém giết đến thành một con đường máu, tiếng vó ngựa hỗn loạn vang lên bốn phía, hòa vào đó là tiếng tù và “ù ừ” đầy giận dữ. Kỵ binh hạng nhẹ của người Khương đang đánh bọc hậu, nàng biết người của mình vẫn đang bám sát theo mình, nàng cũng nghe thấy một loạt những âm thanh khi họ ngã khỏi yên ngựa, nhưng bọn họ vẫn cùng xông lên, bọn họ nhất định phải xông lên, nếu không chỉ có thể mặc cho người Khương bao vây tiêu diệt mà thôi.

Hoắc Thời Anh dính sát vào cổ ngựa, hét to với Hắc Tử: “Hắc Tử! Tăng tốc, chúng ta xông ra ngoài!”.

Hắc Tử ngựa đầu hí vang, dường như đang đáp lại lời nàng, hùng dũng lẩy đã rồi lao vọt tới, cùng lúc đập thẳng vào miếng bảo vệ ngực của hai con ngựa phát ra tiếng “Uỳnh. ....”, miếng giáp ngực của con ngựa phe đối phương méo xẹp hẳn xuống sau pha va chạm, rồi rầm rầm rơi xuống đất, Hoắc Thời Anh hào khí ngất trời, nhắc thanh mã kích dài đến hơn trượng lên, đâm chọc, quét ngang, ngựa người gục ngã hàng loạt, “Xung phong! Giết!” Tiếng thét truyền đi tầng tầng lớp lớp trên chiến trường, khí thế mạnh mẽ lan sang cả toàn quân.

“Hắc Tử! Tăng tốc, tăng tốc!” Con ngựa đen hưng phấn tung vó phi điên loạn, một người một ngựa cứ như thể đang ở chỗ không người, dùng móng chém giết xông ra khỏi thế trận của người Khương.

Giữa bầu thiên không u ám, vầng mặt trời đỏ rực vuron mình chui ra khỏi những tầng mây, treo mình lên phía chân trời cao, xa xa có một con quạ đang đậu trên một cành cây khô, thờ ơ quan sát chiến trường đầm máu tanh phía dưới.

Hoắc Thời Anh dẫn đội quân của nàng xuyên thủng trận hình của người Khương, chiến thuật đánh bọc sườn của kỵ binh hạng nhẹ hoàn toàn thất bại, hai bên lại chỉ cách nhau có mười mấy trượng, trong một thoáng hoang mang của người Khương, Hoắc Thời Anh đã kịp quay đầu ngựa lại, nhanh chóng tập

kết đội hình. Hai phe tạm thời giữ khoảng cách.

Cách nhau hơn mấy chục trượng, tướng lĩnh hai bên đưa mắt nhìn nhau, bên kia là một người đàn ông trung niên cường tráng anh tuấn, khuôn mặt trắng trẻo, ánh mắt âm hiểm tàn nhẫn, Hoắc Thời Anh lạnh lùng nhìn ông ta, gần như đồng thời cả hai người đều nhấc tay lên thét to.

“Xung phong!”.

“Toàn quân chinh đồn!”.

Con ngựa của Hoắc Thời Anh dẫn đầu, mã kích trong tay đâm ra rất mạnh, xuyên thủng thành một lỗ trước ngực lính Khurong, khiến máu tươi phun ra xối xả.

“Vi Đại Yên ta, giết.....” Những thân binh bám theo sau lưng nàng rất sát, đáp lại bằng những tiếng hét kinh thiên động địa, “Giết.....”

Tiếng chém giết vang vọng khắp đất trời, càng có nhiều người nghe thấy, thì lại càng nhiều những lời thét đáp lại bằng sức lực toàn thân: “Giết.....” Lính Khurong bị sốc, đội quân này dũng mãnh và tàn nhẫn, bọn họ dường như không hề sợ chết, không mấy may e ngại những vũ trang áo giáp hạng nặng trên người chúng, cứ áp sát được là dám xông lên va chạm dữ dội đầy máu lửa.

Sự thảm khốc trên chiến trường luôn đi kèm với máu tanh khắp nơi, âm thanh trầm đục tắc nghẽn trên mảnh đất rộng mênh mông khiến trái tim người ta phải run rẩy, những cây chùy sắt, những sợi roi bay lượn của quân đội người Hán, những tiếng hò hét điên loạn của họ đi tới đâu những vết máu bắn tung tóe khắp mọi nơi đến đâu, máu đen thấm đẫm ba tấc đất, não bắn cả ra khỏi hộp sọ, đầm máu và tàn khóc biết bao.

Hoắc Thời Anh dẫn đội quân người Hán của mình tung hoành ngang dọc, cuối cùng khiến cho hai nghìn thiết kỵ giáp hạng nặng phải tan đàn xẻ nghé, tử thương quá nửa, chiến thuật đánh bọc sườn với sự trợ giúp của kỵ binh hạng nhẹ hoàn toàn không có một chút tác dụng nào với bọn Hoắc Thời Anh, mà còn chịu những đòn tấn công thậm chí còn nặng nề hơn kỵ binh hạng nặng, binh lính chết trận còn nhiều hơn.

Cuối cùng Hoắc Thời Anh lại một lần nữa điều khiển ngựa quay đầu lại, cả người như tắm trong máu, hét lên điên cuồng: “Giết chết chúng!” Rốt cuộc cơ thể thấm đẫm máu tanh của nàng đã hoàn toàn bị kích thích, lan ra cho toàn quân.

“Giết chết chúng!” Toàn bộ những binh sĩ người Hán hai mắt đỏ ngầu đáp lại đầy điên loạn. Loại khí thế có tính áp đảo này khiến cho phần còn lại của chiến trường trở thành thế giới của riêng bọn họ.

Tiếng còi chói tai liên thay đổi, hai bên cánh giãn rộng ra, bao vây và tiêu diệt.

Đội ngũ của người Khurong đã loạn, tướng lĩnh gào rú như phát điên: “Chinh đồn đội hình! Chinh đồn đội hình!” Kỵ binh hạng nặng công kênh, đội hình đã loạn rồi giờ muốn chỉnh đốn lại, nói thì bao giờ chẳng dễ hơn làm, kỵ binh hạng nhẹ cũng thừa đột phá vòng vây mấy lần, nhưng đã đánh mất thế trận mất rồi.

Hắc Tử dừng mãnh lao đi, cả người Hoắc Thời Anh dính sát lên lưng con ngựa đen, tiện tay đoạt luôn một thanh chùy sắt không biết của ai, toàn thân Hắc Tử cũng loang lổ vết máu, mồ hôi vã ra như tắm, Hoắc Thời Anh ghé gần lại phần cổ tron bóng mịn màng của Hắc Tử, thì thầm vào lỗ tai nó: “Hắc Tử, chúng ta xông lên thôi.”

Hắc Tử lấy đà vọt tăng tốc, bốn vó ngựa khua trong không khí như những mũi tên nhọn hoắt bắn ra từ một cây nỏ căng dây, ở chính giữa chiến trường vị tướng người Khurong hoảng loạn đưa mắt nhìn xung quanh, quân Hán đã vây kín lấy bọn họ, còn quân đội phe mình thì như thể đang nằm trong nôi, muốn phá vỡ thế bao vây để thoát ra ngoài nhưng đội hình đã không còn, trong mắt ông ta lóe lên tia tuyệt vọng, tiếng vệ binh thân tín gào thét vang lên bên tai ông ta, nhưng ông ta không nghe thấy gì hết, xung quanh bốn phía mịt mờ, không dám tin rằng đây chính là Hắc Giáp quân bất khả chiến bại của bọn họ, ông ta lại ngẩng đầu lên nhìn, trong mắt đột nhiên xuất hiện một chấm đen, đồng tử bỗng nổ tung, sau đó thế giới của ông ta chỉ còn toàn là một mảng đen tăm tối, một màu đen vĩnh viễn.

Vị tướng người Khurong ngã ngựa cái rầm, đầu bị giáng một chùy nát báy, binh sĩ người Hán kích động nổ ra những tiếng hoan hô cực lớn, người Khurong đã hoàn toàn rối loạn rồi.

Đêm xuống khi kiểm kê lại chiến trường, quân Hán tổn thất quá nửa, còn năm nghìn người ngựa của người Khurong hoàn toàn bị tiêu diệt.

Trận chiến này, cuối cùng đã thực sự kinh động đến quân đội người Khurong đóng quân ở Ký Châu, lại đứng vào lúc bước vào mùa đông khắc nghiệt, bọn chúng bắt đầu điều động một lượng lớn kỵ binh tiến hành bao vây tiêu diệt đoàn quân của Hoắc Thời Anh, nhưng điều khiến cho người ta nổi cáu chính là, đám người này càng diệt lại càng đông, đến cuối tháng Mười hai, đội quân hùng dũng của Hoắc Thời Anh đã lên đến hơn một vạn người ngựa. Một vạn kỵ binh hoành hành khắp bình nguyên Ký Châu, những trận chiến của Hoắc Thời Anh nối tiếp nhau, trận sau ác liệt hơn trận trước, mục tiêu của nàng không nằm ở việc tiêu diệt kẻ địch, gặp phải đoàn quân có quân số tương đương liền lấy cứng chọi cứng đánh một trận, quân số quá nhiều thì cũng phải xông vào phá vỡ thế trận của đội phương rồi mới nghĩ cách chạy trốn, bất tri bất giác sức kiềm chế toàn bộ việc bố trí phòng thủ của người Khurong ở Ký Châu của Hoắc Thời Anh đạt mức độ cực cao. Hơn thế trong những trận đối kháng diễn ra liên tục, binh lính trong tay nàng cuối cùng cũng đã được nâng rèn ra lò.

Qua tháng Mười hai, vào khoảng thời gian chuẩn bị bước sang năm mới, áp lực từ các cuộc bao vây tiêu diệt mà Hoắc Thời Anh gặp phải đột nhiên giảm hẳn, quân đội của người Khurong ở Ký Châu bỗng bắt đầu co mình lại, những toán quân được phái đi tiêu trừ đoàn quân của Hoắc Thời Anh lần lượt quay trở về phủ Dĩnh Xương và hai thành xung quanh, cuối cùng Hoắc Chân đóng quân ở bờ phía Nam sông Vị thống lĩnh bốn mươi vạn đại quân của triều đình bắt đầu tổ chức phản công.

Năm mới là một ngày lễ lớn của người Hán, cứ đến những dịp này, người nông dân nhàn tản, thương nhân đóng cửa nghỉ bán, quan viên tắm rửa sửa sang đầu tóc, trên dưới cả nước bất kể giàu có hay nghèo đói, đều muốn sửa soạn tươm tất để đón Tết, đêm ba mươi, một nửa thành Dương Châu bắn pháo hoa, những chùm pháo rực rỡ in dấu đỏ lên bầu trời đêm, khiến người Khương bên bờ đối diện nhất loạt ngược đầu nhìn quang cảnh phồn hoa náo nhiệt bên ấy, còn bên này ngập ngụa trong khói lửa từ những cuộc phản công của quân Hán.

Bề mặt sông Vị rộng ước chừng khoảng hai mươi trượng, vô số những con thuyền lớn có nhỏ có xuất hiện đột ngột như những bóng ma quỷ dị, tên lính Khương đầu tiên phát hiện ra mấy con thuyền, hoảng hốt điên cuồng hét lên: “Có quân địch!”.

Người Khương đóng năm vạn quân bên bờ sông Vị, theo tiếng thét chói tai, quân doanh lập tức xáo động, một tướng lĩnh người Khương tay xách roi xông ra khỏi lều, nhìn binh lính chạy náo loạn xung quanh, quát hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?!”.

Có người hoảng loạn chạy tới bẩm báo: “Đại nhân, bờ đối diện tấn công sang!”.

Vị tướng người Khương giằng lấy một con ngựa phi thẳng ra phía bờ sông, lúc này trên sông đã dày đặc những thuyền là thuyền, ông ta kinh hoàng quay người hét lớn: “Thôi hiệu lệnh, nghênh địch! Nghênh địch!”.

Quân Hán đóng quân ở bờ đối diện hơn ba tháng nay, không hề có chút động tĩnh nào, khiến bọn chúng tưởng người Hán đang lơ là mất cảnh giác, đang run sợ, cho dù có muốn phản công ít nhất cũng phải đợi sau khi thời tiết trở nên ấm hơn đã, nhưng không ngờ người lơ là mất cảnh giác lại chính là bọn chúng, có được mấy kẻ từng được nhìn thấy khung cảnh phồn hoa rực rỡ như vậy bao giờ, kể từ sau khi đóng quân ở đây, có còn mấy người Khương nghĩ đến chuyện đánh sang bờ bên kia nữa đâu? Nhưng người Hán lại phản công, lại đứng vào ngày bọn chúng tưởng là không thể được nhất.

Mười con thuyền buồm khổng lồ vượt qua sông Vị, khi tám ván dưới đáy khoang thuyền ầm ầm mở ra, tiếng trống trận kinh thiên động địa âm vang khắp nơi, kỵ binh đông nghìn nghịt phát ra những âm thanh hò hét cực lớn, xông ra khỏi khoang thuyền, găm rú lao bỏ về phía quân doanh của người Khương.

Ngày cuối cùng của năm Canh Đức thứ ba, Hoắc Chân đích thân bọc hậu, ba vạn kỵ binh Lương Châu tấn công mở màn, bắt đầu một cuộc phản công có ý nghĩa tuyệt đối. Con người Hoắc Chân lưu manh nức tiếng, cái gọi là lưu manh chính là vô cùng vô lại, lúc không đánh lại người ta ông tuyệt không bao giờ làm bừa, tranh cái danh nghĩa khí ngạo lên nắm quyền, lúc đánh không thắng được người ta ông sẽ tìm cách tránh đi mũi nhọn của đối phương, đợi ông đây nghỉ ngơi dưỡng sức thoải mái rồi sẽ dẫn người ngựa quay về tìm người tính sổ, hơn thế không đánh thì thôi một khi đã đánh rồi khí thế hùng hổ như muốn ăn thịt người.

Để chờ bốn mươi vạn đại quân này, Hoắc Chân đã dùng đến hơn một nghìn con thuyền đánh cá vơ vét được bên bờ sông Vị, đắp vô số cầu tàu, chỉ trong một đêm đã chém qua bờ kia sông Vị, năm vạn đại quân của người Khương đóng quân ở bờ bên này bị ông đuổi giết đến nỗi rút lui về một châu phủ của Sung Châu, chính là phủ Du Châu.

Nhân khẩu trong phủ Du Châu có hai mươi vạn, quản lý mười lăm huyện, ngoài trừ kinh thành ra thì đây là tòa thành lớn thứ hai trên toàn bộ lãnh thổ Trung Nguyên, chiếm đến một trăm vạn *khoảnh*, tường thành kéo dài đến ba mươi dặm, cao tới ba trượng có thừa, dày tầm một trượng, bên trong thành chia làm hai khu chợ đông tây với một con phố dài mười dặm, con đường chính nằm trên một trục ngã tư, được quy hoạch hợp lý, với lịch sử lâu đời, trải qua bao phen chiến loạn nhưng vẫn sừng sững hiên ngang, dễ thủ khó công. Đáng tiếc là người Khương không biết đánh những trận thủ thành, theo lý mà nói có một tòa thành lớn như vậy, binh lính lại đầy đủ thì việc giữ được thành trong đám bữa nửa tháng không phải là vấn đề gì quá to tát, nhưng Hoắc Chân chỉ mất ba ngày để hạ được thành.

(Một khoảnh bằng 100 mẫu TQ, ước chừng 6, 6667 hec-ta.)

Hoắc Chân đến ào ào như một con bão, mang theo khí thế tuyệt đối, hai mươi vạn bộ binh bao vây tầng tầng lớp lớp quanh phủ Du Châu, đồng thời tấn công từ cả bốn cửa thành, quân Hán không giống người Khương, từ xưa đến nay trong các cuộc nội chiến thì chiếm số lượng nhiều nhất chính là những trận công thành, thủ thành, mấy bắn đá, nỏ không lồ, thang xếp, xe phá tường thành, thay nhau ra trận.

Hoắc Chân đích thân đứng ở trước toàn quân, chém liên một lúc ba vị tướng lĩnh cấp cao bề trên việc ngăn chặn kẻ địch, công thành ba ngày ba đêm liên tiếp, bất chấp mọi thương vong, thì thể người chết ngoài thành Du Châu chất cao bằng cả tường thành, trong suốt ba ngày tấn công không hề ngơi nghỉ lấy một khắc, cuối cùng rạng sáng ngày thứ tư khi máu bùn đã ngập đến suýt soát mắt cá chân, toàn quân đã bước được vào thành Du Châu.

Ngày mừng năm tháng Giêng, một trận tuyết lớn bao phủ Ký Châu, khiến cả một cánh đồng rộng mênh mông trở nên trắng xóa, quân đội cắm trại ngay tại đây, Tàn Xuyên đang nhóm lửa nướng thịt cho Hoắc Thời Anh, hai người ngồi khoanh chân bên cạnh đống lửa, mỗi người cầm một miếng, uống ngụm rượu nóng nghênh đón tuyết rơi, đúng lúc ấy Phùng Tranh từ đằng xa đi tới, đưa cho nàng một mảnh vải, Hoắc Thời Anh nhận lấy tiện thể đưa luôn túi rượu trong tay cho hắn.

Phùng Tranh cầm lấy, ngửa cổ tu một hớp rồi đột nhiên bật ho sặc sụa, chỉ thoáng chốc khuôn mặt trắng bệch của hắn đã trở nên đỏ ửng, Tàn Xuyên ở bên cạnh thấy vậy cười khanh khách, Phùng Tranh liền lườm cho ông ta một cái, lại ngửa đầu uống thêm ngụm lớn nữa, Hoắc Thời Anh nhìn hắn mỉm cười, rồi cúi đầu nhìn tấm vải trong tay, trên đó ghi ba chữ: “Có được không?”.

Hoắc Thời Anh nhặt một cành cây từ trong đống lửa, chọc chọc vài cái xuống mặt đất đầy tuyết, rồi lật mặt sau của tấm vải lại đáp gọn lòn hai chữ: “Được chứ.”

Mùng mười tháng Giêng, đại quân của Hoắc Chân chinh đồn xong xuôi, xua quân tiến thẳng về phía Bắc Ký Châu.

1. Mã kích: là một loại vũ khí, nhẹ và rất linh hoạt, có chiều dài tầm 40 cm, gồm hai đoạn kim loại sắc nhọn hợp thành, loại vũ khí này thích hợp khi đánh cận chiến tốc độ nhanh.

Chương 29

Con người Hoắc Chân, tuy không phải là một người đại tài, nhưng nói ông là người có tầm nhìn và khả năng tính toán thì cũng không có gì quá lời, lần này người Khương xâm lược, toàn bộ từ chiến lược bài binh bố trận cho đến việc nắm bắt thời cơ hoàn toàn đều xuất phát từ ngòi bút của ông.

Bất luận là ở thời đại nào đi chăng nữa, chỉ cần xã hội loài người vẫn còn tồn tại sự phân chia giai cấp, thì kỳ thực chiến tranh và chính trị sẽ mãi mãi chỉ là một ván cờ của một số ít người mà thôi.

Hoắc Chân và tân đế tiếp xúc với nhau không nhiều, mối quan hệ cá nhân không có, khi vương triều của người Khương bắt đầu có động tĩnh, cả hai có bí mật gửi thư qua lại với nhau đôi lần, vì thế việc bài bố từ chính trị đến cục diện cuộc chiến đều được triển khai dưới sự ngầm hiểu giữa hai người.

Người Khương là một dân tộc hung hãn, nhưng bọn họ lại không có bề dày văn hóa, hoàn cảnh sinh tồn của bọn họ rất khắc nghiệt, cuộc sống của người dân cực khổ, vì thế Hoắc Chân cho bọn họ thời gian bốn tháng để tha hồ chém giết cướp bóc, vào lúc bọn họ đang một nghèo hai đói, đương nhiên sát khí sẽ bùng bùng, Hoắc Chân căn bản không hề có ý định đánh nhau với bọn họ vào lúc này, sát khí hùng hổ của bọn họ như đánh vào không khí, không có điểm tì, chẳng chóng thì chầy sẽ tiêu tan, tiếp sau đó lại được chứng kiến một cuộc sống phồn hoa giàu có sung túc mà cả đời họ cũng chưa được thấy bao giờ, sự phồn hoa mê hoặc đôi mắt của họ, vẻ dịu dàng chốn làng quê làm say đắm lòng họ, sự giàu có bất tận được cướp đưa về cổ thro của chính mình, con người một khi đã thỏa mãn rồi thì còn mấy kẻ nghĩ đến chuyện chém giết nữa, tuy rằng tầng lớp quyền quý trên cao vẫn luôn muốn tấn công sang bờ bên kia, xâm nhập sâu vào Trung Nguyên, nhưng chủ ý này khó lòng được thông qua, chỉ trong khoảng thời gian bốn tháng không sớm hơn cũng không muộn hơn, vừa đủ để bào mòn ý chí của phần đông lính Khương, đồng thời lại không đủ để vương triều người Khương đứng vững chân ở bờ Bắc sông Vị, đây là cũng là thời cơ tuyệt vời nhất để Hoắc Chân phản công.

Đứng trên góc độ chiến lược toàn diện mà nói, không thể không khen ngợi việc rút quân của Hoắc Chân là một nước cờ vô cùng cao minh, ông rút lui, nhường lại đất đai rộng lớn của ba châu, kéo dài chiến tuyến của người Khương, đồng thời cũng kéo dài tuyến phòng ngự của bọn họ, khiến cho binh lực bị phân tán, khoảng thời gian đó cũng giúp ông tập trung binh lực từ khắp mọi miền trên cả nước về dưới trướng, sau đó ông dẫn theo toàn bộ số binh lính ấy từng bước đánh tan quân địch, biến bị động thành chủ động, xét về mặt chiến lược đã hình thành lên ưu thế mang tính áp đảo tuyệt đối.

Trong trận chiến vượt sông này, Hoắc Chân chọn cách đánh bất ngờ, hơn thế cách dùng binh đầy dũng mãnh, khí thế cho dù là tử thương, thậm chí đến mức chưa chết thì chưa ngừng, đánh khiến cho người Khương không kịp trở tay, và lại bọn họ cũng không gói trong những trận chiến giữ thành có quy mô lớn, toàn bộ việc bố phòng đều lộ ra hàng trăm chỗ sơ hở, cuối cùng không thể không rút lui vứt lại tòa thành phía Bắc.

Tuyến bố phòng của người Khương ở Sung Châu gồm tám vạn người ngựa, trong trận chiến ở phủ Du Châu, rốt cuộc phải dựa vào kỵ binh xung phong, mới xông ra được ba vạn người ngựa, Hoắc Chân cũng không phải binh lính đuổi theo, mà nghiêm túc chỉnh đốn lại quân đội phe mình, sau đó hùng dũng xua quân tiến về phía Bắc.

Ký Châu là khu vực gần với trung tâm của Trung Nguyên, địa thế rộng rãi mà bằng phẳng, rất có lợi cho kỵ binh tác chiến, phần lớn quân đội của người Khương đều đã co cụm về đây, Hoắc Chân cũng không phải hồ đồ khi xua quân tiến về phía Bắc, mà đặc biệt ngầm hẹn trước lựa chọn đây làm nơi quyết chiến.

Ngày hai mươi tháng Giêng, cuộc đại chiến trên mảnh đất Ký Châu bùng nổ toàn diện, người Khương đã bố trí trọng binh ở cả ba chiến tuyến, ở Sung Châu là tám vạn người ngựa, Ký Châu là bảy vạn người ngựa, Lương Châu là năm vạn người ngựa. Sau khi người Khương để mất vùng đất quan trọng Sung Châu, xông ra được ba vạn người, đã hợp quân với phe mình ở Ký Châu nâng tổng số lính lên mười vạn, đồng thời năm vạn lính ở Lương Châu cũng nhanh chóng tới chi viện, hiện giờ người Khương đã tập hợp đầy đủ ở Ký Châu, tổng số lính là mười lăm vạn người.

Cũng vào ngày hai mươi tháng Giêng, Hoắc Chân dẫn quân thẳng tiến đến Ký Châu, người Khương phái đại quân đi ngăn chặn, hai trận đại chiến diễn ra ở Lộc Dã và thung lũng Hoài Hư, bên nào cũng đều có thắng có thua, nhưng xét đến đại cục thì Hoắc Chân vẫn tiếp tục áp đảo vững bước tiến lên.

Ngày hai mươi tám tháng Giêng, đại quân của triều đình Đại Yên bắt đầu đặt chân đến phủ Dinh Xương, người Khương co lại toàn diện, rút lui về phủ Dinh Xương, Ngự Dương, và hai tòa thành ở Từ Châu.

Ngày ba mươi tháng Giêng, trận quyết chiến cuối cùng đã bắt đầu. Hôm đó, quân đội người Hán chia làm ba ngả, xuất kích từ ba nơi là phủ Dinh Xương, Ngự Dương và Từ Châu, đại quân bao vây phủ Dinh Xương, trận quyết chiến thật sự chính thức nổ ra.

Người Khương vốn tưởng rằng Hoắc Chân sẽ lấy phủ Dinh Xương làm chiến trường chính, vì thế đã để trọng binh ở lại Ngự Dương và Từ Châu, dùng trong trường hợp bao vây chi viện, không ngờ Hoắc Chân vốn dĩ không suy nghĩ theo lối thông thường, trong tay vẫn còn hơn ba mươi vạn, bèn chia quân làm ba ngả, tổng tấn công, cả ba mặt trận đều là chiến trường chính, không để lại đường lui, tiến hành khai chiến toàn diện mang tính áp đảo tuyệt đối.

Hiện giờ người Khương còn mười ba vạn quân chủ lực, chia cho Ngự Dương, Từ Châu mỗi nơi ba vạn, phủ Dinh Xương giữ lại bảy vạn.

Bầu trời phủ Dinh Xương xanh ngắt một màu lam, mười vạn đại quân bao vây dưới chân thành, phía sau chiến trường đắp một cái gò cao, Hoắc Chân ngồi trên đó giám sát, giờ Thìn vừa qua, một lá cờ hiệu cực lớn tung bay phấp phật trên đỉnh gò, mệnh lệnh lần lượt được truyền đạt xuống, tiếng trống trận ầm ầm như sấm dậy, bắt đầu một cuộc tổng tiến công.

Tiếng trống chấn động cả trời xanh rung chuyển cả mặt đất, cậu lính liên lạc lao lên trên đỉnh gò bẩm báo: “Bẩm Nguyên soái, đã khai hỏa ở cửa Đông!”.

Ngay lập tức, lính liên lạc từ khắp bốn phía chạy tới báo: “Bẩm Nguyên soái, cửa Tây đã khai hỏa.”

“Cửa Nam, đã khai hỏa!”.

“Cửa Bắc, đã khai hỏa!”.

Hoắc Chân ngồi oai phong lẫm liệt trên ghế thái sư, Đường Thế Chương ở bên cạnh đang tiết trời đại hàn mà tay vẫn phe phẩy chiếc quạt lông, phiêu dật xuất trần ngồi im một chỗ.

Nơi Hoắc Chân ngồi đợi là một con dốc đặc biệt được đắp cao lên, vừa hay đối diện với cửa lớn phía Đông của phủ Dinh Xương, cao ước chừng khoảng hơn mười trượng, có thể quan sát được toàn cục rất tốt, ông đứng trên gò cao quan sát hồi lâu, chiến trường được xếp thành hình chữ khai phía trước bố trí hơn một trăm xe bắn đá, những tảng đá cực đại bay khắp trời nện thẳng về phía phủ Dinh Xương, cảnh tượng vô cùng ngoạn mục, thật ra những binh sĩ đích thực trong cuộc chiến công thành vẫn chưa hề xuất đầu lộ diện. Ông quan sát hồi lâu, quay sang hung hăng hạ lệnh: “Truyền lệnh cho Nhan Lương, Mã Đằng, hạn đến trước giờ Thìn ngày mai nếu không lấy được Ngư Dương và Từ Châu, thì xách đầu tới gặp ta!”.

Lính liên lạc leo lên ngựa lao vút đi, Đường Thế Chương cười híp mắt nhìn ông trên: “Bình tĩnh đừng nóng, ngài ấy, mãi vẫn không sửa được cái tính hay gây gổ của đám lưu manh đầu đường xó chợ.”

Hoắc Chân quay đầu lại từ trên cao liếc nhìn Đường Thế Chương ở dưới, đột nhiên cười khẩy một cái, rồi ngồi lại xuống ghế.

Đường Thế Chương nheo mắt quan sát chiến trường phía dưới, nhàn nhả nói: “Bốn cửa là nghi binh, chỉ cần đợi Nhan Lương, Mã Đằng xong chuyện bên đó, thì bọn họ sẽ tự mình xuất hiện, ngài cứ chậm rãi ngồi đây chờ đi, hơn hai mươi mấy năm còn chờ được, thì một chốc một lát này có sá gì?”.

Hoắc Chân lờm Đường Thế Chương một cái, trong giọng nói mang theo vẻ bức dọc nóng nảy: “Vùng Ký Châu này, đất nhiều núi thiếu, nên đá rất khó tìm, xe bắn đá lại nhanh hỏng, sợ là không kiên trì được lâu, tường thành của phủ Dinh Xương cũng không hề thua kém thành Du Châu, người thật sự trông chờ vào mấy cái xe bắn đá kia có thể đập vỡ được tường thành cho người ư?”.

Đường Thế Chương dùng quạt che nửa gương mặt, cúi mắt xuống nhìn chân hờ hững nói: “Xe bắn đá không được, vậy thì dùng người húc thôi.”

Hoắc Chân lại lờm ông thêm cái nữa, cũng cúi mắt xuống, trên mặt vẫn là cái biểu cảm lạnh lùng và dửng dưng ấy. Quá trưa, quân Hán bắt đầu chính thức tiến công, trận chiến ồn ào lúc ban sáng xuất hiện một khoảng yên tĩnh ngắn ngủi, ngay sau đó, tiếng trống rầm rền khiến hồn phách người ta run rẩy từ từ vang lên, từng toàn từng đoàn đại quân ngay hàng thẳng lối chậm rãi di chuyển về bốn cửa Đông Tây Nam Bắc, đồng thời một đoàn quân khổng lồ dày đặc xếp thành hàng xuất hiện, trái phải trước sau đều được che chắn bằng những tấm khiên cực lớn, ngay cả trên đầu cũng được bảo vệ rất cẩn thận, hơn vạn người cùng lúc gầm xuống, phát ra những âm thanh to rồ rồ và đều tăm tắp, khiến người nghe phải bủn rủn chân tay. Binh lính người Khương ở trên thành nhìn thấy cảnh tượng ấy sợ đến rụng rời.

Người Khương đúng là ngu xuẩn, từ cái ngày bọn họ lỗ mãng chui đầu tiến sâu vào Trung Nguyên, thì xét về mặt chiến lược bọn họ đã đánh mất đi ưu thế của mình rồi, vì nơi đây không phải thảo nguyên bao la rộng lớn của họ, nơi đây là Trung Nguyên, là Trung Nguyên có hàng ngàn năm văn minh lịch sử, tuy rằng người Hán không thích xâm lược kẻ khác, nhưng từ cổ chí kim những trận nội chiến đánh không phải ít, trải qua biết bao nhiêu hưng thịnh suy bại, những nét tinh túy trong quân sự không biết đã lưu lại nhiều đến mức nào.

Sau khi tạm thời kinh qua một thoáng chấn động, lính Khương trên tường thành bắt đầu dạn dỏ phía sau: “Cung thủ, chuẩn bị bắn!” Mệnh lệnh đưa ra đã bớt đi mấy phần khí thế, trong lòng bọn họ thừa hiểu ngắm bắn với diện tích rộng như vậy đối với đám quân Hán phía dưới là hoàn toàn vô dụng.

Mũi tên lông vũ dày đặc bay vun vút như châu chấu che cả bầu trời phủ kín mặt đất, cảm phạm phập xuống tấm khiên gỗ, lực sát thương tuy không mạnh, nhưng sau hai đợt tên vị tướng quân người Khương quả quyết hạ lệnh: “Dừng bắn tên!” Bọn họ chỉ có thể giương mắt nhìn quân Hán phía dưới như những con thú khổng lồ chậm chạp bá đạo di chuyển, càng lúc càng gần.

P phía sau quân Hán là một đoàn quân kỵ binh đen đặc bao vây chiến trường như hồ rình mồi, lúc này kỵ binh của người Khương mà xuất kích là lập tức sẽ có hỗn chiến, nên bọn họ không dám mạo hiểm lao ra, hiện giờ chiến trường ở Ngư Dương, Từ Châu trở thành điểm mấu chốt của trận chiến, bất luận là bên nào giành chiến thắng thì cũng đều trở thành thế bao vây cho bên còn lại, giờ không phải là thời cơ tốt nhất để người Khương tổ chức tấn công, nên bọn họ không thể hành động khinh suất.

Lính Khương ở trên tường thành trở mắt nhìn đoàn quân của người Hán ở dưới tường thành từ từ tiếp cận, càng lúc càng sát, lúc gần đến con sông hộ thành, thì đột nhiên tiếng trống thay đổi, đang từ chậm rãi nặng nề bỗng như được kích thích trở nên mạnh mẽ dồn dập, tiết tấu như thể mưa giạt gió gào, trong một thoáng bất ngờ chỉ thấy những tấm khiên của đoàn quân phía trước đồng loạt được hạ xuống rào rào, toàn bộ binh lính khiêng thang xếp tay cầm trường đao gào thét xông ra, tiếng gầm rú đầy phẫn nộ bay vượt qua con sông hộ thành chém thẳng đến dưới chân thành.

Cứ một chiếc thang xếp được gác lên tường, là sẽ có vô số những binh sĩ dũng cảm xung phong trèo lên đầu tiên, một loạt những âm thanh ồn ào cực lớn vang lên trên tường thành, rồi đột nhiên vô số những đá tảng cành cây được ném xuống, theo sau đó là những tiếng thét thảm thiết và thân người rơi từ nửa chừng thang xuống đất, tiếng hô hào chém giết chấn động cả trời xanh, lại càng có nhiều người tiếp tục xông lên, nghênh đón bọn họ lại là dầu nóng

hất từ trên cao xuống, lại càng có nhiều người rú lên thê thảm rồi rơi rụng xuống dưới, bốn phía trên tường thành bắt đầu đốt lửa, những luồng khói đen cuộn cuộn ăn sống nuốt tươi không biết bao nhiêu mạng người.

Khu vực phía dưới tường thành nhỏ hẹp, thi thể quân Hán nằm lẫn lộn trong đá và cành cây, thân thể méo mó biến dạng, cái chết thảm khốc không còn lời nào để diễn tả, những tiếng gào chém giết và tiếng kêu thê thiết bao phủ tất cả mọi thứ, toàn bộ tường thành đều đang đốt lửa, khói đen tràn ngập khắp nơi, con sông hộ thành dần chuyển sang màu đỏ thẫm.

Phía sau tường thành, binh lính người Khương áp giải một đám đàn bà con gái và trẻ em, kẻ lười dao lên gáy bọn họ, trên tường thành có vô số những người đàn ông xem cách ăn mặc thì giống như là dân thường, mắt ngân ngấn lệ ném cành cây, đá tảng, đồ từng thùng từng thùng dầu sôi xuống phía dưới.

Quân Hán hung hăng dừng mãnh chém giết trên tường thành, lúc nhấc đao chém về phía kẻ địch thì lại ngậy người khi phát hiện đối diện một người đàn ông tay cầm thanh trường mâu, chỉ trong một thoáng ngẩn ngui, thanh trường mâu trong tay người đàn ông đã xuyên qua ngực, chàng binh sĩ người Hán sững sờ nhìn thanh trường mâu trước ngực mình, ngã khỏi tường thành, người đàn ông kia nước mắt lăn dài, yếu đuối sụp đổ cuộn người lại trốn trong góc tường bật khóc.

Ngày hôm ấy, ban ngày như kéo dài hơn hẳn thường lệ, đến chiều quân Hán đã tổn thất một vạn người, cửa thành vẫn không hề lung lay, xác người lấp đầy con sông hộ thành ở bên ngoài, bầu không khí bao phủ quanh người Hoắc Chân lạnh buốt, hai người đàn ông vẫn duy trì tư thế cứng nhắc, nhìn về cửa thành phía trước mặt không nói một lời.

Hoắc Chân đau lòng lắm, thực ra đây là kẻ bỏ trống thành của ông, ba mươi vạn đại quân, mười hai vạn binh chủ lực của Lương Châu đều chia cho hai vị đại tướng thuộc hạ là Mã Đằng và Nhan Lương đi đánh Ngự Dương và Từ Châu, mười vạn người trong tay ông đều là người ngựa từ các châu khác của triều đình, sức chiến đấu rất đáng lo ngại, đoàn kỵ binh gây áp lực cho bộ binh ở phía sau đều là cho người mặc quần áo đóng giả, đối phương chỉ cần mở công thành xông ra là lập tức xong đời ngay. Tuy rằng ông vẫn còn giữ lại một “đường lui”, nhưng “đường lui” này là vốn tích lũy của triều đình Đại Yên, giờ dùng hết, thì từ nay cho đến ít nhất mười năm sau, đừng hòng nghĩ đến chuyện động binh nữa.

Đến nửa đêm, trên tường thành phủ Dĩnh Xương vẫn là những tiếng la hét chém giết vang vọng đến tận trời xanh, vô số những ngọn lửa thấp sáng cả vùng, quân Hán đã chôn vùi vô ích hai vạn binh sĩ ở phủ Dĩnh Xương, sắc mặt Hoắc Chân càng lúc càng đen, nhưng ông không thể nào hô dừng, giờ nếu dừng, người Khương sẽ nhân cơ hội này mở cửa thành xông ra tấn công, khi ấy tất cả bài bố của ông đều hóa thành công cốc.

Trước bình minh là lúc bầu trời u tối nhất, chiếc ghế thái sư Hoắc Chân đang ngồi đã lún xuống thành mấy cái hố dưới đất bùn, Đường Thế Chương nhẹ nhàng phe phẩy quạt nhìn về hướng chân trời phía xa không nhanh không chậm nói: “Trời, sắp sáng rồi.”

Đúng như lời ông nói, trên bầu trời sao Mai đã bắt đầu biến mất, chút ánh sáng rạng đông lấp ló phía chân trời, chiến trường phía trước mặt vẫn vang lên tiếng gào rú chém giết vang vọng, nhưng rồi đột nhiên phía sau chiến trường có một thét như sét đánh: “Bảo.....!”

Một cậu lính liên lạc người bê bát máu phi ngựa lao tới, cả Hoắc Chân, Đường Thế Chương đều quay phắt người lại, cậu lính bò lên con dốc, ngã dúi dụi xuống dưới chân Hoắc Chân: “Bẩm Nguyên soái, Nhan tướng quân đã công phá được thành Ngự Dương rồi.”

Tinh thần Hoắc Chân hưng phấn hẳn lên, quay đầu lại quát: “Người đâu! Truyền lệnh cho Nhan Lương, chỉ cần hắn còn có thể thở được, thì lập tức lăn đến chi viện cho Mã Đằng.”

Cậu lính liên lạc leo lên ngựa lao đi, Hoắc Chân không thể đè nén nổi sự phấn khởi trong lòng, quay người lại trầm giọng tiếp tục hạ lệnh: “Truyền lệnh cho Lâm Thanh, bảo ông ấy có thể hành động rồi.”

Binh sĩ liên lạc nhận lệnh chạy đi, nửa khắc sau, cửa Nam của phủ Dĩnh Xương truyền đến những tiếng “uyỳnh uyỳnh” cực lớn như phá trời, Hoắc Chân neho mắt ngồi trở lại ghế, ngón tay gõ thành nhịp lên tay vịn, khuôn mặt tràn đầy vẻ thỏa thuê mãn nguyện, Đường Thế Chương liếc nhìn ông khẽ mỉm cười, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía thiên không, khẽ thở dài, thân sắc thoáng lộ ra đôi phần tịch mịch, như thể một khoảng lặng sau khi chợt nhìn thấy cảnh tượng phồn hoa khép lại vậy.

Vàng thái dương dần dần nhô lên khỏi đường chân trời, thiên không trong vắt không một gợn mây, thời tiết hôm đó vô cùng dễ chịu.

Giờ Mão vừa qua những tin tức tốt lành nối đuôi nhau bay đến, Mã Đằng, Nhan Lương mỗi người dẫn sáu vạn kỵ binh Lương Châu chia làm hai ngả đồng thời khai chiến, người Khương ra khỏi thành nghênh chiến, mười hai vạn người ngựa Lương Châu dưới tay Mã Đằng và Nhan Lương có thể nói là đội quân tinh nhuệ nhất của triều đình Đại Yên, từ chiến suốt một ngày một đêm, về cơ bản là toàn thắng, Nhan Lương tiêu diệt toàn bộ bốn vạn quân địch, Mã Đằng khách khí hơn một chút, bắt làm tù binh hơn một vạn người. Hai người dẫn quân quay ngược trở lại, hình thành thế gọng kìm bao vây phủ Dĩnh Xương.

Giờ Mão, mấy trăm cây nỏ thép vạn tên cỡ lớn xuất phát tiến về phía cửa Nam của phủ Dĩnh Xương, yểm hộ cho quân Hán chém giết ở tường thành, trên tường thành đích thực là đang huyết chiến, những chiếc xe phá tường thành cực đại húc cửa thành lõm một vết rất to, chiến trường cửa phía Nam cuối cùng cũng xuất hiện lung lay.

Hoắc Chân ngồi trên gò cao tràn đầy tự mãn, ngón tay gõ nhịp càng lúc càng nhanh, ánh mắt càng lúc càng thâm sâu, đứng vào lúc này, phía sau lưng bọn họ loáng thoáng truyền đến một trận xáo động, tiếng người nói xôn xao, Hoắc Chân và Đường Thế Chương đồng thời quay đầu lại nhìn, sau đó cả hai đều không tự chủ được đứng bật dậy, nhìn về phía sau lưng, sau đó ánh mắt chứa đầy vẻ kinh ngạc sững sờ của cả hai người đàn ông quay ra nhìn nhau.

Mấy chiếc xe ngựa che ô đen thoạt nhìn trông khá khiêm tốn chậm rãi đi tới, bảo vệ cho mấy chiếc xe là mười mấy hộ vệ mặc áo vải, thất lưng đeo bội đao, người nào người nấy ánh mắt sáng ngời, vừa nhìn đã biết không phải người bình thường, không một ai dám ngăn họ lại, vì trên tay người lãnh trách

nhệm đi đầu của bọn họ đang cầm một tấm thẻ ngọc khắc hình con rồng.

Khi chiếc xe chính giữa từ từ đi tới chân dốc, một người đàn ông trung niên mặt mày nhẵn nhụi chậm chậm bước xuống xe sau đó quay người lại vén rèm xe lên cao, sau đó vươn một tay ra, một lúc sau, mới thấy một cánh tay khác khớp xương rõ ràng, trắng trẻo mà mạnh mẽ thò ra bám vào khuỷu tay của người đàn ông trung niên, tiếp đó một đôi giày bằng gấm màu vàng tươi duỗi ra.

Hoắc Chân nghe thấy Đường Thế Chương buông một câu thô thiển: “Chết tiệt, chuẩn bị tiếp giá đi!”.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chông* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Mọi người trong xe lục tục bước xuống vây thành vòng tròn quanh người đó, Hoắc Chân thấy rất rõ tất cả những người vừa bước xuống ấy, đầu ông lập tức phình to, trong triều có bảy vị Các lão, thì đã có tới ba vị đến đây, thêm hai ông Tả Hữu thừa tướng, trước sau lại có mấy gã thiếu niên mặt mũi lạ hoắc, toàn bộ trụ cột của quốc gia đều tới cả, Hoàng thượng đang tính làm gì đây!

Tiêu Các lão già nhất cũng đã hơn bảy mươi tuổi rồi, trèo lên được con dốc nhỏ xong thì cũng thở phà phà phì phò, đi được hai ba bước là ho đến kinh thiên động địa, Hoắc Chân cứ nghe thấy là tim muốn bắn ra khỏi lồng ngực.

Hoàng thượng toàn thân mặc trường bào màu xanh ngọc, đi trước dẫn đầu, Hoắc Chân nhắm chuẩn thời cơ, vội vàng bước lên mấy bước nghênh đón, cúi đầu quỳ sụp xuống nói: “Thần! Hoắc Chân tham kiến. ....”

Hoắc Chân quỳ rất nghiêm túc, nhưng Hoàng thượng lập tức vươn tay ra, vừa đỡ được khuỷu tay của ông xong thì cũng nghiêng luôn cả người theo ông, thiếu chút nữa là đứng không vững, Hoàng thượng vội vàng thì thào bảo: “Nguyên soái, trăm không treo hoàng kỳ, tới để quan sát trận chiến thôi, không hề có ý gì khác.”

Hai câu này của Hoàng thượng có hai ý nghĩa: Thứ nhất, ta không treo hoàng kỳ, tức là không bày vẽ nghi thức của hoàng đế, đã không định kinh động đến kẻ địch của ông, thì ông cũng không cần phải làm giống trống khua chiêng thu hút sự chú ý của người khác làm gì. Thứ hai, ta tới để quan sát trận chiến, nghĩa là ta tới không phải để hoa chân múa tay chỉ đạo, quyền chỉ huy quân đội vẫn thuộc về ông.

Đều là những tay lỏi đời chính trị, nghe qua là đọc được vị nhau liền, Hoắc Chân lập tức hiểu ngay. Nhanh chóng hài lòng đứng thẳng người dậy, khuôn mặt nghiêm túc lộ ra vẻ đau lòng sâu sắc: “Thân thể bậc thiên tử đáng giá nghìn vàng không nên ở những nơi nguy hiểm như thế này, người làm vậy. ....”

Hoàng thượng khẽ mỉm cười: “Khoảnh khắc người Khương đặt chân qua biên giới, thì thân trăm đã ở trong vòng nguy hiểm rồi, ngài nói có phải không? Nguyên soái?”.

Lời nói của cả hai đều sắc bén như nhau, sắc mặt Hoắc Chân nghiêm lại, duỗi bàn tay to lớn sang bên cạnh, giọng nói âm vang mạnh mẽ: “Mời người!”.

Vệ binh đã quan sát địa thế từ trước, bệ tới mấy cái ghế thái sư, ba vị Các lão, hai vị Tả Hữu thừa tướng lấy Tiêu Các lão ngồi đầu ngồi xếp thành một hình bán nguyệt, Hoàng thượng và Hoắc Chân đương nhiên ngồi ở chính giữa, còn về phần mấy tiểu bối đi theo sau vì vật tư thời chiến ngặt nghèo đương nhiên không có chỗ, đành ngoan ngoãn đứng ở sau lưng, thành ra Đường Thế Chương không quan chẳng chức lại cang bị đẩy vào trong xo.

Mọi người ổn định chỗ ngồi rồi, Tiêu Các lão vẫn cứ ho khù khụ không ngừng, người hầu liên tục hầu hạ hết đưa khăn lại dâng trà, thu hút không ít sự chú ý từ xung quanh, nên hai vị lão đại ngồi ở giữa chẳng có thời gian đầu mà trao đổi với nhau được đôi câu.

Vương Thọ Đình là người trông không có khí thế nhất giữa cả một đám người đang ngồi tuốt ở phía cuối, đột nhiên ngoái cổ lại nhìn Đường Thế Chương đang ở sau lưng, động tác của ông ta rất đột ngột, nên mấy người bên cạnh Đường Thế Chương đều nhìn về phía ông, Đường Thế Chương vốn dĩ đang bận chào hỏi với Hàn Đường, không ngờ chỉ một thoáng không chú ý bản thân đã trở thành tiêu điểm, đến khi quay đầu lại nhìn thấy người biến mình thành tiêu điểm là một ông lão gầy đét đê như thể lão nông chính hiệu, trong lòng nhận ngay ra đây là ai, liền nở một nụ cười từ xa với ông ta, còn khom người cúi lưng làm động tác vái chào, Vương Thọ Đình cũng xoay người cung tay với ông, nhưng nụ cười thì lại không hề hiện hậu chút nào, khiến sống lưng Đường Thế Chương nổi hết cả da gà.

Động tác rất nhỏ của hai người đều lọt vào mắt của những người xung quanh, đằng sau nó mang một hàm ý rất sâu, có người bắt đầu ít nhiều có tính toán trong lòng, Hoắc Chân cũng nhìn qua đó, bắt gặp ánh mắt của Đường Thế Chương ở giữa không trung, Hoắc Chân liền đưa mắt ra hiệu, Đường Thế Chương liền tuân lệnh xoay người rồi đi.

Đường Thế Chương vừa đi, chỉ trong nửa canh giờ đã bố trí xong một con đường nhanh chóng thuận tiện nhất thông từ Ký Châu đến Sung Châu, hai ngàn binh sĩ tinh nhuệ nhất đã đợi sẵn, một khi tiền phương có biến, bọn sẽ dùng tốc độ nhanh nhất bảo vệ Hoàng thượng rút về bờ Nam sông Vị ở Sung Châu. Trong lịch sử không phải chưa từng xuất hiện những vị hoàng đế ngự giá thân chinh rồi cuối cùng bị địch bắt làm con tin, Hoắc Chân không dám đùa với lửa.

Cũng may Hoàng thượng cũng không phải người thích giỡn chơi, trên đường đi đã bố trí đầu vào đây cả rồi, dọc hai bên đường đã có hai vạn ngự lâm

quân phụ trách tiếp ứng, trên sông Vị cũng đã chuẩn bị thuyền lớn có thể khởi hành bất cứ lúc nào.

Quay trở lại phía chiến trường, dáng vẻ của Hoàng thượng dường như tới để quan sát trận chiến thật, kể từ lúc ổn định chỗ ngồi xong thì không hề lên tiếng hỏi một câu nào, đúng là một vị vua thấu hiểu cho suy nghĩ của người khác, mấy vị trọng thần của triều đình đi theo Hoàng thượng, cũng trầm ổn vững chãi, thiên quân vạn mã đang chém giết phía dưới, nhưng bọn họ vẫn giữ được cho mặt không đổi sắc hiên ngang lẫm liệt, bất kể đó là thật hay là giả đi chăng nữa, thì suy cho cùng hiện giờ những người này có thể nói là rất trấn tĩnh, vì thế Hoắc Chân ngồi một bên bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc Hoàng thượng dẫn theo đám người này đến đây để làm gì vậy kia?

Hôm nay Hoàng thượng dẫn theo toàn người này đến đây, rất đáng để nghiên cứu đây, trong suốt hai mươi năm qua nội các hầu như đều được sắp xếp như thế này, bảy vị Các lão, người nào người nấy đều thất thập cổ lai hy, hoàn toàn đã là những vị lão thần vinh quang đầy người yên tâm an hưởng bổng lộc tuổi già, nhiều năm qua chuyện triều chính đều tập trung vào tay hai vị Tả Hữu thừa tướng, vậy mà giờ Hoàng thượng lại mang ba người theo, là ba ông già, lấy Tiêu Các lão làm đầu thì người nào người nấy đều là nguyên lão ba triều, tuy rằng không có thực quyền nhưng tất cả đều là người đức cao vọng trọng, nhất hô bá ứng, theo sau là hai vị Tả Hữu thừa tướng Vương Thọ Đình và Hàn Lâm Hiên, Vương Thọ Đình không được Tiên đế trọng dụng, là người có tài hoa có năng lực nhưng lại ba chìm bảy nổi suốt nửa đời người, nay được tân đế rất tin dùng, một người có bản lĩnh như vậy, được bổ trí ngồi vào vị trí Tả tướng, thâm ý ẩn trong đó sợ rằng Hàn Lâm Hiên là người rõ nhất, tiếp nữa là mấy đứa tiểu bối mặt mày non choẹt, một vài người trong số đó thậm chí Hoắc Chân còn không biết chức quan và tên tuổi, e là mới vào triều chưa được bao năm, đây có lẽ là Hoàng thượng đang bồi dưỡng thế lực mới.

Cả một đám người tập trung lại với nhau, Hoắc Chân có thể nhìn thấy được sự thay đổi cục diện của triều đình trong một vài năm tới, nội các sẽ được cải tổ lại, quyền lực của Thừa tướng sẽ chỉ còn có tiếng mà không có miếng, đây là viễn cảnh trước mắt Hoắc Chân có thể nhìn thấy được, vậy Hoàng thượng dẫn những nhân vật quan trọng có ảnh hưởng đến sự thay đổi cục diện tương lai của triều đình tới chiến trường để làm gì? Hay là vì ai nhỉ? Hoắc Chân không nghĩ người đó là mình, sau khi chiến tranh chấm dứt ông có thể đại công cáo thành lui về ở ẩn, vì ông không hề có dã tâm, vì thế chẳng có gì là không thể buông bỏ được, ông nghĩ tới Hoắc Thời Anh, nhưng cũng chỉ mới thoáng xẹt qua đầu thôi, đã không dám nghĩ sâu nghĩ xa thêm rồi.

Hoắc Chân chỉ hơi suy tư một tí mà đã thành ra lan man, trong lúc ấy tình hình chiến trường phía trước mặt đã có thay đổi, cùng với tiếng ầm ầm cực lớn vang lên, cửa thành phía Nam của phủ Đình Xương sừng sững suốt trăm năm cuối cùng đã đổ sập trước những cú húc dồn dập của xe phá tường thành cỡ đại. Lính liên lạc phi như bay tới bẩm báo: “Báo cáo Nguyên soái! Cửa Nam đã công phá thành công! Lâm Chủ bộ hồi ngại có tấn công vào thành không?”.

Ngón tay của Hoắc Chân ngõ nhíp lên tay vịn, trầm giọng hạ lệnh: “Tăng số lính ở cửa Nam, bảo Lâm Thanh bắt chặt tất cả phải tấn công vào bên trong, trước giờ Tỵ phải giành được quyền kiểm soát cửa Nam. Truyền lệnh cho Ngụy Hiên Đình kéo quân tới cửa Đông.”

Lính liên lạc lao đi, Hoắc Chân ngồi lại xuống ghế, sau đó đột nhiên quát lớn: “Người đâu!”.

Lính truyền tin vội vã chạy đến quỳ xuống nhận lệnh, Hoắc Chân ngừng lại một lúc rồi mới hạ lệnh: “Truyền lệnh cho Hoắc Thời Anh, chỉnh đốn lại quân đội, chuẩn bị nghênh địch!” Ngự khí khi ban ra mệnh lệnh này của Hoắc Chân không hề âm vang mạnh mẽ, mà trầm nặng, khiến cho vị Hoàng thượng từ đầu đến giờ vẫn ngồi an yên như một vị quý công tử được giáo dục chu đáo phải quay đầu sang nhìn ông, nhưng Hoắc Chân lại không nhìn một ai cả, tay chống cằm, nhìn xuống phía dưới.

Toàn bộ phủ Đình Xương, chỉ còn lại duy nhất cửa thành phía Đông, vì đây là cửa chính, nên cửa thành to rộng nhất, con đường dẫn vào cũng thẳng tắp thênh thang, có thể chứa được một đoàn quân kỵ binh xông ra tấn công với số lượng lớn, ban đầu khi thiết kết tòa thành này người ta đã tính đến mục đích sử dụng trong quân sự của nó, vì thế không cần nghĩ cũng biết cửa thành phía Đông là chiến trường chính của chiến dịch lần này.

Chiếm được cửa thành phía Nam của phủ Đình Xương, quân Hán đã phải trả một cái giá quá đắt, từ con sông hộ thành phía Nam cho đến công thành xác chết quân sĩ chất cao như núi, khi cuộc chiến bắt đầu diễn ra trên đường phố mỗi bước tiến lên của quân Hán đều giẫm lên vô số thân người phe mình.

Cửa thành hai phía Tây, Bắc vẫn đánh nghi binh, một số lượng lớn quân chủ lực cuối cùng của người Khương ở bên trong thành bắt đầu tập kết ở cửa thành phía Đông, ở bên ngoài thành, cục diện cửa phía Đông âm thầm chuyển biến.

Hai phía Nam, Bắc men theo chiến trường cửa phía Đông đột nhiên dựng lên một lá cờ hai mặt cực lớn, bay phấp phới trong gió với chữ Ngụy thêu bên trên, đây là đội quân triều đình cuối cùng ở lại Ký Châu, là hai vạn quân Ký Châu cuối cùng quần thảo ròng rã suốt bốn tháng với người Khương ở khu vực núi Mang.

Hai đoàn quân khổng lồ chậm rãi hình thành ở hai bên Nam Bắc của chiến trường, tạo thành thế gọng kìm trái phải ngay trên bình nguyên, phía sau những tấm khiên to lớn là những thanh trường mâu thẳng dài lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, xa hơn phía sau lưng họ, là một đoàn kỵ binh chính quy đông như kiến, đây là đội kỵ binh của Mã Đằng và Nhan Lương quay về cứu viện.

Trên chiến trường ở cửa thành phía Đông trước mặt, phía sau hai đoàn quân bộ binh của triều đình là một đội kỵ binh đông nghìn nghịt đang thông thả bước ra tập kết ở sau lưng tạo thành thế trận con chim nhạn ở ngay dưới gò đất nơi đám người Hoắc Chân đang ngồi.

Đội quân này có đến hơn vạn người mang theo vẻ trang nghiêm và sự nặng nề đầy áp lực, tuy không có tiếng người cười nói, tất cả ngồi trên lưng ngựa quan sát cuộc chiến khiến cho người ta có cảm nhận được sát khí xòe xác tiêu điều, bọn họ cười trên những con liệt mã ngoại tộc cao lớn đến từ Tây Vực, tay cầm chặt những loại binh khí hạng nặng như chùy, gươm sắt, mặc bên ngoài quần áo kỵ binh màu đỏ đậm của triều đình Đại Yên là áo giáp da, quần trang quân dụng của người Khương, quai dùi và hung hãn, toàn bộ đoàn quân người ngựa đông như kiến ấy gọi lên cho người ta một loại cảm giác tàn khốc và dã man.

Hoàng thượng ngồi trên gò cao không hề nói một lời, Tiêu Các lão vuốt cằm râu bạc, nhìn có vẻ như bị phủi tung chỉ chỉ chỗ chỗ về phía trước đội

hình phía dưới hời Hoắc Chân: “Kia là khuê nữ của ngài à?”.

Thật ra nhìn xuống dưới chỉ thấy toàn đầu người là đầu người, tuy rằng không chắc Hoắc Thời Anh có phải đang ở chỗ ông già đó chỉ không, nhưng Hoắc Chân biết chắc ông ta không thể nhìn thấy được, giờ phút này tự dung hời đến Hoắc Thời Anh ý nghĩa tuyệt nhiên không hề bình thường, trong lòng thấy hơi vui vui, nhưng ngoài miệng lại đáp rất tùy tiện: “Đúng vậy.”

Tiêu Các lão chép miệng, nghiêng nghiêng người, chép đến nửa ngày đột nhiên gào lên một câu: “Lợi hại thật!”.

Cũng may tuy tiếng trống trên chiến trường như sấm dậy, giọng nói của Tiêu Các lão cũng không quá cao, nhưng tất cả mọi người đều nghe thấy, câu bình luận này quá thẳng thắn, chỉ dựa vào một câu nói này Hoắc Thời Anh đã chính thức xuất đầu lộ diện trên triều đình.

Trong lòng Hoắc Chân vô cùng hoan hỉ, đang định mở miệng nói một câu khiêm tốn, ai ngờ ông già kia lại gật gù đắc ý bồi thêm một câu: “Đáng tiếc, lại là con gái.”

Hoắc Chân lập tức nghẹn lời, Tiêu Các lão lắc đầu khuôn mặt còn mang theo vẻ tiếc hận sâu sắc nói thêm “Nếu như là con trai, thì có phải xứng đôi vừa lứa với Huệ Ninh nhà chúng ta rồi không.” Lần này thì Hoắc Chân cạn lời thật sự, cả kinh thành có ai không biết cháu gái nhà Tiêu Các lão lúc nhỏ bị thủy đậu, dung nhan bị hủy hoại, xấu đến độ hai mươi tư tuổi vẫn chưa lấy được chồng.

Hoắc Chân quay đầu sang nhìn Hoàng thượng, thấy Hoàng thượng vẫn ngồi rất ngay ngắn nhìn về chiến trường phía trước, trong lòng Hoắc Chân thấy không thoải mái lắm, lão già này quá giảo hoạt, dám mạt mề Hoắc Thời Anh nhà bọn ông và Hoàng thượng. Lại còn suýt chút nữa xỏ xiên cả ông nữa chứ.

Nhưng đang trong trận đại chiến liên quan đến sống chết, Hoắc Chân cũng không có tâm trí đâu để cãi nhau với ông ta, nên quyết định lờ đẹp ông già đó đi.

Trong lúc bọn họ nói qua nói lại, thì trong một cái lều ở phía sau gò đất một quãng khá xa tầm hơn nửa dặm, có hai người bị trói chặt tay ra đằng sau vút ở bên trong.

Người bị trói chính là Tần Xuyên và Phùng Tranh, lúc toàn quân sắp sửa xuất phát, Hoắc Thời Anh đích thân hạ lệnh, ngay cả một câu giải thích cũng không có.

Tần Xuyên bị ném xuống đất, rên “ừ ừ” mấy tiếng, vằn vẹo như một con sâu nhấm nhe chui ra bên ngoài, đầu lĩnh của mấy binh lính vút bọn họ vào trong lều rất khách khí nói: “Người anh em, xin lỗi nhé, đây là mệnh lệnh của tướng quân, đánh trận xong sẽ thả các người ra, hai người chịu khó chút vậy.”

Tần Xuyên dùng đầu húc xuống đất, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Hoắc Thời Anh, con nhỏ xấu xa.” Mấy binh lính nghe xong đưa mắt nhìn nhau, rồi quay người đi ra.

Trán Tần Xuyên tì xuống dưới bùn đất đau khổ gào lên, Phùng Tranh ở bên này từ đầu đến cuối đều rất yên tĩnh, sau khi trong lều chỉ còn lại hai người bọn họ, hần đột nhiên lên tiếng: “Đừng gào nữa, trong giày của ta có một con dao, người qua đây, nghĩ cách cắt đứt dây trói đi.”

Tần Xuyên “Á” một tiếng rồi không kêu nữa, ngẩng đầu lên nhìn bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

“Ngăn ra đấy làm gì? Người muốn ở lại chỗ này à?” Phùng Tranh trầm giọng quát. Nghe vậy Tần Xuyên lập tức hành động, hai người đàn ông vằn vẹo, hợp tác với nhau cắt đứt dây trói trên người. Khi được tự do rồi, cả hai đứng bật dậy, đồng thời đưa mắt nhìn đối phương một cái, sau đó quay người xông ra khỏi lều.

Cả hai cùng xông ra, khiến hai tên lính đứng canh ở bên ngoài bị dọa cho sợ giật thót, trường mâu trong tay lập tức chìa về phía cả hai nói: “Làm, làm gì vậy hả? Mau quay về lều, tướng quân có lệnh nhốt các người đến khi trời tối.”

Phùng Tranh đứng ở phía trước đang định mở miệng ra nói, thì Tần Xuyên ở phía sau đã vung tay gạt hần sang một bên, tay cầm con dao vừa mới cắt đứt sợi dây thừng lúc nãy kê lên cổ mình, con người ông ta lưu manh vô lại suốt nửa đời người, vậy mà giờ phút này lại có dáng vẻ vô cùng hiền ngang lắm liệt: “Người anh em, có thể ngăn cản người ta nhảy sông, treo cổ, ăn bả chuột. Nhưng chưa thấy ai ngăn người ta tận trung báo quốc bao giờ, nếu người vẫn còn là đàn ông thì thả cho bọn ta đi, nếu không hôm nay ông đây tự xử tại chỗ, đội tướng quân quay lại các người cũng không còn mặt mũi nào để bầm báo đầu.”

Trong cơn gió se lạnh lúc sáng sớm, đôi mắt ửng đỏ của Tần Xuyên chưa đầy vẻ kiên nghị và quyết tuyệt, những người đã từng từng binh đánh trận đều nhận ra đây là ánh mắt bằng bất cứ giá nào cũng phải đi bằng được, cuối cùng có một đầu lĩnh đứng ra, hần không nói năng gì nhiều, sai người dắt hai con ngựa tới, tự tay giao ngựa cho hai người, sau đó cung tay nói một câu: “Bảo trọng!” Rồi xoay người rời đi.

Cả Tần Xuyên và Phùng Tranh không dám chậm trễ thêm một giây nào nữa, lên ngựa lao như điên về phía chiến trường.

Lúc Phùng Tranh và Tần Xuyên đến nơi cũng chưa phải muộn lắm, đội quân của bọn họ vẫn đứng phía sau bộ binh của quân Hán không hề nhúc nhích, hai người thúc ngựa phi nhanh đến vị trí đầu chim nhận, Hoắc Thời Anh xoay đầu ngựa đối diện với bọn họ.

Ba người nhìn nhau trong chốc lát, không một ai nói năng gì, trong ánh mắt của Tần Xuyên là cảm giác phẫn nộ vì bị bỏ rơi, ánh mắt trừng trừng nhìn Hoắc Thời Anh như có một ngọn lửa đang bốc cháy, Hoắc Thời Anh nhìn lại hần, trong tia nhìn toát lên vẻ thống khổ, nàng muốn Tần Xuyên được sống tiếp, nếu Tần Xuyên xông pha trận này cùng nàng mà mất mạng trên chiến trường, thì cái giá nàng phải trả sẽ là nỗi đau đeo đẳng suốt cả một đời người.

Cái trông mắt đầy phần nộ của Tần Xuyên khi nhìn Hoắc Thời Anh cuối cùng cũng tan biến trong một khoảnh khắc, ta không sợ chết, chỉ sợ lúc chết không được nhìn thấy cô vẫn còn sống. Bọn họ đều hiểu tâm ý của đối phương, không cần phải nói ra miệng.

Hoắc Thời Anh quay sang nhìn Phùng Tranh, khuôn mặt Phùng Tranh vẫn trắng trẻo như thuở nào, nhưng khoe mắt bờ môi có một vết nhăn hằn lên mờ mờ, so với bốn tháng trước ánh mắt của hắn đã bớt đi vẻ sắc nhọn, nhiều thêm vẻ phong sương trầm mặc, hắn kiên định nhìn lại Hoắc Thời Anh.

Hoắc Thời Anh điều khiển ngựa, nhường lại vị trí, hai người đàn ông không ai hé răng câu nào quay trở lại đội hình.

Đó là một ngày bầu trời xanh trong không một gợn mây, nhưng vẫn có những cơn gió ngày đông rét buốt thổi tới, Hoắc Thời Anh đưa mắt nhìn về phía trước, tầm nhìn của nàng không được rộng lắm, ở tiền phương là đội quân bộ binh xếp hàng chỉnh tề, bóng người nối tiếp nhau kéo dài đến vô tận, tiếng kêu gào chém giết âm âm vang vọng khắp đất trời.

Hoắc Thời Anh biết đây là lần cuối cùng nàng dùng máu thịt của bản thân để báo đáp quốc gia, trái tim nàng trong giờ phút này không hề có sự kích động cuộn trào mãnh liệt, mà ngược lại giống như huyết mạch sắp tận, tĩnh lặng tựa tro tàn.

Hoắc Chân ngồi trên gò đất cao, nhìn xuống vị trí đầu chim nhạn của đoàn kỵ binh phía dưới, không còn cái vẻ tự mãn thỏa thuê, hưng phấn hăm hở lúc vừa nãy nữa, thất lung hơi cong lại, ngón tay kê dưới cằm, ánh mắt trầm mặc như một đầm nước sâu thăm thẳm, không hề lên tiếng, không một ai biết được giờ phút này ông đang nghĩ gì.

Mặt trời lúc bình minh tựa như một vầng sáng hiền hòa đột nhiên biến mất trong thoáng chốc, rồi trở nên vô cùng chói mắt, khiến người ta không thể nhìn thẳng vào nó, xung quanh cửa thành phía Đông khói vẫn cứ bốc lên cuộn cuộn, quân Hán vẫn lao lên bất chấp mạng sống, tiếng gào thét chém giết đinh tai nhức óc khiến không một ai chú ý tiếng “kèn kẹt” của các cơ quan phía sau cửa lớn.

Cánh cửa phía Đông phủ Dinh Xương dày ba tấc, cao hơn ba trượng được bọc một lớp vỏ sắt từ từ hé ra một khe hở, “Uỳnh!” một âm thanh xé toạc không khí vang lên, một mũi tên đen sì được chế tạo từ sắt đen bay vọt ra, một binh lính người Hán đang xông lên cách đó hơn ba trượng, đột nhiên bị trường tên bắn xuyên thủng lồng ngực, gục ngã xuống đất, trên khuôn mặt của những người bám sát phía sau lộ ra vẻ hoang mang, sửng sờ nhìn về phía cửa thành, đây là biểu cảm cuối cùng của bọn họ để lại trên thế gian này, liên tiếp mũi tên đen thứ hai rồi mũi tên đen thứ ba bay đến trước mặt, đầu óc của bọn họ còn chưa kịp nghĩ đến chuyện tiếp sau đây, thì đã bị một lực cực lớn xuyên thủng người, trúng tên ngã xuống.

Sau một loạt những âm thanh xé gió “vù vù”, quân Hán xông về phía trước đồ gục cả mảng, lực sát thương mang tính áp đảo cực lớn đã khiến cho binh lính xung phong của người Hán sốc nặng, chủ lực của người Khương vẫn chưa xuất hiện, mà sát khí đã gầm gào lao đến rồi.

Cửa Đông phủ Dinh Xương từ từ mở ra, Hoắc Chân quả quyết hạ lệnh: “Đánh trống, truyền lệnh thu binh.”

Tiếng trống trầm nặng vang lên khắp bốn phía, những binh sĩ người Hán hăng hái chiến đấu suốt cả một đêm ở cửa thành phía Đông theo nhịp trống rút quân rời khỏi chiến trường.

Cùng lúc đó, bên trong cửa thành Đông, tiếng vó ngựa chỉnh tề vang lên tầng tầng lớp lớp, Hắc Giáp quân của người Khương mặc giáp đen, vũ trang đầy đủ, hành quân thống nhất đều tăm tắp, từ từ bước ra khỏi cổng thành, trên chiến trường xuất hiện sự im lặng đầy nghiêm trang.

Đây là thời khắc cuối cùng trước khi trận quyết chiến thực sự diễn ra, màn trình diễn chấn động lòng người sắp diễn ra trên bình nguyên rộng lớn, quân đội người Khương như một con thủy triều màu đen, bắt đầu cuộn cuộn đổ ra từ bên trong thành, cách đó hơn trăm trượng, quân đội của người Hán đứng đối diện nghe theo hiệu lệnh như một con sóng đột nhiên tách ra làm hai, đội quân hung hãn do Hoắc Thời Anh thống lĩnh, không phân hiệu hiên ngang bình thản bước ra.

Quân đội người Khương vẫn tràn ra, Hoắc Thời Anh đứng ở phía trước toàn quân, nên không một ai nhìn thấy biểu cảm của nàng, từ sau khi nàng dẫn dắt đoàn quân này, trước mỗi trận đánh chưa bao giờ ngoảnh lại nhìn binh lính của mình lấy một lần, nàng không dám nhìn họ, nàng sợ sẽ có một gương mặt nào đó để lại ấn tượng với mình, nàng áy náy với họ, nàng rèn luyện họ, chính là muốn đưa bọn họ vào chỗ chết.

Trên gò đất, Hoàng thượng đột nhiên hỏi Hoắc Chân một câu: “Hoắc Nguyên soái, ông có đau lòng không?”.

Trong những năm tháng sau này, mối quan hệ vua tôi giữa hai người vẫn luôn không gần cũng không xa, tình cảm cá nhân xưa giờ chưa đến mức tốt cũng chẳng đến nỗi xấu, câu hỏi này có lẽ là những lời thẳng thắn dứt khoát nhất mà đời này Hoàng thượng nói với Hoắc Chân.

Nhưng Hoắc Chân lại chẳng màng đến lễ vua tôi, trầm mặc ngồi ở đó, không trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chông 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Cuộc chiến diễn ra đến tận lúc này, tuy người Khương liên tiếp gặp phải mất mát, nhưng trên thực tế bọn họ vẫn chưa hề rơi xuống thế thất bại, nhìn bao quát cuộc chiến mà nói, tuy rằng Nhan Lương và Mã Đằng đại thắng giành được Từ Châu và Ngự Dương, nhưng đội quân của hai người sau khi trải qua

một ngày một đêm chiến đấu mệt mỏi đã bắt đầu mệt mỏi, sức chiến đấu như nỏ mạnh hết đà, mà chủ lực thực sự của người Khương vẫn co đầu rút cổ trong phủ Dinh Xương, trong bảy vạn bộ binh vẫn còn đoàn Hắc Giáp quân hung hãn nhất, dường như chưa từng lộ mặt trên chiến trường, cho đến lúc này chủ lực của quân Hán cơ hồ đã hoàn toàn lộ diện xuất kích, mà người Khương vẫn bảo tồn được sức chiến đấu then chốt một cách đáng kể, trận chiến này có thể nói là trận quyết chiến thực sự cuối cùng của cả hai bên, nếu người Khương thắng bọn họ sẽ đảo ngược toàn bộ cục diện, vương triều Đại Yên sẽ lâm nguy, ngược lại, nếu quân Hán giành chiến thắng, thì người Khương cũng sẽ bị toàn diệt.

Chiến tranh! Đối với rất nhiều người mà nói chỉ là một loại khái niệm, nhưng đối với Hoắc Thời Anh thì lại là một kiểu sống, khi nàng năm tuổi Hoắc Chân đã dùng một cái túi đậu nành ở trước ngực ông, dẫn nàng ra chiến trường, dòng máu nóng hồi hồi bắn ra từ cổ của một lính Khương thấm ướt hết đầu mặt, về sau dòng máu tươi ấm nóng ấy chính là lễ rửa tội của cuộc đời nàng, tất cả những tàn khốc, những bi tráng mà nàng đã từng trải qua đều bắt đầu từ khoảnh khắc đó.

Nàng gần như sinh ra để chiến đấu, hầu như chưa một ai từng suy nghĩ nàng có thích hợp với điều đó hay không, cũng chưa một ai từng hỏi nàng có muốn thế không, vì nàng có một tổ phụ mưu sâu kế hiểm lại quyền cao chức trọng và một ông bố như người điên, nàng tiếp nhận thử thách hết lần này đến lần khác, hai mươi hai tuổi lúc nàng đứng ở vị trí quyết chiến cuối cùng nội tâm có lẽ sẽ càng mạnh mẽ hơn hoặc cũng có thể sẽ càng yếu đuối hơn.

Đối mặt với đoàn quân đông nghìn nghịt của người Khương, có lẽ nếu không có sự tồn tại của bọn họ, cuộc đời của bản thân nàng có thể sẽ không có nhiều thứ bị bỏ lỡ, không có nhiều nỗi bi tráng và nhiều thương cảm đến thế. Trong khi hai quân ở thế giằng co nhau, ý nghĩ cuối cùng trong đầu Hoắc Thời Anh lại không hề có chút liên quan đến trận quyết chiến.

Hắc Tử ở phía dưới giẫm chân đầy nóng nảy, nó là một con chiến mã tốt trời sinh, nên nhanh chóng cảm nhận được bầu không khí của trận đại chiến, chờ đợi khiến nó mất kiên nhẫn, trong vô số những con ngựa tốt trong quân, có rất nhiều con cũng bồn chồn như Hắc Tử, dưới bầu không khí đầy áp lực chỉ đợi thời điểm then chốt để bùng nổ xả hận.

Quân của người Khương phía đối diện tập kết thành hình một cái quạt khổng lồ, giống như một con cự thú lười biếng, cao lớn, không chút sợ hãi, dần dần dang rộng móng vuốt, chặt đứt thoáng suy nghĩ cuối cùng hiện ra trong đầu mình, Hoắc Thời Anh đổi mắt về phía trước, rồi đột nhiên vùng vằng thương trong tay lên, cao giọng hét lớn âm vang khắp bốn phía: “Hôm nay da ngựa bọc thây, ngày sau vinh quang đầy nhà!”.

“Á!” Dây cương trong tay vừa nói lỏng, Hắc Tử đã lao đi như tên bắn, khí thế tiên phong hiện ngang phi trên vùng đất rộng bát ngát.

Hoắc Thời Anh không phải là người thích ủy mị nhiều lời, lính của nàng, xưa nay nàng chưa bao giờ phải thao thao bất tuyệt để chăm ngời cảm xúc của họ, nàng chỉ biết truyền lại cho họ sự kích động đầy tâm huyết từ chính bản thân mình.

Tiếng vó ngựa như sấm dậy, thiên quân vạn mã hùng hực xông tới khiến mặt đất như rung lên, tiếng hí của hàng vạn con ngựa hòa với tiếng gầm gào của binh lính che kín đất trời, đỉnh tai nhức óc, một bức tranh kinh tâm động phách biết bao, trên mảnh đất thênh thang rộng lớn, thế trận chìm nhận cổ đại từ hàng vạn người ngựa xếp thành trông như thể một con chim nhận gầm gừ rít gào, vì đạo nghĩa không cho phép lùi bước mà lao về phía trước chao liệng là trên bầu thiên không.

Cách đó hơn một trăm trượng, ở thế trận hình quạt cổ đại của người Khương, rìa cạnh quạt, ở vị trí nửa vòng tròn, truyền ra một loạt âm thanh ồn ào, tiếng tù và trầm nặng vang lên dồn dập vang lên khẩn cấp, tiếng vó ngựa vô cùng đều đặn dần dần bắt đầu xuất hiện, âm thanh càng lúc càng lớn, càng lúc càng gấp gáp, nghiêm trọng, chính tề, cảm giác nặng nề đè lên trái tim của tất cả mọi người, tinh thần run rẩy, lính Khương khởi động rồi!

Đội quân bảy vạn người rất khó có thể triển khai được toàn diện trong một khoảng thời gian ngắn, Hắc Giáp quân hung hãn nhất tiên phong xông ra trước, toàn bộ Hắc Giáp quân của người Khương được xây dựng với chế độ hai vạn quân, bọn họ là những lá bài quan trọng trong tay người Khương, bọn họ mạnh mẽ không thể bẻ gãy, và đội quân của Hoắc Thời Anh được đặc biệt tôi luyện để đối đầu với bọn họ.

Người Khương giống như một con thủy triều màu đen, toàn bộ vị trí ở phần đầu của cánh quạt bắt đầu tách ra mở rộng, trên mảnh đất rộng bát ngát xếp thành thế trận hình chữ nhật âm âm lẫn đến, tiếng còi ở phía mũi nhọn đầu chìm nhận của Hoắc Thời Anh vang lên xé toạc trời xanh, hai cánh quân cực đại ở hai bên bắt đầu giương cánh sai rộng ra, trình diễn một cảnh tượng mạnh mẽ hoành tráng giữa thời không, tiếng người ồn ào, tiếng vó ngựa gầm xướng đất, từ trên cao nhìn xuống thấy thế trận khổng lồ của cả hai bên càng lúc càng đến gần nhau, quân Hán linh động, tốc độ mau lẹ tấn công sắc nét, lính Khương đông đúc, nặng nề, chậm chạp nhưng ẩn giấu sức mạnh chấn động.

Tiếng gió điên cuồng gào rít bên tai, tốc độ như đang cười gió của Hắc Tử đem lại cảm giác tự do bay múa cho Hoắc Thời Anh, một loại cảm xúc hào hùng cuộn lên trong lòng nàng bùng cháy rồi phun trào, toàn bộ vị trí ở phía đầu chìm nhận đột nhiên vang lên tiếng gầm lớn: “Vi Đại Yên ta! Giết!”.

“Giết!” Tiếng gầm phụ họa theo rung động cả đất trời.

“Ừnh! .....! Ừnh! .....! Ừnh! .....”

Cuối cùng hai đội quân cũng lao vào nhau đầy hung hãn, những người ngồi trên gò đất cao quan sát cuộc chiến dường như đều cảm nhận được sự tĩnh lặng trong thoáng chốc ấy, để rồi chỉ chớp mắt sau đó một lần sóng âm thanh dữ dội do sự va chạm lúc vừa nảy nở ra, tiếng động vang lên đột ngột chất chứa đỉnh tai nhức óc.

Như hai con sóng dữ va đập vào nhau, đôi bên triệt tiêu sức mạnh của đối phương chỉ trong nháy mắt, từng gợn sóng lẫn lẫn khuếch tán từ vị trí trung tâm sau cú va chạm của cả hai đoàn quân, quân Hán không hề bị đẩy lui, nhưng đội ngũ cũng bị rối loạn, hai phe đều đang ở thế giằng co, cứ như thế cảnh tượng ngoạn mục ấy khiến tất cả những người chứng kiến phải sốc nặng.

Trên gò đất cao lặng phắc như tờ, Hoắc Chân dường như sắp bóp vụn tay vịn ghế, những người không hiểu chuyện đánh trận sẽ không bao giờ biết cú va chạm vừa rồi có ý nghĩa như thế nào, Hoắc Thời Anh nhà ông, là đứa con gái do chính tay bố ông tôi luyện mà thành, Hoắc Chân cảm nhận được

niềm tự hào to lớn, cảm giác kích động mệnh mông dâng lên cuộn cuộn trong lồng ngực mình, khiến dòng lệ nóng rung rung nơi hốc mắt.

Rất lâu trước khi cuộc chiến nổ ra bọn họ đã nghiên cứu rất kỹ về Hắc Giáp quân của người Khương, vào thời đại này trong những cuộc chiến đối đầu trên bình nguyên thì một đội quân như vậy có thể nói là vô địch, toàn bộ cơ thể họ được bọc bằng giáp sắt, một khi phát động thì giống như một chiếc chiến xa bất khả chiến bại, trong rất nhiều những cuộc thử nghiệm bất luận là thế trận của kỵ binh bình thường hay bộ binh đều rất khó để ngăn cản cuộc tấn công của họ. Cú va chạm đầu tiên này sẽ quyết định thắng bại toàn cục, và Hoắc Thời Anh của bọn ông đã chặn được cú va chạm của bọn họ rồi, dựa vào đội quân được trang bị bình thường ngăn cản cú va chạm cường hân ấy! Toàn bộ cục diện cuộc chiến diễn ra cho đến giờ phút này, thì cú va chạm đó mới chính là bước ngoặt then chốt nhất, và Hoắc Thời Anh đã làm được.

Dưới chiến trường, tư thế của Hoắc Thời Anh giống như một kỵ sĩ trong trận quyết chiến, tay nhắc trường thương, cả người hoàn toàn thả lỏng, khoanh khắc và chạm, trường thương bắn ra như một tia chớp, những tia máu đỏ tươi điểm lệ phun ra từ cổ của lính Khương xung phong tấn công bắn lên không trung, Hắc Tử điên cuồng lao đi, xông vào giữa đoàn quân của người Khương, trận huyết chiến bắt đầu!

Tiếng còi sắc nhọn vang lên trên chiến trường đưa ra hiệu lệnh: “Tấn công! Tấn công! Tấn công!”.

Tiếng tù và giục giã vang lên không ngừng, hai loại âm thanh vờn nhau trong không khí, giống như chiến trường dưới mặt đất vậy.

Dưới mặt đất là chiến trường của máu thịt, tốp quân Hán đầu tiên gục ngã cả một mảng lớn, tiếng hí bi thảm của ngựa chiến hòa cùng tiếng người rên la tháu tận trời xanh, vô số quân Hán giẫm lên chính thi thể người phe mình giận dữ lao lên phía trước, Hoắc Thời Anh ngồi trên lưng ngựa ở giữa tầng tầng lớp lớp lính Khương điên cuồng hét lên: “Xung phong! Xung phong!”.

Một thủ lĩnh của người Khương chỉ chỉ ngón tay về phía nàng hét lớn: “Giết con nhỏ đó! Giết chết con nhỏ đó!”.

Trần Lộ dẫn theo đội thân vệ gồm ba trăm người bị Hoắc Thời Anh bỏ rơi lại phía sau, hấn cuồng đến nỗi hai mắt đỏ rực, chùy sắt trong tay bay loạn xạ gầm lên: “Giết chúng! Đòn thân vệ nghe lệnh ta, giết chúng!”.

Tiếng gầm vang vọng phát ra từ đầu chim nhận, toàn bộ phần đầu chim nhận do Trần Lộ thống lĩnh hung hăng lao lên chém giết mở đường máu, đầu nhận kéo theo toàn bộ phần thân nhận cuối cùng cũng đã bắt đầu gian nan xông vào được.

Phía sau chiến trường, sau khi đoàn quân của Hoắc Thời Anh xung phong lao lên, thì đoàn quân bộ binh của quân Hán hồi đầu lại quay về vị trí lúc vừa nãy, mà phía sau bọn họ nơi mà bọn Hoắc Thời Anh vừa chiếm lĩnh, lại có một đoàn quân khác bắt đầu tập kết, đoàn quân này, ngựa chiến thuần Tây Vực, cả người cưỡi lẫn ngựa đều được mặc giáp, sáng bóng đầy oai phong, so với khí thế hung hãn của bọn Hoắc Thời Anh, thì đoàn quân này nghiêm trang trầm ổn hơn, đây mới chính là vốn liếng của cái đích thực của triều đình Đại Yên, ba vạn kỵ binh hạng nặng chân chính được trang bị đầy đủ, xuất phát từ Ung Châu, do Tổng đốc binh mã Ung Châu Trần Mộ Đình xây dựng, huấn luyện. Ngân sách lấy từ ba nơi là tư kho của Hoàng thượng, phủ Nội vụ, bộ Quân, thành lập bí mật trong ba năm.

Đoàn quân này mới là thứ vũ khí sắc bén của đại quân triều đình Đại Yên trong trận quyết chiến cuối cùng, còn Hoắc Thời Anh của bọn ông, sự tồn tại và hy sinh của con bé chỉ là thăm trải đường dẫn bọn họ tiến thẳng đến chiến thắng tuyệt đối mà thôi.

Đứng trước đội hình là Trần tướng quân năm nay đã hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt tập trung và nghiêm túc, bên cạnh ông ta là con trai trưởng Trần Gia Du, vẻ ngênh ngang trên khuôn mặt trẻ trung đã được thu bớt lại khá nhiều, ngũ quan của hắn rất giống với cha mình, thần sắc nghiêm trang trên mặt hắn lúc này đã thấp thoáng mang theo được vài phần thần thái của Trần tướng quân.

Bọn họ không nhìn thấy được chiến trường phía trước, nhưng những người dày dặn kinh nghiệm trên sa trường đều hiểu rằng, cuộc chiến ấy tàn khốc đến mức nào, vì đạo nghĩa mà hy sinh bất chấp tất cả, vì thành toàn mà lấy đại cục làm trọng thì không có ai hiểu rõ bằng họ, và những người đã thực sự hiểu thì không ai là không bị rung động.

Hoắc Thời Anh chỉ có một vạn người ngựa, đối mặt với hai vạn Hắc Giáp quân thì trên thực tế không có cơ giành phần thắng, thực ra nhiệm vụ của bọn họ chính là dùng vào máu thịt của kẻ đi trước làm tiêu hao lực lượng của kẻ địch, phá hủy toàn bộ đội ngũ của chúng, làm tan rã sức chiến đấu được tập trung thành một khối vững chắc ấy, tiện bề cho quân Ung Châu tấn công sau tiêu diệt sạch được lính Khương với tổn thất ở mức thấp nhất.

Chiến trường trước mặt, máu tươi bắn ra khắp nơi, biển đất dưới chân thành bùn nhão, đâu đâu cũng vang lên tiếng chém giết tàn nhẫn, vàng thái dương lạnh lùng treo mình trên bầu trời cao, Hoắc Thời Anh chưa từng cảm thấy quá trình nào trắc trở như vậy, áp lực tầng tầng lớp lớp đè ép khiến nàng hít thở cũng thấy khó nhọc, thân vệ bên cạnh nàng từng người từng người ngã xuống một, vô số trường đao, chùy sắt, rìu, rít gào nhằm về phía mình, nàng không màng đến Hắc Tử phía dưới thân, mới nửa canh giờ, mà bản thân nàng đã không nhớ nổi mình đã giết chết bao nhiêu người, phía sau lưng là một con đường máu, không biết có mấy người có thể theo kịp, hai mắt nàng cơ hồ sắp nhòe đi vì máu tươi, không nhìn rõ đường nữa rồi, lớp lớp đám người Khương dường như vô tận không bao giờ hết, chỉ có thể nhắc tay vung trường thương hết lần này đến lần khác, cả người Hắc Tử mồ hôi vã ra như tắm, chảy xuống giọt nào giọt này toàn máu loãng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32

Một người lính của quân Hán ở cách đó khá xa vừa bị một chùy bổ xuống đầu, một cánh tay của hắn đã bị người Khương chặt đứt văng đi, con chiến mã hắn đang cưỡi cũng bị mấy thanh trường mâu đâm xuyên qua, gắng gượng được chốc lát rồi rầm một tiếng đổ gục, người lính mạnh mẽ vô song ấy trước khi ngã xuống vẫn còn kịp đã thương một lính Khương.

Người lính ấy đau đớn kêu gào trên nền đất, dường như muốn dùng tiếng hét để giảm bớt cơn đau trên người, Hoắc Thời Anh nhìn thấy cánh tay bị chém đứt của hắn bị mười mấy con ngựa chiến giẫm nát bầy, nhìn thấy chiến hữu của hắn định xông lên cứu thì bị trường mâu xuyên thủng người, nàng nhìn thấy hắn bò dậy từ dưới đất, nhấc chùy lên tiếp tục giết địch, cơ thể yếu ớt mất một cánh tay đứng thẳng lao về phía trước mười bước, chỉ trong mười bước đã kịp giết thêm ba kẻ địch, hai con ngựa chiến, cuối cùng bị một thanh trường mâu đâm chặt xuống đất chết tại chỗ.

Hoắc Thời Anh biết người đó, đó là phó tướng của Trần Lộ ở đồn thân vệ, tên hắn là Lục Toàn, biệt danh là Năm Đám, nhưng nàng chỉ có thể tro mắt đứng nhìn chứ không thể cứu nổi hắn. Trên chiến trường là vậy, nàng không thể cứu bất cứ ai bị tử thần gặt lấy đi sinh mạng, sứ mệnh của nàng chỉ có thể là xông lên tiến về phía trước! Xông lên! Tiếp tục xông lên, cho dù chỉ còn lại một người cuối cùng cũng không được dừng lại, cho đến khi dẫn toàn bộ đoàn quân vượt qua được thì sứ mệnh của nàng mới coi như thật sự hoàn thành.

Từ trên cao nhìn xuống, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi nửa canh giờ trạng thái giao tranh của hai phe đã càng lúc càng xâm nhập sâu vào đội hình của nhau, từ sau cú va chạm lúc vừa mới bắt đầu kéo dài cho đến khi chinh đồn lại toàn quân, bọn Hoắc Thời Anh về cơ bản đã tiến sâu vào nội bộ quân Khương, thế trận của cả hai bên đều rối loạn, nhưng binh lính của người Hán từ đầu đến cuối không để lính Khương xông được ra. Có thể nói sức tấn công, thứ ưu thế tuyệt đối của Hắc Giáp quân đã hoàn toàn bị đoàn quân của Hoắc Thời Anh đánh tan.

Ngồi trên gò cao Hoàng đế chỉ ngón tay xuống chiến trường phía dưới hỏi: “Khi nào thì bọn họ có thể rút lui?”.

Hoắc Chân vẫn duy trì tư thế ngồi hồi lâu, không hề lên tiếng. Đường Thế Chương không biết đã chen lên trên từ khi nào tiếp lời: “Bọn họ không thể rút lui được.”

Hoàng đế quay phắt đầu sang nhìn chằm chằm vào Hoắc Chân, cánh môi mấp máy kích động, mỗi một câu: “Ông điên rồi!” tác ở cổ họng mãi không thể bật ra được.

Cuối cùng Hoắc Chân cũng lên tiếng: “Thời Anh từng nói, trong cuộc chiến này, nếu trong một trăm người có thể sống được một thì chỉ ít đối với các binh sĩ con bé cũng còn có đôi lời giải thích, con bé là người lương thiện không nỡ vứt bỏ binh lính của mình, chỉ cần bọn họ không chết hết, thì con bé sẽ không bao giờ để bản thân mất mạng ở nơi này.”

Hoắc Chân là người hào sảng coi trọng tình cảm, và Hoắc Thời Anh thừa hưởng đặc điểm này của ông, nhưng nàng lại không được nổi bật như cha mình, không một ai hay biết trái tim Hoắc Chân trong giờ phút này giống như bị dao cắt ra thành từng mảnh, đối với những đứa con khác, ông phần nhiều chỉ có cái thân phận làm cha, vì chưa từng đặt tình cảm vào chúng nên không bàn đến chuyện có yêu thương hay không, nhưng Hoắc Thời Anh là đứa con ông dẫn theo bên người từ nhỏ đến lớn, tình cảm, niềm hy vọng ông giành cho con bé nhiều lắm, lúc có được sự hồi đáp thì niềm sung sướng, tự hào, thỏa mãn cũng đông đầy biết bao nhiêu.

Bầu không khí trên cái gò cao dường như đông đặc lại, mọi người ngay cả việc hít thở cũng phải dè dặt cẩn trọng, sự khản trương và áp lực dần dần lan ra, lại thêm nửa canh giờ nữa trôi qua, cục diện chiến trường lại xuất hiện thay đổi, toàn bộ đại bộ phận lính Khương đã tập kết xong xuôi, tiếng tù và điên cuồng lại vang lên, trên chiến trường hai đội kỵ binh của người Khương triển khai thế trận bao vây cuộc hỗn chiến của Hoắc Thời Anh và Hắc Giáp quân, tiếng vù và đầy kích động truyền đi khắp cả chiến trường, kỵ binh của người Khương bắt đầu xông lên, hơn một vạn người ngựa của cả hai phe xông vào chém giết toán loạn, áp lực đè lên bọn Hoắc Thời Anh lập tức tăng lên.

Hắc Giáp quân bị cầm chân, khiến quân Khương bắt đầu nôn nóng, phái một đội quân xuất kích với kỳ vọng sớm giải quyết gọn ghẽ bọn Hoắc Thời Anh, giải thoát cho Hắc Giáp quân.

Bên người Khương vừa hành động, thì bên này Hoắc Chân ra liền một lúc hai ba mệnh lệnh, đội kỵ binh của Nhan Lương, Mã Đằng mỗi đội phân là nhóm người ngựa, vượt qua đội hình của quân Ký Châu xông vào chiến trường chém giết.

Hai phe bắt đầu loạn chiến, Hoắc Thời Anh bị liên đới ngập sâu vào trong Hắc Giáp quân khó lòng thoát ra được.

Qua giờ Tý, cuối cùng người Khương không nhẫn nại thêm được nữa, tiếng tù và dồn dập vang lên liên tục, rốt cuộc toàn bộ người Khương dốc toàn lực lao ra.

Ở trên gò cao Hoắc Chân hạ lệnh, tiếng trống mạnh mẽ âm vang trời đất, bộ binh của quân Hán phía dưới lại chia ra, áo giáp sáng lóe lên dưới ánh mặt trời hắt ra luồng sáng lạnh lẽo, đội quân kỵ binh hạng nặng được vũ trang đầy đủ đích thực của triều đình Đại Yên đã xuất hiện rồi.

Tiếng trống như sấm dậy, tiếng vó ngựa chậm rãi khởi động, mã bộ chỉnh tề đều tăm tắp vang lên ầm ầm, thế trận cực đại từ từ bắt đầu, lính Khương chân động ngay ra tròn mắt há hốc mồm, bọn họ không thể ngờ được rằng người Hán cũng có một đoàn kỵ binh như vậy, bắt đầu từ khoảnh khắc này tâm lý hoảng loạn sợ hãi đã được ấn định, rất nhiều lính Khương đều hiểu rằng lần này bọn họ xong đời rồi.

Tiếng vó ngựa rầm rập át hết cả âm thanh trên chiến trường, thế trận cực đại như thủy ngân cuộn trào về phía người Khương, tiếng tù và điên loạn của người Khương vang lên liên tục, cho dù sợ đến táng đờm nhưng cũng phải nghênh địch nếu không sẽ chỉ có con đường chết, người Khương tập kết lại tạo thành thế trận xung phong nghênh đón đợt tấn công của người Hán.

Trên mảnh đất rộng lớn diễn ra trận đại chiến của mười mấy vạn người, khung cảnh ngoạn mục mà bi tráng, Hoắc Giáp quân của người Khương không thể rút được chân ra khỏi cuộc chiến, kỵ binh hạng nhẹ xông lên đón đánh, sau một tiếng nổ cực lớn, quân Hán với khí thế bẻ gãy cỏ khô kéo đổ cây mục xông vào giữa lính Khương chém giết, nhưng nơi họ đi qua quân Khương hoàn toàn bị vỡ trận.

Người ngựa hai bên quần thảo, bọn Hoắc Thời Anh bị vây hãm triệt để ở chính giữa chiến trường.

Trên gò đất, bảy vị chính trị gia sừng sỏ đồng loạt bật dậy, đứng trên rìa gò đất nhìn cảnh tượng kinh tâm động phách phía dưới, Hoàng đế nhìn về phía chính giữa cuộc chiến, ở nơi đó Hoắc Thời Anh và Hắc Giáp quân đang đánh nhau hỗn loạn, quay đầu lại nói như ra lệnh với Hoắc Chân: “Hạ lệnh, bảo bọn họ rút lui.”

Hoắc Chân và hắn cùng nhìn về một nơi, ông hồ hững nói: “Không rút nổi.”

Hoàng đế đột nhiên quay người quát lớn: “Ám vệ đâu!” Một bóng người giống như u hồn, loáng cái đã quỳ sụp xuống trước mặt hắn.

“Dẫn theo người của ngươi, đi giành lại Hoắc tướng quân về đây!” Hoàng đế trầm giọng hạ lệnh xong, liền khựng lại một thoáng rồi ngữ khí càng trở nên trầm trọng hơn: “.....Bất luận sống chết!”

Người đàn ông như u hồn ấy chớp mắt đã lao vút đi, Hoắc Chân cũng xoay người gào lên với phía sau: “Lý Thành Thanh!”

Lý Thành Thanh với hàng râu đen mặc bộ quần áo thân vệ màu đỏ bước ra, đôi mắt Hoắc Chân vẫn tia máu trợn trừng hung tợn nói với ông: “Đi mang con bé về đây cho ta.” Lý Thành Thanh cũng nhanh chóng tuân lệnh rời đi.

Hoắc Thời Anh của lúc này đang vật lộn để gạt một trường đao, cây thương dài của nàng bị chém gãy rồi, nàng liền giành lấy một cây rìu từ tay kẻ địch, bổ một nhát vào bả vai kẻ ở phía đối diện, đối phương rú lên một tiếng thảm thiết rồi ngã khỏi lưng ngựa, càng có nhiều lính Khurong bu lại, bốn bề xung quanh nàng toàn là lính Khurong đông nghìn nghịt, đã không còn nhìn thấy người phe mình nữa rồi, Hắc Tử phía dưới hí lên một tiếng đau đớn, cả người nó run rẩy kịch liệt, Hoắc Thời Anh nghiêng răng nhấm tâm không nhìn tiếp nữa thúc vào bụng ngựa, quát lớn: “Hắc Tử! Chúng ta xông ra ngoài.”

Một người một ngựa như sát thần, cả người thấm đẫm máu tươi, Hoắc Thời Anh vung cao rìu chiến, quét một vòng tròn, xung quanh lập tức vang lên tiếng rú bi thảm, Hắc Tử hí vang tung vó lao đi, phía trước là tầng tầng lớp lớp ngăn trở, cả một trời mưa máu bay múa dưới lưỡi rìu chiến của nàng, mấy thanh trường mâu xé gió bắn tới từ mé bên, Hắc Tử ngẩng đầu hí lên một tràng dài, từ trên lưng ngựa Hoắc Thời Anh bật nhảy vọt lên, rìu chiến quét ngang một đường trong không khí, lập tức hai cái đầu người bay văng lên nửa chừng không, tiện đà nàng nghiêng người tung một cú đá, đập một lính Khurong ngã nhào rồi lật người leo lên lưng ngựa của hắn, đến khi quay đầu lại thì thấy Hắc Tử đã ngã vật ra trong vũng máu, máu trào ông ộc từ những vết thương do đao trên mình nó, mấy thanh trường mâu đâm xuyên thủng cả phần bụng, đôi mắt to của nó ầng ạch nước mắt không nhắm lại được, nhìn về phía Hoắc Thời Anh.

Chỉ có thể liếc nhìn một vậy thôi, Hoắc Thời Anh xoay đầu ngựa, tiếp tục chém giết xông ra.

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, đường đến máu chảy thành sông, đường ra không biết đang ở nơi đâu, dường như giết chóc mãi không có điểm dừng, bả vai nàng truyền đến những cơn đau buốt, Hoắc Thời Anh biết mình đã bị thương, kể từ khi nàng theo Lý Thành Thanh xuất sư đến giờ căn bản chưa từng bị thương, vì xưa nay chưa ai có thể tiến gần đến cơ thể nàng, hiện giờ nàng bị thương nghĩa là tốc độ của nàng sẽ chậm lại, có mạnh mẽ hơn nữa, nàng cũng là con người bình thường có máu có thịt, sức lực rồi cũng sẽ có lúc cạn kiệt.

Hoắc Thời Anh đã không còn nhìn ra được người phe mình nữa, e là bọn họ đã chết sạch rồi, bản thân cũng sẽ chết ở đây, như thế cũng tốt, nàng nghĩ vậy.

Ngựa chiến dưới thân không biết đã thay đến con thứ bao nhiêu rồi, phía trước có một thanh chùy sắt rít gào lao tới, theo bản năng Hoắc Thời Anh nhấc tay lên đỡ, chùy sắt liền bị hất bay ra, nhưng cơ thể nàng cũng chịu một lực tác động khá lớn, cuối cùng rầm một tiếng ngã khỏi lưng ngựa.

Lúc ngã từ trên ngựa xuống, trước mắt nàng là một mảnh nhoe nhoet, đầu óc văng vát, xung quanh đâu đâu cũng vang lên tiếng vó ngựa lộn xộn, không thể chờ đợi quá lâu, nàng lập tức lật người bật dậy, đập vào mắt là bóng người lác quắc qua lác lại, dựa vào trực giác nàng có hệt sức nhảy về phía trước, lao bổ về phía một con ngựa, người đang ở trên lưng ngựa bị xô ngã xuống đất, Hoắc Thời Anh liền ôm lấy hắn, không ngừng lên gối.

Máu tươi từ miệng gã người Khurong bắn cả lên mặt, lên ngực nàng, động tác của nàng rất máy móc, mãi cho đến khi dùng hết chút sức lực cuối cùng, nàng liền đột nhiên thả cái thi thể mềm rũ ấy ra, lật người ngồi sang một bên, ngây ngẩn nhìn về phía trước, đợi cái chết đến với mình. Nàng đã vì quốc gia mà dùng đến sức tàn lực kiệt, thế là đủ rồi, nàng nghĩ thầm.

Phía sau có một con ngựa chiến lao tới, thanh chùy sắt giáng một cú thật mạnh xuống phía sau đầu Hoắc Thời Anh khi nàng đang ngồi phệt dưới đất, Hoắc Thời Anh bay ngang ra, mũ giáp văng khỏi đầu, một tay kẹp thủ trên lưng ngựa khác thúc ngựa đi gần đến bên nàng, từ trên cao nhìn xuống nói: “Hoắc Thời Anh, đây là cô nợ lão từ đây.”

Hoắc Thời Anh nằm trên đất nhắm mắt nhìn, là Ô Thái Lợi, nàng nhếch miệng cười, có thể chết trong tay hắn cũng không tồi.

Ô Thái Lợi không biết cướp được ở đâu một thanh trường thương, ông ta cầm thương chọc xuyên qua dây thắt lưng của Hoắc Thời Anh, găm lên một tiếng mạnh mẽ rồi nhấc cả người nàng lên.

“Hoắc Thời Anh! Lão từ kính trọng cô, sống cho tốt vào nhé!”

Ô Thái Lợi hét lên rồi quăng Hoắc Thời Anh ra ngoài, cách đó hơn năm trượng là đội quân của Nhan Lương, thật ra Hoắc Thời Anh chỉ cách cửa sinh có một bước chân nữa thôi.

Lúc bay trên không, đập vào mắt Hoắc Thời Anh là một màu xanh biếc, là màu xanh biếc thăm thẳm của bầu trời, cái nóng trên người dần dần tiêu tan,

không có sợ hãi, không có bị thương, không có lưu luyến, nàng rơi phịch xuống đất, ngênh đón nàng là một mảng đen kịt.

Một bóng người đột nhiên từ giữa thiên quân vạn mã nhảy vọt lên không trung, một tay đỡ lấy thân thể vừa rơi xuống của nàng, trước mắt lại một lần nữa nháng lên toàn bộ quang cảnh chiến trường hỗn loạn xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Hoắc Thời Anh tỉnh lại trong làn ánh sáng mờ mờ, một tia sáng nhàn nhạt lọt qua khe hở của cửa lều chiếu vào, khiến nàng phải giơ tay che mắt, bàn tay nàng cáu bẩn, những ngón tay tuy thon dài nhưng hồ khẩu lại bị rách, ria ngón tay bị xước, lòng bàn tay chai sần, trên mu bàn tay là tầng tầng lớp lớp vết máu đen sì đông lại, kẽ ngón, kẽ móng toàn là máu và bùn đen kịt, đây là bàn tay của nàng, và nàng vẫn còn sống.

Lật người ngồi dậy, nhìn khắp lượt bốn bề xung quanh, Hoắc Thời Anh phát hiện ra đây là quân trường của binh lính bình thường, bên trong lạnh lẽo âm thấp, dưới chân là bùn đất, bên trên trải một lớp chiếu, lấy rom rạ làm giường, tầm chân nhìn không ra màu sắc lúc ban đầu bốc lên một thứ mùi đặc hữu hôi khùng khiếp, và nàng thì đang nằm trên nó.

Ngồi chờ ra hồi lâu, nàng nghe thấy âm thanh bên ngoài vô cùng huyền ảo, tiếng người quát thét tiếng ngựa hí vang rất hỗn loạn, Hoắc Thời Anh chống tay lên đầu gối chậm rãi đứng dậy, vừa bước được một bước, trước mắt đã tối sầm, nhưng nàng không cho phép bản thân mình được ngã mà gắng gượng đi tới cửa lều, vén rèm lên, ánh tà dương bên ngoài đỏ như máu, một dãy lều trướng kéo dài nhìn mãi không thấy điểm cuối, quân sĩ cười chiến mã xuyên qua con đường giữa các doanh trại, từng tốp từng tốp lính đi qua đi lại, đâu đâu cũng thấy bóng dáng vội vàng ồn ã.

Hoắc Thời Anh lão đã lão đảo bước ra ngoài, trong mắt nàng mặt đất như đang ngã nghiêng, bóng người cứ chòng chẹo lên nhau, rung lắc mãi không ngừng, cả thế gian như méo mó trước mắt nàng, tai vang lên một tiếng gầm cực lớn, âm thanh hỗn tạp bốn phía truyền đến tai nàng giống như cách mấy lớp bông dày, biến dạng và vụn vụn. Nàng khó khăn lắm mới đi được đến chính giữa khoảng đất trống, đột nhiên chặn đường một con chiến mã đang phi nhanh đến, hai tay giăng rộng.

Tay kỵ thủ trên lưng ngựa từ đằng xa đã nhìn thấy nàng sợ mất hết cả hồn vía, theo phản xạ ra sức siết chặt dây cương, con chiến mã đột nhiên bị dây cương kéo căng liền chồm thẳng dậy, hí một tiếng dài thảm thiết, vó ngựa giậm rậm rạp xuống mặt đất, rất lâu mới dừng lại được.

Tay kỵ thủ há hốc miệng nhìn Hoắc Thời Anh đứng phía dưới, Hoắc Thời Anh lạnh lùng nhìn gã, phun ra hai chữ buốt giá: “Xuống ngựa!”.

Nàng không biết đáng về lúc này của mình đáng sợ đến mức nào, trên quân phục toàn là máu, tóc tai xơ tung, máu tươi dính trên mấy sợi tóc rủ xuống phía trước ngực đông hết cả lại, trên mặt cũng toàn là vết máu đen, căn bản không nhìn ra được ngũ quan vốn có, duy chỉ có đôi con ngươi trong đôi mắt với phần lòng trắng có một mảng màu xanh đen bắn ra những tia sáng khiến người ta khiếp hãi, cả người nàng toát lên bầu không khí âm u lạnh lẽo, giống như ác quỷ vừa tắm máu, bước ra từ một cuộc chém giết chốn địa ngục.

Tay kỵ thủ vội vàng lật người lăn xuống khỏi con chiến mã, Hoắc Thời Anh giằng lấy dây cương trong tay hắn, lúc ấy hắn mới lắp bắp hỏi: “Cô, cô là ai?”.

Hoắc Thời Anh vừa đặt chân lên bàn đạp, nhấc người nhanh nhẹn leo lên lưng ngựa, để lại một câu: “Ta là Hoắc Thời Anh.” Nói xong thúc ngựa lao đi.

Gã kỵ thủ nhìn theo bóng người trên lưng ngựa lao đi, đột nhiên tỉnh táo lại, vội vàng sải chân vừa chạy đuổi theo vừa gọi: “Tướng quân! Cô mau quay lại đi, cô không được cử động.....”

Ráng chiều đỏ tươi màu máu, Hoắc Thời Anh ngênh đón ánh hoàng hôn muộn màng thúc ngựa phi nhanh, cả thế giới rung lắc dữ dội, cảnh tượng trong mắt nàng huyền ảo và dị dạng, đầu nàng đau như búa bổ, nàng biết cơ thể mình đang không ổn, nàng biết bản thân có thể sẽ chết, nhưng nàng không thể để bản thân chết một cách bất lực ở cái chốn tối tăm lạnh lẽo đó được, có chết cũng phải chết ở nơi mà vong hồn của bọn họ bay về với trời, bọn họ nói không chừng vẫn đang ở nguyên chỗ đó chờ nàng, nàng là linh hồn, là thủ lĩnh của đoàn quân ấy, là nàng đã dẫn bọn họ đi trên con đường chết chóc này, đến cuối cùng nàng không thể vứt bỏ họ như vậy được.

Trận chiến trên mảnh đất bao la đã kết thúc, quân Hán đã chiến thắng, một chiến thắng dùng núi xác biển xương để đổi lấy, Hoắc Thời Anh đứng giữa khu đất rộng lớn, trước mặt là xác người chất đông chất đống đang được thu dọn, binh lính chịu trách nhiệm quét dọn chiến trường sẽ căn cứ vào quân phục của những đồng đội đã chết để chuyển ra khỏi chiến trường, không có nơi nào đủ rộng để đặt xác, nên tạm thời xếp chồng lên nhau, tạo thành một dãy núi toàn xác người.

Gió lạnh thổi khắp bốn phương tám hướng, trống rỗng và lạnh lẽo, trên khu đất trống trải nhiều người như vậy mà lại tĩnh mịch quá đổi.

Lục Toàn, Vương Vinh Nghĩa, Trần Canh, Lưu Thuận Lai, Trương Hồi..... nhiều người như vậy, nhưng Hoắc Thời Anh chưa từng nói chuyện với người nào trong số đó, nhưng cũng lại không thể không nhớ tên tuổi, tính tình của họ, nàng nhớ hết tất cả. Không còn nữa rồi, từng khuôn mặt từ lúc không muốn nhớ, nhưng sao giờ lại rõ ràng đến thế. Không còn nhìn thấy bọn họ nữa rồi, chỉ còn lại tứ chi bị chém cụt vương đầy trên đất, trước mắt là xác thịt bầy nhầy, không tìm thấy được mọi người nữa rồi.

Phùng Tranh, là con trai một trong nhà, nếu như hắn đi theo con đường của một văn nhân, tuy xung quanh có thể gặp khó khăn trắc trở, nhưng cha hắn có thể dạy bảo hắn, chi ít là cả đời bình an, không đi theo nàng, thì đâu đến nỗi da ngựa bọc thây.

Trần Lộ, ngay từ đầu nàng đã biết hắn là người có tính cách tàn nhẫn, kiểu người này nếu không chết, thì sau hai mươi năm nữa nhất định sẽ là một nhân vật hiển hách. Nhưng đến cuối cùng hắn lại dẫn người chém giết xông gần đến chỗ của nàng.

Cả Tần Xuyên nữa, Hoắc Thời Anh không tài nào nghĩ tiếp được, Tần Xuyên! Tần gia. ....

Trên chiến trường lộn xộn sau trận chiến, một người một ngựa ở phía sau lưng Hoắc Thời Anh sau hai lượt phi đi rồi phi về, đến lần thứ ba cuối cùng không chịu nổi nữa dừng lại phía xa, bóng lưng ấy thẳng tắp như một cây lao, mỏng manh, bị thương, cô độc và se sắt quá.

Chiến trường sau trận chiến đầu đầu cũng có thể thấy những người mất hết hồn phách chấn thương tâm lý kiểu như thế này, cô gái với tư thái se sắt như vậy, không biết là tại sao, đã rất nhiều lần thu hút ánh mắt của Trần Gia Du, mỗi lần nhìn nàng trái tim lại trở nên nặng nề, cuối cùng hắn không nhìn được liền dừng lại.

Trần Gia Du mặc giáp chiến màu vàng nhảy xuống từ trên lưng ngựa, gọi thừ một tiếng thăm dò: “Hoắc Thời Anh?”

Bóng lưng ấy không may mắn nhích, hắn lại tiến lên vài bước thừ gọi thêm lần nữa: “Hoắc Thời Anh?”

Bờ vai của bóng lưng phía trước thoáng run rẩy, nhịp tim Trần Gia Du đập mạnh, hồi hộp nhìn người con gái ấy quay người lại, đó là một người đang ở trạng thái ngây dại, động tác chậm chạp và đờ cứng, từ từ xoay lại, mái tóc xõ tung, trên người toàn là máu, đáng người thẳng tắp, mang theo một loại cảm giác không nói rõ được, khiến người ta cảm thấy một nỗi bi thương và thê thiết ngập trời.

“Hoắc Thời Anh.” Trần Gia Du dè dặt cẩn trọng gọi tên nàng.

Trong đáy mắt Hoắc Thời Anh không hề có tiêu cự, Trần Gia Du nhìn thấy bờ môi nứt nẻ của nàng hơi mấp máy, rồi một âm thanh khàn sạn khề khàng theo gió truyền tới: “Mười năm tráng sĩ trở về, xác này bọc trong lớp da ngựa!”

Hoắc Thời Anh nói xong câu đó, đột nhiên lệ trào ra khỏi hốc mắt, hai dòng nước mắt đỏ tươi chảy từ khóe mắt của nàng rơi xuống gò má, cùng lúc đó máu tươi từ lỗ tai, khóe miệng, khoang mũi của nàng từ từ chảy ra, cả thất khiếu máu ồ ồ ộc tuôn ra, cảnh tượng đáng sợ mà thê lương, cả người nàng giống như một túi dài rút đồ rỗng về phía sau!

Trần Gia Du đứng cách đó hơn ba trượng hoảng hốt hai mắt tròn trừng, kêu lên sợ hãi: “Hoắc Thời Anh!”

Trần Gia Du lao bỏ về phía trước, nhưng bóng của một nhóm người vụt qua tốc độ còn nhanh hơn cả hắn, một trang nam tử mặc trường bào màu xanh ngọc dẫn theo mấy người nữa vốn dĩ đang sải bước nhanh về phía này, đột nhiên thấy Hoắc Thời Anh ngã xuống, người đàn ông này liền tăng tốc lao nhanh tới.

Sau khi Trần Gia Du chạy đến, thì nhìn thấy vị nam tử ấy chạy tới chỗ Hoắc Thời Anh ngã rồi đột nhiên khựng lại, ngừng lại một thoáng sau đó quỳ một chân xuống, duỗi tay ra định nâng đầu của Hoắc Thời Anh lên.

“Tạm thời không được động vào nàng ta!”

Chạy theo phía sau hắn là một người đàn ông trung niên khuôn mặt trắng trẻo trông rất đứng đắn hết lên ngăn cản.

Thân thể vị nam tử đang quỳ một chân dưới đất liền sững lại, thu tay về, rồi ngẩng phắt đầu lên trầm giọng nói với người đàn ông trung niên: “Cứu sống nàng ấy!”

Trần Gia Du sững sờ nhìn người đàn ông trung niên quỳ xuống bên cạnh thân thể Hoắc Thời Anh, vừa nhanh nhẹn cầm mấy cây kim bạc ra phía sau tai và gáy của nàng, miệng vừa trả lời: “Thần nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

Sau đó Trần Gia Du ngây ngẩn đứng đó nhìn tình cảnh hỗn loạn xảy ra trước mắt mình, binh sĩ khiêng một cáng tới, Hoắc Thời Anh được một vài người cẩn thận chuyển lên cáng, cả đám người đưa nàng đi với tốc độ cực nhanh, cảnh tượng cuối cùng khi một cánh tay của Hoắc Thời Anh thõng xuống đung đưa giữa không trung đã ấn tượng khó phai nhất khắc sâu trong đầu hắn, gió thổi khắp bốn phương, trong thoáng chốc chỉ còn lại một mình hắn đứng sừng sững giữa mảnh đất trống trải rộng lớn ấy.

Đêm khuya trong phủ Thái thú ở Dinh Xương đèn đóm vẫn sáng trưng, trong thành tiếng reo hò như sấm dậy, đầu đầu cũng là những lời chúc mừng thắng lợi sau cuộc chiến, còn nơi này lại bị bao phủ bởi bầu không khí ngọt ngào nặng nề.

Trong một căn phòng rộng rãi thoải mái nhất sâu bên trong phủ Thái thú, mười mấy cây nến mờ được thắp lên khiến cả căn phòng sáng như ban ngày, Hoắc Thời Anh nằm trên một giường cỡ đại được khắc bằng gỗ giáng hương, mặt mũi tay chân đã được lau rửa sạch sẽ, nhưng quần áo thì vẫn chưa thay được, vì không một ai dám động vào nàng, sắc mặt nàng trắng bệch như giấy, cánh môi đỏ tím, nhịp tim rất yếu, hơi thở gần như không còn nghe thấy nữa.

Y chính của Thái Y viện Trác Minh Viễn quỳ sụp xuống dưới chân Hoàng đế: “Thần bất tài, Hoắc tướng quân bị đánh một cú rất nặng bằng chùy ở phần sau đầu, nên não bị tụ máu rất nhiều, nếu thần dùng những loại thuốc mạnh, thì lần này dù tướng quân gắng gượng vượt qua được thì nhiều nhất cũng chỉ có thể sống như người chết vĩnh viễn không thể tỉnh lại.”

Ánh nén hắt nên khuôn mặt tái xanh của Hoàng đế, hần cúi đầu nhìn người dưới chân, hồi lâu không lên tiếng, trong bầu không khí ấy thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng tí tách khe khẽ vang lên từ những ngọn nến đang cháy dở. Chức vị của Trác Minh Viễn trong Thái Y viện không cao, nhưng ông ta lại là vị thái y được tin nhiệm nhất, bởi tính tình ngay thẳng chính trực, chưa từng qua loa, tặc tránh sợ hãi việc gánh vác, quả cảm lại có trách nhiệm, ông ta là một thầy thuốc giỏi, những lời ông ta nói đều là sự thật.

“Lẽ nào không có chút hy vọng nào sao?” Hoàng đế hỏi bằng giọng thì thầm cơ hồ nghe không ra.

Trán Trác Minh Viễn áp xuống sàn, đầu toàn là mồ hôi đáp: “Cũng có một tia mong manh, nhưng sau khi chữa khỏi sẽ nằm liệt giường, cả đời không thể đi lại được! Thứ cho thần nói thẳng, một nhân vật như Hoắc tướng quân. ....” Trác Minh Viễn dừng lại, cuối cùng nghiêng răng, đồng dục nói: “Từ chiến trên chiến trường có lẽ là kết cục tốt nhất cho tướng quân.”

Thị nữ Y chính trong phòng có đến mười mấy người, nhưng giờ phút này lại yên tĩnh đến độ nghe được cả tiếng kim roi, Hoàng đế giấu bàn tay đang run rẩy kịch liệt trong ống tay áo, trán phủ một lớp mồ hôi mỏng, thoáng chốc đầy mắt hần toàn tơ máu, hần đột nhiên quát lớn: “Người chữa cho ta, bắt kẻ tương lai nằng ấy có ra sao. Trẫm. Đều sẽ chấp nhận nằng ấy.”

Hoắc Chân bước chân vào phòng đúng lúc tiếng quát vang lên, ánh mắt vua tôi hai người va chạm giữa không trung, Hoàng đế dường như dùng hết sức lực của toàn thân nhìn về phía Hoắc Chân bổ sung thêm một câu: “Trẫm! Chấp nhận nằng ấy.”

Hoắc Chân nhìn vị Hoàng đế trẻ tuổi, ngũ quan anh tuấn nghiêm túc như một bức tượng điêu khắc, sau đó ông nói: “Cha thần từng đặt tên hồi nhỏ cho Thời Anh là An Sinh.”

Hoàng đế cũng trả lời bằng giọng nói lạnh lùng và nghiêm túc: “Ta biết, năm năm trước Hoắc lão tướng quân đã phó thác nằng ấy cho ta, nếu nằng ấy sống thì sẽ là cô gái cao quý nhất, quyền lực nhất trong thiên hạ, nếu nằng ấy không may gặp chuyện ta sẽ quý trọng nằng ấy mãi mãi, nằng ấy tuy vĩnh viễn không biết gì nhưng cũng chính là cô gái có được cuộc sống bình an nhân nhâ nhất, ta sẽ ở bên nằng ấy cả đời, thử hỏi trong thiên hạ này có ai có thể làm được như vậy?” Lời thề ấy bật thốt ra từ miệng người đàn ông tôn quý nhất thế gian.

“Vậy vị Hoàng hậu đang ở trong hậu cung đó thì tính sao?” Hoắc Chân từng bước ép sát.

Hoàng đế đè nén giọng nói của bản thân nhìn thẳng vào Hoắc Chân: “Hoắc Chân, nhắc đến những bí mật riêng tư chốn hoàng gia lẽ nào trẫm còn phải giải thích với khanh sao?”

Cuối cùng khuôn mặt của Hoắc Chân thoáng thả lỏng, ông xoay lại nói với người ở phía sau: “Lý Thành Thanh, ông vào xem bệnh cho con bé đi.”

Một người đàn ông với chòm râu rậm, một nửa khuôn mặt của ông ta đều bị bộ râu che mất, nhìn không ra được biểu cảm, nhận lệnh của Hoắc Chân xong, quay người bước vào phòng đi đến bên cạnh giường, chân dẫm lên gạch xanh lát nền vang lên những âm thanh giòn ghẹt, đi tới gần giường rồi trước tiên ông ta cúi đầu quan sát Hoắc Thời Anh hồi lâu, sau đó móc từ trong người ra một túi vải, giờ ra, bên trong có đến hơn một trăm cây kim bạc to nhỏ dài ngắn đủ cả xếp thành hàng.

Lý Thành Thanh rút một cây kim dài nhất trong số đó ra, ước chừng phải hơn một thước, tay trái của ông cầm chằm, tay phải làm một loạt động tác hoa cả mắt như đang múa, vốn dĩ trên đầu Hoắc Thời Anh được Trác Minh Viễn chằm rất nhiều kim nhưng chỉ thoáng chốc đã hoàn toàn không thấy gì nữa, chẳng ai nhìn rõ được động tác của ông, chỉ nghe thấy một vài tiếng động rất khẽ, tia sáng bạc lóe lên, cây kim dài cả thước trên tay ông thoát cái đã cắm xuống huyết Bách Hội trên đỉnh đầu Hoắc Thời Anh.

Trác Minh Viễn hoảng sợ kêu lên, nhưng Hoắc Chân đã giờ tay ra ngăn ông ta lại bảo: “Từ bé Thời Anh đã đi theo ông ấy luyện võ, học được tuyệt học gia truyền của ông ấy, con bé được ngâm trong nước thuốc của ông ấy từ nhỏ tới lớn, thân thể không giống với người bình thường, nếu như trên thế gian có một người có thể cứu được con bé, thì chỉ có thể là ông ấy thôi.”

Hoắc Chân đang nói, thì bên này Lý Thành Thanh đã nhanh như cắt lật người Hoắc Thời Anh lại, mỗi lần nhấc tay lên như nước chảy mây trôi phía sau đầu nằng, những huyết vị sau tai lại một lần nữa cắm đầy những cây kim sáng loáng.

Lý Thành Thanh đặt đầu Hoắc Thời Anh ở mép giường, bàn tay to lớn như một quạt tròn không ngừng xoa bóp những đại huyết ở sau gáy nằng, cơ thể cứng đờ của Hoắc Thời Anh đột nhiên như lên cơn sốt rét run rẩy dữ dội, cơ thịt co giật từng cơn từng cơn, thân thể lăn lộn vụn vụn, hai tay Lý Thành Thanh đè chặt nằng lại trầm giọng nói: “Con ngoan, sẽ qua nhanh thôi, sư phụ không dạy ra thứ đồ đệ yếu ớt đâu.”

Đột nhiên Hoắc Thời Anh phun ra một búng máu màu đỏ sẫm, bắn tung tóe trên sàn nhà, rồi chậm chậm thấm qua khe hở giữa những viên gạch, thân thể nằng từ từ bình ổn trở lại, Lý Thành Thanh đứng bật dậy, đi tới cạnh bàn, dùng tốc độ cực nhanh viết kín hai tờ giấy lớn, rồi xoay người đưa cho Trác Minh Viễn, chuẩn bị một nồi to, bỏ dược liệu ghi trên giấy vào trong đó rồi sắc lên, trong vòng nửa canh giờ nhất định phải chuẩn bị xong.

Trác Minh Viễn lướt nhanh qua đơn thuốc trên tay, kính hãi nhìn Lý Thành Thanh, sau đó quay người sai bước đi ra.

Trong lúc đang nói chuyện, Hoắc Thời Anh đang ở trên giường đột nhiên nảy lên, sau đó lại bắt đầu co giật dữ dội, cơ thể co quắp vụn vụn, một vài thị nữ đang túc trực ở bên giường thấy thế theo phản xạ đuổi tay ra định ấn nằng xuống, có một người vừa đặt tay lên vai nằng, Hoắc Thời Anh bất thần lật người, mu bàn tay tát thẳng vào mặt nằng ta.

“Á!” Nằng thị nữ hoảng sợ kêu lên, ngã luôn xuống đất, khuôn mặt sưng đỏ, máu từ kẽ răng chảy ra.

Lý Thành Thanh vội sai bước tiến đến ấn nằng xuống, bàn tay to lớn lại xoa bóp vụn khí phía sau đầu nằng giống như vừa nẩy, Hoắc Thời Anh lại “ồ

ộc” phun ra mấy ngụm máu đen nữa, rồi cuối cùng mới bình tĩnh lại.

Lý Thành Thanh thờ phào một hơi, đoạn quay ra nhìn hai người đàn ông có thể hạ lệnh trong phòng nói: “Dọn dẹp bớt đi, những ai không liên quan ra ngoài hết, ta phải chăm cứu cho con bé.”

Hoàng đế khoát khoát tay, những người trong lòng lũ lượt đi ra, Lý Thành Thanh thấy Hoàng đế không nhúc nhích, liền liếc nhìn Hoắc Chân, Hoắc Chân liền gật đầu ra hiệu với ông, lúc ấy ông mới quay người lại, khom người cời quần áo của Hoắc Thời Anh.

Trong phòng đốt mấy cái lò than, cửa sổ thì đóng chặt, nên bầu không khí nóng bức ngột ngạt vô cùng, Hoắc Thời Anh bên trên mặc yếm, phía dưới chỉ còn lại một khố, cây kim sau đầu đã được rút ra, nằm ngửa ở trên giường, tứ chi và bụng, toàn bộ dính đầu, trước ngực cắm chỉ chít những cây kim bạc, sắc mặt vẫn trắng xanh, cánh môi tím lịm. Lý Thành Thanh thu lại cây kim cuối cùng, đầu đầy mồ hôi cúi nhìn nàng.

Hoắc Chân ở đằng sau khăn trương hỏi: “Thế nào rồi?”.

Lý Thành Thanh tựa như một ngọn núi nhỏ sống lưng ướt đẫm, trả lời bằng giọng nghèn nghẹt: “Phải xem tạo hóa của con bé.”

Chỉ nửa khắc ngắn ngủi, mà dài như mấy ngày mấy đêm, bầu không khí trong phòng nặng nề cơ hồ như đông cứng, Hoắc Thời Anh vẫn nằm thẳng trên giường không chút động tĩnh, thời gian trôi qua càng lâu, bàn tay nắm thành nắm của Lý Thành Thanh lại càng siết chặt, sống chết nhìn người nằm trên giường hô hấp dần dập dồn như trâu.

Hoắc Chân nhìn ông ta, cuối cùng không nhịn nổi nữa thét lên: “Rốt cuộc thế nào rồi?”.

Lý Thành Thanh im bất, hít vào thở ra từng hơi từng hơi, chỉ là không chịu hé răng, Hoắc Chân suy sụp ngồi phịch xuống chiếc ghế chân thấp.

Đúng vào lúc nước sôi lửa bỏng nhất thì đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng người hò hét, một giọng nói lạc cả đi vang lên: “Hoắc Thời Anh! Ông đây vẫn còn sống, ta vẫn còn sống, Tần Xuyên vẫn còn sống, Phùng Tranh cũng vẫn còn sống, thằng lỏi con Trần Lộ cũng vẫn còn sống, nó bị chém ba đao ruột lòi cả ra ngoài, những thằng nhãi ấy vẫn còn sống, đội quân của chúng ta tổng cộng còn sống năm mươi hai người.”

Ở ngoài cửa, Tần Xuyên bị quán như một bánh chưng, mất mất một cánh tay, nằm trên cáng, được mấy người khiêng đến, Phùng Tranh đứng ở bên cạnh ông ta không hề bị thương cứ như thể có phép màu.

Tần Xuyên gân cổ lên, vừa gào vừa khóc, nước mắt nhoe nhoet trên mặt, nước mắt nước mũi càng khóc càng chảy ra: “Hoắc Thời Anh, cô không thể yếu đuối như vậy được, cô sống, bọn ta cũng không hề chết sạch, món nợ cô nợ bọn ta, cô phải trả chứ.” Tần Xuyên gào xon giọng càng lúc càng nhỏ, đột nhiên chống nửa người dậy hét lớn: “Cô vẫn còn nợ ông đây, nợ nhiều lắm, ông đây theo cô mười năm, trải qua biết bao nhiêu chuyện trong làn mưa đao mưa kiếm, từng cứu cô biết bao nhiêu lần, mẹ nó chứ cô không thể chết một cách yếu đuối như vậy được.”

Trong phòng lặng phắc không một tiếng động, bỗng nhiên khóe mắt Hoắc Thời Anh trào ra hai hàng lệ máu đỏ tươi, đồng thời khoang mũi, khóe miệng, lỗ tai máu tươi cùng lúc ào ào chảy ra, kinh dị đến dọa người, Lý Thành Thanh kích động thét to: “Thành công rồi!”.

Ông quay người lại liên tục gào toáng lên với Hoắc Chân: “Thành công rồi! Thành công rồi!”.

Hoắc Chân đứng phắt dậy, Hoàng đế mất hết sức lực ngồi phịch xuống.

Tối hôm đó trong phòng ngủ, bóng người đi qua đi lại như con thoi, tuy bận rộn tay nhưng không hề rối loạn, căn phòng hương khói lượn lờ, những nồi nước thuốc nóng hôi hổi được mang vào, lạnh rồi lại mang ra, giống như đang tiếp sức nhộn nhạo suốt cả một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lý Thành Thanh mở cửa phòng ra, vầng mặt trời đỏ rực tỏa ra những tia nắng ấm áp dịu dàng nghênh đón ông, người đàn ông thật thà chất phác nhìn về phía chân trời, thờ phào một hơi nhẹ nhõm, nhếch miệng khẽ nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Lúc Hoắc Thời Anh tỉnh lại, trên đầu là chiếc đỉnh màn bằng gấm màu vàng tươi, dưới sàn trải một tấm thảm nhung dày, bên trên thêu vô số những đóa mẫu đơn phú quý to đùng màu sắc rực rỡ, một cái lư làm bằng đồng thau khắc chín con rồng được đặt ở chính giữa, than bên trong đang bập bùng cháy, ngay bên cạnh là một ô cửa sổ nhỏ, rèm gấm đã được vén sẵn lên, trên cửa chính có gắn một tấm vải mỏng màu xanh, bản thân nàng đang nằm dưới cửa sổ, trên người được đắp chăn gấm, dưới người thì ấm áp mềm mại.

“Tướng quân tỉnh rồi à?”.

Hoắc Thời Anh vắt vẻo quay đầu lại, một người phụ nữ trung niên đang quỳ ngay bên cạnh đầu giường, nàng cau mày quan sát thật kỹ, người phụ nữ này trông rất đoan trang, làn da trắng trẻo, mịn màng căng bóng, nhưng khóe mắt đã có nếp nhăn, trên người mặc bộ y phục màu hồ thủy, mái tóc được búi

theo kiểu ở trong cung, phục sức vô cùng đơn giản, nghiêm cẩn không mấy may có chút tùy tiện nào.

“Đây là.....” Hoắc Thời Anh mở miệng hỏi bằng giọng khàn sạn.

Người phụ nữ không cưỡng không vội dịch lại gần, cúi người một tay luôn xuống dưới thắt lưng của Hoắc Thời Anh, tay kia đỡ cổ nàng để nàng nửa ngồi nửa nằm, sau đó bà nhanh nhẹn nhét mấy cái gối ra phía sau lưng nàng, miệng trả lời: “Tướng quân đã ngủ suốt hai ngày hai đêm, cuối cùng đã tỉnh rồi.”

Dưới người có hơi rung rung, bên ngoài cửa sổ có cây cối và bóng của đội ngựa di chuyển, Hoắc Thời Anh nhanh chóng nhận ra mình đang nằm trong một cỗ xe ngựa chạy trên đường, nàng nghi ngờ hỏi lại người phụ nữ: “Ta đây là.....”

“Tướng quân đang ở trên xe ngựa của Hoàng thượng.” Người phụ nữ này rất thông minh, chỉ mới nói nửa câu đã hiểu được ý của Hoắc Thời Anh, tốc độ nói chuyện không nhanh không chậm, cách nhả chữ rõ ràng mạch lạc, động tác khi hành động tuy nhanh nhưng không hề rối, trong lúc nói một tay đã kịp bưng bát nước, tay kia cầm muỗng ghé đến gần miệng Hoắc Thời Anh: “Tướng quân không ăn không uống hai ngày rồi, nhất định là khát lắm, uống tạm chút nước mát ong này đi cho thông cổ họng.”

Giọng nói của bà rất dịu dàng, khuôn mặt luôn thường trực nụ cười, không quá nhiệt tình cũng chẳng hề cứng nhắc, động tác giờ tay nhắc chân đều rất vừa phải, khuôn mặt bà vốn dĩ không có gì nổi bật, nhưng tiếp xúc với nhau một lúc lại cảm thấy khuôn mặt ấy trong ấn tượng của mình tự dung sinh động tươi mới hơn hẳn, Hoắc Thời Anh bất giác quan sát bà nhiều hơn, miệng tự động há ra uống mấy thìa nước bà bón.

Uống được mấy thìa, Hoắc Thời Anh đón lấy cái bát trên tay bà tự mình uống, người phụ nữ ấy cũng không hề ngăn cản, nhìn Hoắc Thời Anh uống một hơi cạn sạch bát nước mặt ông, bà liền tùm tùm cười, trong đáy mắt chất chứa sự khoan dung và âm áp.

Hoắc Thời Anh trả bát lại cho bà, đoạn hỏi: “Sao ta lại ở đây?”

Người phụ nữ đón lấy cái bát, để lại trên chiếc bàn chân thấp kê ở bên cạnh xong mới đáp: “Tướng quân, cô vẫn chưa biết rồi Hoàng thượng cải trang đến phủ Đình Xương để quan sát trận chiến, hiện giờ chúng ta đang trên đường hồi kinh.”

Người phụ nữ giải thích đơn giản về tình hình hiện giờ, nghe xong Hoắc Thời Anh chậm rãi dựa vào thành xe nhắm mắt im lặng, đầu óc quay cuồng văng vất. Trong xe bỗng chốc được bao phủ bởi bầu không khí yên tĩnh ngán ngùi, người phụ nữ nhìn nàng một lúc, rồi nhẹ nhàng lên tiếng hỏi: “Tướng quân cảm thấy không khỏe ở đâu à?”

Hoắc Thời Anh nhắm mắt hồi lâu bà mới nghe thấy nàng thông thả nói khẽ: “Một nửa người của ta không cử động được.”

Trong lúc di chuyển cơ thể người phụ nữ ấy phát ra một âm thanh rất nhỏ, Hoắc Thời Anh nghe thấy giọng nói của bà vừa bình tĩnh lại từ tốn: “Đề ta đi mời Trác thái y tới.”

Tiếng rèm châu vén lên phát ra những âm thanh nhỏ vụn. dường như người phụ nữ đang ghé sát tai thì thảo luận dò với ai đó, một lúc sau phía dưới người khựng lại, xe ngựa đã dừng lại rồi, không nghe thấy tiếng người bên ngoài xe nữa, tiếng vó ngựa xao động cũng chỉ phát ra khe khẽ, tiết tấu của cả đoàn người ngựa ngừng hết cả lại, ánh chùng thời gian tạm nửa chén trà, cửa xe được vén lên, một cơn gió lạnh thổi thốc vào trong xe, tiếng quần áo sột sà sột sọat vang lên, bước chân của người đi trước trầm ổn mà có chút chần chừ, người đi sau khẽ khàng mà dè dặt cẩn trọng.

Tiếng rèm châu vang lên giòn tan, Hoắc Thời Anh vất vả muốn nhòm người dậy, thì vị Hoàng đế trẻ tuổi mặc bộ long bào thêu hoa màu vàng sáng đã khom lưng bước vào trong xe, vừa ngước mắt lên thấy Hoắc Thời Anh đang gãy dựa trên nệm, bước chân liền khựng lại: “Cơ thể nàng đang bị thương không cần phải đứng dậy hành lễ.....” Hắn dừng lại một thoáng, sau đó nói tiếp: “Miễn cho nàng tội thất lễ.” Nói xong hắn nghiêng người tránh sang một bên, sau đó nói với Trác Minh Viễn ở phía sau: “Minh Viễn, Khanh xem bệnh cho nàng ấy đi.”

Hoàng đế dặn dò Trác Minh Viễn xong, đi tới ngồi xuống chiếc ghế tựa đặt cạnh bàn trà chân thấp, Trác Minh Viễn khom lưng hành lễ với hắn, sau đó quỳ xuống bên cạnh giường của Hoắc Thời Anh.

Hoắc Thời Anh được người phụ nữ đỡ dậy dựa lưng vào gối, Trác Minh Viễn nhắm mắt bắt mạch cho nàng, hồi lâu sau ông ta thu tay lại nói: “Thân thể tướng quân không còn gì đáng ngại nữa, lúc rời khỏi phủ Đình Xương, sư tôn đã dạy bộ thủ pháp châm cứu cho tại hạ rồi, dặn rằng nếu tướng quân tỉnh lại mà có triệu chứng chân tay tê liệt như thế này, thì có thể dùng bộ thủ pháp đó, ngày thường tướng quân kết hợp với việc luyện tập chăm chỉ, thì triệu chứng tê bại này sẽ dần dần biến mất.”

Trác Minh Viễn mở hòm thuốc mang theo bên cạnh người, lấy ra một cái túi vải: “Tại hạ sẽ châm cứu cho tướng quân.”

Nghe Trác Minh Viễn nói xong, dường như Hoắc Thời Anh không hề cảm thấy thoải mái hơn chút nào, nàng dựa vào đồng gối mềm nhìn Trác Minh Viễn, thờ ơ nói: “Vất vả cho tiên sinh rồi.” Trác Minh Viễn liếc nhìn nàng, chỉ mỉm cười không nói gì thêm.

Trác Minh Viễn muốn châm cứu cho Hoắc Thời Anh thì nhất định phải cởi quần áo, tuy rằng vẫn mặc đồ mỏng bên trong, nhưng có Hoàng thượng ở bên cạnh quan sát, nên hình như có hơi bất nhã, mỗi tội chẳng ai dám lên tiếng báo Hoàng thượng tránh đi chỗ khác, may mà Hoàng thượng rất biết quan sát tình hình, hắn im lặng không nói năng gì, tự mình đứng dậy bước ra ngoài, cỗ xe ngựa của Hoàng thượng rất rộng, trước sau được ngăn cách bằng một tấm rèm châu, Hoàng thượng ngồi chờ ở gian ngoài.

Trác Minh Viễn ngoái đầu lại nhìn bóng lưng Hoàng thượng cùng tấm rèm châu đang đứng đưa, đến lúc quay đầu lại, vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, không hề lên tiếng, người phụ nữ lúc vừa nãy vén chăn lên, giúp Hoắc Thời Anh nằm thẳng người trên đệm.

Nửa canh giờ trôi qua, Trác Minh Viễn đã châm cứu xong xuôi, không nói năng dài dòng, để lại đơn thuốc xong ông ta hành lễ với vị Hoàng đế từ đầu

đến cuối vẫn đang ngồi ở gian ngoài sau đó dè dặt cẩn trọng lui ra ngoài.

Hoắc Thời Anh nằm trên đệm cả người đầm đìa mồ hôi, đau đến nổi toàn thân bải hoải, người phụ nữ lại mất một lúc sửa sang lại cho nàng.

Đợi đến khi mọi thứ được thu xếp ổn thỏa rồi, Hoắc Thời Anh lại dựa vào đồng gối mềm ngồi dậy, cánh môi mím chặt thành đường thẳng, cảm bạnh ra tạo hình vòng cung cứng nhắc, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, không nói câu nào.

Người phụ nữ thu dọn tất cả xong xuôi, thì xe ngựa cũng bắt đầu chuyển bánh, đoàn người bên ngoài cũng mờ mờ ảo ảo di chuyển, một lúc sau rèm châu rung lên, Hoàng thượng đi vào gian trong.

Quả thực chiều cao của thùng xe không thích hợp cho người đứng, Hoàng thượng cứ phải lom khom nhìn Hoắc Thời Anh, trong xe nhất thời chìm trong bầu không khí trầm mặc, bất chợt Hoàng thượng lên tiếng: “Hoắc Nguyên soái nhờ trăm chuyển lời lại rằng đội quân của nàng còn sống tổng cộng năm mươi hai binh sĩ, Tần Xuyên, Trần Lộ bị trọng thương nên phải dưỡng thương tại chỗ, Phùng Tranh đã theo đại quân nhỏ trại tiến về Lương Châu rồi.” Hoắc Thời Anh chậm rãi quay đầu lại, Hoàng thượng ngắm nàng khựng lại một thoáng rồi lại nói tiếp: “Vua của người Khương đã chết trên chiến trường ở phủ Đình Xương, vương triều của bọn họ có khả năng sẽ xuất hiện nội loạn, đề phòng biên giới lại xảy ra binh biến, nên Nguyên soái đã dẫn quan quay về trấn giữ.”

Hoắc Thời Anh lặng lẽ nghe xong, trầm mặc một lúc đoạn nói: “Đa tạ Hoàng thượng.” Hoàng thượng nhìn nàng gật gật đầu: “Cứ từ từ mà nghỉ ngơi.”

Thân thể Hoắc Thời Anh hơi đổ về phía trước, trong một khoảnh khắc thần thái bỗng dung linh động hẳn lên, giọng nói chậm rãi mang theo vẻ áy náy: “Xin Hoàng thượng đổi xe ngựa khác cho thần, chứ xe ngựa của người..... quả thực Hoắc Thời Anh không dám ngồi.”

Hoàng thượng lại gật gật đầu: “Lúc ấy nàng không tiện di chuyển xóc nảy, nhưng điều kiện phủ Đình Xương lại có hạn, xe ngựa của trăm đi đường là ổn định nhất, vì thế tạm thời cho nàng mượn dưỡng thương, nàng cứ từ từ nghỉ ngơi, trăm sẽ sắp xếp lại sau.”

Hoắc Thời Anh khom lưng cúi đầu sát sàn xe đáp: “Đa tạ Hoàng thượng.”

Hoàng thượng không nói gì thêm, ánh mắt dừng lại ở sống lưng đang cong xuống của nàng hồi lâu, sau đó quay người đi ra.

Xe ngựa lại dừng lại, sau một lúc mới lại lên đường tiếp, cuối cùng Hoàng thượng cũng đi rồi, Hoắc Thời Anh thăm thò phào một hơi nhẹ nhõm, cho đến khi ngồi thẳng người lên được thì trán đã lấm tấm đầy mồ hôi.

Người phụ nữ đi vào đỡ Hoắc Thời Anh dựa vào đồng gối mềm, thì bỗng Hoắc Thời Anh quay sang hỏi bà: “Ta phải xưng hô thế nào với bà đây?”.

Người phụ nữ tủm tỉm cười đáp: “Tướng quân cứ gọi ta là Cao ma ma là được.”

Hoắc Thời Anh cũng không hề khách khí, bảo luôn: “Vậy được, Cao ma ma ta đối rồi, có thứ gì ăn được không?”.

Cao ma ma nhìn nàng mỉm cười nhân nhặt, bưng một bát cháo đưa đến.

Hoắc Thời Anh không cần người giúp, lê một nửa người không thể cử động được của mình đến húp liền hai bát cháo, tuy cuối cùng vẫn còn muốn ăn nữa nhưng Cao ma ma không cho, nàng cũng không nói gì, ngoan ngoãn ngồi ở đó, ngây người nhìn ra ngoài cửa sổ đến mấy canh giờ liền.

Đến khi trời chạng vạng đoàn người dừng lại dựng lều, Hoắc Thời Anh được đổi sang một cỗ xe ngựa khác, thùng xe nhỏ màu xanh gốm, bên ngoài trông rất đơn sơ, bên trong cũng không rộng lắm, nhưng được bố trí cực kỳ hợp lý, đồ đạc trong xe cũng toàn là hàng tốt, vô cùng thoải mái. Hoắc Thời Anh nằm xuống cuối cùng cả người cũng được thả lỏng rồi.

Cao ma ma đi theo sang xe này chăm sóc nàng, nhìn thấy Hoắc Thời Anh nằm giang chân giang tay trên đệm liền tủm tỉm cười, Hoắc Thời Anh trước giờ luôn thoải mái vô tư không bận tâm đến người khác nhìn sao về mình, nên an ổn ngủ ngon đêm đó.

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc ăn sáng Cao ma ma không giới hạn đồ ăn của nàng như hôm qua nữa, cháo tổ yến được đựng trong một cái bát con khảm viền vàng, chút bánh điểm tâm, nộm rau thanh mát, được bày kín trên chiếc bàn chân thấp.

Cao ma ma chuyển cái bàn đến gần chỗ nàng, Hoắc Thời Anh nhìn mà lú lú: “Sao nhiều thế? Nơi hoang vu vắng vẻ thế này mà cũng có thể làm được những món kia à?”.

Cao ma ma đặt đôi đũa bạc vào tay nàng: “Ăn đi, tất cả đều đã được giặt tiệt đi rồi đấy, các món ăn của tướng quân giống hệt của Hoàng thượng.”

Bàn tay cầm đũa của Hoắc Thời Anh thống xuống, ngẩn ra nhìn bàn ăn hồi lâu, sau đó như chợt tỉnh cầm đũa lên bắt đầu và từng miếng lớn, đối với nàng mà nói chút rau dưa cháo loãng này không phải thứ để nhồi cho no bụng, một tay lột vỏ năm quả trứng luộc ăn bay trong chớp mắt, mấy cái đĩa được trang trí đẹp mắt, trên thực tế chỉ đựng có tí tẹo bánh nướng ít đến thảm thương, bị nàng quơ vài đũa lừa hết sạch vào bụng, cuối cùng lại nốc thêm ba bát cháo tổ yến nữa mới tạm coi là lưng lửng dạ.

Cao ma ma nhìn nàng cứ tủm tỉm cười suốt, nụ cười rất ấm áp, trong đáy mắt ẩn chứa vẻ bao dung dịu dàng, Hoắc Thời Anh thấy vậy hỏi bà: “Nữ tử trong cung ăn uống giống ta liệu có bị quật tay không?”.

“Đâu chỉ có bị quật tay, mà còn bị đánh vào bắp chân bằng cành liễu ý chứ, sau đó nhốt lại bỏ đói liền ba ngày để học lại quy tắc rồi sẽ nói chuyện tiếp.” Cao ma ma trêu nàng.

Hoắc Thời Anh đáp: “Lập ra mấy thứ quy tắc hình phạt gì mà vô lý quá, đói mờ mắt rồi không phải sẽ càng ăn nhiều hơn, càng ăn nhiều hơn lại càng khó coi hơn à?”.

Cao ma ma lau tay cho nàng đoạn bảo: “Tướng quân cũng là người dẫn binh đánh trận, đương nhiên hiểu khi dạy dỗ, con người ta chắc chắn sẽ phải dùng đến những thủ đoạn không hợp với lẽ thường.”

Hoắc Thời Anh nghe vậy chỉ cười không nói, Cao ma ma lại tiếp lời: “Hồi đầu sống nửa đời người cũng cảm thấy con gái phải thế mới được, trong cái xã hội này, đi lại đứng ngồi, lời nói cử chỉ đều có quy tắc và thứ tự, như vậy mới tốt, mới đẹp. Lúc này nhìn thấy tướng quân mới biết bản thân nông cạn quá, phạm là khi trong lòng đã nhận định nắm bắt được rồi, thì mấy chuyện ăn ngủ đứng ngồi này có chỗ nào là không theo quy tắc?”.

Hoắc Thời Anh cười nhìn bà: “Ma ma là người thông minh sống rất lý trí, ma ma là người ở trong cung lâu năm rồi đúng không?”.

Cao ma ma cười nhạt trả lời: “Đúng là lâu năm thật, mười lăm tuổi nhập cung giờ đã tròn hai mươi năm rồi.”

“Ồ.” Hoắc Thời Anh đáp lại lời bà xong, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói chuyện tiếp nữa.

Ăn xong bữa sáng, Trác Minh Viễn tới châm cứu, sau đó lại uống một bát thuốc lớn nữa, giã vò chán chê rồi thì mặt trời cũng đã lên quá ba ngọn sào, trong xe chẳng có việc gì để làm, Hoắc Thời Anh bèn tìm Cao ma ma nói chuyện, nhưng Cao ma ma tuy là người hay chuyện, lời thốt ra cũng không hề tục tĩu, nhưng giao tình giữa hai người nhạt nhẽo, những chủ đề có thể nói được quanh đi quẩn lại chỉ có thế, nói sâu hơn thì lại khơi lên sự ngờ vực, vì thế hỏi được dăm ba câu cũng chẳng còn gì để tiếp tục câu chuyện nữa.

Ngồi trong xe buồn bức, lúc đi trên đường cũng chẳng có gì để giải trí, Cao ma ma hết thu dọn trái lại sắp xếp phải, tay chân không lúc nào ngơi nghỉ, Hoắc Thời Anh ngồi nhìn ra ngoài qua khung cửa sổ, trên cửa sổ vẫn được che bằng tấm vải mỏng màu xanh, người ở bên trong có thể nhìn được ra bên ngoài, nhưng người bên ngoài thì lại không nhìn thấy được bên trong: “Ma ma có biết chúng ta đang đi đâu không?” Hoắc Thời Anh đột nhiên lên tiếng hỏi.

Cao ma ma đặt món đồ trong tay xuống, quay đầu lại nói: “Tướng quân đừng chê cười ma ma này nhé, từ khi ma ma nhập cung năm mười lăm tuổi đến giờ đây là lần đầu tiên được xuất cung đấy, đừng nói là thế gian này đất rộng trời cao đến mức nào, mà ngay cả đường ngang ngõ dọc trong kinh thành, ma ma cũng chẳng biết được mấy.”

Hoắc Thời Anh ngạc nhiên, nhưng ngẫm nghĩ một lúc thì thấy đúng là thế thật, bèn nở nụ cười không nói gì tiếp nữa, nàng vén tấm rèm mỏng lên, thò đầu ra nhìn, trên con đường lớn, *đội nghi trượng* xếp hàng nghiêm chỉnh hai phía trước sau uốn lượn dài đến mấy dặm, xung quanh địa thế bằng phẳng, hai bên đường có thể nhìn thấy những thửa ruộng rộng lớn, nàng đoán có lẽ mình vẫn đang ở trong địa phận Sung Châu.

(Đội nghi trượng là đội bảo vệ mang vũ khí, quạt, dù, cờ... khi cử hành đại lễ của quốc gia, đón tiếp khách khứa, hoặc khi vua quan đi tuần hành thời xưa.)

Người ngựa đi theo bảo vệ bên cạnh xe bọn nàng chia làm hai hàng, nhìn quần áo, thì biết ngay họ là Cẩm vệ quân, quan sát đường nét khuôn mặt tay kỹ thủ đang ở trên lưng ngựa khác hoàn toàn so với những tướng lĩnh bình thường chốn biên quan, bọn họ trông trắng trẻo hơn, biểu cảm trên mặt đa phần đều thoải mái và rất tự tin, đặt lên bàn cân so sánh, tướng lĩnh biên quan quanh năm lấm lem bùn thiu đến mức đường như bùn đất, sự khàn trương và vẻ mệt mỏi đã ăn sâu vào từng tác da thớ thịt của họ, nên xét về bản chất khác nhau một trời một vực.

Hoắc Thời Anh quan sát bọn họ một hồi, đám lính trẻ biết có một cô gái đang nhìn mình chằm chằm, những ai ở gần thì cúi đầu liếc trộm nàng mấy cái, ai ở xa thì không nhúc nhích dù chỉ một bước, quân kỷ cũng được đẩy chữ, cuối cùng Hoắc Thời Anh mở miệng gọi một chàng trai ở gần đấy: “Huỳnh đệ!”.

Chàng trai đi bên cạnh xe quay đầu sang, nắm tay thành quyền đáp: “Tướng quân có gì dặn dò?”.

Hoắc Thời Anh chỉ về phía xa nói: “Có nhìn thấy cái cây đằng kia không?” Chàng trai nhìn theo hướng tay nàng chỉ, Hoắc Thời Anh lại tiếp: “Có thể làm phiền vị tiểu huynh đệ chặt giúp ta mấy trạc cây to về đây được không?”.

Chàng trai quay đầu lại nhìn nàng, sau đó quay hẳn người lại nói với Hoắc Thời Anh: “Xin tướng quân đợi một lát.” Nói đoạn rời khỏi đội hình, thúc ngựa rời đi.

Sau nửa khắc, cửa xe vang lên tiếng cộc cộc, Cao ma ma ra mở cửa, bên ngoài thật sự có người đưa đến một trạc cây to và chắc chắn, chàng trai này đúng là rất thành thật, cũng không biết Hoắc Thời Anh định làm gì, nên đã chặt một trạc cây rất lớn, không tài nào nhét được vào trong xe, thậm chí còn thò ra ngoài cả một đoạn dài, Hoắc Thời Anh lại hỏi mượn người ta một thanh mã đao, sau đó tự mình lết ra trước cửa xe, cầm trạc cây lên úm thử lên người mình, tay nhắc lên đao hạ xuống, chỉ dùng một tay chặt vài nhát đã khiến trạc cây trở lên gọn gàng hẳn, kéo vào trong xe.

Chàng trai ngây ra như phỗng nhìn động tác nâng đao lên hạ đao xuống nhanh gọn dứt khoát của Hoắc Thời Anh, sau đó nàng hươu hươu thanh đao trong tay về phía hắn: “Ta mượn dùng chút nhé, ngày mai sẽ trả lại cho vị huynh đệ được không?”.

Chàng trai cung tay lại đáp: “Xin tướng quân cứ tự nhiên.”

Hoắc Thời Anh mỉm cười với hắn: “Đa tạ.”

Nhận đao xong, Hoắc Thời Anh chống tay xuống sàn, chậm chạp kéo lê thân mình trở lại cái đệm trải trong xe, ánh mắt chàng trai trẻ nhìn nàng lộ ra vẻ thương xót, nhưng Hoắc Thời Anh hoàn toàn không quan tâm, di chuyển được về chỗ thì trán cùng ướt đầm mồ hôi, Cao ma ma đóng cửa xe, chặn lại

ánh mắt của chàng trai ở bên ngoài, cũng không hỏi Hoắc Thời Anh định làm gì, chỉ quay người lấy một cái khăn lau mồ hôi giúp nàng.

Suốt một ngày này Hoắc Thời Anh buồn chán ở trong xe đục đờo trạc cây, những mảnh vụn gỗ bị vứt xuống đường theo tốc độ di chuyển của đoàn người, trong xe bị nàng làm cho bừa bộn, Cao ma ma chẳng những không nhiều lời mà còn không hề quấy rầy nàng, thu dọn sạch sẽ từng chút từng chút một, còn một mình Hoắc Thời Anh thì vui đầu vào làm đầy say mê.

Buổi chiều, bên trong xe ngựa của Hoàng thượng, sau một giấc ngủ ngắn buổi trưa Hoàng thượng rửa mặt chải đầu xong xuôi, bèn ngồi bên trà kỷ, Phúc Khang quý ngay cạnh đó dùng nước sôi được đun trên một cái lò nhỏ làm bằng đất pha trà cho hân.

Nước nóng sôi sùng sục rót vào tách đã bỏ sẵn lá trà, sau đó Phúc Khang tráng sơ qua cái tách trà, rồi đổ thứ nước đầu ấy vào một cái bình sứ, sau đó rót một lượt nước cuối cùng xong mới dâng lên Hoàng thượng bằng hai tay, chậm rãi mở miệng nói: “Công tử của nhà Lưu Định Hầu, từ khi sinh ra chân đã bị tật, lúc còn nhỏ người trong nhà đã mời thợ thủ công khéo tay về làm một cái ghế gỗ có nổi rồng rộc, bình thường dù là đi lại, hay đứng ngồi đều rất tiện.”

Hoàng thượng bưng tách trà lên, ghé đến bên miệng rồi liền dừng lại, đoạn bảo: “Chuyện này cũng đã từng nghe nói qua rồi.”

Phúc Khang cúi đầu lại thưa: “Theo nô tài thấy tập trung vài thợ mộc có tay nghề ở đất Sung Châu lại, rồi làm trong vài ngày thế nào cũng xong.”

Hoàng thượng chiêu một ngụm trà, cái nhìn rơi xuống một góc bên trong xe, trong ánh mắt mang theo nhiều suy tư, không tiếp lời Phúc Khang.

Phúc Khang lại nói tiếp: “Mặc dù có hơi rậm rộ một tí, nhưng tìm vài người có tay nghề trong quân, làm một cái nạng cũng chẳng phải việc gì khó.

Lần này Hoàng thượng giống như đột nhiên nhớ ra điều gì mỉm cười nói: “Ta thấy không cần thiết đâu, cứ để mặc nàng ấy, nàng ấy như vậy cũng rất tốt.....” Dừng lại một thoáng hân như tự mình nói chuyện với mình bổ sung thêm một câu: “Tốt hơn nhiều so với những gì ta nghĩ.”

Phúc Khang cúi đầu không nhiều lời nữa, ánh nắng mặt trời xuyên qua tấm màn mỏng chiếu vào trong xe, lạnh lẽ mà ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Ngày thứ ba sau khi Hoắc Thời Anh thức dậy, trạc cây đã được nàng làm thành một cây nạng đơn giản, nàng lập tức chống nạng xuống xe.

Đoàn xe đi tới trưa, liền dừng lại dựng lều trên một khu đất hoang vu địa thế rộng rãi, *đội nghi trượng* không lờ toàn đi men theo những con đường chính, mỗi khi đi qua một vùng nào đó quan viên bản địa đều ra khỏi thành tiếp giá từ cách đó mười dặm, đủ rậm rộ đủ phô trương, nhưng có vẻ như Hoàng thượng là người tương đối kín đáo, mỗi lần đi qua thành trì nào đều không vào, tiếp kiến các quan viên cũng qua loa đại khái, dọc đường đi tuyệt đối không hề làm phiền dân chúng. Chưa từng dừng ở lại một địa phương nào, vì thế tuy rằng tốc độ đi đường của bọn họ rất chậm, nhưng cũng không đến nỗi nào, một ngày chỉ ít có thể đi được tầm bảy tám mươi dặm.

(Đội nghi trượng là đội bảo vệ mang vũ khí, quạt, dù, cờ... khi cử hành đại lễ của quốc gia, đón tiếp khách khứa, hoặc khi vua quan đi tuần hành thời xưa.)

Sáng sớm Hoắc Thời Anh đã bảo Cao ma ma dọn dẹp sạch sẽ cho mình, đến trưa khi đoàn xe dừng lại rồi, bèn tự mình xuống xe, Cao ma ma ngồi ở cửa xe về mặt tằm ngàn, Hoắc Thời Anh xoay người nói với bà: “Ma ma không cần xuống đâu, tự ta đi được.”

Cao ma ma khó xử nhìn nàng: “Tướng quân đi được thật chứ?”

Hoắc Thời Anh cười cười, chống nạng nhảy xuống bằng một chân, đứng dưới đất rất vững vàng, sau đó quay người lại đóng cửa xe đoạn bảo: “Ma ma yên tâm đi.”

Hoắc Thời Anh xoay người đứng ở bên cạnh xe nhìn cánh đồng hoang ở phía xa thở một hơi dài.

“Tướng quân.” Bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói, Hoắc Thời Anh ngoái đầu lại nhìn thấy một tiểu thái giám môi đỏ răng trắng đứng sau lưng nàng.

Hoắc Thời Anh ngoái đầu nhìn thẳng bé, không nói năng gì, tiểu thái giám cũng rất bình tĩnh cúi người hành lễ: “Tiểu nhân là Mục An, tướng quân có việc gì cần, xin cứ dặn dò tiểu nhân.”

Khuôn mặt Hoắc Thời Anh lạnh lùng hờ hững, nhìn cậu tiểu thái giám một lúc lâu, sau đó quay đầu đi thẳng.

Trên cánh đồng rộng bát ngát, khói bếp lượn lờ, những chiếc lều màu trắng nối dài thành một mảng, nghi trượng của Hoàng đế đương nhiên không giống với bình thường, Hoắc Thời Anh quan sát vài ngày cũng coi như hiểu được đại khái, đội hình của bọn họ có tám hai đội hậu cần bảo vệ, một ngày hai lần

vào lúc giữa trưa và chạng vạng tối đại quân sẽ dừng cắm trại, bên này đại quân còn chưa di chuyển, thì bên kia lương thảo đã lên đường trước rồi, hai đội hậu cần bảo vệ sẽ thay đổi luân phiên, đi trước đến địa điểm đã định để dựng trại, nhóm lửa nấu cơm, bọn họ không tính vào đội quân chủ lực, bởi trước sau vẫn còn có cấm vệ quân tiếp ứng e rằng không dưới hai vạn người, vậy nhưng không hề xuất hiện rối loạn, có thể thấy năng lực điều động chỉ huy cùng bản lĩnh của người thống lĩnh và sự chu đáo của đội hậu cần.

Hoắc Thời Anh tập tậ tập tễnh đi tới một khu đất trống, nửa người nghiêng dựa vào cây nạng chống dưới nách, cả người nàng mặc trường sam của kỵ binh làm bằng vải thô màu đỏ rực, đứng nghiêng nghiêng ngả ngả, nhưng lại mang theo khí thế mạnh mẽ hào sảng, tạo thành một hình ảnh vô cùng ấn tượng.

Từ đằng xa, một vài cỗ xe ngựa làm từ gỗ đàn hương màu đen đang dừng trên một bãi đất, mấy thanh niên trẻ tuổi ăn vận theo kiểu văn sĩ tụ tập lại với nhau hoạt động tay chân, cũng nhân tiện tám chuyện đôi câu, ánh mắt Hoắc Thời Anh liếc nhìn sang phía bên đó, bọn họ hiển nhiên cũng nhìn thấy nàng, lập tức bầu không khí giữa họ xuất hiện sự ngưng ngưng cứng nhắc vô cùng rõ ràng. Có người cúi xuống ho khan, có người dứt khoát đưa mắt nhìn ra phía xa với vẻ không được tự nhiên cho lắm, nhưng cũng có người khác hẳn so với số đông, người này đứng đối diện với Hoắc Thời Anh tay nắm thành quyền cúi người hành lễ với nàng, dáng vẻ giống con nhà gia giáo, lịch sự và chu đáo, tướng mạo người này cao ráo sống lưng thẳng tắp, khuôn mặt trắng trẻo thanh tú, cả người mặc bộ quần áo văn sĩ màu lam đậm, nhìn rất thuận mắt, nhưng hẳn chỉ hành lễ không vậy thôi, chứ không hề lên tiếng chào hỏi cũng chẳng có ý tiến đến gần, hành lễ xong, lại ung dung quay người sang nói chuyện tiếp với người bên cạnh, hành động này đáng để cân nhắc đây.

Khóe mắt Hoắc Thời Anh thoáng mang ý cười, bình tĩnh đưa ánh mắt nhìn đi nơi khác. Đồi người đầu đầu cũng là vũ đài, nàng đã trải qua tròn ba thế hệ hai mươi năm làm đệm chân để rồi giờ đây bước lên một vũ đài khác, nàng đã thực sự lộ diện rồi.

“Hoắc tướng quân!” Lại có một tiếng gọi vang lên, Hoắc Thời Anh ngoái đầu lại nhìn, dưới ánh mắt trời chói mắt Hàn Đường đang bước đến chỗ nàng.

Nhìn thấy ông ta, trong mắt Hoắc Thời Anh liền lộ ra nụ cười thành thực.

“Vẫn khỏe chứ?” Hàn Đường đi tới gần hỏi thăm, chỉ một câu nói thôi, nhưng bớt đi vẻ khách sáo và tiểu tiết rườm rà, rõ ràng nghe thân mật và thẳng thắn hơn rất nhiều, so với cách đối đãi hồi trước thì giờ nồng nhiệt và chân thành hơn hẳn.

Hoắc Thời Anh lắc lắc cây nạng trong tay, cười cười trả lời: “Vẫn ổn.”

Ánh mắt Hàn Đường nhìn nàng chần chừ lo lắng: “Nhưng về sau sẽ thế này mãi à?”

Nụ cười thoải mái và sinh động nở trên khuôn mặt Hoắc Thời Anh: “Không đâu, chỉ là triệu chứng tê liệt tạm thời thôi, năng đi lại thì từ từ sẽ hoạt động được như cũ.”

Hàn Đường là văn nhân nên nội tâm lòng vòng lắt léo, một chuyện có thể suy nghĩ đến vô cùng sâu xa, vì thế ông ta không tin lời Hoắc Thời Anh ngay, ngược lại về lo âu trong mắt lại càng sâu: “Có thật không, cô không được giấu tại hạ đâu đấy, tại hạ..... thật sự sẽ không bao giờ hại cô đâu, Hoắc Nguyên soái cũng là người mà tại hạ rất kính phục.”

Hoắc Thời Anh buồn cười vỗ vỗ lên vai ông ta: “Nếu ta muốn giấu, thì đã ngồi lì trong xe rồi, lẽ nào lại xuất hiện giữa thanh thiên bạch nhật thế này, huống hồ chuyện này có muốn giấu cũng không giấu nổi, đa tạ đã quan tâm.”

Hoắc Thời Anh buông bàn tay vỗ trên bả vai Hàn Đường xuống, bước đi tập tậ tập tễnh, khóe miệng hơi tùm tùm cười, nàng phát hiện ra vứt bỏ mấy quy tắc lễ nghi rườm rà và vượt qua rào cản ngăn cách, Hàn Đường thực sự là người rất chân thành, luôn có những văn nhân có tâm cơ và lọc lõi nhưng cũng chẳng thiếu những văn nhân có khí tiết và đạo đức. Nhưng hẳn vẫn cứ ngại ngùng, vẫn cứ tránh xa việc chém giết phủ phàng, và cũng còn cách một khoảng rất xa hình tượng nhân vật chính trị đứng trên đỉnh cao, thủ đoạn thâm hiểm, thậm chí là lạnh lùng tàn nhẫn, nhìn từ giai đoạn này, xét về mặt ý nghĩa nào đó mà nói hẳn chỉ là một người. .... đàn ông tốt, có tâm lòng như bao người bình thường khác, nhiều nhất là có thêm đôi phần nhiệt huyết mà thôi.

Hoắc Thời Anh kéo lê thân thể với một nửa bên bại liệt đi sượt qua bên cạnh Hàn Đường, chậm rãi hoạt động thân thể, Hàn Đường vô thức đi theo nàng, hai người duy trì bầu không khí im lặng trong một khoảng thời gian dài, Hoắc Thời Anh sải bước khó khăn, nên Hàn Đường thả bộ chậm rãi phối hợp với tốc độ của nàng, Hoắc Thời Anh vẫn cúi đầu nhìn cái chân tàn tật của mình, tựa hồ như toàn bộ sự chú ý đều đặt vào chuyện đi đường.

Đi bên cạnh, khóe mắt Hàn Đường cũng liếc nhìn nàng mấy lần, theo ông ta thấy mới mấy tháng không gặp, khí chất trên người Hoắc Thời Anh đã có sự thay đổi cực lớn, nàng của hai tháng trước thâm trầm ẩn nhẫn, nàng của bây giờ cả người giống như được khảm một lớp ánh sáng, thoát nhìn ung dung mà nhu thuận, nhưng đằng sau vẻ ung dung mà nhu thuận ấy lại ẩn chứa rất nhiều điều mà người ta không thể nhìn thấu, khí chất từ loại ung dung mà nhu thuận này nhìn thì có vẻ như rất ôn hòa nhưng lại ngăn người ta cách xa mình một khoảng tương ứng, một loại cảm giác xa cách khiến người khác khó lòng thấu triệt. Thật ra Hàn Đường của bây giờ vẫn không thể hiểu nổi loại khí độ quyết định nhân sinh quan, tầm nhìn rộng mở khi đứng ở trên cao nhìn xuống quan sát toàn bộ chúng sinh, và phong thái ung dung chưa qua mài dũa cạo xát này.

Rất nhiều những nhân vật chính trị có sức ảnh hưởng lớn đứng trên đỉnh cao đều sở hữu loại khí độ giống vậy, đó là những người mà bản thân họ đã trải qua không biết bao nhiêu mưa gió, thử thách, ẩn nhẫn, giấu mình, kinh qua không biết bao nhiêu sóng to gió lớn, vượt qua không biết bao nhiêu lạnh lùng tàn nhẫn đoạn tuyệt, biết buông bỏ mới có thể bình tĩnh trầm ổn và ung dung. Hàn Đường của bây giờ vẫn chưa hiểu, để sau này khi đã hiểu được, thì bản thân ông ta đã mất tròn hai mươi năm để thực sự trở thành người như vậy.

“Hình như đã Lập xuân rồi thì phải?” Vẫn đang vui đầu vào việc đi trên đường, đột nhiên Hoắc Thời Anh mở miệng hỏi Hàn Đường một câu.

Hàn Đường nhìn về phía cuối con đường phía xa tiếp lời: “Đúng vậy. Đang là thời kỳ giáp hạt, lúc tới ngoại ô, trên đường vẫn còn rất nhiều dân di cư, không biết hiện giờ địa phương đã bố trí ổn thỏa cho họ chưa.”

Ánh mắt hai người đồng thời cùng nhìn về cánh đồng ở tít phía xa, cả một thửa đất rộng mà không thấy bóng người, chẳng có mấy dấu vết của việc cuốc xới, bỏ hoang rất nhiều. Ánh mắt bọn họ đều trở nên xa xăm, hồi lâu Hoắc Thời Anh chậm rãi nói: “Thật ra đứng trên góc độ quy hoạch toàn bộ quốc gia mà nói, định đô ở Kim Lăng không phải là một quyết sách hay.” Nàng dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Nơi ấy quá trù phú, quá an nhàn.” Nói xong nàng xoay mặt lại, cái nhìn của Hàn Đường cũng thoáng mang theo chút kinh ngạc quay đầu qua, ánh mắt vừa hay gặp nhau, cả hai cùng nở nụ cười bất đắc dĩ.

Giờ cả hai đứng trên mảnh đất Ký Châu buông tiếng thở dài cảm thán, nhưng chẳng ai ngờ được rằng, rất nhiều năm sau, đó lại trở thành một câu nói xuyên đúng trọng tâm, mười năm nữa quốc đô của triều đình Đại Yên chuyển tới phủ Đình Xương của Ký Châu, những thành tích ấy, bao gồm những chỗ nhìn thấy được và không nhìn thấy được đâu đâu cũng đều có âm mưu thủ đoạn, hai tay đổ thêm dầu vào lửa của hai người cả.

Hai người cười xong, tâm tình mang theo vẻ bất đắc dĩ và hết cách nhìn về phía trước chẳng ai nói câu nào, về sau Hàn Đường chậm rãi bảo: “Thời Anh, lần này hồi kinh sợ rằng sẽ có sóng to gió lớn đấy, cô phải hết sức cẩn thận nhé.”

Hàn Đường sửa cách gọi từ Hoắc Thời Anh thành Thời Anh không chỉ đơn giản là thay đổi xưng hô, bọn họ đều là người lẫn lộn trong chốn quan trường, cách gọi và thái độ thường sẽ đại diện cho lập trường của bản thân, Hoắc Thời Anh rất hiểu điều đó, mặc kệ là Hàn Đường của lúc này nhìn thấu bao nhiêu sóng gió trong triều đình, lập trường của ông ta có bao hàm âm mưu có lợi cho bản thân ông ta hay không, nàng vẫn nở một nụ cười chân thành nói với ông ta: “Đa tạ Hàn huynh.”

Hàn Đường cũng mỉm cười lại với nàng, không nói gì nhiều, bọn họ đều là người thông minh, có những lời không cần nói cũng đã quá rõ, dừng ở đây là vừa đẹp.

Hoắc Thời Anh tranh thủ lúc không có ai đến giục giã mình ăn cơm, bèn đứng luôn ở đấy chậm rãi thử xoay cổ tay trái không có chút cảm giác nào của mình, Hàn Đường đứng ở bên cạnh tò mò quan sát nàng, một lúc sau thì có người chạy tới chỗ bọn họ thật.

Người tới mặc bộ quần áo vải màu xanh, ăn vận chỉnh tề sạch sẽ, đi tới trước mặt Hoắc Thời Anh cúi người hành lễ rất quy củ: “Làm phiền tướng quân rồi, đại nhân nhà tiểu nhân bảo tiểu nhân mời tướng quân qua đó nói chuyện.”

Hoắc Thời Anh nhìn theo con đường mà hần vừa đi đến, mấy cỗ xe ngựa quây xung quanh một cỗ xe giành cho Hoàng đế tạo thành hình bán nguyệt, ngay cả cỗ xe của nàng cũng nằm trong số đó cách không xa chỗ nàng đang đứng, có ba cỗ xe còn cao và to rộng hơn hẳn xe nàng, trong đó có một cỗ cửa xe đang mở rộng, bóng người bên trong chặn ngay trước cửa xe tối hù, vì ngược sáng nên không nhìn thấy rõ mặt mũi người đó, Hoắc Thời Anh vừa xoay người thì nghe thấy bên ấy có tiếng quát: “Là ai, con nhóc kia, nguoi qua đây.” Người trong xe thò tay ra chỉ chỉ về phía nàng.

Hoắc Thời Anh cười cười, quay lại nói với Hàn Đường: “Ta đi xem thử xem thế nào.” Hàn Đường gật gật đầu, Hoắc Thời Anh tập tậ tập tễnh bước đi.

Trong xe đã có sẵn hai người đang ngồi, cả hai đều là những ông lão tuổi chừng hơn sáu mươi, trong khoang xe gần cửa ra vào kê một cái bàn trà thấp, bên trên bày một bàn cờ và mấy đĩa hoa quả, hai ông già ngồi bên trong xe, một người mặc bộ quần áo màu xám trắng đang ngồi khoanh chân, râu trắng lông mày dài, sống lưng thẳng tắp, mang đến cảm giác tiên phong đạo cốt, người còn lại thì trông kỳ quặc hơn nhiều, tuổi tác tuy cũng tương đương, nhưng trông lại trắng trẻo mập mạp, dưới cằm là một chùm râu dê, khiến cái cái vẻ dung tục hơi hợ trên khuôn mặt tròn quay của người già nổi bật hẳn lên, ngồi bả chiếm một chỗ sáng sủa nhất ngay cửa ra vào, trên người mặc bộ quần áo bằng lông thú, tùy tiện ngả lưng dựa vào mấy chiếc đệm mềm phía sau.

Hoắc Thời Anh đi tới trước cửa xe, quay đầu lại quét ánh mắt về phía tên tiểu thái giám Mục An ở sau lưng vẫn không hé răng nói lời cấm cúi đi theo từ đầu đến giờ, Mục An rất thông minh lập tức sai một bước dài đỡ lấy tay trái không cử động được của nàng, Hoắc Thời Anh vịn vào cậu ta, khom lưng cúi đầu hành lễ, tư thế rất xấu đoạn nói: “Thời Anh thỉnh an hai lão đại nhân.”

Trong xe chìm trong một thoáng yên lặng, Hoắc Thời Anh vừa đứng thẳng người lên thì nghe thấy ông lão béo mập cười nói với giọng điệu pha chút chế nhạo: “Ôi! Con bé không biết hai chúng ta là ai kia?”

Hoắc Thời Anh vẫn đứng nguyên tại chỗ không nói năng gì, ông lão tiên phong đạo cốt lên tiếng hỏi nàng: “Tướng quân có muốn lên xe ngồi nói chuyện phiếm vài câu với hai lão già này không?”

Hoắc Thời Anh nở nụ cười tươi tắn đáp: “Tại hạ cầu còn không được nữa là, không biết có thể nhân tiện cho văn bối này làm phiền, xin thêm một bữa cơm rau dưa nữa không?”

Sau đó dứt lời không chút khách khí, Hoắc Thời Anh liền vút luôn cây nạng sang một bên, nhảy lò cò tới gần, đặt mông ngồi ngay xuống chỗ bậu cửa, xoay một nửa thân mình lết vào bên trong khoang xe, nhân tiện còn chen lấn đẩy ông lão béo vào trong.

Ông lão béo mập rõ ràng là cực kỳ không vui mở miệng nói: “Hừ! Ngươi chẳng có chút khách khí nào cả.”

Hoắc Thời Anh ngồi xong xuôi liền xoay người lại, trong giọng nói nghiêm túc pha theo chút xấu tính: “Làm phiền rồi.” Khiến ông lão béo cau tiết liếc mắt lườm nàng.

Sau khi tất cả đã ổn định chỗ ngồi rồi, ông lão mặc áo xám ngồi đối diện vẫn quan sát nàng từ đầu đến cuối mới mở miệng hỏi: “Tướng quân thật sự không biết hai người bọn ta là ai à?”

Hoắc Thời Anh ngẩng đầu lên, trên mặt là vẻ thẳng thắn không chút giấu giếm: “Văn bối thật sự không biết danh hiệu của hai vị đại nhân đây, nhưng thiết nghĩ có thể đi tuần cùng với Hoàng thượng thì nhất định là những người đức cao vọng trọng trong triều, văn bối lần này đã lỗ mãng rồi.”

Ông lão vuốt râu tùm tùm cười: “Tướng quân là người trong chốn long phượng, trận chiến ở phủ Đình Xương lần này, lão hủ có phúc lắm mới được chứng kiến, không hổ là chiến tướng của quốc gia.”

Hoắc Thời Anh khiêm tốn cúi đầu: “Đại nhân quá khen rồi.”

Ông lão giờ tay lên: “Không phải là quá khen đâu, từ xưa đến nay phận nữ nhi má hồng có thể làm được như vậy vốn đã hiếm rồi, vậy mà lúc còn sống lão hủ lại được tận mắt nhìn thấy, nên trong lòng thấy tự hào lắm.”

Hoắc Thời Anh cúi đầu, khuôn mặt thoáng chút xấu hổ, nhưng đuôi mắt lại mang theo vẻ bất lực.

Đúng lúc này lời lẽ của ông lão đột nhiên trở lên sắc nhọn hẳn: “Sử sách mấy trăm năm trước từng ghi chép lại về một cô gái, dùng thân phận nữ tử kinh qua trăm trận trở thành tướng quân, đánh lui Hồ Lỗ, sau đó từ bỏ chức tước bổng lộc, cỡi giáp về quê trở thành một giai thoại lưu danh thiên cổ. Không biết tướng quân đã nghe qua chưa.”

Hoắc Thời Anh vẫn rừ mắt xuống yên lặng lắng nghe, sau đó vô thức nhặt lấy một quân cờ trên bàn cờ lên nghịch, trầm tư hồi lâu nàng mới đáp lời: “Giai thoại này lúc Thời Anh còn nhỏ đã từng đọc trong sách sử rồi.”

Ông lão từ từ dồn ép: “Không biết tướng quân có ý định học theo không? Từ cổ chí kim kỳ thực chỉ có cung tốt cát kỹ mới là điều may mắn lớn lao của bách tính trong thiên hạ, cỡi giáp về quê, an hưởng thái bình cũng là cái kết tốt nhất cho bậc võ tướng.”

(Câu này lấy trong Sử ký – Việt vương Câu Tiễn thế gia (史记 - 越王勾践世家) của Tư Mã Thiên, có đoạn viết: “Phi điều tận, lương cung tàng; giáo thổ tử, tâu cầu phan, địch quốc phá, mưu thần vong”, có nghĩa là chìm rùng hết thì cung ná quăng, chôn thổ hết thì chó săn chết, nước giặc phá thì mưu thần mất, đây là câu để chỉ sự phản bội của nhà vua mà cũng là sự phản bội của những người đối với kẻ giúp mình được lập nên thân thế, địa vị. Am chỉ rằng công thần thì nên biết khi nào thì nên dừng lại, khi nào thì nên buông bỏ.)

Khóe miệng Hoắc Thời Anh để lộ nụ cười bất đắc dĩ, ngẩng đầu lên nhìn ông lão phía đối diện: “Đứng nơi đầu sóng ngọn gió, muốn lui cũng không lui được, Thời Anh chỉ có thể thuận theo thời thế thôi.”

Ông lão phía đối diện thờ dãi, vẻ thất vọng hiện rõ trên mặt, ông ta nhìn Hoắc Thời Anh bình tĩnh nói: “Phải rồi, tướng quân cũng là một quận chúa mà.” Ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung, đôi mắt Hoắc Thời Anh bình tĩnh và thẳng thắn, còn trong đáy mắt ông lão lại ẩn chứa suy nghĩ sâu xa, ông ta dừng lại một thoáng rồi nói tiếp: “Từ trước đến nay chưa từng có người nào có thể lấy thân phận nữ giới đường đường chính chính đứng giữa triều đình cả, tướng quân phải biết làm vậy sẽ gây ra sóng to gió lớn khủng khiếp đến mức nào, vì một mình mình mà khiến cục diện triều chính rối loạn, tướng quân thật sự không sợ nguy hiểm sao?”

Hoắc Thời Anh nhìn thẳng vào mắt đối phương, cảm bạnh ra thành một đường cong cương nghị, chậm rãi gằn từng chữ từng chữ một: “Thời Anh cũng không dám sợ!”

Ông lão khẽ cười, khí thế trên người lập tức thu lại, thân thể ông ta hơi ngả ra sau, tiếp đó là dáng vẻ hoàn toàn buông xuôi, ông ta từ tốn nói: “Quả nhiên tướng quân rất quả cảm, khí phách, đáng tiếc lại là phận nữ nhi, tiếc thật.” Giọng điệu mang theo vẻ tiếc hận thực sự. Ông ta vịn vào tay người hầu ngồi bên cạnh chậm rãi đứng dậy, áp lực đáng sợ quanh người lúc vừa nãy tan biến, vẻ già lão hiện ra rõ mồn một, nhân nhả xoay người nói với ông lão béo vẫn ngồi cạnh xem kịch hay từ đầu đến giờ: “Lão Tiêu, ta không ăn cơm trực của ông nữa, về đây.”

Lão Tiêu dịch người sang một bên nhường đường, Hoắc Thời Anh cũng vội vàng lùi về sau cho ông lão đi qua, ông lão được người đỡ xuống xe ngựa, thấy Hoắc Thời Anh định nhòm người dậy tiễn, bèn lại quay người lại giờ tay ấn lên bả vai nàng: “Tướng quân không cần đa lễ.”

Hoắc Thời Anh ngẩng đầu lên nhìn ông ta, đôi con ngươi của ông đã đục ngầu, đầu mày khóe mắt cũng đã vương dấu vết của năm tháng, ông ta nhẹ nhàng vờ lên vai nàng mấy cái: “Phải bảo trọng nhé.” Lúc sắp đi lại nhìn nàng đăm đăm thêm một lúc nữa, ánh mắt phức tạp chứa đầy sự tiếc nuối và không còn vẻ câu nệ như hồi đầu.

Ông lão đi rồi, Hoắc Thời Anh quay đầu lại nhìn ông lão béo vẫn đang ngồi trong khoang xe, nở nụ cười ngại ngùng, ông lão liếc nhìn nàng một cái, rồi đột nhiên vuron cổ rống lên: “Hôm nay sao vậy hả, giờ là lúc nào rồi mà vẫn chưa được ăn cơm?”

Lập tức bên ngoài có một tên hầu cuống quýt xách hộp cơm chạy tới, chỉ hai ba bước đã trèo lên xe, dọn dẹp bàn cờ sau đó nhanh nhẹn bày biện cơm canh, miệng còn không ngừng giải thích: “Hôm nay không biết tại sao, bên Hoàng thượng truyền lệnh ăn cơm muộn hơn mọi hôm, vì thế bọn tiểu nhân cũng không tiện chạy đến chỗ ngự phòng lấy cơm về.”

Ông lão béo cuộn mình trong lớp áo lông co mình lùi vào trong, miệng “hừ” một tiếng đầy vẻ bất mãn, cơm canh vừa dọn lên xong, Hoắc Thời Anh liếc mắt nhìn, im lặng không nói gì, bữa cơm của ông lão béo khá đơn giản, một bát ô tô to đựng cơm, bên trên rưới đầm nước tương, thịt ba chỉ hầm thái nhỏ, trên bàn còn có mấy bát rau luộc, một bát cải thảo cỡ đại, một bát khoai sọ, một bát bắp cải, và một bát thịt băm, tất cả đều được hầm nhuyễn đến độ không còn nhìn ra màu sắc nguyên thủy nữa.

Ông lão cảm ngưỡng xối nửa số cơm trong bát, rồi liếc nhìn Hoắc Thời Anh hỏi: “Răng của ta không tốt, nếu ngươi định ăn trực cơm ở chỗ ta, thì phải ăn theo kiểu của ta.”

Hoắc Thời Anh sờ sờ mũi nói: “Tại hạ có thể xin đại nhân một bát mì không?”

Ông lão lườm nàng, hừ một tiếng, sau đó lại hét to ra phía ngoài: “Làm một bát mì rưới nước tương đem vào đây.”

Chỉ loáng cái một bát mì nước tương đã được bung lên, mì được đựng trong một cái tô rất lớn, bên trên rưới nước tương màu vàng tươi óng ánh rắc rau mùi băm nhuyễn, sau đó thêm dưa chuột tươi non bào sợi cùng với hành lá thái nhỏ vào, đây mới đúng là mỹ vị này, Hoắc Thời Anh ăn mấy món tinh tế hiếm lạ cùng với Hoàng thượng mấy ngày qua đã ngán, giờ nhìn thấy bát mì hai mắt như phát sáng.

Một già một trẻ ngồi đối diện nhau đều cầm đầu vào hũ hực ăn, ông lão ăn không nhanh bằng Hoắc Thời Anh, một lúc lâu sau ngẩng đầu lên thấy nàng ăn ngon miệng quá, nên có vẻ rất ghen tị với khẩu vị của nàng, liền lẩm bẩm nói: “Con bé nhà ngươi cũng được lắm, chỉ là có hơi cấp tiến, cần phải luyện thêm.”

Hoắc Thời Anh ngược lên, mỉm cười xấu hổ: “Vừa nãy đã đắc tội với đại nhân rồi.”

Ông lão khinh bỉ hăm hứ nói: “Cái lão Bạch đó, cả đời làm thánh nhân thẳng thắn cương trực, cũng không biết làm thế nào mà lão ta có thể sống được đến tận giờ.”

Hoắc Thời Anh tủm tủm cười nhìn ông lão, cũng không định tiếp lời, sau đó cúi đầu xuống hũ hực tiếp tục ăn.

Ông lão vẫn cứ nói tiếp: “Lúc vừa rồi Hàn Đường dám bắt chuyện với ngươi trước mặt tất cả mọi người, lá gan không nhỏ đâu.” Hoắc Thời Anh lại ngẩng đầu lên nhìn ông ta, ông lão liền nở nụ cười ranh mãnh: “Thằng tiểu tử đó cũng là một tên giáo hoạt đấy, đáng tiếc là vẫn còn xanh lắm.”

Hoắc Thời Anh nuốt số mì trong miệng xuống để tiện cho việc nói đỡ Hàn Đường, ai ngờ ông lão lại giờ thì lên chỉ vào nàng nói tiếp: “Ngươi cũng là một người giáo hoạt.”

Nụ cười trên khuôn mặt ông lão khiến ông giống một con cáo mập, Hoắc Thời Anh cũng không trả lời ông, vui đầu tập trung vào việc chiến đấu với bát mì, nghĩ thầm: “Ông mới là con cáo già giáo hoạt nhất thì có.”

Trên một cỗ xe của Hoàng đế cách đó không xa, bữa trưa của Hoàng thượng vừa mới được dọn ra, Phúc Khang đang quỳ ở ngay cạnh tay nhanh thoăn thoắt bày biện đồ ăn thức uống đầu vào đấy, miệng không nhanh không chậm bẩm báo: “Lúc xuống xe, Hạ Văn Quân có hành lễ với nàng ta, nhưng không tiến tới chào hỏi, về sau có Hàn đại nhân tới tìm, hai người bọn họ nói chuyện một lúc, cũng chỉ tầm nửa khắc thôi, sau nữa thì bị Tiêu Các lão sai người tới gọi.”

Phúc Khang ngẩng đầu lên liếc nhìn sắc mặt Hoàng thượng, sau đó lại cúi xuống thưa: “Bạch Các lão cũng ở trên xe, hai người nói chuyện khá lâu, về sau Bạch Các lão không dùng cơm ở đây mà quay trở về xe mình, hiện giờ nàng ta đang ở lại chỗ Tiêu Các lão dùng cơm.”

Cánh tay Hoàng thượng đang bung bát com liền đặt xuống rìa bàn, trầm ngâm nhìn bàn ăn trước mặt hồi lâu, sau đó hần ngẩng đầu lên nói với Phúc Khang: “Bạch Các lão ngay thẳng chính trực, tuy rằng cả đời không có thành tựu gì lớn, nhưng vô số môn sinh lại là những trụ cột vững chắc nổi tiếng thanh liêm, còn Tiêu Các lão, một đời thuận buồm xuôi gió, trải qua ba đời vua vẫn sừng sững chốn triều đình, sóng to gió lớn không thể quật ngã được ông ấy, rất nhiều môn sinh có mối quan hệ tốt với ông ấy đều làm quan trong triều, ngươi nói thử xem với tính cách của mình nàng ấy sẽ chọn ai?”

Phúc Khang khom lưng, giọng điệu có vẻ khó xử: “Việc này..... con người tướng quân, suy nghĩ quyết đoán khác lạ, tiểu nhân thật sự không đoán được.”

Hoàng thượng nhìn hần hồi lâu, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ mỉm cười, không nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Lấy Chồng 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.